

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑๕ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันศุกร์ที่ ๑๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒
ณ ศาลาว่าการ
.....

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๕๐ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกฯ ที่มาประชุมทั้งหมด ๒๓๓ คน

ประธานวุฒิสภา : ขณะนี้มีสมาชิกฯ มาครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิด
ประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

ด้วยประธานสภาผู้แทนราษฎรมีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุมสภาผู้แทน
ราษฎร ครั้งที่ ๒๓ (สมัยสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ประชุมได้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติซึ่งวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมและลงมติเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติม
รวม ๓ ฉบับ ดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย

พ.ศ.

๒. ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. และ

๓. ร่างพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ.

จึงถือว่าร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวได้รับความเห็นชอบของ
รัฐสภาตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๗๕ (๓) จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ มีเรื่องที่เรียนให้ทราบอีกเรื่องหนึ่ง
ก็คือว่า วันนี้เราจะมีระเบียบวาระยาวมาก ก็ได้เรียนไปในหนังสือเชิญประชุมแล้วว่า เราจะ
ต้องประชุมเป็นคอนบ่ายด้วย ขอความกรุณาช่วยเพื่อนนักที่อื่นแล้วก็อยู่ประชุมร่วมกัน
สำหรับตอนเที่ยง เมื่อถึงเวลาเที่ยงก็จะพักการประชุม ๑ ชั่วโมงเพื่อไปทานอาหารร่วมกัน

พร้อมกันทีเดียวเลย ไม่จำเป็นจะต้องผลัดกันไปทวนเหมือนอย่างทุกครั้ง ก็เรียนขอความร่วมมือมานะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม

รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๓ (สมัยวิสามัญ) วันศุกร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑ มีท่านสมาชิกฯ ท่านใดจะขอแก้ไขเพิ่มเติมไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขอแก้ไข)

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มี ถือว่าที่ประชุมรับรองครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

๔.๑ ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ซึ่ง
คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ใบแก้รายงานการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่...) พ.ศ.

(สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ)

วุฒิสภา

ตามที่คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง
ทบวง กรม (ฉบับที่...) พ.ศ. วุฒิสภา ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวต่อสมาชิกวุฒิสภา
ทุกท่านไปแล้ว โดยประธานวุฒิสภาได้รับบรรจุระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา ในวันศุกร์ที่ ๑๒
มีนาคม ๒๕๕๒ นั้น ในการนี้คณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้พิจารณาเห็นสมควรปรับปรุงแก้ไข
ร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญฯ

หน้า (๒)

๑.๑ ความเดิม

“มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข”

แก้ไขเป็นดังนี้

“มาตรา ๓

คณะกรรมการการตัดออก”

๑.๒ ความเดิม

“มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข”

แก้ไขเป็นดังนี้

“มาตรา ๔

มีการแก้ไข”

๒. ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่...) พ.ศ.

๒.๑ หน้า ๑ ความในมาตรา ๓

คณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอตัดออก ดังนี้

“มาตรา ๓ ไม่ใช้บังคับมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง

ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๓๕”

LIRT
(โปรดพลิก)

Legislative Institutional Repository of Thailand

๒.๒ หน้า ๒ ความในมาตรา ๔

คณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอแก้ไขเป็น ดังนี้

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๑๖ ส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๔๘ ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๓๔

“หมวด ๑๖

ส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๔๘ ๓๕ ทวิ ให้สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญเป็นส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ และให้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ”

กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

รายงาน
ของ
คณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ.
ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม
(ฉบับที่..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ.
วุฒิสภา

กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ร่างพระราชบัญญัติ
สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ.
เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(ตำนาน)

ที่ สว ๐๐๐๕ / (ร ๓๕)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๔ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
จำนวน ๑ ชุด

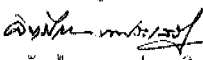
ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสำนักงาน
ศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. (คณะกรรมการและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร
เห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมการวิสามัญฯ คณะนี้
ประกอบด้วย

๑. นายกรัฐมนตรี ชัชวาลวงศ์	๒. นายเกษม สรศักดิ์เกษม
๓. นายชูวงศ์ ฉายะบุตร	๔. นายธีรพงษ์ จรูญศรี
๕. นายนพดล เสงเจริญ	๖. นายนิพนธ์ วิเศษบุญทศศาสตร์
๗. นายนิพนธ์ สะกิมิ	๘. พลเอก บุญศักดิ์ กำนแหงอุทธีรงค์
๙. นายทุนศักดิ์ วรรณพงษ์	๑๐. นายไพบุลย์ ช่างเรียน
๑๑. นายไพศาล กุมาลย์วิสัย	๑๒. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๓. นายวรรณไว พันธ์ไทย	๑๔. นายวิญญู เจริญงาม
๑๕. นายวีระชัย สุตรสุวรรณ	๑๖. นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์
๑๗. นายสมพงษ์ ศรียะพันธุ์	๑๘. นายสรเสริญ ไกรจิตติ
๑๙. นายสราวุธ บุญจกุล	๒๐. นายสุทัศน์ เงินหมื่น
๒๑. นายสุประคินธุ์ หุตะสิงห์	๒๒. นายสุรสิทธิ์ นิธิวุฒิวรรักษ์
๒๓. นายสุวรรณ ปัญญาภาส	๒๔. นายอมร จันทระสมบุญ
๒๕. นายอักษราทร จุฬารัตน	๒๖. นายอริย์ วงศ์อารยะ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญฯ ได้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) เสรรเสรีฐ ไกรจิตติ
(นายสรรเสรีฐ ไกรจิตติ)
ประธานคณะกรรมาธิการวิสามัญฯ

สำเนาถูกต้อง

(นายฉัตรไชย รอดประเสริฐ)
หัวหน้าฝ่ายประชุม ๓
กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร ๒๕๔๕๔๗๓, ๒๕๔๕๖๗๑

โทรสาร ๒๕๔๕๔๗๓

รายงานของคณะกรรมการวิสามัญ

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) วุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ บัดนี้ คณะกรรมการวิสามัญฯ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญฯ ได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายสรวรเสริญ ไกรจิตติ	เป็นประธานคณะกรรมการวิสามัญฯ
๑.๒ นายสุทัศน์ เงินหมื่น	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญฯ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายเกษม สรศักดิ์เกษม	เป็นรองประธานคณะกรรมการวิสามัญฯ คนที่สอง
๑.๔ นายนพดล เสงเจริญ	เป็นเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญฯ
๑.๕ นายนิพนธ์ สะกิมิ	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการวิสามัญฯ
๑.๖ นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรักษ์	เป็นโฆษกคณะกรรมการวิสามัญฯ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการวิสามัญฯ ได้แต่งตั้ง นายทศพร แยมวงษ์ นิดกร ๕ ฝ่ายประชุม ๓ กองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๗๘ วรรคสาม

๓. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

๑. นายนพดล เสงเจริญ	ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสำนักงาน ศาลรัฐธรรมนูญ
๒. นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์	ปฏิบัติหน้าที่รองเลขาธิการสำนักงาน ศาลรัฐธรรมนูญ

กระทรวงการคลัง

๑. นายณรงค์ พหุลเวชช์	ผู้อำนวยการสำนักการเงินการคลัง
๒. นางนิโลบล วาววับศรี	นิติกร ๖ กรมบัญชีกลาง

กระทรวงยุติธรรม

๑. นายบุญเชตร์ พุ่มทิพย์ รองเลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ
 ๒. นายรังสรรค์ วิจิตรโสภา ผู้พิพากษา

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

๑. นางศรีพนม บุนนาค เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๘ ว
 ๒. นายสุชาติ เวโรจน์ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๘ ว
 ๓. นายวิสูตร ประสิทธิ์ศิริวงศ์ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๗ ว
 ๔. นางสาวนันททอง จารุตามระ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๖

สำนักงานประมาณ

- นายเฉลิมศักดิ์ จันทระทิม หัวหน้าฝ่ายกฎหมาย

กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

- นางประทุมขวัญ พูลสวัสดิ์ ผู้อำนวยการสำนักเลขาธิการ

๕. ผู้ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ ได้เชิญมาชี้แจงแสดงความเห็นเห็น คือ
 นางอรรณณ ชยางกูร ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ
 สำนักงานประมาณ

๕. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๖. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔

มีการแก้ไข

(๓)

<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๓</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๔</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๕</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๖</u>	ไม่มีการแก้ไข

๗. คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติม
มาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

ร่าง
พระราชบัญญัติ
สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้มีสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เป็นส่วนราชการที่เป็นหน่วยงาน
อิสระตามรัฐธรรมนูญ มีฐานะ เป็นกรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน

มาตรา ๔ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหน้าที่ต่อไปนี้

- (๑) รับผิดชอบงานธุรการของศาลรัฐธรรมนูญ
- (๒) ศึกษาและรวบรวมข้อมูล คำสั่ง และคำวินิจฉัยต่าง ๆ เกี่ยวกับงานของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
- (๓) สนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยและ เผยแพร่กิจการของศาลรัฐธรรมนูญ
- (๔) ปฏิบัติการอื่นตามที่คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมอบหมาย

มาตรา ๕ ข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ได้แก่ บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจออกกระ เขียนหรือประกาศเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงินและทรัพย์สิน และการดำเนินการอื่นของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) การแบ่งส่วนราชการภายในของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญและขอบ เขตหน้าที่ของส่วนราชการดังกล่าว
- (๒) การกำหนดคุณสมบัติ การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ การย้าย การเลื่อนตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การเลื่อนขึ้นเงินเดือน การออกจากราชการ การสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน วินัย การสอบสวน และการลงโทษทางวินัย การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์การลงโทษสำหรับข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
- (๓) การรักษาราชการแทนและการปฏิบัติราชการแทนในตำแหน่งของข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
- (๔) การกำหนด เครื่องแบบและการแต่งกายของข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
- (๕) การจ้างและการแต่งตั้งบุคคล เพื่อ เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือ เป็นผู้ชำนาญการเฉพาะด้านอันจะ เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ รวมทั้งอัตราค่าตอบแทน การจ้างด้วย
- (๖) การแต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคล เพื่อดำ เน้นกิจการใด ๆ ตามแต่จะมอบหมาย
- (๗) การบริหารจัดการงบประมาณและการพัสดุของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

(๘) การจัดสวัสดิการหรือการสงเคราะห์ให้แก่ข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

(๙) การรักษาพยาบาลเป็นประวัติและห้วงเวลาการเกษียณอายุของข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

(๑๐) การกำหนดวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้างสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ รวมทั้งการกำหนดเครื่องแบบและการแต่งกาย และการจัดสวัสดิการหรือการสงเคราะห์อื่นของลูกจ้างสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

(๑๑) การกำหนดกิจการอื่นที่อยู่ในอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ

ระเบียบหรือประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานศาลรัฐธรรมนูญ เป็นผู้ลงนาม และเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๗ การกำหนดตำแหน่งและการให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ให้น่ากฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ คำว่า “ก.พ.” ให้หมายถึงคณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ และคำว่า “ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมและมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี” ให้หมายถึงสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๘ อัตราเงินเดือน อัตราเงินประจำตำแหน่งและการให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ให้น่ากฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งให้แก่ข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๙ ให้สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญมีเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญคนหนึ่งรับผิดชอบการปฏิบัติงานของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญขึ้นตรงต่อประธานศาลรัฐธรรมนูญ และเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ โดยจะให้มีรองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยสั่งและปฏิบัติราชการด้วยก็ได้

ในกิจการของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอกให้ เลขานุการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เป็นผู้แทนของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อการนี้ เลขานุการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติราชการ เฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งนี้ ต้อง เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ การบรรจุบุคคล เข้ารับราชการเป็นข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญและการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้ส่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๑) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เลขานุการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ และรอง เลขานุการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ให้ประธานศาลรัฐธรรมนูญด้วยความ เห็นชอบของคณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ เป็นผู้ที่มีอำนาจส่งบรรจุ

(๒) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นนอกจาก (๑) ให้เลขานุการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เป็นผู้ที่มีอำนาจส่งบรรจุและแต่งตั้ง

มาตรา ๑๑ การโอนข้าราชการตามกฎหมายอื่นมาบรรจุเป็นข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญอาจกระทำได้อ้า เจ้าตัวสมัครใจโดยผู้มีอำนาจส่งบรรจุท่าความตกลงกับ เจ้าสังกัดแล้ว เสนอคณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาอนุมัติ ทั้งนี้ จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับใดและได้รับ เงิน เดือน เท่าใด ให้คณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ เป็นผู้พิจารณากำหนด แต่ เงิน เดือนที่จะให้ได้รับจะต้องไม่สูงกว่าข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญที่มีคุณวุฒิ ความสามารถ และความชำนาญงานในระดับเดียวกัน

เพื่อประโยชน์ในการนับ เวลาราชการให้ถือ เวลาราชการหรือเวลาทำงานของผู้ที่โอนมาตามวรรคหนึ่งในขณะที่เป็นข้าราชการนั้น เป็น เวลาราชการของข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

การโอนข้าราชการการเมืองและข้าราชการที่อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการมา เป็นข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญตามพระราชบัญญัตินี้ จะกระทำมิได้

LIRT

มาตรา ๑๒ ข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน

มาตรา ๑๓ ให้สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เสนอบรรจุประมาณรายจ่ายตามมติของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อจัดสรรเป็นเงินอุดหนุนของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญและสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญไว้ในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี ในการนี้คณะรัฐมนตรีอาจทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญและสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญไว้ในรายงานการเสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมด้วยก็ได้ และให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคำขออุทธรณ์การพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในการพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมของศาลปกครองสูงสุดที่ศาลปกครองสูงสุดได้พิพากษาเพิกถอนหรือเพิกถอนบางส่วนหรือไม่เป็นอันขาด และให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคำขออุทธรณ์การพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในการพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมของศาลปกครองสูงสุดที่ศาลปกครองสูงสุดได้พิพากษาเพิกถอนหรือเพิกถอนบางส่วนหรือไม่เป็นอันขาด

มาตรา ๑๔ เมื่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ทำการตรวจสอบรับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญและสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญแล้ว ให้เสนอผลการสอบบัญชีให้ศาลปกครองสูงสุดต่อสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และคณะรัฐมนตรีโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๑๕ ในวาระเริ่มแรกก่อนที่สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญจะได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปี ให้คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจัดทำแผนงานในการดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ และแผนงานการจัดตั้งและการบริหารงานของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อขอรับเงินอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบริหารงานตามแผนงานดังกล่าว

ร่างพระราชบัญญัติ
ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม
(ฉบับที่...) พ.ศ.
เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
วุฒิสภามีมติพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๕ / (ร ๓๖)

วุฒิสภา

ถนนอุททองใน กท ๑๐๓๐๐

๔ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว
และตั้งคณะกรรมการการวิสามัญ ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมการการวิสามัญคณะนี้มีประกอบด้วย

๑. นายกิริรินทร์ ชัชวาลวงศ์	๒. นายเกษม สรศักดิ์เกษม
๓. นายชูวงศ์ ฉายะบุตร	๔. นายธีรพงษ์ จรูญศรี
๕. นายพนพล เสงเจริญ	๖. นายนิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์
๗. นายนิพนธ์ สะกิมิ	๘. พลเอก บุญศักดิ์ กำแพงสุทธิรงค์
๙. นายพูนศักดิ์ วรรณพงษ์	๑๐. นายไพบูรณ์ ช่างเรือน
๑๑. นายไพศาล กุมาลย์วิสัย	๑๒. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๓. นายวรรณไว พัทธโนทัย	๑๔. นายวิญญู เกรื่องาม
๑๕. นายวีระชัย สุตรสุวรรณ	๑๖. นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์
๑๗. นายสมพงษ์ ศรียะพันธุ์	๑๘. นายสรเสรีญ ไกรจิตติ
๑๙. นายสราวุธ เกตุกุล	๒๐. นายสุทัศน์ เงินหมื่น
๒๑. นายสุประคิมขันธ์ หุตะสิงห์	๒๒. นายสุรสิทธิ์ นิธิวุฒิวรรักษ์
๒๓. นายสุวรรณ ปัญญาภาส	๒๔. นายอมร จันทรมบูรณ
๒๕. นายอักษราทร จุฬารัตน	๒๖. นายอารีย์ วงศ์อารยะ

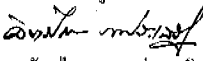
LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอสถักที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
(ลงชื่อ) สรรเสริญ ไกรจิตติ
(นายสรรเสริญ ไกรจิตติ)
ประธานคณะกรรมการวิสามัญฯ

สำเนาถูกต้อง

(นายฉัตรไชย รอดประเสริฐ)
หัวหน้าฝ่ายประชุม ๓
กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร ๒๕๕๑๕๖๓, ๒๕๕๑๖๖๓

โทรสาร ๒๕๕๑๕๖๓

ศรีแสง / พิมพ์
ทศพร เกษี จุฬามาศ / ทาน

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. พิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) วุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ บัดนี้ คณะกรรมการการวิสามัญ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายสรเสริญ ไกรจิตติ	เป็นประธานคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๒ นายสุทัศน์ เงินหมื่น	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายเกษม สรศักดิ์เกษม	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ คนที่สอง
๑.๔ นายนพดล เฮงเจริญ	เป็นเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๕ นายนิพนธ์ สะกิมิ	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๖ นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์	เป็นโฆษกคณะกรรมการการวิสามัญ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ได้แต่งตั้ง นายทศพร แยมวงษ์ นิตกร ๕ ฝ่ายประชุม ๓ กองกรรมการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๗๘ วรรคสาม

๓. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

๑. นายนพดล เฮงเจริญ

ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสำนักงาน
ศาลรัฐธรรมนูญ

๒. นายไพฑูรย์ วราหะไพฑูรย์

ปฏิบัติหน้าที่รองเลขาธิการสำนักงาน
ศาลรัฐธรรมนูญ

กระทรวงการคลัง

๑. นายณรงค์ พหุเวชช์

ผู้อำนวยการสำนักการเงินการคลัง

๒. นางนิไลบล แวววัปศรี

นิตกร ๖ กรมบัญชีกลาง

กระทรวงยุติธรรม

๑. นายบุญเชตร ทุมทิพย์ รองเลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ
๒. นายรังสรรค์ วิจิตรโสภา ผู้พิพากษา

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

๑. นางศรีพนม บุนนาค เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๘ ว
๒. นายสุชาติ เวโรจน์ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๘ ว
๓. นายวิสูตร ประสิทธิ์ศิริวงศ์ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๗ ว
๔. นางสาวฉัตรทอง จารุตามระ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๖

สำนักงานงบประมาณ

- นายเฉลิมศักดิ์ จันทรมิม หัวหน้าฝ่ายกฎหมาย

กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

- นางประทุมขวัญ พูลสวัสดิ์ ผู้อำนวยการสำนักเลขาธิการ

๔. ผู้ซึ่งคณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ
นางอรวรรณ ชยางกูร ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ
สำนักงานงบประมาณ

๕. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๖. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข

(๓)

๗. คณะกรรมาธิการวิสามัญฯ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับ
รายงานนี้ด้วยแล้ว

จ. ๒

(นายพดล เสงเจริญ)

เลขานุการคณะกรรมาธิการวิสามัญฯ

.....

.....

.....

.....

.....

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง
ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๒๔

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๑๖ ส่วนราชการที่เป็นหน่วยงาน
อิสระตามรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม
พ.ศ. ๒๕๓๕

“หมวด ๑๖

ส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๕๐ ให้สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เป็นส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระ
ตามรัฐธรรมนูญ และให้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ”

.....

.....

ร่างพระราชบัญญัติ
กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่..) พ.ศ.
เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
วุฒิสภาต้องพิจารณาได้เสร็จภายใน ๓๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(อำนาจ)

ที่ สว ๐๐๐๕ / (ร ๓๓)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๔ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญฯ
จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการวิสามัญฯ ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งการกระทำวิสามัญฯ คณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายกรัฐมนตรี จักรพลวงค์	๒. นายเกษม สรศักดิ์เกษม
๓. นายชูวงศ์ ฉายะบุตร	๕. นายธีรพงษ์ จรุงศรี
๕. นายพดล เสมงจริญ	๖. นายนิพนธ์ วิไลสุทธศาสตร์
๗. นายนิพนธ์ สะกิมิ	๘. พลเอก บุญศักดิ์ แก้วหงุทธศิริ
๙. นายพูนศักดิ์ วรรณพงษ์	๑๐. นายไพฑูรย์ ช่างเรียน
๑๑. นายไพศาล กุมาลย์วิชัย	๑๒. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๓. นายวรรณไว พันธ์โนทัย	๑๔. นายวิญญู เครืองาม
๑๕. นายวิรัชชัย สุตรสุวรรณ	๑๖. นายสมราช วงศ์สวัสดิ์
๑๗. นายสมพงษ์ ศรียะพันธ์	๑๘. นายสรวิชัย ไกรจิตติ
๑๘. นายสุราษฎร์ เจริญกุล	๒๐. นายสุทัศน์ เงินหมื่น
๒๑. นายสุประคัลภ์ หุดะสิงห์	๒๒. นายสุวิทย์ นิตินันท์
๒๓. นายสุวรรณ ปัญญาภาส	๒๔. นายอมร จันทรมาน
๒๕. นายอภัยราชกร จุฬารัตน	๒๖. นายอริย์ วงศ์อารยะ

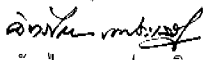

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (ถ้าหมดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญฯ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอสถิติที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) สรรเสริญ ไกรจิตติ
(นายสรรเสริญ ไกรจิตติ)
ประธานคณะกรรมการวิสามัญฯ

สำเนาถูกต้อง

(นายฉัตรไชย รอดประเสริฐ)
หัวหน้าฝ่ายประชุม ๓
กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร ๒๔๔๑๕๖๓, ๒๔๔๑๖๖๓

โทรสาร ๒๔๔๑๕๖๓

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. พิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) วุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ บัดนี้ คณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายสรเสรีชัย ไกรจิตติ	เป็นประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ
๑.๒ นายสุทัศน์ เงินหมื่น	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายเกษม สรศักดิ์เกษม	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ คนที่สอง
๑.๔ นายนพดล เฮงเจริญ	เป็นเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญฯ
๑.๕ นายนิพนธ์ อะกี๋	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญฯ
๑.๖ นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวัชรินทร์	เป็นโฆษกคณะกรรมการการวิสามัญฯ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้แต่งตั้ง นายทศพร แยมวงษ์ นิติกร ๕ ฝ่ายประชุม ๓ กองกรรมการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๗๘ วรรคสาม

๓. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

๑. นายนพดล เฮงเจริญ

ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสำนักงาน
ศาลรัฐธรรมนูญ

๒. นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์

ปฏิบัติหน้าที่รองเลขาธิการสำนักงาน
ศาลรัฐธรรมนูญ

กระทรวงการคลัง

๑. นายณรงค์ พหลเวชช์

ผู้อำนวยการสำนักงานการเงินการคลัง

๒. นางนิโลบล แว่ววัชร

Legisนิติกร ๒ กรมบัญชีกลางpository of Thailand

กระทรวงยุติธรรม

๑. นายบุญเชตร ภูมิทิพย์	รองเลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ
๒. นายรังสรรค์ วิจิตรโสภาส	ผู้พิพากษา

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

๑. นางศรีพนม บุญนาค	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๘ ว
๒. นายสุชาติ เวโรจน์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๘ ว
๓. นายวิสูตร ประสิทธิ์ศิริวงศ์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๗ ว
๔. นางสาวฉัตรทอง จารุตามระ	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล ๖

สำนักงานประมง

นายเฉลิมศักดิ์ จันทรมิ	หัวหน้าฝ่ายกฎหมาย

กองขุนน้ำเหนือป่านาญข้าราชการ

นางประทุมขวัญ พูลสวัสดิ์	ผู้อำนวยการสำนักเลขาธิการ

๔. ผู้ซึ่งคณะกรรมการสิทธิการวิสามัญฯ ได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ
นางอรรณณ ชยางกูร	ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ
	สำนักงานประมง

๕. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๖. ผลการพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข

๗. ข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญฯ

คณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว เห็นควรตั้งข้อสังเกตเพื่อเสนอที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณา ดังนี้

การแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓ เพื่อเพิ่มประเภทข้าราชการตามหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อเป็นการรองรับสิทธิของข้าราชการที่มีอยู่แต่เดิมและข้าราชการใหม่ที่จะเป็นสมาชิกกองทุนนั้น จะมีผลทำให้สัดส่วนของกรรมการผู้แทนสมาชิกมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามที่มาตรา ๑๒ แห่งกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการบัญญัติไว้ ดังนั้น, รัฐบาลสมควรที่จะได้พิจารณาในประเด็นนี้เพื่อดำเนินการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ให้เหมาะสม เพื่อให้สัดส่วนการเป็นผู้แทนข้าราชการและสัดส่วนกรรมการผู้แทนสมาชิกในคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการอยู่ในอัตราที่เหมาะสมต่อไป

๘. คณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

มี ๒

(นายหนอดล เสงเจริญ)

เลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญฯ

ร่าง
พระราชบัญญัติ
กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ข้าราชการ” ในมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

““ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
พลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู
ข้าราชการรัฐสภาสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการ
ตำรวจตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบข้าราชการทหาร ข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายว่าด้วย
สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ และข้าราชการซึ่งมีกฎหมายบัญญัติให้เป็นข้าราชการตาม
พระราชบัญญัตินี้”

.....

.....

ประธานวุฒิสภา : เชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณพร

นายพร ยูติธรรมดำรง : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ

กระผม นายพร ยูติธรรมดำรง สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ กราบ กระผมขออนุญาต
ปรึกษาท่านประธานฯ ก่อนที่จะเข้าวาระที่ ๑ ในวันนี้ครับ เนื่องจากว่าการพิจารณาร่าง
กฎหมายที่กำลังเป็นที่สนใจของประชาชนในขณะนี้ กระผมคิดว่าร่างพระราชบัญญัติ
ล้มละลายซึ่งเป็นกฎหมายสำคัญ อาจจะเป็นไปได้ไหมครับ กระผมอยากจะขอให้
ท่านประธานฯ ได้กรุณาใช้มติที่ประชุม หรือขอความกรุณาที่ประชุมว่าได้เลื่อนการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติล้มละลายซึ่งอยู่ในวาระที่ ๔.๕ ขึ้นมาประชุมต่อจากตัวร่างกฎหมายฉบับ
นี้ก็ยังได้ครับท่านประธานฯ ขอกราบขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอให้พิจารณา ๔.๑ นี้ไปให้เสร็จเสียก่อนนะครับ

เพราะศาลรัฐธรรมนูญเขาก็รออยู่ แล้วหลังจากนั้นผมจะได้หารือกับที่ประชุมต่อไปนะครับ
ถ้ากรรมการพร้อมเชิญเลยครับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ และท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติ บังเอิญระเบียบวาระนี้เป็นกฎหมายของ ๓ ฉบับด้วยกัน แต่ก็มีต่อเนื่องตามระเบียบวาระที่ ๔ ที่ ๕ ก็เป็นกฎหมายเกี่ยวกับเศรษฐกิจด้วย ถ้าหากเป็นไปได้กระผมจะขอความกรุณา เพราะว่า คณะกรรมการส่วนใหญ่ก็ชุดนี้ ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้พิจารณาเรื่องนี้ให้เสร็จ ซึ่งเข้าใจจะไม่มีปัญหา และจะไม่กินเวลาเกินกว่าครึ่งชั่วโมง (๕ ฉบับนี้)

ประธานวุฒิสภา : เชิญชี้แจงฉบับนี้ไปก่อนนะครับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ (ประธานคณะกรรมการ) : ขอชี้แจงฉบับแรก ฉบับแรกเกี่ยวกับสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญซึ่งได้เป็นร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญ แล้วก็ได้อำนาจในมือท่านแล้ว ร่างพระราชบัญญัติก็เป็นร่างพระราชบัญญัติต้น ๆ ที่มีปัญหาคือหนึ่งซึ่งได้มีการพิจารณากันอย่างรอบคอบแล้ว แล้วก็ต้องโหวตกันในที่สุด คือว่าผู้รักษาการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ควรจะให้ประธานศาลเป็นผู้รักษาการตามร่าง หรือว่าควรจะให้ผู้อำนวยการรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามลักษณะของกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งฝ่ายบริหารเป็นผู้รักษาการ แต่ไม่ใช่ฝ่ายตุลาการเป็นผู้รักษาการ แต่ในที่สุดแล้วเมื่อโหวตกันแล้วก็ลงมาตามเดิม ฉะนั้นผมขอเชิญท่านพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการวุฒิสภาดำเนินการครับ

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ซึ่งร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข ถ้าปรารถไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ และมาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔ มีการแก้ไข มาตรา ๕ และมาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ มีการแก้ไข มาตรา ๘ ถึงมาตรา ๑๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข มาตรา ๑๖ ไม่มีการแก้ไข

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายรัชฎ์ สุพรรณไพฑูริ ประธานวุฒิสภา ได้ส่งจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายอาษา เมฆสวรรค์ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : มีใครจะแก้ไขถ้อยคำอะไร
อีกไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขอแก้ไข)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : ไม่มี ~~ใคร~~ก็ถือว่า ~~เสร็จ~~จบการพิจารณา
ในวาระที่ ๒ ต่อไปเป็นการพิจารณา วาระที่ ๓ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นชอบ
กับการแก้ไขของคณะกรรมการตามที่เสนอมานี้หรือไม่ พร้อมแล้วเชิญลงคะแนนได้ครับ
(มีสมาชิกฯ เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์)

- ๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์ ๑๗ คน
ไม่ลงคะแนน ๑ คน เห็นด้วย ๑๗๗ คน

ต่อไป ๔.๒ ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ต่อเนื่องจากเมื่อสักครู่นี้เป็น
พระราชบัญญัติพ่วงค่อเนื่องกัน เชิญเลขาธิการดำเนินการ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ คณะกรรมาธิการคัดออก มาตรา ๔ มีการแก้ไข

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ มีท่านผู้ใดจะขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขอแก้ไข)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี ต่อไปผมจะขอมติในที่ประชุมว่า จะเห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการหรือไม่ครับ เชิญลงคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์)

ประธานวุฒิสภา : มีมติเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์นะครับ

ต่อไป ๔.๓ ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เชิญท่านเลขาธิการ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ และมาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ นะครับ ผมจะขอมติในวาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับกรรมวิธีการหรือไม่ เชิญลงคะแนนได้ (มีสมาชิกรู้ เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์)

ประธานวุฒิสภา : ที่ประชุมเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์นะครับ คณะกรรมการมีข้อสังเกตแนบท้ายรายงาน มีท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วยไหมครับ (ไม่มีสมาชิกรู้ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีนะครับ ก็ถือว่าที่ประชุมให้ความเห็นชอบกับข้อสังเกตดังกล่าว ขอบขอบคุณคณะกรรมการ โดยที่พระราชบัญญัติอีก ๒ ฉบับเป็นร่างพระราชบัญญัติอยู่ในกลุ่มของ ๑๑ ฉบับ และคงจะสั้น ๆ เพื่อให้รัฐบาลได้เดินทางมาได้พร้อมเพรียงกัน ก่อนที่จะพิจารณากฎหมายล้มละลาย ก็ขอพิจารณา ๔.๔ ต่อไปก่อน

๔.๔ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คดีโมโนเร่) ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

รายงาน

ของ

คณะกรรมการการวิสามัญ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คดีมโนสำเนา)

วุฒิสภา

กองการรวมกิจการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๙/ (ร ๓๑)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๓ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
(ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คดีมีโนสาเร่)

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
วิสามัญฯ จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คดีมีโนสาเร่)
(ดกเร่รัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้น
คณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมาธิการคณะนี้ ประกอบด้วย

๑. นายกัณท์ ชัยมงคลวงศ์
๓. นายไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์
๕. นายปภัต พัฒนกุล
๗. นายพรช ยุติธรรมดำรง
๙. นายพูนศักดิ์ วรรณพงษ์
๑๑. นายมนัส รุ่งเรือง
๑๓. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๕. นายวิศาล ภัทรธรรมมาศ
๑๗. นายวีระชัย สุตรสุวรรณ
๑๙. นายสรรเสริญ ไกรจิตติ
๒๑. นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์
๒๓. นายสุประดิษฐ์ หุตะสิงห์
๒๕. นายอำนาจ สอนอัมสาคร์

๒. นายเกษม สรศักดิ์เกษม
๔. นายโพธิ์ วิสัยยุทธศาสตร์
๖. นายเผ่าเทพ อุปการนิติเกษตร
๘. นายพรชัย อัครวิวัฒนาพร
๑๐. นายไพศาล กุมาลย์วิสัย
๑๒. นายมนัส สุขสมาน
๑๔. พลตำรวจเอก วสิษฐ เดชกุญชร
๑๖. นายวิชณุ เจริญงาม
๑๘. นายสมชาย วงศ์วิสัย
๒๐. พลเรือโท สารามย์ อ่ำสำอางค์
๒๒. นายสุทัศน์ เงินหมื่น
๒๔. นายอัษฎพร จารุจินดา
๒๖. นายอดุล บุญประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน โดยวุฒิสภา
ได้รับเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๒

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญฯ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว
เสร็จแล้ว จึงกราบเรียน เพื่อได้โปรดนำเสนอสภาประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

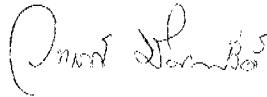
ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) รัตน์ ศรีไกรวัน

(นายรัตน์ ศรีไกรวัน)

ประธานคณะกรรมการวิสามัญฯ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววรารัตน์ นีเปรมปรีย์)

หัวหน้าฝ่ายประชุม ๒

กองกรรมาธิการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๔๑๔๗๒, ๒๕๔๑๖๗๐

โทรสาร ๒๕๔๑๔๗๓

จุฬารัตน์
สมศักดิ์/เมธาวิ

พิมพ์
ทาน

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คดีมโนสาร)

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๙ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คดีมโนสาร) (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติตามข้อบังคับฯ (ภายใน ๗ วัน) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๒ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายรัตน์ ศรีไกรวัน	เป็นประธานคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๒ นายสุทัศน์ เงินหมื่น	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายนิพนธ์ วิชัยบุรุษศาสตร์	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ คนที่สอง
๑.๔ นายเกษม สรศักดิ์เกษม	เป็นเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๕ นายอัคร จารุจินดา	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๖ นายไชยวัฒน์ ไตรยสุหนั	เป็นโฆษกคณะกรรมการการวิสามัญ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ได้แต่งตั้ง นางสาววราภรณ์ มีเปรมปรีดิ์ หัวหน้าฝ่ายประชุม กองกรรมธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับฯ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(๒)

๓. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้มาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ
สำนักงานอัยการสูงสุด
๓.๑ นายวัลลภ ตันตติกุล	รองอธิบดีอัยการฝ่ายคดีแพ่ง
๓.๒ นายภุชญา บุณยสมบัติ	อัยการพิเศษประจำกรม <u>กระทรวงยุติธรรม</u>
๓.๓ นายไกรสร บารมีอวยชัย	ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ทำงานธุรการในตำแหน่ง รองปลัดกระทรวงยุติธรรม

๔. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่มีผู้แปรญัตติ

๕. ผลการพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>คำปรารภ</u>	มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๖</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๗</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๘</u>	ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข

นายปกิจ พัฒนกุล (กรรมวิธีการ) ขอสงวนความเห็น
โดยให้แก่ในความในมาตรา ๑๑๖ วรรคหนึ่ง
เป็นดังนี้

“มาตรา ๑๑๖ ในคดีสามัญซึ่งโจทก์ฟ้องเพียงขอให้ชำระเงินจำนวน
แน่นอนตามตัวเงินซึ่งการรับรองหรือการชำระเงินตามตัวเงินนั้นได้ถูกปฏิเสธ
หรือตามสัญญาเป็นหนังสือซึ่งปรากฏในเบื้องต้นว่าเป็นสัญญาอันแท้จริงมีความ
สมบูรณ์และบังคับได้ตามกฎหมาย หรือคดีอื่นใดที่ศาลได้พิพากษาว่า
พิพาทพิพาท โจทก์จะยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องต่อศาลพร้อมกับคำฟ้องขอให้
ศาลพิจารณาคดีนั้นโดยรวบรัดก็ได้”

มาตรา ๑๒ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๔ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๘ ไม่มีการแก้ไข

(๔)

๖. คณะกรรมาธิการวิสามัญฯ ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้รับการแก้ไข
เพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(นางเกษม สรศักดิ์เกษม)

เลขานุการคณะกรรมาธิการวิสามัญฯ

ร่าง

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจัดตั้งและ เสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยสี่สิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIART

“มาตรา ๒๐ ไม่ว่าการพิจารณาที่จะได้ดำเนินไปแล้ว เพียงใด ให้ศาลมีอำนาจที่จะไต่สวนเพื่อให้ความได้ตกลงกัน หรือประนีประนอมยอมความกัน ในข้อที่พิพาทนั้น”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๐ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“มาตรา ๒๐ ทวิ เพื่อประโยชน์ในการไต่สวนไต่สวน เมื่อศาลเห็นสมควร หรือ เมื่อคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ ศาลจะสั่งให้ดำเนินการเห็นการรับเฉพาะต่อหน้า ตัวความทุกฝ่ายหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยจะให้มีความหมายอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้

เมื่อศาลเห็นสมควรหรือ เมื่อคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ ศาลอาจแต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคล เป็นผู้ประนีประนอม เพื่อช่วย เหลือศาลในการไต่สวนไต่สวน ให้ความได้ตกลงกัน

หลักเกณฑ์และวิธีการในการไต่สวนไต่สวนของศาล การแต่งตั้งผู้ประนีประนอม รวมทั้งอำนาจหน้าที่ของผู้ประนีประนอม ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๕ ไปยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๑๒๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) เมื่อโจทก์ทั้งฟ้อง นอกฟ้อง หรือไม่มาศาลในวันนัดพิจารณา ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๔ มาตรา ๑๗๕ และมาตรา ๑๗๖ ทวิ”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕๐ ทวิ มาตรา ๑๕๐ ทริ และมาตรา ๑๕๐ จัตวา แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“มาตรา ๑๕๐ ทวิ ในคดีในศาล ให้ศาลดำเนินการพิจารณาไปตามบทบัญญัติในหมวดนี้

มาตรา ๑๕๐ ทริ ในคดีในศาล ให้ศาลมีอำนาจที่จะออกคำสั่งขยายหรือ ย่นระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายนี้หรือตามที่ศาลได้กำหนดไว้ หรือระยะเวลาที่เกี่ยวข้องวิธีพิจารณาความแพ่งอันกำหนดไว้ในกฎหมายอื่น เพื่อให้ดำเนินหรือมิให้ ดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ก่อนสิ้นระยะเวลาอันได้ เมื่อมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

มาตรา ๑๕๐ จัดว่า ในคดีมโนสาเร่ ให้โจทก์เสียค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้น เท่ากับจำนวนค่าขึ้นศาลที่ เรียก เก็บในคดีที่มีคำขอให้ปลด เปลี่ยนทุกข์ขึ้นไม่อาจคำนวณ เป็นราคาเงินได้

ค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์หรือฎีกานั้น ให้ผู้อุทธรณ์หรือผู้ฎีกา เสียตามจำนวน ทุนทรัพย์ หรือราคาทรัพย์สินที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์หรือฎีกา แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕๑ วิธีฟ้องคดีมโนสาเร่นั้น โจทก์อาจยื่นคำฟ้อง เป็นหนังสือ หรือมาแถลงข้อหาด้วยวาจาต่อศาลก็ได้

ในกรณีที่โจทก์ยื่นคำฟ้อง เป็นหนังสือ หากศาล เห็นว่าคำฟ้องดังกล่าว ไม่ถูกต้อง หรือขาดสาระสำคัญบาง เรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้โจทก์แก้ไขคำฟ้องในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือ ชัดเจนขึ้นก็ได้

ถ้าโจทก์มาแถลงข้อหาด้วยวาจาตั้งแต่กล่าวแล้ว ให้ศาลบันทึกรายการแห่งข้อหา เหล่านั้นไว้ อ่านให้โจทก์ฟัง แล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ และวรรคห้า ของมาตรา ๑๕๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“ในกรณีที่จำเลยฟ้องแย้งเข้ามาในคดีมโนสาเร่และฟ้องแย้งนั้นมิใช่ คดีมโนสาเร่ หรือในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาคดีสามัญรวมกับคดีมโนสาเร่ ให้ศาล ดำเนินการพิจารณาคดีมโนสาเร่ไปอย่างคดีสามัญ แต่เมื่อศาลพิจารณาถึงจำนวนทุนทรัพย์ ลักษณะคดี สถานะของคู่ความ หรือ เหตุสมควรประการอื่นแล้ว เห็นว่า การนำบทบัญญัติ ในหมวดนี้ไปใช้บังคับแก่คดีในส่วนของฟ้องแย้งหรือคดีสามัญ เช่นว่านั้นจะทำให้การดำ เนินคดี เป็นไปด้วยความรวดเร็วและ เป็นธรรมแก่คู่ความทุกฝ่าย ก็ให้ศาลมีอำนาจพิจารณาคดีในส่วน ของฟ้องแย้งหรือคดีสามัญนั้นอย่างคดีมโนสาเร่ได้

คำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งของศาลตามวรรคสี่ ไม่กระทบถึงค่าขึ้นศาลที่คู่ความ แต่ละฝ่ายต้องชำระอยู่ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่ง เช่นว่านั้น”

LIRT

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๑ ในคดีมีใบสาเร่ ให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็วและออกหมายเรียกไปยังจำเลย ในหมายนั้นให้จดแจ้งประเด็นแห่งคดีและจำนวนทุนทรัพย์หรือราคาที่เกี่ยวข้อง และข้อความว่าให้จำเลยมาศาลเพื่อการไกล่เกลี่ย ให้การ และสืบพยานในวันเดียวกัน และให้ศาลสั่งให้โจทก์มาศาลในวันนัดพิจารณานั้นด้วย

ในวันนัดพิจารณา เมื่อโจทก์และจำเลยมาพร้อมกันแล้ว ให้ศาลไกล่เกลี่ยให้คู่ความโต้ตกลงกันหรือประนีประนอมยอมความกันในข้อที่พิพาทนั้นก่อน

ถ้าคู่ความไม่อาจตกลงกันหรือไม่อาจประนีประนอมยอมความกันได้ และจำเลยยังไม่ไต่ยื่นคำให้การ ให้ศาลสอบถามคำให้การของจำเลย โดยจำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือ หรือจะให้การด้วยวาจาก็ได้ ในกรณียื่นคำให้การเป็นหนังสือให้นำมาตรา ๑๔๑ วรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีให้การด้วยวาจา ให้ศาลบันทึกคำให้การรวมทั้งเหตุแห่งการนั้นไว้ อ่านให้จำเลยฟัง แล้วให้จำเลยลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

ถ้าจำเลยไม่ให้การตามวรรคสาม ให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจมีคำสั่งไม่ยอมเลื่อนเวลาให้จำเลยยื่นคำให้การ และดำเนินการพิจารณาคดีต่อไป โดยถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔๑ ทวิ มาตรา ๑๔๑ ตรี มาตรา ๑๔๑ จัตวา และมาตรา ๑๔๑ เบญจ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“มาตรา ๑๔๑ ทวิ ในคดีมีใบสาเร่ เมื่อโจทก์ได้ทราบคำสั่งให้มาศาลตามมาตรา ๑๔๑ แล้วไม่มาในวันนัดพิจารณาโดยมิได้ร้องขอเลื่อนคดีหรือแจ้งเหตุขัดข้องที่ไม่มาศาล ให้ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ

เมื่อจำเลยได้รับหมายเรียกให้มาศาลตามมาตรา ๑๔๑ แล้วไม่มาในวันนัดพิจารณาโดยมิได้ร้องขอเลื่อนคดีหรือแจ้งเหตุขัดข้องที่ไม่มาศาล ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดพิจารณาและให้บังคับตามมาตรา ๒๐๒ และถ้าจำเลยไม่ได้ยื่นคำให้การก่อนหรือในวันนัดดังกล่าวให้ถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การด้วย

มาตรา ๑๔๓ ตริ เมื่อศาลได้รับคำให้การของจำเลยตามมาตรา ๑๔๒
วรรคสาม หรือจำเลยตกเป็นผู้ขาดคดีนั้นคำให้การตามมาตรา ๑๔๓ วรรคสี่ หรือ
มาตรา ๑๔๓ ทวิ แล้ว ให้ศาลดำเนินการพิจารณาตัดสินต่อไปโดยเร็ว โดยจะกำหนด
ให้คู่ความฝ่ายใดนำพยานมาสืบก่อนหรือหลังก็ได้ และให้ศาลสอบถามคู่ความฝ่ายที่จะตั้ง
นำพยาน เข้าสืบว่าประสงค์จะอ้างอิงพยานหลักฐานใดแล้วบันทึกไว้ หรือสั่งให้คู่ความ
จัดทำบัญชีระบุพยานยื่นต่อศาลภายในระยะเวลาตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๔๓ จัตวา ในคดีโมฆะจำ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม
ให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เองตามที่เห็นสมควร

ในการสืบพยานไม่ว่าจะ เป็นพยานที่คู่ความฝ่ายใดอ้างหรือที่ศาล เรียกมาเอง
ให้ศาล เป็นผู้ซักถามพยานก่อน เสร็จแล้วจึงให้คู่ความหรือทนายความซักถามเพิ่มเติมได้

ให้ศาลมีอำนาจซักถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดี
แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างก็ตาม

ในการบันทึกคำเบิกความของพยาน เมื่อศาลเห็นสมควร จะบันทึกข้อความ
แต่โดยย่อก็ได้ แล้วให้พยานลงลายมือชื่อไว้

มาตรา ๑๔๓ เบญจ ในคดีโมฆะจำ ให้ศาลนั่งพิจารณาตัดสินคดีต่อไป
โดยไม่ต้องเลื่อน เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ศาลจะมีคำสั่งเลื่อนให้ครั้งละไม่เกินเจ็ดวัน

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ของมาตรา ๑๔๒
แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๑๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๒ ในคดีสามัญซึ่งโจทก์ฟ้อง ขอให้ชำระ เงินจำนวนแน่นอน
ตามตัวเงินซึ่งการรับรองหรือการชำระ เงินตามตัวเงินนั้นได้ถูกปฏิเสธ หรือตามสัญญา
เป็นหนังสือซึ่งปรากฏในเบื้องต้นว่า เป็นสัญญาอันแท้จริงมีความสมบูรณ์และบังคับได้
ตามกฎหมาย หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา โจทก์จะเป็นคำขอโดยทำเป็น
คำร้องต่อศาลพร้อมกับคำฟ้องขอให้ศาลพิจารณา คดีนั้นโดยรวบรัดก็ได้

ถ้าศาลเห็นว่าคดีนั้นปรากฏในเบื้องต้นว่าเป็นคดีไม่มีข้อยุ่งยาก ไม่ว่าโจทก์
จะได้ยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งหรือไม่ ก็ให้ศาลมีคำสั่งให้บันทึกพยานคดีในหมวดนี้ว่าด้วย
วิธีพิจารณาคดีโมฆะจำ เว้นแต่มาตรา ๑๔๐ จัตวา มาใช้บังคับแก่คดีเช่นนั้นไว้
ภายในบังคับต่อไปนี้

(๑) ให้ศาลออกหมายเรียกไปยังจำเลย แสดงจำนวนเงินที่เรียกร้อง และเหตุแห่งการเรียกร้อง และให้จำเลยมาศาลและให้การในวันใดวันหนึ่งตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดโดยมีไว้เป็นการเสียหายแก่การต่อสู้คดี

(๒) ถ้าจำเลยมาศาล ให้ศาลลดค่าแรงของจำเลยลงไว้ในรายงานพิสดาร และถ้าศาลได้พิจารณาค่าแรงและค่าให้การของจำเลยแล้ว เห็นว่าจำเลยไม่มีเหตุต่อสู้คดีนั้นก็ให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีนั้นโดยเร็วเท่าที่พึงกระทำได้ แต่ถ้าปรากฏต่อศาลว่าจำเลยอาจมีข้อต่อสู้สมควร ก็ให้ศาลดำเนินการพิจารณาไปโดยไม่ชักช้า และพึงพิจารณาหลักฐานทั้งสองฝ่ายก่อนพิพากษา

(๓) ถ้าจำเลยได้รับหมายเรียกของศาลแล้วไม่มาศาลตามกำหนดนัด ให้ศาลมีคำสั่งโดยไม่ชักช้าว่าจำเลยขาดนัดพิจารณา แล้วให้ศาลพิจารณาคดีไปฝ่ายเดียว และพิพากษาโดยเร็วเท่าที่พึงกระทำได้”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๔๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๘ ภายใต้งค์บทบัญญัติมาตรา ๑๔๒ วรรคสี่ และมาตรา ๑๔๑ ทวิ วรรคสอง ถ้าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ให้โจทก์มีคำขอต่อศาลภายในสิบห้าวันนับแต่ระยะ เวลาที่กำหนดให้จำเลยยื่นคำให้การได้สิ้นสุดลง เพื่อให้ศาลมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัด คำขอ เช่นว่านี้ให้ถือว่าโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๗๒ ถ้าศาลได้พิพากษาหรือมีคำสั่งอย่างใดซึ่งจะต้องมีการบังคับคดี ก็ให้ศาลมีคำสั่งกับกำหนดวิธีที่จะปฏิบัติตามคำสั่งนั้นในวันใดวันหนึ่ง คำพิพากษาหรือคำสั่ง และให้เจ้าพนักงานศาลส่งคำสั่งนั้นไปยังลูกหนี้ตามคำพิพากษา เว้นแต่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้อยู่ในศาลในเวลาที่ศาลมีคำสั่งนั้น และศาลได้สั่งให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ”

LIRT

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๗๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๗๑ น้ำในคำบังคับได้กำหนดให้ใช้เงิน หรือให้ส่งทรัพย์สินหรือให้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างใด ๆ ให้ศาลระบุไว้ในคำบังคับนั้นโดยชัดแจ้ง ซึ่งระยะเวลาและเงื่อนไขอื่น ๆ อันจะต้องใช้เงิน ส่งทรัพย์สิน กระทำการหรืองดเว้นกระทำการใด ๆ นั้น แต่เป็นคดีในศาลอาญา ศาลไม่จำเป็นต้องให้เวลาแก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาเกินกว่าสิบห้าวันในอันที่จะปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๗๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่ออกหมายบังคับคดีแก่ทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ น้ำศาลสงสัยว่าไม่สมควรยึดทรัพย์สินนั้น ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้ขอปิดบังเงินต่อศาลหรือหาประกันมาให้ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควรในเวลาที่ออกหมายก็ได้ เพื่อป้องกันการอุปสรรคหรืออุปหยาบอันจะพึงเกิดขึ้น เนื่องจากการยึดทรัพย์สินนี้”

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของมาตรา ๒๗๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“ในคดีในศาลอาญา หากศาลเห็นเป็นการสมควร ศาลจะออกหมายเรียกลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลอื่นมาไต่สวน เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาก่อนออกหมายบังคับคดี แล้วขอแจ้งผลการไต่สวนไว้ในหมายบังคับคดีด้วยก็ได้”

มาตรา ๑๗ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่บรรดาคดีที่ได้ยื่นฟ้องไว้แล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ได้บังคับ และให้ใช้กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ยื่นฟ้องนั้นบังคับแก่คดีดังกล่าวจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

มาตรา ๑๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : ท่านประธานมีอะไรจะชี้แจงเชิญครับ

นายสรเสรีญ ไกรจิตติ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานฯ ครับ สำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นร่างพระราชบัญญัติสั้น ๆ และได้มีการแก้ไขอะไรเลยก็ขอได้โปรดท่านเลขาธิการดำเนินการด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการ

- ๔/๑

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (กติมนินสาร) ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ มีการแก้ไข มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณปลัดครับ

นายปลัด พัฒนกุล (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ กระผม นายปลัด พัฒนกุล ท่านประธานฯ ครับ กระผมได้แปรญัตติใน มาตรา ๑๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕๖ กระผมขอกราบเรียนว่า ความเดิมในมาตรา ๑๕๖ นั้น ในวรรคแรกมีว่า “ในคดีสามัญซึ่งโจทก์ฟ้องเพียงขอให้ชำระเงินจำนวนแน่นอนตาม ตัวเงินซึ่งการรับรองหรือการชำระเงินตามตัวเงินนั้นได้ถูกปฏิเสธ หรือตามสัญญาเป็น หนังสือซึ่งปรากฏในเบื้องต้นว่า เป็นสัญญาอันแท้จริงมีความสมบูรณ์และบังคับได้ตาม กฎหมาย หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา โจทก์จะยื่นคำขอโดยทำเป็น คำร้องต่อศาลพร้อมกับคำฟ้องขอให้ศาลพิจารณาตัดสินโดยรวบรัดก็ได้” ท่านประธานฯ ครับ กระผมขอแปรญัตติในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๕๖ โดยขอตัดคำว่า “หรือคดีอื่นใด ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” ในชั้นพิจารณาในชั้นกรรมาธิการ คณะกรรมาธิการ ไม่เห็นด้วย กระผมขอสงวนคำแปรญัตติเอาไว้ และเป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อย คือมี เพียงเสียงเดียว ท่านประธานฯ ครับ กระผมใคร่ขอกราบเรียนถึงเหตุผลที่ขอตัดครั้งนี้ไว้ เพราะเหตุว่า คำว่า “คดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” นั้นไม่ทราบว่าจะจะเป็นคดี อะไร ในชั้นการพิจารณาในคณะกรรมาธิการกระผมเรียนถามกรรมาธิการฝ่ายรัฐบาลให้ยก ตัวอย่างชี้ว่า คดีอะไร คณะกรรมาธิการก็ไม่สามารถยกตัวอย่างได้ กระผมคิดว่า การที่ รัฐบาลเสนอกฎหมายเข้ามานั้นการยกกฎหมายเข้ามามีวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมาย ถ้าหากว่าทางฝ่ายรัฐบาลทราบว่าวันหน้าจะออกพระราชกฤษฎีกาเอาคดีอะไรมาพิจารณา อย่างคดีรวบรัด คดีไม่มีข้อยุ่งยากและให้พิจารณาได้อย่างเช่นกติมนินสาร รัฐบาลน่าจะคิด อยู่ในใจอยู่แล้วว่าเป็นคดีอะไรบ้าง ถ้าฟังว่า รัฐบาลรู้ว่านี่เป็นคดีอะไร กระผมก็ไม่อยากจะ พุคให้รุนแรงไปถึงขนาดว่า รัฐบาลนี้ปลัดสภา แต่ในขณะเดียวกันถ้ารัฐบาลก็ยังนึกไม่ ออกว่าเป็นคดีอะไร คณะกรรมาธิการทั้งคณะท่านก็ยังนึกไม่ออกว่าเป็นคดีอะไร และ

ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติแห่งสภานี้ท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นคดีอะไรที่เช่นเดียวกัน การที่จะยอมให้ฝ่ายบริหารไปบัญญัติเอาเองว่า จะเอาคดีอะไรมาพิจารณาอย่างคดีโมสาร์นั้น กระผมคิดว่า ^{นั่น}มันคือการสิทธิเสรีภาพของพี่น้องประชาชน พี่น้องประชาชนควรจะรู้ในฐานะที่ท่านนั้นเป็นตุลาการและเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้ามาทำหน้าที่แทนในฐานะตัวแทนของพี่น้องประชาชน และเมื่อกฎหมายผ่านการพิจารณาในชั้นสภาผู้แทนราษฎรมาแล้วก็ส่งมายังวุฒิสภาเพื่อทำหน้าที่กลั่นกรองกฎหมายเพื่อความละเอียดรอบคอบ ความภาระหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งถือได้ว่าเป็นตัวแทนของประชาชน เช่นเดียวกัน ฉะนั้นรัฐสภาทำหน้าที่ในฐานะที่เป็นตัวแทนประชาชนซึ่งเป็นตัวกลาง ควรจะรู้ว่าจะต้องออกกฎหมายอะไรบ้างที่จะไปจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน แม้ในร่างกฎหมายฉบับนี้ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็ยังได้ระบุไว้ในตอนต้นแล้วว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่ลดทอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน จึงต้องระบุไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจไว้ในความตอนต้น เพราะฉะนั้นข้อเท็จจริงจะฟังเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากว่า รับกันชัดเจนว่า กฎหมายที่รัฐบาลเสนอมานี้กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน เมื่อฟังได้แน่ชัดว่า กระทบกระเทือนทำไมถึงไม่ให้พี่น้องประชาชนได้มีโอกาสรับรู้ ว่า รัฐบาลจะเอาคดีอะไรมาพิจารณาอย่างคดีโมสาร์บ้างเสียก่อน-----

- ๕/๑

เพราะตามที่รัฐบาลขอแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายคดีมโนสาเร่นั้น กระผมได้พิจารณาทุกบท มาตราแล้วก็ถือว่า เพื่อให้การพิจารณาคดีนั้นได้กระทำโดยรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยนำเอา ระบบไต่สวนมาใช้ คือให้อำนาจศาลที่จะดำเนินคดีอย่างรวดเร็วที่สุด เป็นต้นว่า เวลาที่ โจทก์จะฟ้องก็ให้ฟ้องได้ด้วยวาจา ถ้าฟ้องผิดก็ให้ศาลสั่งให้แก้ไขเสียให้ถูกต้องและให้ศาล ออกหมายเรียกให้จำเลยมาศาลในวันใดก็ได้ตามที่ศาลเห็นสมควร ซึ่งสามารถเรียกมาในวันนั้นก็ได้ ถ้าจำเลยได้รับหมายเรียกแล้วไม่มาก็ถือว่าขาดนัดพิจารณา และศาลก็สามารถที่จะพิพากษาให้จำเลยแพ้คดีไปได้เลย ทั้งนี้ตามกฎหมายที่เสนอเข้ามาประกอบกับกฎหมายว่า ด้วยการพิจารณาขาดนัดการอื่นทำให้การแก้คดีของจำเลย ซึ่งกำลังเข้าสู่การพิจารณาของ ศาลเร็ว ๆ นี้ ซึ่งตามกฎหมายฉบับนั้นก็ยืนยันอย่างเดียวกันว่า ถ้าจำเลยขาดนัดการพิจารณาคดี ก็ต้องให้ศาลมีอำนาจตัดสินคดีไปได้ พิพากษาคดีไปได้เลย กระผมคิดว่า การที่เอาคดี มาพิจารณาอย่างรวดเร็วขึ้น ย่อมลดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นแน่ ไม่ว่า การพิจารณาพิพากษา การสืบพยาน ศาลสามารถตั้งเรียกพยานมาสืบได้เอง และในการ สืบพยานนั้นไม่ว่าจะเป็นสืบพยานฝ่ายโจทก์หรือฝ่ายจำเลย กฎหมายที่เสนอแก้ไขมาใหม่ นั้นให้ศาลเป็นผู้ซักถามพยานก่อน เสร็จแล้วถึงจะให้คู่ความหรือทนายของคู่ความซักถาม การพิจารณาคดีนั้น กระผมคิดว่า โดยหลักคนที่ไม่เคยขึ้นศาลมาก่อนพี่น้องประชาชน ผู้ยากไร้ ซึ่งตามกฎหมายคดีมโนสาเร่นั้นให้อาeadtiที่มีทุนทรัพย์ไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท มาพิจารณา คนที่เป็นหนี้ไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท และถูกนำมาฟ้องนั้น กระผมคิดว่า ส่วนใหญ่ก็เป็นคนที่ไม่มีฐานะ อาจจะเป็นพี่น้องเกษตรกรหรือกรรมาชีพต่าง ๆ เวลา ถูกฟ้องทู่ในเวลานั้นไม่คุ้นเคยกับศาล ทู่มาศาล ถ้าศาลอยากจะพิจารณาคดีให้เสร็จ รวดเร็วศาลจะซักถามอย่างไรก็ได้ ถ้าเขาเกรงกลัวศาลอยู่แล้วก็อาจจะพูดผิดพูดไป และถ้ามีทนาย ทนายก็ได้ซักทู่หลัง อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ นอกจากนี้ในการออกคำพิพากษา ของศาลนั้นศาลสามารถออกคำบังคับให้จำเลยที่มาในวันนั้นเซ็นไว้ได้ทันทีนั้นด้วย และก็ ก่อนที่จะออกคำบังคับก็สามารถที่จะได้สวนถามหาว่า ทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ที่ไหน มีลูกซ่อนอยู่ที่ไหนอยู่กับใคร มีส่วนร่วมอยู่ที่ไหนบ้าง นี่ก็อะไรแบบที่ว่า เอาอำนาจในการ พิจารณาโดยใช้ระบบไต่สวนมาใช้ เพื่อที่จะสามารถจัดการให้แล้วเสร็จโดยรวดเร็ว นอกจากนี้คำบังคับนั้นจะต้องบังคับให้ลูกหนี้สามารถชำระหนี้ได้ในเวลาไม่เกิน ๑๕ วัน

ซึ่งตามกฎหมายเดิมมีระยะเวลามากกว่านั้น ท่านประธานฯ ทุรับ นอกจากนี้แล้วการที่ให้
 เอกศไม่มีข้อยุ่งยากมาพิจารณาอย่างคลิมนโนสาร่ตามความในมาตรา ๑๕๖ นั้น ได้ระบุ
 นอกว่า คดีตามตัวเงินซึ่งถูกปฏิเสธการรับรองหรือการใช้เงินหรือคดีตามสัญญากู้ยืมเงิน
 ซึ่งพึงหลักฐานในเบื้องต้นได้ว่า เป็นสัญญาที่ได้ทำกันจริง สิ่งเหล่านี้ท่านประธานฯ ทุรับ
 ไม่จำกัดทุนทรัพย์ไว้คดีตามตัวเงิน ตามเช็คต่าง ๆ นั้นอาจจะมียุคค่า ๑๐๐ ล้าน ๑,๐๐๐ ล้าน
 ก็ได้ในภาวะที่เศรษฐกิจเฟื่องฟู การก่อหนี้มาสร้างโรงงานอุตสาหกรรมก็ดี การก่อหนี้มา
 พัฒนาอสังหาริมทรัพย์ก็ดี ก็กันเป็นจำนวนสูง แล้วออกตัวเงินในราคาสูง แม้สัญญาที่ไป
 ทำไว้กับธนาคารก็เป็นยอดจำนวนเงินโครงการสูง ๆ ทั้งนี้ อาจจะเป้น ๑,๐๐๐ ล้าน
 หรือ ๑,๐๐๐ กว่าล้าน และเมื่อกฎหมายบอกว่า ให้เอามาพิจารณาอย่างคลิมนโนสาร่ ผลของ
 การพิจารณาคลิมนโนสาร่ กระผมกราบเรียนท่านประธานฯ มาคร่าว ๆ แล้วเมื่อสักครู่
 ก็ให้เห็นได้ชัดว่า กระทบกระเทือนตบสิทธิของประชาชนเป็นอย่างมาก ถ้าพลาดหลังไป
 ลูกหนี้ตามตัวเงินมูลค่าตั้ง ๑๐๐ ล้าน ผลอโผล่ไม่ได้รับหมาย โฉ่ถึงกันตรงนี้ ได้รับหรือ
 ไม่ได้รับ หรือมาศาลไม่ทันศาลพิพากษาบังคับคดีไปแล้ว ตัดสินคดีไปแล้วก็ถูกตัดสิทธิ
 ในเรื่องประการต่าง ๆ -----

- ๖/๑

และไม่เพียงเท่านั้นเราจะต้องให้อำนาจฝ่ายบริหารไปออกเป็นพระราชกฤษฎีกาให้กำหนดคดีเองได้อีก ซึ่งไม่รู้ว่ คดีอะไร กระผมคิดว่า เรื่องนี้กระทบกระเทือนสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างร้ายแรง แม้จะอ้างว่า ตามความในวรรคสอง^{ที่ ๓}ให้อำนาจศาลในการพิจารณาเสียก่อนในเบื้องต้นว่า เป็นคดีไม่มีข้อยุ่งยาก การให้อำนาจศาลเช่นว่านี้ ถ้าจะฟังกันว่า พอที่จะเอาอำนาจตุลาการมาจากอำนาจของฝ่ายบริหาร กระผมคิดว่า ยังห่างไกลต่อเหตุมากนัก เพราะเหตุว่า โดยความเคารพต่อศาล การพิจารณาคดีของศาลก็ต้องให้มีถึง ๓ ศาล คือศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ^{นั่นแปลว่า} บ้านเมืองเรา^{นี้}เราให้สิทธิเสรีภาพของประชาชนในการที่ต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ มิใช่ไม่วางใจศาลชั้นต้น แต่เพื่อให้ได้ความยุติธรรมอย่างแน่แท้ ถึงให้มีถึง ๓ ศาล ถ้าเราจะคิดว่า การที่จะให้อำนาจตุลาการมาครองอยู่ก็ครองในเบื้องต้นเท่านั้น ^{สู่}สถาน^{ที่}แห่งนั้นดำเนินกระบวนการ^{การ}ทำกฎหมายของรัฐบาลไปโดยเปิดเผย มาพูด^{มา}จากกัน^{ใน}สภาแห่งนี้ กระผมคิดว่า น่าจะดีกว่า คดีไม่มีข้อยุ่งยากตามตัวเงิน ตามสัญญาใช้เงินนั้น แม้ว่าจะเป็นภาระหนักแก่ผู้ที่เป็นลูกหนี้อยู่แล้วก็ตาม แต่ก็ยังได้มาพิจารณาถกเถียงกันในสภาผู้แทนราษฎร และผ่านมาสู่การพิจารณาของท่านผู้ทรงเกียรติแห่งสภานี้ ที่นี้ถ้าท่านไม่รู้ว่ คดีอะไรที่ให้ไป อาจจะเป็นคดีที่เกี่ยวกับเอกสารเข้ามาเป็นทรัพย์สินก็ได้เนะครับ ไม่มีใครรู้ คดีเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น คดีเกี่ยวกับครอบครัว คดีเกี่ยวกับมรดก หรือคดีอื่นใดซึ่งไม่มีใครทราบ เมื่อเราไม่ทราบอำนาจนั้นเป็นของท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติทั้งหลาย อำนาจนั้นเป็นของสภาผู้แทนราษฎร ถ้าจะมอบให้ฝ่ายบริหารไปเสียโดยไม่รู้ กระผมยังจะจิตตะขงใจว่าที่น้องประชาชนที่เขาพิงอยู่ข้างนอก ท่านรับรู้ไหม ท่านก็ไม่มิโอกาส^{รู้}รู้^{กับ} เรื่องนี้แม้ว่าจะเคยมีตัวอย่าง ตัวอย่างในมาตราที่เกี่ยวข้องกับคดีโนสว^รนั้น^{ของ}ของ^{กับ} ซึ่งกำหนดจำนวนทุนทรัพย์ไว้ว่าไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท หรือตามจำนวนที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา แต่นั่นเป็นที่รู้ๆอยู่แล้ว เป็นเรื่องของคดีเงินเท่านั้น ให้อำนาจฝ่ายบริหารไปออกพระราชกฤษฎีกาได้ เพราะภาวะเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป มูลค่าเงินจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะที่เป็นที่รู้กันว่า ให้ไปเฉพาะเรื่องเงิน แต่ถ้าจะให้เหมือนกันไปทั้งหมด กระผมคิดว่า ไม่สมควร แล้วกระผมได้ทราบเรียนต่อท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติแห่งสภานี้ว่า ข้างนอกนั้นเขาก็พูดกันอยู่ เรื่องนี้เป็นเรื่องการจัดการให้เสร็จสิ้นตามประสงค์เท่านั้น เพราะเหตุว่า รัฐบาลได้ไปตกลงกับ ไอเอ็มเอฟ

(IMF) ตามหนังสือแสดงเจตจำนงฉบับลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งไปตกลงว่า จะจัดการแก้ไขเรื่องคดีมโนสารให้ ได้ การพิจารณาคดีเป็นไปอย่างรวดเร็ว รวดเร็วยิ่งขึ้น ให้ได้หลักประกันแก่เจ้าหนี้มากขึ้นและจะ ไปแก้ไขกฎหมายว่าด้วยการบังคับคดีรวมทั้ง การพิจารณาคดีโดยขาดนัด คดีมโนสารนั้นนอกให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ส่วนคดีเกี่ยวกับเรื่องบังคับคดีนั้นให้เสร็จสิ้นภายในเดือนธันวาคม ๒๕๔๑ เช่นเดียวกัน ข้างนอกเขาพูดกันอยู่อย่างนั้น แล้วเขาก็พูดกันต่อไปอีกว่า แล้วถ้าในกรณีซึ่ง เจ้าหนี้ผู้มาซื้อทรัพย์สินไปจากการประมูลขายทอดตลาดของ ปรส. ที่ซื้อไปเพียงประมาณ ไม่เกิน ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แปลว่า รับโอนทั้งสิทธิเรียกร้องไป รับโอนบรรดาสหสิทธิต่าง ๆ ที่ได้รับจาก ปรส. ไป โดยจ่ายเงินเพียง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ของมูลค่าที่ตกกันได้ -----

และเมื่อรับโอนไปแล้วก็ไปฟ้องเอาจากลูกหนี้ ไปไล่บี้ไล่ด้อนเอาจากลูกหนี้ อาจจะเป็น ๑๐๐ เปอร์เซนต์ หรือ ๘๐ เปอร์เซนต์ก็ตามแต่ อะไรที่เป็นข้อขัดข้องในการฟ้องร้องก็ดี ในการบังคับตามคำพิพากษาก็ดี รัฐบาลรับว่าจะจัดการให้เสร็จสิ้น คือเขียนกฎหมายแล้ว ก็เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้รับโอนสิทธิเหล่านั้นไป ท่านประธานฯ กราบ ข้างนอกเขาพูดกันมาก แม้กระทั่งการยึดสถาบันการเงิน ธนาคารฯ ยึดแล้วก็ต้องเอาไปขายต่างประเทศ เวลายังขายไม่ได้ ถ้าต่างประเทศซื้อไปก็แปลว่า การที่กำหนด การสำรองหนี้สงสัยจะสูญ ที่เรียกว่า เอ็นพีแอล (NPL) นั่นก็แปลว่า เงินกองทุนยังอยู่ ลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่จำนองทรัพย์สินไว้ก็ยังมีอยู่ เมื่อซื้อไปก็แปลว่า ได้ของเนื้อ ๆ ไปเหมือนกัน แล้วก็จะทำอย่างไร ก็ไปไล่ด้อน ไล่บี้เอาจากลูกหนี้ในการฟ้องร้อง แล้วลูกหนี้อาจจะอแง ต่อสู้ หมว่งเหนียว ประวิงคดีด้วยประการต่าง ๆ เพราะฉะนั้น เพื่อประโยชน์ในการที่จะสามารถบังคับชำระหนี้เอาจากลูกหนี้ได้โดยรวดเร็วและโดยง่าย ก็มีการแก้ไขพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยคดีล้มละลายเข้ามา แถมกฎหมาย บังคับคดี และกฎหมายที่เกี่ยวกับการพิจารณาคดีโดยขาดนัด หรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ข้างนอกเขาพูดกันอยู่อย่างนี้ ท่านประธานฯ กราบ การที่ท่านสมาชิกฯ จะพิจารณาอย่างไร ก็เป็นสิทธิของท่าน ท่านจะสงวนอำนาจนี้ไว้ให้แก่ฝ่ายนิติบัญญัติ คือสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา และรวมทั้งสงวนอำนาจนั้นไว้ให้แก่พี่น้องประชาชนอีก ๖๐ ล้านคนหรือไม่ เป็นสิทธิอิสระของท่าน กระผมไม่บังอาจที่จะก้าวล่วงไปชี้หน้าด้วยประการใด ๆ แต่ใครขอ ประธานกรรมาธิการเรียนว่า ถ้าเห็นว่าอำนาจนี้เป็นอำนาจของประชาชนที่มีสิทธิได้รับรู้ตาม กฎหมายรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา ๖๐ แม้จะยังไม่มีกฎหมายออกมารองรับ แต่สิทธิอำนาจนั้นเป็นสิทธิของประชาชน ก็ขอความกรุณาว่า ท่านได้พิจารณาและลงคะแนนตัดด้วยคำที่กระผมได้แปรญัตติขอให้ตัดไว้ในมาตรา ๑๕๖ วรรคแรกในข้อความ ที่ว่า หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณไพศาล

LIRT

นายไพศาล พืชมงคล : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 กระผม นายไพศาล พืชมงคล สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ เรื่องนี้เป็นปัญหา
 หลักการเรื่องสำคัญมากเรื่องหนึ่ง กระผมจึงขอประทานอนุญาตที่จะอภิปรายสนับสนุน
 คำสงวนคำแปรญัตติของท่านสมาชิกฯ ที่ได้อภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ เหตุผลที่กระผม
 กราบเรียนว่า เป็นปัญหาหลักการก็เพราะว่า เป็นเรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชน ในระบอบ
 นิติรัฐซึ่งรัฐธรรมนูญของเรารับรองไว้ ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพอย่างเต็มที่ในการต่อสู้คดี
 ในการฟ้องคดี และในการดำเนินคดีในศาลอย่างเต็มที่ เพื่อรองรับกับสิทธิหน้าที่อย่างนี้
 ซึ่งถือปฏิบัติกันมานานแล้ว เราที่มีวิधिพิจารณาความอยู่ ๒ ลักษณะก็คือ วิधिพิจารณาสามัญ
 นั่นก็หมายความว่า บรรดาคดีแพ่งพาณิชย์ทั้งปวงเมื่อขึ้นสู่ศาลแล้ว หากไม่มีข้อบัญญัติ
 ตัดสิทธิโดยประการอื่นแล้ว กระบวนพิจารณาทั้งหลายย่อมดำเนินไปโดยวิधिพิจารณาสามัญ
 คือโจทก์ จำเลย และคู่ความที่เกี่ยวข้องย่อมสามารถมีสิทธิในการนำสืบพยานหลักฐาน
 ในการต่อสู้คดี ในการอ้าง ในการเถียงอย่างเต็มที่ เป็นกระบวนพิจารณาซึ่งได้ยอมรับนับถือ
 กันมานาน และที่ปฏิบัติกันเกือบทั่วโลก แต่ทว่าก็มีบทบัญญัติบางประการในสำหรับ
 บางคดีที่เรียกว่า วิधिพิจารณาสามัญ นั่นก็คือในบางคดีที่โจทก์ทั้งฟ้องบ้าง จำเลยขาดนัดบ้าง
 หรือคดีเล็กน้อยที่เรียกว่า คดีมโนสำเนา -----

คดีเหล่านี้มีบทบัญญัติกฎหมายไปในทางที่คัดสิทธิในการต่อสู้คดี นั่นก็หมายความว่า ไกรเกร คนนั้นอาจจะถูกคัดสิทธิได้ แต่เมื่อระบบกฎหมายพัฒนาขึ้นมา เศรษฐกิจ การค้า เจริญก้าวหน้าขึ้นมา นักกฎหมายออกมาเยอะ ก็เกิดการต่อสู้คดีกันโดยที่บางครั้งก็ไม่ได้คำนึงถึงความเป็นจริงแห่งคดี อย่างเช่น คดีพวกตัวเงิน แทนที่จะยอมรับนับถือกันว่า เมื่อได้ลงนามตามเช็คไปแล้ว หรือตามตัวเงินไปแล้ว ก็จะยอมรับชำระหนี้กัน ก็กลับไปต่อสู้คดีบายเบี่ยงต่าง ๆ นานาไป เพราะฉะนั้นการที่จะจำกัดสิทธิของประชาชนนั้น จึงเป็นข้อควรระมัดระวังให้มาก ตามร่างกฎหมายฉบับนี้ หรือเฉพาะมาตรานี้ ได้แก้ไขของเดิม คือให้อำนาจของฝ่ายบริหาร ในการที่จะกำหนดประเภทคดีเพิ่มขึ้นว่า คดีไหนบ้างจะเป็นคดีที่จะขอพิจารณาคดีโดยรวบรัด นั่นก็คือ คัดสิทธิเสรีภาพในการต่อสู้คดีของประชาชนนั่นเอง กระผมมีความเห็นว่า ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญในปัจจุบันนี้ การตรากฎหมายที่จะจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา โดยเฉพาะ รัฐสภาไม่ได้มีอำนาจที่จะไปมอบอำนาจช่วงให้แก่รัฐบาล หรือฝ่ายบริหารไปดำเนินการได้ กระผมเห็นว่า ถ้าตราออกไปอย่างนี้เป็นไปได้ว่า กฎหมายนี้จะไปมีโทษ เพราะการให้อำนาจฝ่ายบริหารออกพระราชกฤษฎีกานั้น ก็คือการมอบอำนาจช่วงให้ไปออกกฎหมายว่า คดีประเภทใดบ้างที่จะเพิ่มประเภทขึ้นมาให้เป็นคดีที่สามารถดำเนินคดีแบบคดีวิสามัญ หรือคดีที่ดำเนินคดีโดยรวบรัดได้ การออกกฎหมาย แม้ในสมัยถ้าหากเป็นบทบัญญัติที่กำกับ คัดสิทธิของประชาชนแล้ว รัฐธรรมนูญยังบัญญัติไว้ให้มีการแถลงไว้ในกฎหมายนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้กระผมจึงเห็นว่า เราไม่มีอำนาจที่จะไปมอบให้ฝ่ายบริหารออกพระราชกฤษฎีกากำหนดประเภทคดีที่จะจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนนั้นเป็นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งก็คือ แนวทางการบัญญัติกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับคดีดำเนินคดีโดยรวบรัดแต่เดิมมา มุ่งหมายเอาเฉพาะประเภทคดีทางพาณิชย์ คดีระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยทรัพย์สินนั้น มีอยู่ ๒ ชนิด ก็คือ คดีที่เกี่ยวกับในส่วนแพ่ง ได้แก่ สิทธิของบุคคลในทางแพ่ง เช่น ความเป็นบุคคล การสาบสูญ การสมรส การหย่า มรดก ทรัพย์สินเหล่านี้เป็นเรื่องความสำคัญในทางแพ่ง อีกทางหนึ่งก็คือ ความสัมพันธ์ในทางพาณิชย์ ซึ่งก่อตั้งโดยนิติกรรมสัญญาประเภทต่าง ๆ ตามร่างฉบับนี้ หรือแนวทาง

ที่มีมาแต่เดิมก็ถือว่าได้เน้นเอาประเภทคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยาก เป็นเรื่องคดีทางพาณิชย์
นั่นก็คือ คดีตัวเงินชนิดหนึ่ง ซึ่งคดีเกี่ยวกับตัวเงินนั้นก็มีความหมายรองรับให้สมควรที่จะ
กระทำได้อยู่แล้ว เพราะเหตุที่ว่า บุคคลใดก็ตามที่ลงนามในตัวเงินนั้น ย่อมต้องรับผิดชอบ
ในมูลหนี้ตามตัวนั้น ใครที่เถียงกันมากก็เป็นคนเถร ออกกฎหมายอย่างนี้ยุติธรรมอยู่แล้ว
และก็มีอีกส่วนหนึ่งที่ถือว่า นิติกรรมที่มีสัญญาเป็นหนังสือถูกต้องแท้จริง บังคับได้
อันนี้ก็สมควรที่จะให้มีการประวัติดู อันนี้ก็ถูกต้อง แต่ว่ามีการฟ้องเพื่อเรียกหนี้สินในทาง
แพ่งนั้นมีมากกว่าจำพวกนี้ เพราะฉะนั้นหากเราเปิดกว้างจนเกินไป ก็จะเป็นไปได้ว่า
ในวันหนึ่งข้างหน้า อาจจะไม่มีใครที่ไม่รู้ออกพระราชกฤษฎีกาให้คดีเงินค้ำทั้งหลาย
ที่อาทรทรัพย์สินของประชาชนนั้น เป็นรูปคดีที่ดำเนินคดีได้โดยรวบรัด หรือคดีฟ้องหยา
คดีมรดก หรือแม้กระทั่งคดีภาษีอากรให้รวบรัดยิ่งขึ้น แล้วอย่างนี้ประชาชนก็จะเสีย
สิทธิ ทำความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องหลักการที่มีความสำคัญมาก
เป็นเรื่องที่จะก่อความเดือดร้อนเสียหายให้แก่ประชาชนจำนวนมากในอนาคต เป็นเรื่อง
ที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลว่า จะมีอำนาจที่จะมอบอำนาจช่วงให้ฝ่ายบริหารไป
เพิ่มประเภทคดีที่ตัดสินคดี ลิดรอนเสรีภาพในการต่อสู้คดีของประชาชนได้หรือไม่
ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านรัฐมนตรี

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น กรรมการได้รับ ก่อนอื่นกระผมขออนุญาตที่จะเรียนว่า คำกล่าวหาของท่านปกติที่พูดว่า รัฐบาลปกติสถานนั้นน่าจะเป็นคำกล่าวหาที่ไม่ถูกต้อง และกระผมขออนุญาตท่านประธานฯ ขอให้ถอนคำพูดดังกล่าวครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณปกติ

นายปกติ พัฒนกุล (กรรมการ) : ท่านประธานฯ ครับ กระผมไม่ได้ว่าอย่างนั้น ถ้าเปิดเทปดู กระผมไม่บังอาจกล่าวถึงไปตติงรัฐบาลเลยเกิดไปถึงขนาดนั้น เพียงแต่พูดถึงว่า ถ้ารัฐบาลรู้แล้วไม่บอก อาจจะฟังได้ใหม่ว่า รัฐบาลปกติ กระผมไม่ได้เจาะจงว่า เรื่องนี้รัฐบาลรู้อยู่แล้วรัฐบาลปกติ ไม่ใช่ แต่ว่าเพื่อประโยชน์ในการพิจารณา และด้วยความเคารพต่อท่านรัฐมนตรี และเพื่อให้เกียรติกับทางรัฐบาล กระผมขอถอนครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ขอบพระคุณครับ กระผมขออนุญาตเรียนว่า รัฐบาลได้มีความจริงใจในการที่จะแก้ไขปัญหาของประเทศชาติในช่วงนี้ ข้อวิจารณ์ต่าง ๆ ของบุคคลภายนอกก็ดี ที่ท่านสมาชิก ได้พูดถึงในการเสนอกฎหมายของรัฐบาลนั้น ทั้งกระผมเองในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และเป็นกรรมการนั้นก็รับฟังเสมอ และพยายามที่จะชี้แจงเหตุชี้แจงผล และชี้แจงหลักการของกฎหมายที่นำเสนอต่อสภาอยู่ตลอดเวลา และขอกราบเรียนว่า กฎหมายดังกล่าวแต่ละฉบับนั้น ไม่ได้เป็นกฎหมายที่เราคิดอยากจะเสนอก็เข้ามาเสนอเลย แต่กฎหมายดังกล่าวนั้นหลายฉบับและเกือบทุกฉบับได้มีการผ่านการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบจากหลายหน่วยงานด้วยกัน คณะรัฐมนตรีได้ตั้งให้กระผมเป็นประธานคณะกรรมการ ขอประทานโทษ เป็นประธานคณะกรรมการพิจารณาโครงการทางกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวทางเศรษฐกิจ กฎหมายฉบับนี้ที่มีการแก้ไขคือ พ.ร.บ. แก้ไขวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยคดีมโนสารนี้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการดังกล่าวมาแล้ว คณะกรรมการนั้นประกอบด้วยกระผมเป็นประธาน มีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังเป็นประธาน มีท่านผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นกรรมการ มีปลัดกระทรวงการคลังเป็นกรรมการ

มีเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นกรรมการ มีเลขาธิการเอกชน ตัวแทนของ
ธนาคารแห่งประเทศไทย รวมทั้งปลัดกระทรวงพาณิชย์และอื่น ๆ อีกหลายส่วน รวมทั้ง
อาจารย์ในมหาวิทยาลัยมาร่วมเป็นกรรมการอยู่ด้วย ได้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายฉบับนี้
จึงนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร และเมื่อในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ในด้าน
พิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรที่ปรากฏว่า ได้มีการแก้ไขเล็กน้อย แต่ปรากฏว่า ได้มีการ
ถอนการแก้ไขนั้นของการสงวนคำแปรญัตติของกรรมาธิการ ไม่มีการแก้ไขแต่ประการใด
เลย ในประเด็นที่ท่านอภิปราย และท่านได้แก้ไขและสงวนนั้น ไม่ได้มีการปรับปรุงและ
แก้ไขในชั้นของสภาผู้แทนราษฎรเลย เมื่อเข้ามาสู่การพิจารณาของกรรมาธิการนั้น กระผม
จำได้ว่า ทุกกรรมาธิการที่ประชุมร่วมกับท่านเองได้ชี้แจงอยู่เสมอว่า นึกคิดอะไรบ้างที่จะเป็น
คดีที่ไม่มีข้อยุ่งยาก และอาจจะกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา การออกเป็นพระราชกฤษฎีกา
นั้นมิได้เป็นเรื่องที่จะให้อำนาจฝ่ายบริหารทำโดยอำเภอใจ หรือทำโดยตามใจชอบ แต่ที่
เขียนระบุเช่นนั้นก็เพื่อจะเปิดโอกาสให้ฝ่ายบริหารนั้นพิจารณาว่า ในอนาคตอันหากจะมีคดี
อะไรบ้างที่จะเป็นคดีโมฆะ คดีไม่มีข้อยุ่งยาก และเป็นประโยชน์ต่อประชาชนก็สามารถ
ระบุเป็นพระราชกฤษฎีกาได้ การออกเป็นพระราชกฤษฎีกาของฝ่ายบริหารก็ย่อมจะสามารถ
ตรวจสอบได้ โดยทางฝ่ายสภาเองก็อาจจะขึ้นกระทู้หรือยื่นญัตติสอบถามได้ว่า ทำไมจึงออก
มาเช่นนั้น หรือถ้าเป็นการไม่ชอบสิทธิของประชาชนและคนทั่วไปก็ย่อมจะสามารถดำเนิน
คดีกับฝ่ายบริหารในศาลปกครอง ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จภายในก่อนวันที่ ๑๐ ตุลาคม
๒๕๔๒ นี้ กระผมจึงเชื่อว่า การออกเป็นพระราชกฤษฎีกานั้นไม่ใช่ให้อำนาจเด็ดขาดไปเลย
แต่จะต้องมีการตรวจสอบภายหลังเช่นเดียวกัน และไม่ใช่เป็นการให้อำนาจในการออก
พระราชกฤษฎีกาเพื่อที่จะตัดสินใจในการอุทธรณ์ฎีกา และการให้อำนาจดังกล่าวนั้นก็เคย
มีมาแล้วในการร่างกฎหมาย ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งฉบับที่กระผมถือ
อยู่นี้ได้มีการบัญญัติไว้ตั้งแต่ปี ๒๔๗๗ ครั้นบัญญัติไว้ในสิทธิในการที่จะให้อำนาจฝ่าย
บริหารในการออกพระราชกฤษฎีกา บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒๔ ซึ่งบัญญัติดังข้อความ
ต่อไปนี้ “ในคดีที่ราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ไม่เกิน

LIRT

ห้ามมีนันทหรือไม่เกินจำนวนที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์
 ในข้อเท็จจริง” นั่นคือข้อความที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และ
 บัญญัติไว้นานแล้ว -----

- ๑๐/๑

นอกจากนั้นในมาตรา ๒๔๘ กับบัญญัติไว้ในทำนองเดียวกัน ซึ่งเป็นการให้อำนาจฝ่ายบริหาร รวมทั้งคดีมโนสารที่ดำเนินการแก้ไขในเวลานี้ และที่กำลังอภิปรายกันอยู่ปัจจุบันนี้นั้น ไม่ใช่เพียงจะเกิดขึ้นครั้ง เป็นกฎหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ตั้งแต่ปี ๒๔๗๗ ใช้มาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว และในวิธีกระบวนกรพิจารณาของ ศาลแขวงในปัจจุบันก็ใช้วิธีคดีมโนสารอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้เพื่ออะไร ^{๑๖} ~~ทั้งนี้เพื่อ~~ ประโยชน์ของประชาชนคนยากคนจนที่จะมาสู่ศาลโดยไม่มีข้อยุ่งยาก กล่าวคือ ถ้าประสงค์ จะฟ้องคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาทแล้ว ประชาชนสามารถจะเดินมาศาลได้เสีย มาบอกกับนิติกรของศาล นิติกรของศาลก็จะจดบันทึกข้อความคำกล่าวหาของประชาชนนั้น ศาลก็จะดำเนินการไต่สวนและพิจารณาไป ซึ่งเป็นการรวบรัดและไม่มีข้อเสียหาย แต่ประการใด เป็นการอำนวยความสะดวกต่อประชาชน จริงอยู่ กรณีดังกล่าวนั้นอาจจะทำให้ คดีสิทธิ ประชาชนไม่จำเป็นต้องไปพึ่งพาทนายความ หรือที่ปรึกษาอะไร ก็สามารถที่จะมา ศาลได้เหมือนกับคดีศาลแรงงาน เหมือนกับคดีศาลปกครอง ซึ่งรัฐบาลดำเนินการอยู่ใน ปัจจุบันนี้ และวิธีการดังกล่าว ~~นั้นก็~~ ได้มีการใช้อยู่เป็นประจำ ^{๑๗} ~~กรณี~~ ตัวอย่างคดีที่อาจจะ ออกเป็นพระราชกฤษฎีกาได้ในอนาคต อาทิเช่น อาจจะมีกรณี สมมติกรณีโรงงาน โรงงานหนึ่งไปตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำ แล้วก็ปล่อยน้ำเสียไป ประชาชนอยู่ริมแม่น้ำได้รับความเดือดร้อนก็อาจจะใช้สิทธินั้นฟ้องเป็นคดีมโนสารได้ ซึ่งเราอาจจะบัญญัติไว้ในอนาคตว่า กรณีเช่นนั้นเป็นคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยาก ซึ่งข้อเท็จจริงดังนี้และตัวอย่างนี้ กระผมก็คิดว่า ท่านผู้พิพากษาพรชัยซึ่งเป็นกรรมาธิการด้วย และท่านสุประดิษฐ์ซึ่งเป็นปลัดกระทรวง ยุติธรรม และเป็นกรรมาธิการด้วยคงจะชี้แจงในราชละเอียดได้ชัดเจน รวมทั้งปัจจุบันนี้ คดีอีกประเภทหนึ่งซึ่งประชาชนจะสามารถใช้คดีมโนสารได้เป็นประโยชน์ต่อประชาชน ^{๑๘} ~~ก็คือ~~ ก็คือเกี่ยวกับเรื่องการประกันภัยบุคคลที่สาม ซึ่งกรณีการประกันภัยบุคคลที่สามนั้น ถ้าประชาชนได้รับความเดือดร้อนเพราะถูกรถชน และมีข้อที่บัญญัติไว้ชัดเจนในสัญญา ประกันภัย ประชาชนก็ย่อมจะใช้สิทธินั้นเดินทางไปศาลแจ้งข้อกล่าวหา แจ้งจำนวน ทุนทรัพย์ให้กับเจ้าหน้าที่นิติกรจดแล้วศาลก็พิจารณาไปได้ กระผมจึงเห็นว่า จะเป็น ประโยชน์อย่างยิ่งต่อประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวัลลภ

นายวัลลภ ตังคณานูรักษ์ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม วัลลภ

ตังคณานูรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา กระผมขออภิปรายสนับสนุนการแปรรูปคดีของคุณปดิด
พัฒนกุล คดีช. กระผมมีเหตุผลประกอบการสนับสนุนด้วยเหตุผลที่พื้นฐานที่สุด ในสังคม
ไทย เหตุผลของกระผมอาจจะไม่ถูกก็ได้ครับ แต่กระผมขอให้สภาได้ช่วยพิจารณาด้วยครับ
กระผมพยายามเปรียบเทียบในมาตรา ๑๕๖ เปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญที่เกิดขึ้นด้วยสังคมไทย
อยู่ในขณะนี้ว่า สามารถจะเปรียบเทียบกันได้หรือไม่ ซึ่งท่านรัฐมนตรีอาจจะช่วยตอบให้
กระผมสบายใจด้วยก็ได้ครับ กระผมอยากจะยกตัวอย่างว่า ขณะนี้ใกล้เวลาที่จะสอบ
เด็กนักเรียนเข้าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ แล้วก็มีมีการพยายามที่จะพูดกันที่ว่า จะแก้ปัญหาการ
ฝากเด็กได้อย่างไรในระบบการศึกษานั้น ถ้าเราไปดูระเบียบที่ออกมา สมมติระเบียบบอกว่า
ข้อ ก. เด็กที่จะเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ~~ได้~~ ต้องมีเกรดอย่างน้อย ๓.๕ ข้อ ข.
เด็กคนนั้นสามารถจะสอบเข้าได้ด้วยสติปัญญาของตนเอง ข้อ ค. อันใดก็ตามตามที่
ผู้อำนวยการกำหนด สมมติว่าออกมาเป็นอย่างนี้ เทียบเคียงกับกฎหมายฉบับนี้ใน
มาตรา ๑๕๖ ซึ่งเป็นเรื่องที่ใหญ่กว่าการสอบเด็กเข้าโรงเรียนเสียอีก คล้าย ๆ กับบอกเราว่า
คดีอื่นใดก็ตามที่กำหนดขึ้นในพระราชกฤษฎีกานั้นเป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร ซึ่งกระผม
ถือว่าเป็นเรื่องมาก่อนข้างจะรุนแรงมากในทัศนะของกระผม กระผมพยายามเทียบเคียงว่า
กรณีการสอบเข้า ถ้าให้อำนาจผู้บริหารว่า อันใดก็ตามที่ผู้อำนวยการจะกำหนดขึ้นมา
แสดงว่า เกณฑ์ ๒ ข้อแรกนั้นไม่มีความหมาย แสดงว่าสามารถจะรับใครก็ได้ถ้ากำหนดขึ้น
มาอย่างนั้น นัยเช่นเดียวกัน ถ้าหากมีคำว่า “คดีอื่นใดก็ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา”
ก็หมายความว่า อะไรก็ได้ที่ฝ่ายบริหารอาจจะกำหนดขึ้นมา ใช่หรือไม่ เพราะฉะนั้น
ถ้าเป็นความหมายตามที่กระผมอธิบายไปเช่นนี้ กระผมก็เห็นเลยว่า ควรจะตัดประโยชน์ที่
คุณปดิดได้เสนอเอาไว้ ขอบขอบคุณ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา

ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายอาภา เมฆสวัสดิ์ รองประธานวุฒิสภา แทนที่หนึ่ง
ปฏิบัติหน้าที่แทน)

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัยครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
ผม วิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา ผมขออนุญาตให้ความเห็นเพิ่มเติมจากที่
ท่านสมาชิกฯ หลายท่านได้อภิปรายไปแล้ว

ในประเด็นแรก ผมอยากจะขอเรียนว่า ในมาตรา ๑๕๖ เรื่องของการให้
อำนาจศาลพิจารณาว่า คดีสามัญอื่นใดจะเป็นคดีที่ไม่มีข้อผูกขาดหรือไม่นั้นจะเป็นระบบของ
การพิจารณาที่แตกต่างไปจากคดีโดยปกติธรรมดา ซึ่งจะเห็นว่า ในมาตรา ๑๕๖ วรรคสอง
จะระบุเลยว่า เรื่องของการออกหมายเรียกที่ต้องระบุนั้นที่เรียกเรื่อง สาเหตุแห่งการเรียก
และนัดให้จำเลยมาศาล -----

ถ้าจำเลยมาศาลก็ให้แถลงด้วยวาจาได้ ถ้าไม่มาศาลก็ถือว่าจำเลยขาดคดีก็จะพิจารณาคดีไปฝ่ายเดียว แล้วถ้าพิพากษาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะพึงกระทำได้ ซึ่งลักษณะคดีอย่างนี้ก็จะแสดงว่าศาลต้องการเร่งในการพิจารณา คดีใดจะเป็นคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยากตามมาตรา ๑๕๖ จึงจะต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบ และยิ่งไปกว่านั้นในมาตรา ๑๕๓ จัดว่า ซึ่งเป็นคดีมีโนสารที่นำมาใช้บังคับกับคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยาก ยังกำหนดให้ศาลเป็นผู้สืบพยานเอง สอบถามพยานเอง แล้วก็จัดบันทึกคำให้การของพยาน โดยจดอย่างย่อก็ได้ เพราะฉะนั้นคดีเหล่านี้ก็จะต้องจำกัดประเภทของคดีว่า ไม่สามารถจะนำมาใช้ได้ทั่วไป ท่านประธานฯ ครับ มาตรา ๑๕๖ คดีสามัญนั้น แม้ว่าจะเป็นคดีตัวเงินซึ่งมีกำหนดระยะเวลา กำหนดการให้ชำระเงินแน่นอนก็ตาม แต่ตัวเงินนั้นอาจจะมียุทธค่าสูง หรือว่าเป็นคดีตามสัญญาที่เป็นหนังสือ ซึ่งอย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้พูดถึงเรื่องของการประกันภัย กระผมคิดว่าน่าจะเข้าลักษณะสัญญาที่เป็นหนังสือได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบว่าจะเป็นคดีประเภทใด ถ้าทั้งรัฐบาลเห็นว่าน่าจะมีคดีอะไรอีกนอกเหนือจากคดีตัวเงินกับคดีตามสัญญาเป็นหนังสือ ก็อาจจะใส่เอาไว้ในกฎหมายฉบับนี้ จะไปบอกว่าเห็นพระราชกฤษฎีกาแล้วจะขยายความออกไปได้ กระผมคิดว่าเป็นอันตราย อย่างกรณีกฎหมายอื่น ท่านประธานฯ ครับ ที่ให้อำนาจรัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกา โดยหลักการกฎหมายเหล่านั้นจะเป็นเรื่องของการให้รัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อเพิ่มจำนวนเงินขึ้นไป ซึ่งจะเป็นการเพิ่มมูลค่าให้สอดคล้องกับภาวะทางเศรษฐกิจมากกว่าจะให้อำนาจรัฐบาลไปออกประเภทของคดี ซึ่งจะฟ้องร้องในลักษณะอย่างนี้ได้ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าคดีอย่างนี้เป็นคดีที่ต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบ ถ้ารัฐบาลเห็นว่าน่าจะมีคดีประเภทใดในมาตรา ๑๕๖ ขอลให้อำนาจ แต่ถ้าออกเป็นพระราชกฤษฎีกานี้กระผมคิดว่าน่าจะเป็นอันตรายต่อผู้ซึ่งจะอาศัยความยุติธรรมจากกระบวนการทางศาลครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมาธิการครับ
คุณสุประดิษฐ์ครับ

นายสุประดิษฐ์ หุดะสิงห์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายสุประดิษฐ์ หุดะสิงห์ กรรมาธิการได้รับ กระผมขอกราบเรียน

ท่านประธานฯ และท่านสมาชิกวุฒิสภาในเรื่องนี้เพื่อความกระจ่าง กระผมขอตอบในแง่ของทางวิชาการ ในทางพิจารณาพิพากษาคดี คือจุดประสงค์ใหญ่ของการที่มีการแก้ไขกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในเรื่องคดีโมเสรา่นั้นก็เพื่อต้องการที่จะช่วยเหลือประชาชนช่วยเหลืออย่างไร ช่วยเหลือโดยที่ว่าประชาชนที่เป็นเจ้าหนี้ แล้วทุนทรัพย์เพียงไม่กี่เงิน ๕๐,๐๐๐ บาท แล้วผู้ยักยอกนี้ไม่ใช่ ประชาชนพวกนี้ก็จะต้องไปตั้งทนาย จะต้องไปหาที่ปรึกษาทางกฎหมายเพื่อที่จะมาฟ้องคดี ซึ่งจะต้องเสียเงินเสียทอง เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงได้แก้ไขให้การพิจารณาคดีโมเสรา ซึ่งมีความผิดตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ เพื่อให้มีการพิจารณาได้ง่ายขึ้น ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ราษฎรผู้มียากได้น้อย แล้วต้องการที่จะใช้ทางศาลต้องไปจ้างทนาย อันนี้คือเหตุผลหลักที่รัฐบาลแก้ไข และที่กระทรวงยุติธรรมได้แก้ไขในรายละเอียดของคดีโมเสรา

วันนี้ประการต่อไปพูดถึงมาตรา ๑๕๖ นะครับ ถ้าได้อ่านข้อความในตอนต้น ผมจะเห็นว่า รัฐบาลไม่สามารถที่จะออกกฎหมายนอกเหนือเงื่อนไขที่กำหนดเอาไว้ ตอนต้นของมาตรา ๑๕๖ ทั้งนี้เพราะว่า สภาพของคดีโมเสราเมื่อทุนทรัพย์ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท สภาพของคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยากเราไม่ได้กำหนดทุนทรัพย์ ทำไม่ถึงไม่กำหนด เพราะเหตุที่ว่าคดีที่มีข้อยุ่งยากหรือไม่มันขึ้นอยู่กับตัวจำเลยครับ ถ้าเมื่อท่านฟ้องคดีชี้ชื้อทุนทรัพย์ ๕,๐๐๐ บาท หรือฟ้องคดีชี้ชื้อทุนทรัพย์ ๕ ล้านบาท แต่จำเลยต่อสู้เหมือนกัน บอกว่ายังไม่มียกยอก อย่างนี้เป็นคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยากครับ เพราะฉะนั้นการที่กำหนดกฎหมายออกมาอย่างนี้ไม่ได้คิดถึงเรื่องทุนทรัพย์นะครับ จะคิดถึงเรื่องสภาพของคดีเป็นสำคัญ ซึ่งขึ้นอยู่กับการต่อสู้คดีของจำเลย ท่านกิตติขจรครับ ถ้าเมื่อมีการฟ้องคดีทุนทรัพย์มาก ๆ จำเลยคนไหนละครับที่จะไม่ต่อสู้คดี ต้องมีการต่อสู้คดีครับ เมื่อต่อสู้คดีแล้ว ยกประเด็นต่าง ๆ ขึ้นมาแล้ว คดีนั้นไม่ใช่คดีที่ไม่มีข้อยุ่งยาก ซึ่งจะต้องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาเดิมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง คือต้องมีการชี้ ๒ สถาน ต้องมีการกำหนดหน้าที่นำสืบ ต้องมีการสืบพยานกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งต่อไป คดีที่ไม่มีข้อยุ่งยากก็คือคดีที่จำเลยไม่ได้ต่อสู้คดี หรือแม้จะต่อสู้คดีที่ไม่มีข้อยุ่งยากอะไร ซึ่งฟังกันได้เลยนั่น อันนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในศาลแขวง หรือแม้ในศาลจังหวัดหรือศาลอุทธรณ์

ซึ่งศาลเองก็ได้ช่วยเหลือประชาชน ได้มีโอกาสในการช่วยเหลือประชาชนได้ในแง่นี้ มาตลอดเวลา

อันนี้มาถึงอีกประเด็นหนึ่งที่พูดว่า ถ้าเมื่อฝ่ายบริหารออกพระราชกฤษฎีกาโดยอำนาจใจ อะไรจะเกิดขึ้น กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับท่านประธานฯ ที่เคารพและท่านสมาชิกวุฒิสภา ถ้าเมื่อรัฐบาลไหนออกพระราชกฤษฎีกาซึ่งทำความเดือดร้อนให้กับประชาชน อันนี้แน่นอนนะครับ รัฐบาลต้องรับผิดชอบ ไม่ว่าจะรับผิดชอบทั้งด้านการเมืองหรือรับผิดชอบทั้งด้านกฎหมายก็ตาม เรากำลังจะมีศาลปกครองซึ่งจะต้องรีวิว (Review) การใช้อำนาจของรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เราจะมีแผนกคดีอาญาทางการเมือง ซึ่งจัดนักการเมืองที่ปฏิบัติไม่ชอบต่อประชาชน เราจะมีอะไรอีกหลาย ๆ อย่าง กระผมขอให้ท่านมองในแง่ดีในเรื่องนี้ว่า กระผมไม่คิดว่า นักการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชนแล้วจะออกพระราชกฤษฎีกา มาทำลายประชาชน หรือมาทำลายสิ่งที่ประชาชนต้องการ โดยไม่คำนึงถึงความต้องการอย่างแท้จริงของสังคม กระผมไม่คิดว่าอย่างนั้นในฐานะที่กระผมเป็นข้าราชการประจำ ในแง่ของกฎหมาย กระผมขอให้ท่านได้กรุณาดูมาตรา ๑๕๖ ตอนท้าย ของวรรคแรก เขาเขียนไว้คือจากประโยชน์ที่ท่านขอแปรญัตติติดออกนี้ว่า “หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา โจทก์จะยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องต่อศาลพร้อมกับคำฟ้องขอให้ศาลพิจารณาคดีนั้นโดยรวบรัดก็ได้” คำว่า “ก็ได้” เป็นสิ่งที่มีความหมาย กระผมขอกราบเรียนว่ามีความหมายอย่างไร มีความหมายอยู่ว่า อำนาจตุลาการนั้นมีสิทธิที่จะรีวิว อำนาจบริหาร แล้วถ้าเดี๋ยวนี้สถานีอนุญาตให้ออกกฎหมายว่า หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา คือเป็นอำนาจนิติบัญญัติให้อำนาจบริหารที่จะออกพระราชกฤษฎีกาได้ ในขณะที่เดียวกันใน วิ. แห่ง ก็ให้อำนาจตุลาการในการจะรีวิวอำนาจของพระราชกฤษฎีกานั้นอีกครั้งหนึ่งก็ได้ เพราะว่า ศาลอาจจะไม่ยอมให้พิจารณาครั้งรวบรัดก็ได้ ถึงแม้ว่ารัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาซึ่งไม่สมควรหรือไม่ถูกต้องมา ศาลก็รีวิวได้ อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นอำนาจตุลาการ กระผมจึงบอกท่านในมาตรา ๑๕๖ นี้ ถ้าเมื่อมองกันในแง่ของนักนิติศาสตร์ หรือแม้แต่นักรัฐศาสตร์ก็ควรจะเห็นได้ว่า ๓ อำนาจนั้นมาบรรจบกันซึ่งมีสิ่งที่จะทานกัน ได้ในตัวเองของมันในมาตรานี้ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่า

เรื่องนี้อยู่ในดุลพินิจของท่านสมาชิกวุฒิสภาที่จะพิจารณาโดยรอบคอบ แต่กระผม
ไม่คิดว่า ผู้ที่มีอำนาจในการออกพระราชกฤษฎีกาจะออกพระราชกฤษฎีกามาทำลาย
หรือ มาทำก่อให้เกิดประชาชนเดือดร้อน ซึ่งศาลก็คงไม่ยอมที่จะให้เป็นอย่างนั้น
ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ

(การประชุมดำเนินมาถึงขณะนี้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา
ได้กลับมามีขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณนิพนธ์

นายนิพนธ์ วิสินธุพธศาสตร์ (รองประธานคณะกรรมการการ) :

กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นิพนธ์ วิสินธุพธศาสตร์ สมาชิก
วุฒิสภา ในฐานะกรรมการเสียงข้างมาก ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมอยากจะ
กราบเรียนอย่างนี้ว่า ในคดีโนสาระนั้น ตามที่ได้มีการเสนอแก้ไขให้กฎหมายบัญญัติ
ในกรณีตัวเงินก็ตาม หรือในกรณีที่สัญญาเป็นหนังสือซึ่งปรากฏในเบื้องต้นว่าเป็น
สัญญาที่แท้จริงและสมบูรณ์บังคับได้นั้น กระผมอยากจะกราบเรียนถึงข้อมูลของความ
เป็นจริงว่า ในกรณีเกี่ยวกับตัวเงินนั้นถึงแม้มีทุนทรัพย์เป็นจำนวนเท่าใดก็ตาม ในทางคดี
ถ้าพิสูจน์แล้ว ถ้าตัวเงินในกรณีที่เป็นการซื้อขายมีข้อต่อสู้ที่จะเป็นความคิดในทางอาญา
หรือไม่ ซึ่งมีสถิติที่พอพอว่าไม่เป็นความคิดทางอาญา แต่ในทางคดีแพ่งนั้น
คดีร้อยละหนึ่งไม่มีทางสู้ทั้งร้อยคดี ไม่เคยปรากฏว่าจะมีการพลิกกลับชนะคดีในกรณี
ถ้าเป็นตัวเงินและในทางแพ่ง อันนี้เป็นข้อมูลอันหนึ่งที่ปรากฏขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตาม
ถึงแม้ว่ากฎหมายจะกำหนดในกรณีตัวเงินกับสัญญาที่ชัดเจนก็ตาม แต่โจทก์ก็ต้อง
ยื่นคำร้อง เป็นคำขอให้ศาลพิจารณาว่า คดีดังกล่าวนี้ยังมีประเด็นที่จะสู้ได้หรือไม่
ให้โอกาสศาลในการใช้ดุลพินิจในเรื่องนี้ กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ถึงแม้กฎหมาย
จะกำหนดไว้แล้วก็ตามก็ยังคงเป็นการยื่นคำร้องคำขอเพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการที่จะ
ได้สวนว่า คดีดังกล่าวนี้ถ้าหากว่า จำเลยมีช่องทางในการที่จะสู้คดีและคดียังมีปัญหา
มีประเด็นในทางต่อสู้ ศาลอาจจะไม่พิจารณาแบบคดีโนสารก็ได้ เพราะฉะนั้นใน
กรณีเดียวกันที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกานั้น กระผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า

การที่ฝ่ายบริหาร ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลไหน การที่จะออกพระราชกฤษฎีกากำหนดอะไร
ออกมานั้นจะต้องมองถึงความถูกต้อง เป็นธรรม และเป็นจริงในเรื่องคดีแต่ละคดีซึ่งเรา
ไม่รู้ว่าในอนาคตนั้นจะมีคดีอะไรที่จะรวบรวมจากสถิติที่เกิดขึ้นจากศาลทุกศาลมา
ประมวลว่า คดีอย่างนี้ควรจะอยู่ในเรื่องของมโนสำเนาและไม่มีปัญหา ประการหนึ่ง-----

- ๑๓/๑

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะอยู่ในกฎหมายบัญญัติหรืออยู่ในพระราชกฤษฎีกาก็ตาม ยังต้องยื่น
 คำร้อง อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการได้สวนว่า คดีดังกล่าวนี้จะ
 พิจารณาแบบคดีในสารหรือคดีที่เป็นไปตามวิธีพิจารณาความแพ่ง อันนี้กระผมคิดว่า
 ถึงแม้ฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจทางหนึ่งก็ตาม แต่ขณะเดียวกัน อำนาจของตุลาการยังมีอยู่
 ในการใช้ดุลพินิจ เพราะคดีทุกคดี ศาลจะสั่งการอะไรก็ตาม เมื่อโจทก์ยื่นคำขอไป
 จำเลยก็สามารถที่จะยื่นคำคัดค้านได้อยู่แล้วว่า คดีดังกล่าวนี้มีประเด็นที่จะต้องดู
 เพราะฉะนั้นเป็นเรื่องที่จะให้ศาลต้นกรองอีกชั้นหนึ่ง ~~เพราะฉะนั้น~~ ในส่วนของ
 กรรมการการเลือกตั้งข้างมากจึงเห็นว่า ~~ในเรื่องนี้~~ บัญญัติไว้จะไม่เป็นเรื่องเสียหายหรือเป็น
 อันตรายหรือเป็นการละเมิดสิทธิ หรือเป็นเรื่องที่ให้อำนาจฝ่ายบริหาร เพราะ
 ฝ่ายตุลาการยังดูแลอำนาจ ถ่วงอำนาจอันนี้อยู่ เพราะฉะนั้นอาจจะกราบเรียนว่า ในการ
 พิจารณากฎหมายนี้ กระผมคิดว่า เราต้องให้ความสำคัญและให้ความสำคัญเป็นธรรมแก่ทุก
 ฝ่าย ~~เพราะฉะนั้น~~ ในส่วนของกระผม นั้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า กระผมมี
 ประสบการณ์จากการเป็นทนายความมา ๒๐ - ๓๐ ปี กระผมเรียนตรงนี้ว่า ในกรณีบาง
 กรณีไม่มีทางสู้ นอกจากเราประวิงคดีเท่านั้นเอง ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการ

นายไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์ (กรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภา
 ที่เคารพครับ ด้วยความเคารพต่อความเห็นของท่านกรรมการที่กรุณาสงวน
 คำแปรญัตติไว้ ผมในฐานะกรรมการ ไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์ ในฐานะนักนิติศาสตร์
 เป็นทนายความมากว่า ๓๐ ปี ในฐานะนักรัฐศาสตร์ เป็นอดีตผู้แทนราษฎร ผมจำเป็นต้อง
 ขอกราบเรียนเพิ่มเติมจากท่านกรรมการและท่านผู้ให้การสนับสนุนร่างของ
 กรรมการการเลือกตั้งข้างมาก ~~ทั้งนี้~~ เพื่อให้เห็นว่า กรรมการการเลือกตั้งข้างมากนั้นไม่ใช่มีความ
 คดีสิ่งที่ไม่เห็นความสำคัญของ ~~ท่าน~~ กรรมการที่ได้สงวนคำแปรญัตติไว้ ผมเชื่อว่า
 ท่านสมาชิกวุฒิสภาหลายท่านหรือเกือบทั้งหมด ~~ท่าน~~ ได้เข้าใจหลังจากฟังคำชี้แจงทั้ง
 ๒ ฝ่าย และเพื่อให้ทุกฝ่ายสบายใจว่าการลงมติครั้งนี้ ท่านได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง-----

ผมอยากจะกราบเรียนชี้แจงว่า ทุกท่านคงเคยได้ยินคำว่า ชู้ชาก ได้ยินคำว่า ลำช้า
 ผู้หรือในการดำเนินคดีในศาล ประชาชนหลายคนเบื่อนหายที่จะนำตัวเองไปสู่ศาล
 ไม่ว่าจะเป็นโจทก์ หรือว่าเป็นจำเลยก็ตาม สิ่งเหล่านี้ผมเชื่อว่าทุกคนคิดตรงกัน ขณะนี้
 รัฐบาลกำลังจะแก้กฎหมายที่ชู้ชากให้ลดความชู้ชาก เพราะมาตรา ๑๕๖ ที่กำลังพิจารณ
 กันอยู่ในขณะนี้คือ การพิจารณาคดีที่ไม่มีข้อชู้ชาก เรายอมรับกันทั้งในกฎหมายใน
 พฤติกรรมว่า การดำเนินคดีนั้นเป็นเรื่องชู้ชาก เราจึงมีกฎหมายเพื่อแก้ความชู้ชากใน
 มาตรา ๑๕๖ สิ่งที่ทำนเป็นห่วงว่ารัฐบาลจะออกพระราชกฤษฎีกากำหนดคดีประเภทใดบ้าง
 เป็นคดีที่ไม่มีข้อชู้ชาก ผมขำคำว่า ไม่มีข้อชู้ชาก ไม่ใช่คดีในสาระเสียทีเดียว
 เป็นคดีที่พิจารณารวดเร็ว โดยรวดเร็วกว่าคดีปกติที่ไม่ให้โอกาสแก่คู่ความฝ่ายที่
 เสียประโยชน์ในการดำเนินคดีนั้น ได้ประวิงคดีให้เกิดความรำคาญแก่ศาล แก่กระบวน
 การยุติธรรม ท่านประธานฯ ที่เคารพที่ เป็นห่วงกันว่า ฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจโดย
 พลการ ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดคดีอะไรก็ได้ ขอบประธานไทย บางท่านกลัวว่า
 ไปถึงคำว่า ใครก็ไม่รู้ที่มออกพระราชกฤษฎีกา ผมจำเป็นต้องกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า
 พระราชกฤษฎีกานั้นฝ่ายบริหารเป็นผู้ออกก็จริงอยู่ แต่ทั้งนี้ผมเชื่อว่า กระทรวงยุติธรรม
 จะเป็นผู้เสนอแนะถึงความจำเป็น ความเหมาะสมในการที่กำหนดคดีของสังคม
 ในการดำเนินคดีในศาลให้แก่ประชาชนทั้งหลายทั้งปวง ซึ่งขณะนี้เราไม่สามารถทราบ
 ได้ว่าใครจะเป็นโจทก์ ใครจะเป็นจำเลย ใครจะได้ประโยชน์จากการพิจารณาคดีโดยรวดเร็ว
 รวดรัด ใครจะเสียประโยชน์จากการแก้กฎหมายฉบับนี้ เราไม่ทราบ เว้นแต่บางท่าน
 ที่มีหนี้สินอยู่แล้ว และกำลังจะคิดหาทางประวิงให้ตัวเองต้องถูกบังคับโดยลำช้า ก็อาจจะ
 ไม่สนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งเชื่อว่าไม่มีอยู่ในสถานแห่งนี้ เมื่อเราหัวใจใจของเรา
 ให้เป็นกลางแล้ว เราจะเห็นว่า การเขียนวันนี้เป็นการเขียนคดีของสังคม เราจะกำหนด
 กันว่า ต่อไปนี้ใครที่จะไปศาลในคดีที่ศาลเห็นว่า ไม่มีข้อชู้ชาก ศาลจะกำหนดการ
 พิจารณาคดีชู้ชากแบบนี้ ไม่ให้โอกาสแก่คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งประวิงคดีให้ล่าช้าจนเกิด
 ความชู้ชาก ที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า เราทรงกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า
 พระราชกฤษฎีกานั้นฝ่ายบริหารมีอำนาจออกโดยอาศัยรัฐธรรมนูญ ถ้าเราเขียนกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่งในมาตรา ๑๕๖ ให้อำนาจฝ่ายบริหารในการออกพระราชกฤษฎีกา
ฝ่ายบริหารก็มีอำนาจออกพระราชกฤษฎีกาได้อีกประการหนึ่งตามกฎหมายฉบับที่กำลัง
พิจารณาอยู่ขณะนี้ เมื่อกระทรวงยุติธรรมมีความเห็นโดยการปฏิบัติหน้าที่ของศาล
ในกระทรวงยุติธรรมเห็นว่า จำเป็น สมควรในอนาคตกทั้งในระยะรวดเร็วที่นับในอนาคด
ข้างหน้า ซึ่งท่านกรรมการหลายท่านได้กรุณาบอกตัวอย่างคดีบางประเภทไปแล้วนั้น
เราไม่ทราบครับว่า ในการพัฒนาของประเทศที่รวดเร็วขณะนี้อะไรเกิดขึ้นอีกในอนาคด
ประชาชนจะไม่ทราบหรือว่าข้อตกลงสัญญาทั้งหลาย หรือข้อตกลงที่เขากำหนดกันขึ้น
ในระหว่างประชาชนด้วยกันนั้น จะมีอะไรแปลกไปกว่าที่ปรากฏในประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งใช้มาตั้งแต่ปี ๒๔๗๐ กว่า ๆ ฉะนั้นในการที่จะให้ฝ่ายบริหาร
ออกพระราชกฤษฎีกานั้น อย่าได้วิตกกังวลถึงขนาดที่ประชาชนจะเสียสิทธิเสรีภาพ ผมใน
ฐานะที่เป็นผู้แทนราษฎรมาแล้ว ๒ สมัย เรามีสภาผู้แทนราษฎรที่จะคอยควบคุมการปฏิบัติ
งานของรัฐบาล รัฐบาลนี้หรือรัฐบาลข้างหน้าเป็นรัฐบาลที่ประชาชนเลือกตั้งมาทั้งสิ้น
รัฐบาลนี้เลือกตั้งโดยผู้แทนราษฎรที่ประชาชนเลือกตั้งเข้ามา รัฐบาลนั้นก็ยังเป็นรัฐบาลที่
ผู้แทนราษฎรเลือกตั้งเข้ามาหลังจากเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ฉะนั้นในการบริหาร
ประเทศในระบบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภาเช่นนี้ เรามี ๓ อำนาจ อำนาจนิติบัญญัติ
ที่ท่านกำลังทำหน้าที่อยู่ขณะนี้ อำนาจบริหาร อำนาจตุลาการ เราจะบอกว่าอำนาจใดอำนาจ
หนึ่งใน ๓ อำนาจนั้นไม่รักประชาชน ไม่เห็นห่วงใยประชาชน ไม่ต้องการความสงบ
เรียบร้อยของบ้านเมือง เราสันนิษฐานอย่างนั้นไม่ได้ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วผมอยากจะ
กราบเรียนว่า ถ้ารัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาแล้ว ไม่เป็นที่ถูกใจแก่ประชาชน ผู้แทน
ราษฎรมีสภาพที่จะยื่นญัตติ ยื่นพระราชบัญญัติแก้ไขเพื่อล้มพระราชกฤษฎีกาที่รัฐบาลออก
ยังคงควบคุมกันได้ดี นอกจากที่ท่านสฤษดิ์ ปลัดกระทรวงยุติธรรม ได้กรุณาชี้แจงใน
ฐานะกรรมการไปแล้วว่า ศาลยังมีอำนาจที่จะไม่เห็นด้วยกับพระราชกฤษฎีกาบางประการ
ที่รัฐบาลออกมาได้โดยมีกฎหมายเขียนไว้ คำว่า “ล้า” ในท้ายกฎหมายมาตรา ๑๕๖ ท่าน
ประธานผู้พิพากษา สิ่งที่ท่านเป็นห่วงนั้นไม่น่าเป็นห่วง ในฐานะที่มีประสบการณ์

LIRT

ในทางคดีมา เราจะไม่เคยเห็นโจทก์ประวิงคดี เราเห็นแต่เจ้าเลยประวิงคดี แต่ถ้าผล
ประโยชน์ของโจทก์มีมาก ~~ถ้าดูว่ามาจนเกินไป~~ ^{but} แต่ถ้าทุกฝ่ายได้~~วัน~~ ^{win} ~~แล้ว~~ ก่อนที่จะไปสู่ศาล
สังคมก็ไม่ได้เกิดความกระทบกระเทือน

- ๑๕/๑

ฉะนั้นการที่จะพิจารณากฎหมายในมาตรา ๑๕๖ ขยายจะทราบเรียนว่า การแก้ไขกฎหมายไม่ใช่ทำได้ง่าย ๆ ~~ครับ~~ หลายท่านที่เป็นอดีตผู้พิพากษา หลายท่านที่เป็นครูบาอาจารย์ของผม ขณะที่ผมเรียนอยู่ในธรรมศาสตร์ เคยดูมาตรา ๒๔๕ ที่มีข้อยกเว้นคำว่า “ภริยา” ผมใช้เวลารวบรัดสั้น ๆ ซึ่งท่านหลายท่านได้พูดกันแล้วในที่ประชุมคณะกรรมการว่า คำว่า “ภริยา” ในมาตรา ๒๔๕ นั้น ความจริงควรจะใช้คำว่า “คู่สมรส” เราก็ยังไม่สามารถจะแก้ไขมาตรานี้ได้ง่าย ๆ เพราะขั้นตอนในการพิจารณากฎหมายของระบบรัฐสภาเรา ~~นั้น~~ มีความล่าช้าพอสมควร ฉะนั้นผมอยากจะทราบเรียนให้ท่านประธานฯ ได้ทราบว่า สมาชิกวุฒิสภาท่านใดที่จะลงมติเห็นด้วยกับกรรมการเสียงข้างมากก็ดี เสียงข้างน้อยก็ ~~ดีนั้น~~ ท่านจะทำหน้าที่ของท่านโดยสมบูรณ์แล้ว ~~ครับ~~ และความเห็นของกรรมการเสียงข้างมาก ไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่ออำนาจอธิปไตย ไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่อเสรีภาพของพี่น้องประชาชนอย่างแน่นอน ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอาจารย์โอสอดครับ

นายโอสอด โกสิน : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม โอสอด โกสิน ขอความกรุณาขออนุญาตให้กระผมพูดสักนิดเดียว ~~ครับ~~ คือที่กระผมพูดมานี้ไม่มีความประสงค์จะคัดค้านหรือโต้เถียงกับท่านทั้งหลายที่พูดมาแล้วแต่ประการใด ~~เพราะ~~ โดยเฉพาะกระผมมีความเคารพต่อท่านกรรมการซึ่งพูดเสร็จเมื่อสักครู่นี้ เพราะว่า ท่านเป็นผู้มีความชำนาญ เป็นทนายมาเป็นสิบ ๆ ปี เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ~~มา~~ ส่วนกระผมเองนั้นมีความรู้ไม่ถึงหรอกครับ เพราะว่า กระผมเป็นผู้พิพากษาเพียง ๓ ปี แล้วออกเป็นทนายอีก ๓ ปี แล้วกระผมก็เลิกงานนั้น และได้มาเป็นสมาชิกวุฒิสภาโดยการแต่งตั้ง ไม่ได้รับเลือกอะไร เพราะฉะนั้นโปรดทราบ ~~ครับ~~ กระผมจะไม่คัดค้านอะไรท่านเลย กระผมขอกล่าวคำเดียวครับว่า มาตรา ๑๕๖ นั้นบรรยายว่า อะไรเป็นคดีมโนสำเนาเสียโดยละเอียดแล้ว และมาแถมท้ายอีกนิดหนึ่ง คดีที่มีพระราชกฤษฎีกา ทำไมเมื่อท่านจะบรรยายคดีต่าง ๆ ให้เป็นคดีมโนสำเนา ทำไมไม่พูดเสียให้หมดในมาตรานั้น ~~ครับ~~ การที่ปล่อยให้มาวันวรรคไวันัดหนึ่งบอกมาแล้วแต่มีพระราชกฤษฎีกานี้ก็เท่ากับท่านให้อำนาจบริหารไปแก้ไขกฎหมายได้ เพราะฉะนั้นกระผมก็คิดว่า กระผมไม่สบายใจเลย และกระผมอยากจะทราบเรียนอีกนิดหนึ่งว่า กฎหมายต่าง ๆ ที่ออกมาบ้างที่ ~~ก็~~ ไม่ถูกต้อง ~~ครับ~~ ต้องมีการแก้ไข

เมื่อศาลเห็นว่า ในเบื้องต้นเป็นคดีที่ไม่มีข้อยุ่งยากถึงจะสั่งให้พิจารณาคดีโดยรวบรัด โดย
 นำวิธีพิจารณาคดีในสาธเนาใช้ ถ้าศาลเห็นว่า ถึงจะเป็นคดีที่รัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกา
 ออกมาก็ตาม แต่ถ้าเห็นว่าไม่ใช่คดีที่~~ไม่~~รวบรัด ไม่ยุ่งยาก แต่กลายเป็นคดีที่ยุ่งยากในเมื่อศาล
 ดูคำฟ้อง~~อยู่~~แล้วก็จะสั่งดำเนินคดีไปแบบคดีสามัญธรรมดาครับ -----

- ๑๖/๑

คือหลักอยู่ที่ว่า เป็นคดีสามัญ ดูแล้วเพียงแต่ว่าจะมาให้โจทก์มาขอคำเน้นคดีแบบคดี
รวบรัด ฉะนั้นกระผมเห็นว่าในทางนิติศาสตร์นี่แหละ แม้รัฐบาลจะออก
พระราชกฤษฎีกามาว่าคดีอะไรก็ตาม จะยุ่งยากหรือจะเป็นคดีซ้ำซ้อนอะไรอย่างที่ท่าน
ผู้สงวนคำแปรญัตติ คือกระผมก็เคารพท่าน เพราะว่ามีแนวความคิดตรงกับกระผมอยู่
หลายอย่างท่านก็คิดนะครับ ตรงนี้กระผมว่าถ้าคัดออกไปแล้วไม่เสียหาย หรือ
ไม่ตัดก็ไม่เสียหาย เพราะเหตุว่า ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะออกอย่างไรศาลไม่เอาด้วยก็ไม่
มีปัญหอะไร เพราะอยู่ในดุลพินิจของศาลและศาลจะต้องวินิจฉัยอีกทีหนึ่ง กระผมคิดว่า
จริง ๆ แล้วเป็นอย่างนี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณมนัส

นายมนัส รุ่งเรือง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา

ที่เคารพครับ กระผม มนัส รุ่งเรือง เป็นกรรมาธิการด้วยคนหนึ่ง กระผมกราบ
ขอบพระคุณท่านกรรมาธิการที่ได้กรุณายกมา ถ้าตัดก็ไม่เสียหาย หรือไม่ตัด
ก็ไม่เสียหาย ถ้าอย่างนั้นตัดเสียเลยไม่ได้ดีกว่าหรือครับ และกระผมอยากจะกราบเรียน
อย่างนี้ คือการที่ให้อำนาจฝ่ายบริหารมาเป็นพระราชกฤษฎีกานั้นยังเป็นเรื่องเลื่อนลอย
เรายังไม่อาจจะรู้ได้ว่าผู้คนนั้นจะต้องอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายใหม่ที่จะตราเป็น
พระราชกฤษฎีกาในคดีประเภทใดบ้าง ที่ถูกแล้วการที่จะให้คดีประเภทใดได้รับการ
พิจารณาโดยวิธีการใดนั้น น่าที่จะออกเป็นกฎหมาย และกระผมก็คิดว่าหากการแก้ไข
กฎหมายนั้นสภาที่ทำมาเรื่อย ๆ แม้แต่วันนี้ก็ยังมีไม่ใช่ว่ายุ่งยากอะไรที่จะแก้กฎหมาย
การเร่งรัดการพิจารณาคดีนั้นก็เหมือนกันครับสำหรับโจทก์ แต่สำหรับจำเลย
นั้นจริงอยู่ จำเลยเหมือนกับคนตกน้ำกำลังจะจมน้ำตาย ถ้าเราจะเปิดโอกาสให้
เขาโผล่ขึ้นมาหายใจบ้าง เพื่อชีวิตติดสักคนหนึ่งก็น่าจะเป็นบุญเป็นกุศลมากกว่า
ที่จะรีบบังคับให้เขาตายเร็ว ๆ ด้วยการพิจารณาเร็ว ๆ บังคับคดีเร็ว ๆ ช่วยได้ส่วน
เสร็จแล้วมีทรัพย์สินอะไรบ้าง แล้วบอกให้เจ้าหน้าที่ไปยึด ในกรณีที่ว่า บางกรณีเมื่อ
ฟ้องไปแล้วแบบไม่มีข้อผูกขาด ถ้าจำเลยต่อสู้กันแล้วมีข้อผูกขาดก็เปลี่ยนได้ ฉะนั้น
ก็เห็นความจริงครับ แต่ว่าในทางปฏิบัติแล้วนั้นบางครั้งจำเลยไม่รู้ด้วยซ้ำไปครับว่า

ถูกฟ้อง เช่นกรณีที่ว่าเลขไม่อยู่ที่ภูมิลำเนาไปทำมาหากินที่อื่น ไปต่างประเทศ พนักงานศาลก็เอามาขายไปปิด จำเลยไม่มีโอกาสรู้ด้วย ฉะนั้นก็กลายเป็นคดีที่จำเลยขาดนัด ก็กลายเป็นคดีไม่มีข้อผูกมัดตามที่โจทก์ฟ้อง อันนี้กระผมก็มีความกังวลใจว่า ถ้าผู้รวบรวมข้อนี้แล้วความเป็นธรรมจะเกิดขึ้นหรือไม่ การเร่งรัดคดีนั้นก็คิดว่ามันเป็นผลดีอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นผลงานในการที่จะแสดงออกว่า ปีหนึ่งนั้นแต่ละศาลพิพากษาเสร็จไปกี่คดีแล้ว คดีค้างมีมากน้อยเพียงใด อันนี้ก็เป็นผลดีอย่างหนึ่งในการที่จะสะสางคดีที่ค้างการพิจารณาให้หมดสิ้นไป ในกรณีที่ท่านคณะกรรมการได้กรุณาชี้แจงบอกว่า ฝ่ายบริหารออกพระราชกฤษฎีกาแล้วทำให้ประชาชนเดือดร้อน ฝ่ายบริหารก็ต้องรับผิดชอบ และถ้ามีศาลปกครองแล้วก็สามารถที่จะฟ้องร้องทางศาลปกครองได้ อันนี้กระผมก็เห็นด้วย แต่กระผมมีข้อสังเกตว่า กว่าจะฟ้องศาลปกครองให้ประชาชนที่เดือดร้อนคงจะตายไปก่อนแล้ว ศาลปกครองยังไม่ได้ทันได้พิจารณาหรอกครับ แต่ตอนนี้ศาลปกครองก็ยังไม่ได้ตั้งด้วย กระผมกราบเรียนขอรับบางท่านบอกว่า คดีเกี่ยวกับตัวเงินนั้นในทางแพ่งโอกาสที่จำเลยจะชนะไม่เคยมี อันนี้กระผมขอกราบเรียนว่าไม่จริงนะครับ คดีที่จำเลยชนะมีครับ ออกเช็คด้วยศาลพิพากษายกฟ้องก็มี กระผมมีตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่ศาลจังหวัดราชบุรี คดีแพ่งเรื่องเช็ค ออกเช็คชำระค่าจ้างรถแทรกเตอร์ที่บุกเบิกที่ดินเขาฟ้องทั้งแพ่งและฟ้องทั้งอาญา ผลของคำพิพากษาศาลฎีกาในทางแพ่ง ซึ่งตัดสินก่อนหลายปีมาแล้ว พิพากษาว่าจำเลยมีสิทธิที่จะส่งธนาคารระงับการจ่ายเงินได้-----

ฉะนั้นจำเลยไม่ต้องชำระเงิน ยกฟ้องครับ อันนี้เป็นกรณีหนึ่งครับ แต่ในขณะที่ยก
คำพิพากษาศาลฎีกา เชื่อกันว่าเหมือนกันนั้นในทางอาญา ซึ่งตัดสินหลังจากนั้นประมาณ
๒ - ๓ เดือน พิพากษาว่าจำเลยผิดครับ เป็นอย่างนี้ ความบกพร่องต่าง ๆ ย่อมมีอยู่ได้
อันนี้เป็นคดีของศาลจังหวัดราชบุรี จำเลยคนนั้นรู้จักกับกระผมครับ ท่านเป็นนายก
เทศมนตรีเทศบาลเมืองราชบุรีในขณะนั้น ผลสุดท้ายเรื่องนี้กระผมคิดว่า ท่าน
รองประธานฯ ท่านคงทราบดี ต้องขอพระราชทานอภัยโทษให้ตัวจำเลย เพราะว่า
คดีแพ่งพิพากษาอย่างหนึ่ง คดีอาญาเป็นอีกอย่างหนึ่ง อันนี้กระผมกราบเรียน ไม่ได้มี
เจตนาจะลวงเกินหรือกะเมิดอะไรนะครับ แต่เอาข้อเท็จจริงเอาความเป็นจริงมาพูดกัน
แล้วอีกอย่างหนึ่งดุลพินิจในการที่จะสั่งว่าคดีนั้นมีข้ออยู่ยากหรือไม่มีข้ออยู่ยากในกรณี
ที่โจทก์ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้อง ดุลพินิจของผู้พิพากษาแต่ละท่านกระผมกราบเรียนว่า
อาจจะไม่เหมือนกันได้ครับ กระผมเองก็ไม่เชี่ยวชาญเรื่องกฎหมายครับ แต่ที่นี้กระผม
อยากจะกราบเรียนว่า ในกรณีที่ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาเป็นคดีไม่มีข้ออยู่ยากนั้นศาล
ก็ต้องสั่งตั้งแต่ก่อนที่จำเลยจะยื่นคำให้การแล้วครับ ไม่ใช่รอให้จำเลยยื่นคำให้การ
ก่อนแล้วค่อยสั่ง ฉะนั้นดุลพินิจของศาลก็ไม่แน่นอน กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับ
กระผมมีความเห็นด้วยความเห็นท่านครับ ไม่มีเจตนาที่จะขัดแย้งหรือโต้แย้งความเห็น
ของผู้อื่น แต่เป็นการแสดงความคิดเห็นจากความนึกคิดของตัวเองว่า ควรจะตัด
ในเรื่องที่จะมอบอำนาจให้ออกเป็นพระราชกฤษฎีกาครับ กระผมมีความเห็นพ้องด้วย
กับท่านผู้ส่งความเห็นครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

นายไชยวัฒน์ ไชยสุนันท์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพครับ ตามความเห็นที่ท่านประธานฯ ได้กรุณาเสนอแนะคือที่ประชุม
คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่วมกันเห็นว่า ถ้าข้อความเปลี่ยนเป็น “หรือคดีอื่นใดที่ไม่มี
ข้ออยู่ยากตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” ผมไม่แน่ใจว่าท่านผู้ประยูติจะพอใจใน
ถ้อยคำใหม่

ประธานวุฒิสภา : มีคำว่า “ท่านเองเดียวกัน” ใหม่ครับ เดี่ยวจะลง
ถามดู

นายไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์ (กรรมาธิการ) : หรือคดีอื่นใดที่ไม่มีข้อ
บ่งชี้ว่าทำนองเดียวกันตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ประธานวุฒิสภา : อย่างนี้ก็จะมิชอบพอสมควร

นายไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์ (กรรมาธิการ) : กรรมาธิการพิจารณา
แต่เพียงคำว่า “ที่ไม่มีข้อบ่งชี้” ยังไม่ได้พิจารณาถึงคำว่า “ทำนองเดียวกัน”

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีคำว่า “ทำนองเดียวกัน” ออกไปก็แปลได้
แต่ต้องลองถามท่านผู้สงวนก่อนนะครับ ท่านผู้สงวนว่าอย่างไรครับ

นายปจิต พัฒนกุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
กระผม ปจิต พัฒนกุล ~~ท่านประธานฯ~~ ก่อนที่กระผมจะได้ประธานกราบเรียน
ท่านประธานฯ ถึงประเด็นที่ท่านถาม กระผมใคร่ขอทำความเข้าใจกับท่านกรรมาธิการ
ในทางประเด็นเสียก่อน โดยความเคารพต่อท่านกรรมาธิการ กระผมขอกราบเรียนว่า ที่
ขอแปรญัตติมานี้ ~~ท่าน~~ มิได้มีเจตนามุ่งประสงค์ที่จะไปหน่วงเหนี่ยวประวิงคดีให้แก่ถูกหนี
คนละประเด็นกัน ~~ครับ~~ เพียงจะกลายเป็นว่า นี่เข้าข้างเจ้าหน้าที่ นั่นเข้าข้างลูกหนี ไม่ใช่ครับ
ประเด็นอยู่แต่เพียงว่า กระผมขอให้ตัดคำว่า หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดใน
พระราชกฤษฎีกาออกเท่านั้น เพราะฉะนั้นประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่าสภาแห่งนี้จะสงวน
อำนาจในการออกกฎหมายไว้ให้แก่รัฐสภาหรือสงวนไว้ให้แก่พี่น้องประชาชน
๖๐ กว่าล้านคนซึ่งเป็นตัวการและท่านทั้งหลายในฐานะที่เป็นตัวแทนตามกฎหมาย
เท่านั้น ประเด็นอยู่ตรงนี้ ถ้าหากว่าท่านได้รับฟังปัญหาอย่างนี้กระผมคิดว่า ก็จะทำให้
เราพิจารณากระชับเข้า กระผมขอพระคุณท่านประธานฯ ที่กรุณาชี้แนะเพื่อหาทางที่
จะทำให้กฎหมายของเราดีขึ้น แต่กระผมก็ยังข้องใจอยู่ชนิดหนึ่งว่า หรือคดีอื่นใดซึ่ง
เป็นคดีที่ไม่มีข้อบ่งชี้ในลักษณะหรือทำนองเดียวกันนั้นก็จะก่อให้เกิดการตีความ
โต้เถียงกันได้อีกหรือไม่ กระผมขอเรียนปรึกษาท่านประธานฯ ~~ครับ~~ ถ้าหากว่ายังก่อ
ให้เกิดการโต้เถียงกันได้แย้งกันได้ กระผมก็ไม่อยากให้นำกฎหมายที่ผ่านสภาไปนั้น ผ่าน
สภาผู้พิทักษ์ความปัด แล้วก็เป็นข้อวิาท อุทธรณ์ฎีกากันไปในวันหน้า ถ้าหากว่ายังไม่

LIRT

กระจำจัดกระผมใคร่อยากให้อยู่ในดุลพินิจของท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติแห่งสถานนี้
ขอขอบคุณครับ

- ๑๘/๑

ประธานวุฒิสภา : ผมคงบอกไม่ได้ ได้แต่หาทางออกขอยบนะครับ
แต่ว่าเมื่อขึ้นชั้นผมจะหารือที่ประชุมว่า ได้อภิปรายกันมาพอสมควรจะวิพากษ์
ได้หรือยังครับ มีท่านผู้ใดขัดข้อง คุณวัลลภว่าอย่างไรครับ

นายวัลลภ ดังคนานุรักษ์ : ด้วยความเคารพท่านประธานวุฒิสภาครับ
ผมยังไม่ค่อยเข้าใจที่ท่านปกติพูดสักเพียงใดครับ หมายความว่า ท่านปกติขึ้นชั้นที่จะ
คัดถ้อยคำนี้หรือว่าขึ้นชั้นที่จะเปลี่ยนแปลงถ้อยคำเป็นดังที่ท่านประธานฯ เสนอ เพราะ
จะมีผลในการโหวตต่อไปครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ คุณปกติว่าอย่างไร

นายปกติ พิพัฒนกุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภาครับ พ่วงฝ่าย
รัฐบาลท่านก็บอกว่า ไม่ได้พิจารณาในประเด็นคดีลักษณะทำนองเดียวกัน และกระผม
ดูว่า คดีในลักษณะทำนองเดียวกันจะเกิดข้อแย้งกันหรือไม่ว่าคดีอะไรอีก และกระผมก็
กราบเรียนกับท่านประธานฯ แล้วว่า กฎหมายผ่านสภาไปไม่ยากให้ไปตีความกัน
และบทพูดท้ายก็ไม่ได้แย้งกันในคดีพิพาทว่า การที่ศาลสั่งบอกว่า เป็นคดีซึ่งไม่มีข้อแย้ง
นั้นคู่ความจะแย้งได้ไหมว่า อันนี้ยุ่งยากแล้ว เค็ดรื้อแล้ว อาจจะได้แย้งกันอีก กระผมคิด
ว่า เพื่อที่จะให้สภาแห่งนี้ใช้ดุลพินิจของท่านซึ่งกระผมกราบเรียนแต่ตอนต้นแล้วว่า กระผม
ไม่ท้าวล่วงไปชี้แนะประการใดนะครับ ท่านวินิจฉัยอย่างไรกระผมเคารพมติของสภา และขอ
เรียนขึ้นชั้นว่า ความคิดเห็นของท่านกรรมาธิการครับ กระผมรู้จักท่าน เคารพท่านทุกคน
และกระผมเคารพในสิทธิความคิดเห็นของท่านด้วยครับ ขอให้สภาได้นิฉัยครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านรัฐบาลจะยังให้โหวตตามร่างเดิมอยู่ใช่ไหมครับ
ไม่มีท่านผู้ใดจะมีความเห็นเป็นอย่างอื่นในเรื่องการปิดอภิปรายครับ ต่อไปผมจะขอ
มติจากที่ประชุมว่า จะเห็นชอบด้วยกับผู้สงวนหรือเห็นชอบด้วยกับร่างของกรรมาธิการ
นะครับ ถ้าท่านผู้ใดเห็นชอบด้วยกับคำแปรญัตติที่ผู้สงวนได้สงวนไว้ให้ลงมติว่า เห็นชอบ
ถ้าเห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการก็ลงมติว่า ไม่เห็นด้วยนะครับ เห็นด้วย สำหรับผู้สงวน
ไม่เห็นด้วย สำหรับกรรมาธิการนะครับ ถ้าพร้อมแล้วเชิญลงคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๑๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๕ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วยกับผู้สงวน ๑๑ เสียง ~~ไม่~~ เห็นด้วย ๑๕ เสียง ก็เป็นอันว่า เป็นไปตามที่ผู้สงวนขอสงวนไว้คือ ตัดคำว่า “หรือคดีอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” ออก เชิญท่านเลขาธิการดำเนินการต่อไปครับ

นายพินิต อรรถะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๒ ถึงมาตรา ๑๘ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ~~ไม่~~ ครบ ต่อไปจะเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับร่างที่ได้ผ่านไปแล้วหรือไม่ ~~ไม่~~ ครบ ขอเชิญลงคะแนนครับ

(มีสมาชิกรู้เห็นด้วย ๑๑๐ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๒ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วย ๑๑๐ ไม่เห็นด้วย ๒ เป็นอันจบ

ต่อไป ๔.๕ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (การบังคับคดีตามคำพิพากษา)

ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ใบแก้รายงานของคณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
(ฉบับที่ . .) พ.ศ.
(การบังคับคดีตามคำพิพากษา)
วุฒิสภา

ตามที่คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ . .) พ.ศ. (การบังคับคดีตามคำพิพากษา) วุฒิสภา ได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ได้พร้อมรายงานของคณะกรรมการวิสามัญ ฯ ต่อประธานวุฒิสภา โดยร่างพระราชบัญญัตินี้ได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมและได้เสนอต่อสมาชิกวุฒิสภาทุกท่านไปแล้ว นั้น ในการนี้ คณะกรรมการวิสามัญ ฯ ได้พิจารณาเห็นสมควรให้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมรายงาน และผลการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. รายงานของคณะกรรมการวิสามัญ

๑.๑ หน้า (๒)

แก้ไขเป็นดังนี้

“มาตรา ๕

มาตรา ๖

๑.๒ หน้า (๓)

แก้ไขเป็นดังนี้

“มาตรา ๑๔

รายงาน
ของ
คณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(การบังคับคดีตามคำพิพากษา)
วุฒิสภา

กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

LI RT
Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๘/ (ร ๓๘)

วุฒิสภา

ถนนอุทองไน กท ๑๐๓๐๐

๔ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(การบังคับคดีตามคำพิพากษา)

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญฯ
จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (การบังคับคดีตาม
คำพิพากษา) (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะ
กรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมาธิการคณะนี้ ประกอบด้วย

๑. นายกรพจน์ อัครวินิจิตร	๒. นายกิริรินทร์ ชัชวาลวงศ์
๓. นายเกษม สรศักดิ์เกษม	๔. พลเรือเอก เกาเหลัก เจริญรุทซ์
๕. นายไกรสร บารมีอวยชัย	๖. นายไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์
๗. นายนิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์	๘. นายบุรพา อัครดากร
๙. นายปภิต พัฒนกุล	๑๐. นายเผ่าเทพ อุปการนิติเกษตร
๑๑. นายพชร ยุติธรรมดำรง	๑๒. นายพูนศักดิ์ วรรณพงษ์
๑๓. นายเพ็ง เพ็งนิตติ	๑๔. นายไพศาล กุศลวิสัย
๑๕. นายมนัส รุ่งเรือง	๑๖. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๗. พลตำรวจเอก วชิษฐ เดชกุญชร	๑๘. นายวิศาล ภักธธรรมมาศ
๑๙. นายวิษณุ เครืองาม	๒๐. นายวีระชัย สุตรสุวรรณ
๒๑. นายสรรเสริญ ไกรจิตติ	๒๒. นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์
๒๓. นายสุทัศน์ เงินหมื่น	๒๔. นายสุประดิษฐ์ หุดะสิงห์
๒๕. นายอดิศักดิ์ โพธารามิก	๒๖. นายอัษฎพร จารจินดา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

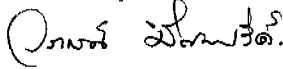
บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอย่อยที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) สรรเสริญ ไกรจิตติ
(นายสรรเสริญ ไกรจิตติ)

ประธานคณะกรรมการวิสามัญ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววราภรณ์ มีเปรมปรีดิ์)

หัวหน้าฝ่ายประชุม ๒

กองกรรมาธิการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๔๔๑๕๗/๒, ๒๔๔๑๖๗๐

โทรสาร ๒๔๔๑๕๗/๒

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(การบังคับคดีตามคำพิพากษา)

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (การบังคับคดีตามคำพิพากษา) (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการการวิสามัญคณะหนึ่งขึ้นพิจารณา กำหนดการแปรญัตติตามข้อบังคับ ฯ (ภายใน ๗ วัน) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติมาถึงวุฒิสภา (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ ได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายสรรเสริญ ไกรจิตติ	เป็นประธานคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ
๑.๒ นายสุทัศน์ เงินหมื่น	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายรัตน์ ศรีไกรวิน	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ คนที่สอง
๑.๔ นายไกรสร บารมีอวยชัย	เป็นเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ
๑.๕ นายอัมพร จารุจินดา	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ฯ ได้แต่งตั้ง นางสาววรกรพันธ์ มีเปรมปรีดิ์ หัวหน้าฝ่ายประชุม ๒ กองกรรมาธิการ ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับ ฯ

๓. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

นายพรชัย อัครพัฒนาพร

ผู้พิพากษาประจำกระทรวง

ทำงานธุรการในตำแหน่ง

รองเลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ

สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ

กระทรวงยุติธรรม

๔. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๕. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕

ไม่มีการแก้ไข

นายปภิต พัฒนกุล (กรรมาธิการ)

ขอสงวนความเห็น

“โดยให้แก้ไขความในวรรคท้ายของมาตรา ๗๕ ทวิ เป็นดังนี้

“คำสั่งของศาลตามวรรคสองให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ได้ และคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๑๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๙

ไม่มีการแก้ไข

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(นายไกรสร นารมีอวยชัย)

เลขาธิการคณะกรรมาธิการวิสามัญ ฯ

LIRT

ร่าง

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการ เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและ เสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๓) ของมาตรา ๑๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๓) หมายถึง คับคั่งและหมายของศาลที่ออกให้จับและกักขังบุคคลใด ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ อาจยังรับได้ไม่ว่าในที่ใด ๆ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๑๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“ในกรณีที่มีการบังคับคดีนอกเขตศาลที่ออกหมายบังคับคดี ให้เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาเป็นคำแถลงหรือเจ้าหน้าที่งานบังคับคดีรายงานให้ศาลที่จะมีการบังคับคดีทราบ ในกรณี เช่นว่านี้ ให้ศาลที่จะมีการบังคับคดีตั้งเจ้าหน้าที่งานบังคับคดีเพื่อดำเนินการบังคับคดีโดยไม่ชักช้า และให้ศาลนั้นดำเนินการไป เสมือนหนึ่งเป็นศาลที่บังคับคดีแทนตามมาตรา ๓๐๒ วรรคสาม”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ของมาตรา ๒๕๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๘

“คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้าของมาตรา ๒๕๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๘

“ในกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจออกคำสั่งอายัดตามมาตรา ๓๓๓ วรรคสอง ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจกำหนดจำนวนเงินตาม (๑) (๒) และ (๔) และให้นำความในวรรคสองมาใช้บังคับแก่การกำหนดจำนวนเงินตาม (๑) และ (๓) โดยอนุโลม แต่ถ้าเจ้าพนักงานบังคับคดีพิจารณา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีไม่เห็นด้วยกับจำนวนเงินที่เจ้าพนักงานบังคับคดีกำหนด บุคคลดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อศาลภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบถึงการกำหนดจำนวนเงิน เช่นว่านั้น เพื่อขอให้ศาลกำหนดจำนวนเงินใหม่ได้”

LIRT

ในกรณีที่พฤติการณ์แห่งการดำรงชีพของลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้เปลี่ยนแปลงไป บุคคลตามวรรคสามจะยื่นคำร้องให้ศาลหรือ เจ้าพนักงานบังคับคดี แล้วแต่กรณี กำหนดจำนวนเงินตาม (๑) และ (๒) ใหม่ก็ได้

คำสั่งของศาลที่เกี่ยวกับการกำหนดจำนวนเงินตามมาตรานี้ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของมาตรา ๒๘๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๔

“คำสั่งของศาลตามวรรคสอง (๑) และ (๒) ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคเก้าของมาตรา ๒๙๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๒๗

“คำสั่งอนุญาตของศาลตามวรรคแปดให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๒๙๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“คำสั่งอนุญาตของศาลตามมาตรา ๒๙๑ ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๙๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ถ้าศาลเห็นว่าข้ออ้างของลูกหนี้ตามคำพิพากษามีเหตุฟังได้และอ้างผลการบังคับคดีไว้ไม่จำเป็นที่เสียหายแก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ศาลอาจมีคำสั่งงดการบังคับคดีไว้ภายในระยะเวลาและเงื่อนไขตามที่เห็นสมควร”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของมาตรา ๒๙๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“คำสั่งของศาลตามมาตรา ๒๙๓ ให้เป็นที่สุด”

LIRT

มาตรา ๑๒๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๖ ในกรณีที่คำบังคับ หมายบังคับคดี หรือคำสั่งศาลในชั้นบังคับคดี ผ่าผิดต่อบทบัญญัติแห่งลักษณะนี้ เมื่อศาลเห็นสมควรไม่ว่าในเวลาใดก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง หรือ เมื่อ เจ้าพนักงานบังคับคดีรายงานต่อศาล หรือ เมื่อ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีซึ่งต้องเสียหาย เพราะเหตุดังกล่าวยื่นคำร้องต่อศาล ให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งเพิกถอนหรือแก้ไขคำบังคับ หมายบังคับคดี หรือคำสั่งดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วน หรือมีคำสั่งอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควร

ภายใต้บังคับมาตรา ๑๐๙ ทวิ วรรคสอง ถ้าเจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีฝ่าผิดต่อบทบัญญัติแห่งลักษณะนี้ เมื่อศาลเห็นสมควรไม่ว่าในเวลาใดก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง หรือ เมื่อ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีซึ่งต้องเสียหาย เพราะเหตุดังกล่าวยื่นคำร้องต่อศาล ให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งเพิกถอนหรือแก้ไขกระบวนการบังคับคดีทั้งปวง หรือวิธีการบังคับใด ๆ โดยเฉพาะ หรือมีคำสั่งกำหนดวิธีการอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควร

การยื่นคำร้องตามมาตรานี้อาจกระทำได้ไม่ว่าในเวลาใดก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง แต่ต้องไม่ช้ากว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบข้อความหรือพฤติการณ์อันเป็นมูลแห่งข้ออ้างนั้น แต่ทั้งนี้ผู้ยื่นคำร้องต้องมีได้ดำเนินการอันใดขึ้นใหม่หลังจากได้ทราบเรื่องฝ่าผิดต่อบทบัญญัติแห่งลักษณะนี้แล้ว หรือต้องมีได้ให้สัตยาบันแก่การกระทำนั้น และในกรณีเช่นว่านี้ผู้ยื่นคำร้องจะขอต่อศาลในขณะเดียวกันนั้นให้มีคำสั่งงดการบังคับคดีไว้ในระหว่างวินิจฉัยชี้ขาดก็ได้

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ให้ถือว่าการบังคับคดีได้เสร็จลง เมื่อได้มีการดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คำบังคับหรือหมายบังคับคดีกำหนดให้ส่งมอบทรัพย์สิน กระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างใด เมื่อได้มีการปฏิบัติตามคำบังคับหรือหมายบังคับคดีที่ให้ส่งมอบทรัพย์สินกระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างนั้นแล้ว แต่การปฏิบัติตามคำบังคับหรือหมายบังคับคดีดังกล่าว อาจแยกได้เป็นส่วน ๆ เมื่อได้มีการปฏิบัติตามคำบังคับหรือหมายบังคับคดีในส่วนใดแล้ว ให้ถือว่าการบังคับคดีได้เสร็จลง เฉพาะในส่วนนั้น

LIRT

(๒) ในกรณีที่มีคำบังคับหรือหมายบังคับคดีกำหนดให้ใช้เงิน เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีได้จ่ายเงินตามมาตรา ๑๑๘ มาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๑ หรือมาตรา ๑๒๒ แล้วแต่กรณี แล้ว แต่เจ้าทรัพย์ยื่นที่ถูกบังคับคดีมีหลายรายการ เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีได้จ่ายเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินรายการใดแล้ว ให้ถือว่าคำบังคับคดีได้เสร็จลงเฉพาะทรัพย์สินรายการนั้น

ในการยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๑๑๒ หากมีพยานหลักฐานเบื้องต้นแสดงว่าคำร้องนั้นไม่มีมูลและยื่นเข้ามาเพื่อประวิงให้ชักช้า เมื่อศาลเห็นสมควรหรือ เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลอื่นที่อาจได้รับความเสียหาย เนื่องจากการยื่นคำร้องดังกล่าวร้องขอศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ยื่นคำร้องวาง เงินหรือหาประกันต่อศาลตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนด เพื่อ เป็นประกันการชำระค่าสินไหมทดแทนแก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลนั้นได้ ถ้าผู้ยื่นคำร้องไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ให้ศาลมีคำสั่งยกคำร้องนั้นเสีย คำสั่งของศาลที่ออกตามความในวรรคนี้ให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องที่ยื่นไว้ตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ถ้าเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลอื่นที่ได้รับความเสียหาย เนื่องจากการยื่นคำร้องดังกล่าวเห็นว่าคำร้องนั้นไม่มีมูลและยื่นเข้ามาเพื่อประวิงให้ชักช้า บุคคลดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อศาลภายในสามสิบ วันนับแต่วันที่มีคำสั่งยกคำร้อง เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ยื่นคำร้องนั้นชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้แยกการพิจารณาเป็นสำนวนต่างหากจากคดีเดิม และเมื่อศาลได้สวนแล้ว เห็นว่าคำร้องนั้นรับฟังได้ ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ยื่นคำร้องนั้นชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลที่ได้รับความเสียหายดังกล่าวตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร ถ้าผู้ยื่นคำร้องนั้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจบังคับผู้ยื่นคำร้องนั้นได้ เหมือนหนึ่งว่า เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา“

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๑๐๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

“คำสั่งอนุญาตของศาลตามมาตรา ๑๑๒ ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๑๐๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

(๑) ถ้า เป็นพันชั้บรและหลักทรัพ์ที่ เป็นประกันซึ่งเป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษา (ยอมให้แก่อู่หรือหรือออกในนามของลูกหนี้ตามคำพิพากษา) เจ้าพนักงานบังคับคดี จะร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งอนุญาตให้จำหน่ายสิ่ง เหล่านั้นตามรายการขายราคาในวันที่ยายก็ได้ หากสิ่ง เหล่านั้นได้มีรายการขายราคากำหนดไว้ ณ สถานที่ แลกเปลี่ยน หรือจะขายโดยวิธีขายทอดตลาดตั้งบัญญัติไว้ในลักษณะนี้ก็ได้ ถ้ามิได้ทำคำขอ เช่นว่านั้นหรือคำขอ ถูกยกเลิก ให้ขายสิ่ง เหล่านั้นโดยวิธีขายทอดตลาด

(๒) ถ้า เป็นตราสารเปลี่ยนมือ ให้ เจ้าพนักงานบังคับคดีร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง อนุญาตให้จำหน่ายตามราคาที่เป็นราคาในตราสารหรือราคาต่ำกว่านั้นตามที่ศาล เห็นสมควร กำหนด ถ้าศาลสั่งยกคำขอ ให้มีตราสารนั้นออกขายทอดตลาด

(๓) ถ้า เป็นสิทธิ เรียกร้องอื่น ๆ นอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑๐ ทวิ ให้ เจ้าพนักงานบังคับคดีร้องขอให้ศาลออกหมาย เรียกบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบในการชำระหนี้ ตามสิทธิ เรียกร้องนั้น ๆ ให้มาศาล ถ้าบุคคลนั้นมาศาลและยินยอมชำระหนี้ให้แก่เจ้าพนักงาน บังคับคดี ให้ศาลจกขายยกไว้ ถ้าบุคคลนั้นไม่มาศาลหรือไม่ยินยอมชำระหนี้ดังกล่าวแล้ว เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาร้องขอ ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาต ให้เจ้าหนี้ฟ้องตาม เอกสารที่ได้ยึดนั้น และถ้าศาลพิพากษาในที่สุดให้ เจ้าหนี้ เป็นผู้ชนะคดี เจ้าหนี้ต้องให้ เจ้าพนักงานบังคับคดีทราบ จำนวนเงินที่รับชำระหนี้จากการนั้นด้วย

คำสั่งอนุญาตของศาลตามมาตรานี้ให้ เป็นที่สุด“

มาตรา ๓๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๑๐ ทวิ แห่งประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง

“มาตรา ๓๑๐ ทวิ ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิ เรียกร้องต่อบุคคลภายนอก ให้ชำระ เงินจำนวนหนึ่งหรือ เรียกให้ส่งมอบสิ่งของนอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑๐ ให้ เจ้าพนักงานบังคับคดีออกบัตรและจำหน่าย ไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตราต่อไป”

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑๑ สิทธิ เรียกร้องซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๓๑๐ ทวิ นั้น ให้ออกบัตรได้ โดยคำสั่งออกบัตรซึ่งศาล ได้ออกให้ตามที่ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้ยื่นคำขอโดยทำ เป็นคำร้อง ฝ่ายเดียว และ เจ้าหนี้ได้นำส่งให้แก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบ ในการชำระ เงินหรือส่งมอบสิ่งของนั้น

เมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจกำหนดไว้ในหมายบังคับคดีให้เจ้าพนักงานบังคับคดีที่มีอำนาจออกยึดทรัพย์เรียกหรือตามราคา ๑๑๐ บาท ก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ถือว่าค่าสิ่งอาบันของเจ้าพนักงานบังคับคดี เป็นค่าสิ่งอาบันของศาล

ค่าสิ่งอาบันนั้น ศาลออกให้ไม่ได้ไม่ว่าหนี้ของบุคคลภายนอกนั้นจะมีข้อโต้แย้งหรือมีข้อจำกัดหรือเงื่อนไขหรือไม่ได้กำหนดจำนวนไว้แน่นอนหรือไม่

ค่าสิ่งนี้แต่เดิมมีข้อห้ามมูลหนี้ตามคำพิพากษาให้งดเว้นการจำหน่ายสิทธิเรียกร้องด้วยคดีนี้ได้ส่งค่าสิ่งนี้ไว้แล้วมีข้อห้ามบุคคลภายนอกไม่ให้ชำระเงินหรือส่งมอบสิ่งของให้แก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา แต่ให้ชำระหรือส่งมอบให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดี ณ เวลาหรือภายในเวลาตามกำหนดไว้ในคำพิพากษา

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (การบังคับคดีตามคำพิพากษา) ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มีการแก้ไข มาตรา ๖ มีการแก้ไข มาตรา ๗ ถึงมาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณปภิต

นายปภิต พัฒนกุล (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ กระผม นายปภิต พัฒนกุล สมาชิกวุฒิสภา ~~ท่านประธานฯ~~ รับ กระผมขอสงวนความเห็นไว้ในมาตรานี้ โดยยื่นคำแปรญัตติให้เพิ่มเติมข้อความตอนท้าย หรือแก้ไขเพิ่มเติมข้อความตอนท้ายเป็นวรรคท้ายของมาตรา ๓๐๕ ทวิ เป็นว่า “คำสั่งของศาลตามวรรคสองให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ได้ และคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด” ท่านประธานฯ ครับ คณะกรรมการ~~ท่าน~~ไม่เห็นด้วย กระผมเป็นกรรมการเสียงข้างน้อย หรือมีเพียงเสียงเดียว ~~ท่านประธานฯ~~ ครับ เหตุผลที่กระผมได้สงวนคำแปรญัตติไว้ในมาตรานี้ ก็เพราะว่า มาตรา ๓๐๕ ทวิ นั้นเป็นบทมาตราที่ได้มีการเพิ่มเติมเข้ามาใหม่ เพื่อที่จะให้การขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้นสามารถทำได้อย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะได้ความกระจ่างต่อท่านสมาชิก และเป็นตัวบทกฎหมาย กระผมขออนุญาต~~ประธาน~~ขออำนาจในมาตรา ๓๐๕ ทวิ ซึ่งไม่ยาวนานนักครับ มาตรา ๓๐๕ ทวิ ที่เพิ่มมานั้นบอกว่า “ในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น ก่อนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะเคาะไม้ขายให้แก่ผู้เสนอราคาสูงสุดที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นว่า เป็นราคาที่สมควรขายได้ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือนุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีขอคัดค้านว่าราคาดังกล่าวมีจำนวนต่ำเกินสมควร ในกรณีเช่นว่านี้ ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเลื่อนการขายทอดตลาดทรัพย์สินไป และในการขายทอดตลาดทรัพย์สินครั้งต่อไป หากมีผู้

เสนอราคาสูงสุดในจำนวนไม่น้อยกว่าจำนวนที่ผู้เสนอราคาสูงสุดได้เสนอในการขายทอดตลาดทรัพย์สินครั้งก่อน ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเคาะไม้ขายให้แก่ผู้เสนอราคาดังนั้นได้ และกระผมได้กราบเรียนแล้วว่า ความในวรรคแรกนั้นเท่ากับเป็นการจัดการให้มีการขายทอดตลาดให้เสร็จสิ้น ไม่ให้ล่าช้า ถ้าหากว่า มีการเสนอราคา ประมูลราคา ในครั้งหลังไม่ต่ำกว่าครั้งก่อน ก็ให้ขายไปได้เลย ~~อันนี้ก็เพื่อที่จะไม่ให้มีการประวิง~~ หน่วงเหนี่ยวในชั้นการขายทอดตลาด แต่ที่สำคัญก็คือความในวรรคสอง กระผมขอประณาม ~~ข้ออนุญาติ~~อ่าน ในวรรคสองว่า “ในกรณีที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีเห็นว่าราคาที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินมีจำนวนต่ำเกินสมควร และการขายทอดตลาดทรัพย์สินในราคาที่ต่ำเกินสมควรนั้นเกิดจากการคบคิดกันฉ้อฉลระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในการเข้าสู่ราคา หรือความไม่สุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าพนักงานบังคับคดีในการปฏิบัติหน้าที่ บุคคลดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้คำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามบทบัญญัติแห่งลักษณะนี้ได้ และเมื่อศาลได้สวนแล้วเห็นว่าคำร้องนั้นรับฟังได้ ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องนั้นให้นำบทบัญญัติในวรรคสาม วรรคสี่ วรรคห้า และวรรคหกของมาตรา ๒๕๖ มาใช้บังคับแก่การยื่นคำร้องตามวรรคสองโดยอนุโลม คำสั่งของศาลตามวรรคสองให้เป็นที่สุด” ~~ตามร่างที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการมาแล้ว~~-----

ท่านประธานฯ กระผมเพียงแต่ขอว่าให้ไปยุติกันถึงศาลอุทธรณ์ โดยบอกว่า คำสั่งของศาล
ตามวรรคสองให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ได้ และคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์
ให้เป็นที่สุด ไม่ใช่ขอไปถึงชั้นฎีกาเลย แต่เดิมถ้าการโต้เถียงอะไรกันในเรื่องพิพาทเกี่ยวกับ
ราคาทรัพย์สินหรืออะไร คุณความสามารถที่จะอุทธรณ์ ฎีกาไปได้ นั่นแหละครับอาจจะทำให้
เป็นเหตุให้คดีล่าช้าได้ ทำให้การบังคับการขายทอดตลาดล่าช้าได้ แต่กระผมขอแต่เพียงว่า
ให้ไปยุติที่ศาลอุทธรณ์ไม่ให้ยุติแค่ศาลชั้นต้น ถ้ามว่าทำไมผมขออย่างนี้ ท่านประธานฯ ครับ
เพราะว่า การขายทอดตลาดในปัจจุบันนั้นในยามที่บ้านเมืองมีปัญหาวิกฤตแตกต่างกับการขาย
ทอดตลาดในอดีต ปกติการขายทรัพย์สินในการขายทอดตลาดของศาลในยามปกตินั้นราคา
ที่ขายได้มักจะต่ำกว่าราคาที่เป็นจริงอยู่แล้ว และในยามที่บ้านเมืองมีปัญหาวิกฤตผู้คน
ไม่มีสภาพคล่อง ไม่มีสตางค์กันแล้ว การประมูลทรัพย์สินในการขายทอดตลาดนั้นก็ไม่มีคน
อยากจะเข้าประมูล ถ้าเข้าไปประมูลก็ครคราคาให้ต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการแข่งขัน ในการ
สู้ราคากัน เพราะทุกคนอยากซื้อของถูกหมด ท่านประธานฯ ครับ พยานหลักฐานที่ปรากฏ
กระผมขออนุญาตไม่อยากจะกล่าวซ้ำ แต่ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นก็คือว่า การประมูล
ขายทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดของ ประส. ซึ่งเป็นที่ทราบกันทั่วไปถึงได้ยกตัวอย่างเรื่องนี้
เพราะมีต่างชาติมาประมูลไปเพียง ๑๕ เปอร์เซนต์ของราคาทรัพย์สินและไม่มีใครเข้ามาสู้ และจะ
มีการขายทอดตลาดกันอีกเร็ว ๆ นี้ กระผมก็ไม่แน่ใจว่าใครจะเข้ามาสู้ราคาบ้างนอกจากคน
ที่มีสตางค์อาจจะเป็นสถาบันการเงินหรือชาวต่างชาติเข้ามาซื้อ เพราะเราก็ไม่มีสตางค์กันอีก
เป็นไปไม่ได้ไหมครับว่า เมื่อรู้ยู่่าไม่มีใครซื้อและมีผู้ซื้อเพียงไม่กี่เจ้า ไปเจรจาพท์กัน
นอกรอบก่อนแล้วอ้าวกัน แล้วเข้ามาประมูลกันแล้วให้ราคาต่ำ ถ้าตามความในวรรคแรก
นั้นก็เปิดโอกาสให้มีการประมูลขายกันไปได้ แต่ความในวรรคสองที่บอกว่า ถ้าเป็นกรณี
ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็ ถูกหนี่ก็ตีหรือผู้มีส่วนได้เสียก็ตีหรือจับได้ว่าผู้เข้าร่วมประมูลนั้นร่วมกันทุจริต
ครคราคาให้ต่ำ อ้าวกัน หรือเป็นการกระทำโดยทุจริตของเจ้าพนักงานบังคับคดีถ้ายังมี ในกรณี
เช่นนี้กฎหมายก็ให้โอกาสแก่เจ้าหน้าที่หรือถูกหนี่หรือผู้มีส่วนได้เสียนั้นไปร้องขอต่อศาลได้
ขอให้สั่งพิงก์อนการประมูลขายทอดตลาดครั้งนั้นเสีย ถ้าในการพิจารณาไต่สวนของศาล
สืบพยานกันแล้วคดีเกิดคลั่งก้าง บางทีก็ฟังได้ว่าน่าจะสมทบกัน แต่พิจารณาอีกทีก็ยังเลใจ
อยู่ถ้าจะเป็นการซื้อกันโดยสุจริตก็เป็นได้ ตรงนี้แหละครับถ้าให้ยุติกันเพียงศาลชั้นต้น

กระผมก็ใคร่ขอประทานกราบเรียนท่านประธานฯ ได้โปรดกรุณาพิจารณา ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติท่านได้ช่วยกรุณาใช้ดุลพินิจดูว่า สมควรหรือไม่ที่จะให้ผู้ได้รับความเสียหาย เรื่องนั้นที่ไปร้องต่อศาลแล้วคดีก็ค้างงั้นกัน ~~นั้น~~ ได้มีโอกาสไปอุทธรณ์ยังศาลอุทธรณ์ ให้ศาลอุทธรณ์ได้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยและให้ถือว่าคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์นั้นหรือคำสั่งนั้น เป็นอันสิ้นสุดคดี เพียงให้ความเป็นธรรมกับเขาจะได้หรือไม่ หรือนั้นจะยุ่งยากแค่ไหน ซึ่งแต่เดิมเขาเหล่านั้นสามารถใช้สิทธิไปถึงศาลฎีกาได้ด้วย ท่านประธานฯ กระผมข้องใจ ในประเด็นนี้ก็สงวนท่าแปรญัตติไว้ครั้งนี้ละครับท่านประธานฯ เพราะเหตุว่ามูลค่าทรัพย์สินนั้น ในปัจจุบันมีราคาสูงเป็นอย่างยิ่ง ยึดหมู่บ้านมาทั้งหมู่บ้านโครงการเป็นพันล้าน ไปขาย หอดตลาดใครเข้าซื้อได้ก็กัน-----

ซึ่ง ปรส. รวบรวมทรัพย์สินเป็นแสนล้านไปประมูล นี่ยกตัวอย่างนะครับ กระผมไม่มีเจตนาไปตีตึงการบริหารงานการทำงานของ ปรส. เลย แต่มองว่า ถ้ามาปรับเข้ากับการบังคับคดีทั่วไป หรือที่เห็นว่า วันหน้าถ้าสมมุติว่า ใครซื้อธนาคารไปได้ แล้วกองทุนก็ยังอยู่ ลูกหนี้ที่จำนองก็ยังมีอยู่ หลักทรัพย์ก็ยังอยู่ แล้วพุดท้ายสถาบันการเงินก็ฟ้องลูกหนี้แล้วไปขายทอดตลาดเกิดขึ้น แล้วในการประมูลนั้นไม่ได้ราคาจะอย่างไร ลูกหนี้ก็นั่งตาปริบ ๆ เพราะเหตุว่าเขาซื้อกันเขาสมทบกัน ตัวก็ไม่มีปัญหาหาใครเข้าไปสู่เข้าไปแข่ง ตรงนี้ต่างหากดูบริบทที่น่าเป็นห่วงเลย แล้วผู้มีส่วนได้เสียอาจจะเป็นผู้สมรสหรือเจ้าของร่วมในทรัพย์สินบางอย่าง เสียขายทรัพย์สินแต่ไม่มีตลาดซื้อ ถ้าลูกหนี้มีตลาดก็ก็เข้าไปประมูลแข่งขันกัน เพราะประมูลมาแล้วรักษามูลค่าทรัพย์สินของตัวเองไว้ เนื่องจากว่าตัวยังต้องไปปรับคิดชำระหนี้เต็มยอดจำนวนอีก ซึ่งอาจจะถูกฟ้องในเรื่องต่าง ๆ นานาแล้วตามยึดทรัพย์สินในยึดทรัพย์สินนี้ ทรัพย์สินอะไรก็ได้แต่ที่ถูกยึดไปเวลาขายทอดตลาดเปิดโอกาสให้เขาซื้อได้ว่า กระทำการโดยไม่สุจริต ซึ่งข้อเท็จจริงก็เป็นທີ່ประจักษ์ชัดว่าการซื้อกันมีแน่นอน แล้วก็นอกจากการซื้อกันแล้ว กฎหมายยังเขียนต่ออีก ถ้าเจ้าพนักงานเกิดเป็นใจเจ้าพนักงานบังคับคดีเดินไปรวมตัวไปด้วย รู้เห็นเป็นใจด้วย เขาก็ให้โอกาสผู้มีส่วนได้เสียในการเพิกถอน แต่ว่าเวลาไปร้องเพิกถอนแล้วนี้ครับ การสืบพยานในเรื่องซื้อกัน ผมคิดว่า คงไม่ใช่สืบได้ง่ายนะครับ เพราะทุกคนได้รับสันนิษฐานว่ากระทำการโดยไม่สุจริต ถ้าสืบได้ก็ยุ่งยากจะมีปัญหา สืบได้ชัดเจนศาลสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดไป แต่ถ้าสืบได้ก็ยุ่งยากแล้วศาลใช้ดุลพินิจ ยกคำร้องไปเสียมันน่าเสียขายนะครับ มูลค่าทรัพย์สินเป็นจำนวนมหาศาล ผมขอเพียงว่า ให้สามารถอุทธรณ์ไปขอรับความยุติธรรมจากศาลอุทธรณ์ได้เท่านั้น / กระทำสิ่งและคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เป็นยุติเพียงเท่านั้นครับ ขอท่านสมาชิก ได้โปรดใช้ดุลพินิจกรุณาพิจารณา กันด้วยครับ ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งครับ

ประธานวุฒิสภา : เรียนท่านไพศาลครับ

นายไพศาล พิษมงคล : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม

นายไพศาล พิษมงคล สมาชิกวุฒิสภา กระผมขออนุญาตอภิปรายสนับสนุนคำสงวน

คำแปรญัตติอีกครั้งหนึ่งนะครับ บทบัญญัติในเรื่องนี้เป็นบทบัญญัติที่ตัดสิทธิของบุคคลผู้เสียสละเพื่อประโยชน์แก่คนอื่นนะครับ ตามกฎหมายเดิมนั้นในการโต้แย้งเรื่องราคาทรัพย์สินผู้มีส่วนได้เสียสามารถอุทธรณ์ฎีกาได้ถึง ๓ ศาล แต่มาในครั้งนี้อย่าให้เป็นที่สุดท้ายแค่ชั้นศาลชั้นต้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า คนที่มาร้องนะครับ การขายรายนั้นมีการตัวกันก็ดี นื้อลลก็ดี หรือเกิดจากการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ดี พวกนี้เอาเสรีภาพตัวเองเป็นเดิมพัน เพราะหากว่าไม่เป็นไปตามคำร้องก็อาจจะมีความผิดฐานให้การเท็จต่อศาลได้ เพราะฉะนั้นคนที่เขาขอมหาเอาเสรีภาพของตัวเองเป็นเดิมพัน เป็นประกันในการทำงาน ก็ควรที่จะให้การพิจารณาอย่างถี่ถ้วนสักนิดหนึ่ง เหตุผลในการที่จะขอให้เพิกถอนตามนี้ได้อีกมีอยู่คือว่า เป็นข้อกล่าวหาที่ค่อนข้างฉกฉกรรจ์นะครับ คือเป็นข้อกล่าวหาที่ว่า การขายนั้นเป็นการเกิดจากการคบคิดกันฉ้อฉล ซึ่งอันนี้ก็หมายความว่า ฉ้อฉลนะครับ หรือไม่สุจริต ก็คือโกงนะครับ แล้วก็ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าพนักงาน ข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงอย่างนี้จึงไม่ควรที่จะได้รับการตัดสิทธิให้ยุติลงแค่เพียงศาลชั้นต้น เพราะเป็นเรื่องใหญ่ เหตุที่กระผมกราบเรียนว่า คนที่มาเรื่องนี้เป็นผู้เสียสละก็เพราะว่า ผลจากการร้องของเขานั้นอาจจะไม่เป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเองสักเท่าใด แต่เป็นประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่คนอื่น อาจจะเป็นประโยชน์แก่รัฐด้วย กระผมยกตัวอย่างเช่น คดีภาษีอากร ซึ่งเจ้าพนักงานประเมินได้ทำการยึดทรัพย์ของลูกหนี้ภาษีอากรและทำการขายทอดตลาด มีบัญญัติให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งนี้มาใช้ด้วย ในกรณีเช่นนี้เจ้าพนักงานประเมินของกรมสรรพากรไหนเลยจะมีอำนาจไปต่อรองหรือไปสู้ราคากับเขาได้ ทรัพย์สินยึดมา ๕ ล้านบาท ก็ปล่อยให้อั้วกันไปแค่ ๔ แสนบาท ๕ แสนบาท ในกรณีอย่างนี้ในกรณีที่มีคนมาร้อง คนร้องนั้นเขาเอาเสรีภาพเขาเป็นประกัน แต่ผลของการร้องของเขานั้นเป็นประโยชน์แก่รัฐ เป็นประโยชน์แก่ลูกหนี้ก็อาจจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่อื่น ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมยิ่งกว่าตัวเขาเองด้วยซ้ำไป -----

เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะมีการจำกัดคดีทักกันแล้วก็ขอให้เพียงอยู่ในชั้นศาลฎีกา เพื่อให้เกิดความรวดเร็วก็อยู่ในชั้นศาลอุทธรณ์ก็จะเป็นการยุติธรรม เพราะถ้าหากว่า ให้ยุติลงเพียงศาลชั้นต้นในเรื่องใหญ่อย่างนี้ โอกาสให้ผู้ที่เรื่องใหญ่เรื่องสำคัญจะได้รับ การกลั่นกรองโดยศาลสูงก็จะหมดสิ้นไป และจะเป็นผลร้ายแก่ผู้ร้อง เพราะหากว่า ศาลวินิจฉัยว่า คำร้องนี้ใช้ไม่ได้ คนมาร้องก็อาจจะถูกดำเนินคดี ซึ่งกระผมเห็นว่า น่าจะเป็นไปตามที่ท่านกรรมการเลขาธิการเสียงข้างน้อยได้สงวนคำแปรญัตติไว้ด้วย

ประธานวุฒิสภา : เชิญประธานคณะกรรมการครับ

นายสรสริณ ไกรจิตติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานฯ ครับ กระผมขอให้คุณไกรสร บารมีอวยชัย ซึ่งเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ ได้โปรดชี้แจงด้วย

ประธานวุฒิสภา : คนใดคนหนึ่ง แล้วชี้แจงเสียให้ครบเลยนะครับ เชิญครับ

นายไกรสร บารมีอวยชัย (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน วุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายไกรสร บารมีอวยชัย กรรมการ ในข้อแปรญัตติของ ท่านกรรมการฝ่ายข้างน้อยที่เป็นห่วงเกี่ยวกับมาตรา ๓๐๘ ทวิ ในบทบัญญัติในเรื่อง ที่จะให้มีการอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้น ที่สั่งเกี่ยวกับเรื่องการเพิกถอนหรือไม่เพิกถอน การขายทอดตลาดในกรณีที่มีการร้องคัดค้านว่า ราคาในการขายทอดตลาดนั้นต่ำไป กระผมขออนุญาตกราบเรียนชี้แจงความเป็นมาของมาตรา ๓๐๘ ทวิ ให้ฟังที่ประชุม ได้พิจารณาเบื้องต้นก่อนนะครับว่า ความจริงแล้วบทบัญญัติมาตรา ๓๐๘ ทวิ ในประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเดิมไม่มีบัญญัติไว้เลยว่า ในกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดี ขายทรัพย์สินไปในราคาต่ำคู่ความจะได้รับการคุ้มครองอย่างไร ไม่มีบัญญัติไว้แน่ครับ เนื่องจากเราเห็นว่า การขายทรัพย์สินของเจ้าพนักงานบังคับคดีมีความสำคัญที่ควรจะมี การรับรองคุ้มครองสิทธิของคู่ความหรือผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีที่จะได้มีการ มาดูแลว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีทำการขายไปในราคาที่สมควรหรือไม่ครับ เราที่เคย

LIRT

เห็นความจำเป็นว่า ควรจะบัญญัติบทบัญญัติในส่วนนี้เพิ่มเติมเข้ามาไว้ในประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๕ ทวิ แห่งนี้ ~~ที่นี้~~ สำหรับความในวรรคสอง
~~ที่นี้~~ ให้กรณีที่สำคัญมีคำสั่งเกี่ยวกับการเพิกถอนการขายทอดตลาดหรือไม่ อย่างไร บัญญัติให้
คำสั่งของศาลชั้นต้นเป็นที่สุด เนื่องจากว่า บทบัญญัติในวรรคแรกเป็นบทบัญญัติในทำนอง
ที่ให้ความคุ้มครองแก่คู่ความและผู้มีส่วนได้เสียก่อนข้างจะสมบูรณ์ ที่ท่านกรรมการ
ได้เปรยุดคิดคงจะเป็นห่วงเกรงว่า ราคาที่เจ้าพนักงานบังคับคดีทำการขายทอดตลาดไปนั้น
อาจจะเ็นราคาที่ต่ำเกินไป ไม่สมควร ซึ่งท่านได้กรุณาเปรียบเทียบกับกรการขายทอดตลาด
ทรัพย์สินของ ปรส. ความจริงแล้วกระผมอยากจะเรียนชี้แจงว่า การขายทรัพย์สินของ ปรส.
กับการขายทรัพย์สินของเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับราคาที่ขาย
แตกต่างกันอย่างมากขาย หรือเปรียบเทียบกันไม่ได้เลยนะครับ กรณีของ ปรส. นี้
การกำหนดราคาทรัพย์สินจะขึ้นอยู่กับ ปรส. เอง ที่ ปรส. จะเป็นคนกำหนด ท่านผู้มีเกียรติ
คงจะเห็นได้ว่า กรณีที่มีการขายโทรศัพท์มือถือเริ่มต้นราคาบอกว่า ๕๐ บาท ก็ขายแล้ว
แต่ของกรมบังคับคดีจะขายอย่างนั้นไม่ได้ นะครับ โทรศัพท์มือถือยี่ห้อหนึ่ง
จะเป็นดีราคาแค่ ๕๐ บาท ไม่ได้ ซึ่งกระผมคงจะอธิบายถึงที่มาของการกำหนดราคาที่
เจ้าพนักงานบังคับคดีจะกำหนดราคาในการใช้ดุลพินิจที่จะขายทอดตลาดนั้น เริ่มต้นตั้งแต่
เมื่อมีการยึดทรัพย์ เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีทำการยึดหรืออายัดทรัพย์สินมา กระบวนการ
ต่อไปจะต้องมีการประเมินราคาทรัพย์สินนั้นว่า ราคาทรัพย์สินนั้นควรเป็นเท่าไร เพื่อจะได้
เป็นเกณฑ์ในการขายทอดตลาดว่า เมื่อนำมาขายทอดตลาดอย่างน้อย ๆ ต้องได้ราคา
ไม่ต่ำกว่าราคาที่ประเมิน ~~ขึ้น~~ และในทางปฏิบัติก็มีระเบียบเขียนไว้ชัดเจนว่า ในการ
ขายทอดตลาดของทรัพย์สินของเจ้าพนักงานบังคับคดีนี้ -----

ถ้าหากว่ามีผู้เสนอราคามาต่ำกว่าราคาประเมินแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีจะขายไม่ได้ราคาที่ประเมิน เจ้าพนักงานบังคับคดีก็ไม่ได้มีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจทำการประเมินได้โดยการในการประเมินก็มีหลักวิชาการในการประเมิน สมมติว่า กรณีทรัพย์สินที่ดิน ในการประเมินราคาทรัพย์สินก็ต้องมีอ้างอิงราคาของเจ้าพนักงานที่ดิน อ้างอิงของราคาที่ดินแปลงนั้นว่าครั้งสุดท้ายมีการขายกันในราคาเท่าไร อ้างอิงถึงราคาที่ดินข้างเคียง

ประธานวุฒิสภา : เอาเฉพาะที่เขามปรณูตติและสงวนไว้ใหม่กรับ
ตรงที่อธิบายเขาไม่ได้สงวน เขาเห็นด้วยอยู่แล้ว

นายไกรสร บารมีอวยชัย (กรรมาธิการ) : อันนี้กระผมอยากจะ
กราบเรียนประเด็นให้เห็นชัด ๆ ว่าที่ท่านสงวนนั้นท่านเป็นห่วงเรื่องราคา เพราะกลัวไม่ได้
ราคา

ประธานวุฒิสภา : เขาสงวนกลัวไม่ให้อุทธรณ์

นายไกรสร บารมีอวยชัย (กรรมาธิการ) : ไซ้รับ ที่นี้ประเด็นในการ
อุทธรณ์ก็คือเขาเป็นห่วงว่า กลัวศาลชั้นต้นจะวินิจฉัยว่าราคาที่ขายนี้ถูกต้องแล้ว

ประธานวุฒิสภา : เฉพาะวรรคสอง

นายไกรสร บารมีอวยชัย (กรรมาธิการ) : เคียวผมจะรวบรวมครั้นแล้ว
กรณีที่เจ้าพนักงานขายประเมินราคาแล้วทำให้สิทธิกับคู่ความทุกฝ่าย รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียมี
โอกาสได้แย้งคัดค้านด้วยว่าราคาที่ประเมินนั้นไม่สมควรอย่างไร นอกจากจะได้แย้ง
คัดค้านต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีแล้วก็สามารถโต้แย้งไปศาล รวมทั้งอุทธรณ์ฎีกาได้ด้วย ว่า
ราคาที่กำหนดไว้วันนั้นจะเป็นราคาในการขายสมควรหรือไม่ ที่นี้เมื่อราคาที่ประเมินได้ข้อยุติ
ที่คู่ความทุกฝ่ายพอใจกันแล้ว ราคานี้จะเป็นเกณฑ์ในการขายตามมาตรา ๓๐๕ วรรคแรก
ที่ว่า เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นว่าเป็นราคาที่สมควร ก็คือราคาที่ประเมินกันไว้วันที่
คู่ความทุกฝ่ายรวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียเห็นแล้วว่าเป็นราคาถูกต้อง เมื่อมีผู้เสนอราคา
เท่าราคานี้มา เจ้าพนักงานบังคับคดีก็จะทำการเคาะไม่ขาย แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังให้โอกาส
ผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีที่อาจจะเห็นว่าราคาในการขายครั้งนี้อาจจะ
ต่ำไปก็ให้สิทธิคัดค้าน คัดค้านได้ เจ้าพนักงานบังคับคดีก็ต้องงดการขายไปครั้งหนึ่ง เพื่อให้
โอกาสผู้คัดค้านครั้งต่อไปจะต้องกำหนดมาซื้อได้ในราคาที่ตัวเองเห็นว่าสูงกว่านั้น แต่ทีนี้เมื่อ

เจ้าพนักงานบังคับคดีเกาะในการขายครั้งต่อไป มีผู้เสนอราคาเท่านั้นหรือสูงกว่านั้นขึ้นมา เราก็ให้ขายไปได้ เมื่อขายไปแล้วเรายังเปิดโอกาสในวรรคสอง ให้สิทธิจับคู่ความหรือผู้มีส่วนได้เสีย นอกจากจะคัดค้านตามวรรคแรกแล้วที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องคงไป แม้ว่าในครั้งที่ ๒ ก็ยังมีสิทธิมาร้องคัดค้านต่อศาลอีกว่าราคาที่ขายนั้นต่ำไป แต่ว่าจะอ้างว่าต่ำไปอย่างเดียวนั้นไม่ได้ ต้องมาอ้างว่าต่ำไปเพราะเกิดจากการฉ้อฉล การทุจริต การประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งเราเห็นว่ากระบวนการที่กฎหมายมาตรา ๓๐๘ ทวิ บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง และวรรคสองก็เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้มีส่วนได้เสียได้พอสมควรแล้ว และเมื่อศาลชั้นต้นได้ทำการพิจารณาแล้วเราก็เห็นว่าน่าจะยุติได้เพราะว่า ราคาที่กำหนดกันมายุติตั้งแต่ในชั้นต้นแล้ว ที่คู่ความยอมรับกันแล้ว

อีกประเด็นหนึ่ง ปัญหามาตรา ๓๐๘ ทวิ ในการอุทธรณ์ฎีกา เท่าที่ผมได้ทำงานอยู่ที่กรมบังคับคดีและสัมผัสกับเรื่องนี้ค่อนข้างตลอด ปัญหาการร้องคัดค้านการขายทอดตลาด ส่วนใหญ่แล้วจะเกิดจากผู้ซื้อทรัพย์สินด้วยกัน ข้อเท็จจริงจริง ๆ เสียเกิดจากผู้ซื้อทรัพย์สินด้วยกัน คือประมูลซื้อที่ดินมาแปลงหนึ่งแล้วไม่ยอมที่จะชำระราคา ก็ซื้อเพื่อจะเก็งกำไร เพื่อจะขายต่อไป ก็จะให้ผู้ซื้อด้วยกัน ซึ่งเป็นพรรคพวกเดียวกันมาร้องคัดค้านการขาย ซึ่งจะเห็นว่ากรณีการขายทอดตลาดครั้งนี้ โจทก์ก็ตี จำเลยก็ตี เห็นว่าถูกต้อง เห็นว่าราคาที่ขายนั้นสมควรแล้ว โจทก์ก็อยากจะได้รับเงิน จำเลยก็อยากจะได้พื้นที่ภาระหนี้สิน แต่การร้องคัดค้านนี้เกิดจากผู้ซื้อทรัพย์สินด้วยกัน ยื่นคำร้องเข้ามาเพื่อตัวเองจะได้ไม่ต้องนำเงินมาวาง หรือไม่ต้องนำเงินมาชำระราคาที่ดิน ก็ให้พรรคพวกยื่นคำร้องคัดค้านไป พอศาลชั้นต้นสั่งอย่างไรก็ให้อุทธรณ์ฎีกาต่อ แล้วเมื่อตัวเองได้ขายที่ดินหรือว่าเสนอราคาที่ดินขายต่อไปได้ มีคนมาซื้อต่อได้แล้วก็จะให้พรรคพวกถอนคำร้องคัดค้านออกไป อันนี้เป็นปัญหาที่เราแย้งไม่ได้ในกรมบังคับคดี เลยต้องพยายามที่จะให้ขั้นตอน กระบวนการ ในการที่จะอาศัยกฎหมายขึ้นมาประวิงคดีสำหรับผู้ซื้อทรัพย์สิน ซึ่งมันไม่เป็นประโยชน์แก่คู่ความเดิมเขาเลย แทนที่โจทก์จะได้รับชำระหนี้โดยเร็วก็ไม่ได้ จำเลยแทนที่จะได้มีการปลดหนี้ไป ดอกเบี้ยหยุด ไม่ต้องเดินต่อ จำเลยก็กลับจะต้องรับภาระดอกเบี้ยต่อไปอีก อันนี้ก็เป็นประเด็นที่คณะกรรมการการฝ่ายข้างมากเห็นว่าควรที่จะให้คำตั้งของศาลชั้นต้นถึงที่สุดครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณไพศาลครับ

นายไพศาล พืชมงคล : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาเคารพ
ความจริงกระผมก็ไม่มีเจตนาที่จะไปโต้แย้งอะไร แต่ว่าเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง กระผม
ขออนุญาตที่จะกราบเรียนใน ๒ ประเด็น

ประเด็นแรก ที่ท่านคณะกรรมการบอกว่า กฎหมายเดิมไม่มีบทบัญญัติ
ในเรื่องนี้ที่จะให้ความคุ้มครอง ก็เพราะเหตุที่กฎหมายเดิมไม่ได้บัญญัติคดีสิทธิว่า ให้คำสั่ง
ของศาลชั้นต้นเป็นที่สุดนั้น จึงเป็นผลให้ต้องด้วยบทบัญญัติทั่วไปในประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่งที่ความสามารถอุทธรณ์ฎีกาได้ต่อศาลสูงตามมาตรา ๒๓๖
มาตรา ๒๔๑ ไปทางโน้น เพราะฉะนั้นการที่มากำหนดขึ้นใหม่จึงเป็นการคัดสิทธิ
อันนี้ประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ราคาประเมินในการยึด ถือเป็นราคาเบื้องต้นเท่านั้น
เพราะในการที่โจทก์จะนำยึดทรัพย์ โจทก์ก็ต้องประเมินราคา เพื่อเสียค่าธรรมเนียม
การยึดทรัพย์ในอัตราร้อยละ ๓ ซึ่งไม่ใช่ถือเป็นราคาประเมินหรือราคาที่ถูกต้องแท้จริง
ซึ่งเป็นวิสัยโจทก์ทั้งหมด คนนำยึดนี้ ก็ต้องการยึดทรัพย์ให้มากไว้ เพื่อว่าขายแล้ว
จะได้ทรัพย์คุ้มหนี้ เพราะฉะนั้นฝ่ายที่นำยึดจึงมักจะประเมินราคาค่า ทรัพย์สินที่ยึด
มีหลายประเภท ประเภทที่มีราคาประเมินนั้นกรมที่ดินเป็นหลักฐานอยู่แล้ว นั่น
ประเภทหนึ่ง แต่อีกจำนวนมากซึ่งไม่มีราคาประเมินเป็นหลักฐาน โจทก์ผู้นำยึด
หรือผู้แทนโจทก์ที่นำยึดก็ต้องประเมินราคา ซึ่งก็ประเมินต่ำ ราคาประเมินก็ต่ำแล้ว
แล้วเมื่อมีข้อหาเกิดขึ้นนี้ มีการสมคบกันขายอย่างนี้ จึงไม่ควรจะรีบร้อนไปตัดสิทธิ
ของผู้ที่มีส่วนได้เสีย ซึ่งกระผมได้กราบเรียนแล้ว คนที่มาร้องนี้เขาเอาเสรีภาพของเขา
เป็นเดิมพัน คำร้องอย่างนี้จึงควรที่จะได้รับการพิจารณานำขึ้นสู่ศาลสูงด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมขอหารือจะปิดอภิปราย
ได้หรือยังครับ เมื่อปิดอภิปรายไปแล้วจะมีสิทธิสรุป มีท่านผู้ใดจะขัดข้องในการ
ปิดอภิปรายไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีนะครับ เชิญคุณปึกตอบ

นายปึก พัฒนกุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ปึก พัฒนกุล เพื่อประหยัดเวลาการพิจารณาของสภา กระผมใคร่ขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ว่ามีประเด็นที่ท่านควรจะได้พิจารณา ก็คือว่า ทางกรรมาธิการท่านได้ชี้แจงว่า เกรงไปว่าผู้ไม่สุจริตจะประวิงหน่วงเหนี่ยวคดี ก็เลยตัดสิทธิไม่ให้อุทธรณ์ ไม่ให้ฎีกา นั่นแปลว่า ไปป้องกันผู้ทุจริต แต่คณะกรรมการก็ล้มไปว่า แล้วถ้าผู้สุจริตล่ะ ก็แปลว่า ตัดสิทธิกับผู้ไม่สุจริตจะมาหน่วงเหนี่ยวประวิงคดี จนถึงขนาดยอมตัดสิทธิผู้สุจริตถ้าพึงมีอยู่ แล้วใครจะรับประกันได้ว่า ผู้ทุจริตในประเทศนี้ไม่มี ถ้าประเทศนี้มีแต่ผู้ทุจริต บ้านเมืองคงอยู่ไม่ได้ กระผมคิดว่า การที่ไปตัดสิทธิของประชาชน โดยหวั่นเกรงการทุจริตของบุคคลบางคน ถึงขนาดผู้ทุจริตก็โดนตัดสิทธิเช่นนั้นไปด้วย ไม่น่าจะเป็นการกระทำที่สมควรในการเสนอกฎหมาย กระผมไม่อาจก้าวล่วงในการชี้แนะท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติอย่างเช่นเดิม ด้วยความเคารพต่อความคิดเห็นท่านกรรมาธิการ และด้วยความเคารพต่อความคิดเห็นของท่านสมาชิกฯ ขอท่านได้โปรดวินิจฉัยเพื่อประโยชน์ของการทำกฎหมายให้ดีที่สุด ขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมจะขอมติว่า จะเห็นชอบด้วยกับคำสงวนคำแปรญัตติของผู้สงวนหรือไม่ ถ้าท่านผู้ใดเห็นชอบด้วยกับคำสงวนของผู้สงวนให้ลงมติว่า เห็นด้วย ถ้าเห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการเสียงข้างมากให้ลงคะแนนว่าไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ เรียบร้อยแล้ว รวมคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๘๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๕๗ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วยกับผู้สงวน ๘๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๕๗ คะแนน ก็เป็นอันว่าเป็นไปตามที่ผู้สงวนขอสงวนคำแปรญัตติไว้ครับ เชิญท่านเลขาธิการต่อไปครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๖ ถึงมาตรา ๑๘ ไม่มีการแก้ไข

LIRT

๕๓

๑๕ (ศ. ทัวไป)

ทิพรัตน์ ๒๔/๓

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอถามว่า
จะเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามที่ได้พิจารณากันไปแล้วหรือไม่
เชิญลงคะแนนได้ครับ เรียบร้อย รวมคะแนนได้
(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๕๓ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๒ คะแนน)

- ๒๕/๑

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เห็นด้วย ๑๕๓ ไม่เห็นด้วย ๒ เป็นอันผ่าน
การพิจารณากฎหมายฉบับนี้ไป ขอบคุณคณะกรรมการการนับครับ

ท่านสมาชิกฯ ครับ ตามที่ได้เรียนไว้แต่แรกว่า จะขอให้นาย
พระราชบัญญัติล้มละลายซึ่งอยู่ในวาระที่ ๔.๕ ซึ่งจะหมดอายุการพิจารณาของวุฒิสภา
๖๐ วัน ในวันที่ ๑๕ นี้ขึ้นมาก่อน ก็ขอหารือต่อที่ประชุมว่า จะขัดข้องประการใดหรือไม่
เชิญคุณนิพนธ์

นายนิพนธ์ วิชัยยุทธศาสตร์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
กระผม นิพนธ์ วิชัยยุทธศาสตร์ กระผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า ในวาระ ๔.๖ นั้น
เรื่องร่างพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. นั้นซึ่งไม่มีประเด็นอะไร
ยุ่งยากมาก อยากจะขอให้พิจารณาเรื่องนี้ก่อน คิดว่าสั้น ถ้าเป็นร่างพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย กระผมคิดว่าคงจะใช้เวลาในการพิจารณายาว และมีประเด็นมีปัญหาก็จะต้อง
พูดกันมาก ร่างนี้ประเด็นสั้น คิดว่าจะจบได้ในไม่นานนัก

ประธานวุฒิสภา : ที่สั้น ๆ นี้ เมื่อเข้าเนื้อหาจารย์สรรเสริญก็ว่าสั้น ๆ ว่า
เสียจนเที่ยงเลย นั้นยังค้างได้ แต่ล้มละลายเราจะค้างไม่ได้ เอาเสียก่อน

นายนิพนธ์ วิชัยยุทธศาสตร์ : ไม่เป็นไรครับ แล้วแต่ที่ประชุม ผม
ไม่มีปัญหา แต่อยากจะกราบเรียนท่านนั้น เพราะเห็นท่านเตรียมอาหารเย็นไว้ให้แล้ว

ประธานวุฒิสภา : ถ้าที่ประชุมไม่ขัดข้อง ผมก็จะขอหยิบยกเรื่อง
กฎหมายล้มละลาย ๔.๕ ขึ้นมาพิจารณา แต่ตามที่ได้สัญญากันไปแล้วว่าเที่ยงเราจะไป
รับประทานอาหาร เพราะฉะนั้นก็ขอพักการประชุมตรงนี้เพื่อที่จะให้ทุกคนไปทานข้าวพร้อมกัน
แล้วก็กลับมาพิจารณากฎหมายล้มละลาย สำหรับสมาชิกฯ ท่านที่บังเอิญฟังเสียงถ่ายทอด
อยู่ที่บ้านแล้วก็ยังไม่ได้อา กรุณาในตอนบ่ายด้วยนะครับ ขอบคุณครับ เวลาบ่ายโมง
เราจะเข้าประชุมครับ

๕๕

๑๕ (ส. หั่วไป)

สรยุทธ ๒๖/๑

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๓.๑๐ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ใบแก้ไขรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่...) พ.ศ.

คณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอแก้ไขรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญฯ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่...) พ.ศ. ตามเอกสารที่ได้นำเรียนสมาชิกวุฒิสภาทุกท่านไปแล้ว โดยคณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอแก้ไขรายงานฯ เพื่อให้มีความถูกต้องดังนี้

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญฯ

หน้ารายงานฯ

๑. ย่อหน้าแรกบรรทัดที่ ๒-๓ แก้ไขเป็นดังนี้

“ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ)”

๒. ข้อ ๑.๕

แก้ไขเป็นดังนี้

“๑.๕ นายพชร ยุติธรรมดำรง เป็น โฆษกคณะกรรมการการวิสามัญฯ”

๓. หน้า (๕)

แก้ไขเป็นดังนี้

“มาตรา ๑๑

ไม่มีการแก้ไข

นายจิรายุทธ วสุรัตน์

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ และนายสวัสดิ์

ทองรุ่งเรือง (กรรมาธิการ) ขอสงวนความเห็น

โดยให้แก้ไขความในวรรคหนึ่ง ของมาตรา ๙๐/๔๑

เป็นดังนี้

“มาตรา ๙๐/๔๑ เมื่อปรากฏว่ามีกรณีการโอนทรัพย์สินหรือการกระทำใด ๆ ซึ่งลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำ ในระหว่างระยะเวลาสามเดือนก่อนมีการยื่นคำร้องขอและภายหลังนั้นโดยมีจุดมุ่งหมายให้เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดได้เปรียบเจ้าหนี้อื่น ผู้ที่แผนผู้บริหารแผน หรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อาจยื่นคำขอต่อศาล โดยทำเป็นคำร้อง ในการนี้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนการโอนหรือการกระทำนั้นได้ เว้นแต่การโอนทรัพย์สินหรือการกระทำดังกล่าว ลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำขึ้นเพื่อให้เกิดการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้”

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รายงาน

ของ

คณะกรรมการการวิสามัญ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย

(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

วุฒิสภา

กองกรรมการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๙/ (ร ๔๐)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๕ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการวิสามัญฯ
จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ)
ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา
ซึ่งกรรมาธิการวิสามัญคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายกรพจน์ ลักขณาวิจิตร	๒. นายเกษม สรศักดิ์เกษม
๓. พลเรือเอก เกาเหล่หลัก เจริญรักษ์	๔. นายจิรายุทธ์ วสุรัตน์
๕. นายธีรพงษ์ จรูญศรี	๖. คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์
๗. นายนิพนธ์ วิเศษยุทธศาสตร์	๘. คุณหญิงนิรมล สุริยสัตย์
๙. นายปภังค์ พัฒนกุล	๑๐. นายประชัย เลี้ยวไพรัตน์
๑๑. นายพชร ยุติธรรมดำรง	๑๒. นายพารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา
๑๓. นายเพ็ง เพ็งนิต	๑๔. นายไพศาล กุมลยวิสัย
๑๕. นายไพฑูริย์ พิพัฒน์กุล	๑๖. นายมนัส สุขสมาน
๑๗. นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์	๑๘. นายวิชัย ไกลสุวรรณจินดา
๑๙. นายวิโรจน์ ภูตะกูล	๒๐. นายวิศิษฐ์ วิเศษกุลสุวรรณ
๒๑. นายวีรพงษ์ รามางกูร	๒๒. นายวีระชัย สุตรสุวรรณ
๒๓. นายสวัสดิ์ ห่อรุ่งเรือง	๒๔. นายลัก กอแสงเรือง
๒๕. นางสาวสุดนัฏ์ กายูจนาลัย	๒๖. นายสุทัศน์ เจริญนันท์
๒๗. นายสุประดิษฐ์ หุดะสิงห์	๒๘. นายอัมพร จารุจินดา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

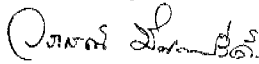
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดเกล้าฯ สนองที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ลงชื่อ ไพศาล กุมลย์วิสัย
(นายไพศาล กุมลย์วิสัย)
ประธานคณะกรรมการธิการวิสามัญ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววรรณิ มีประมจิษฐ์)

หัวหน้าฝ่ายประชุม ๒

กองกรรมาธิการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๔๑๕๗๒, ๒๕๔๑๖๗๐

โทรสาร ๒๕๔๑๕๗๒

Legislative Institutional Repository of Thailand

**รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ..) พ.ศ.**

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และตั้งคณะกรรมการการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติตามข้อบังคับฯ (ภายใน ๗ วัน) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติมาถึงวุฒิสภา (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๒ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้เลือกตั้ง
 - ๑.๑ นายไพศาล กุศลชัย เป็น ประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ
 - ๑.๒ นายสุทัศน์ เงินหมื่น เป็น รองประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ คนที่หนึ่ง
 - ๑.๓ นายปกิจ พัฒนกุล เป็น รองประธานคณะกรรมการการวิสามัญฯ คนที่สอง
 - ๑.๔ นายเกษม สรศักดิ์เกษม เป็น เลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญฯ
 - ๑.๕ นายพรช ฤทธิธรรมดำรง เป็น โฆษกคณะกรรมการการวิสามัญฯ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญฯ ได้แต่งตั้ง นางสาววราภรณ์ มีเปรมปรีดิ์ หัวหน้าฝ่ายประชุม ๒ กองกรรมการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่เลขานุการตามข้อบังคับฯ ข้อ ๗๘ วรรคสาม

๓. หน่วยงานและผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้มาชี้แจงแสดงความเห็น คือ

๓.๑ กระทรวงยุติธรรม

๑) นายไกรสร บารมีอวยชัย

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์

งานธุรการในตำแหน่งรองปลัด-

กระทรวงยุติธรรม สำนักงานปลัด

กระทรวงยุติธรรม

๒) นายพรชัย อัครวัฒนาพร

ผู้พิพากษาประจำกระทรวง

งานธุรการในตำแหน่งรองเลขาธิการ

ส่งเสริมงานตุลาการ

สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ

๓.๒ กระทรวงการคลัง

นางสาวพญง พันธุ์สว่างกูร

อธิการบดี

รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการ

สำนักกฎหมาย

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

๔. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีสมาชิกเสนอคำแปรญัตติ จำนวน ๑ คน คือ
นายตุลิต ศิริวรรณ

๕. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

คณะกรรมการพิจารณาตัดออก

มาตรา ๔

มีการแก้ไข

นายวิชัย ไสสุวรรณ์เงินตรา
และนายมนัส สุขสมาน (ภราดรชัยาร) ขอสงวนความเห็น
โดยให้ตัดความในวรรคท้ายของบทนิยาม
คำว่า “บุคคลภายในของลูกหนี้” ออกทั้งหมด

มาตรา ๕

มีการแก้ไข

นายจิรายุทธ วัฒนรัตน์
นายประชัย เสี่ยวไพรัตน์
นายวิมลภัก ตั้งคนหาญ
นายวิชัย ไสสุวรรณ์เงินตรา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(๓)

และนายสวัสดิ์ หอรุ่งเรือง

(กรรมการ)

ขอสงวนความเห็น

โดยให้แก้ไขความใน (๒) ของ มาตรา ๙

เป็นดังนี้

“(๒) ลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าห้าแสนสองล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าห้าล้านบาท และ”

นายนิพนธ์ วิไลชูยุทธศาสตร์

นายเพ็ง เพ็งนิต นายวิศิษฐ์ วิเศษสุวรรณภูมิ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น นายสุประดิษฐ์ หุตะสิงห์

และนายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมการ)

ขอสงวนความเห็น

โดยให้ตัดความที่เพิ่มเป็นวรรคสองของมาตรา ๙ ออกทั้งหมด

มาตรา ๖

มีการแก้ไข

นายจิรายุทธิ์ วสุรัตน์ นายประชัย

เลี้ยวไพรัตน์ นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา และนายสวัสดิ์

หอรุ่งเรือง (กรรมการ)

ขอสงวนความเห็น

โดยให้แก้ไขความใน (๒) ของมาตรา ๑๐

เป็นดังนี้

“(๒) กล่าวในฟ้องว่า ถ้าลูกหนี้ล้มละลายแล้ว จะยอมสละหลักประกันเพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย หรือดีราคาหลักประกันมาในฟ้องซึ่งเมื่อหักกับจำนวนหนี้ของคนแล้ว เงินยังขาดอยู่สำหรับลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าห้าแสนสองล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าห้าล้านบาท”

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(๔)

มาตรา ๗	มีการแก้ไข
มาตรา ๘	มีการแก้ไข
มาตรา ๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑	ไม่มีการแก้ไข

นายวิชาญ วัฒนวิวัฒน์
นายประจักษ์ เสียวไพรัตน์ และนายสวัสดิ์
ทองรุ่งเรือง (กรรมสิทธิ์) ขอสงวนความเห็น
โดยให้แก้ไขความในมาตรา ๙๐/๕๑
เป็นดังนี้

“มาตรา ๙๐/๕๑ เมื่อปรากฏว่ามีการโอนทรัพย์สินหรือ
การกระทำใด ๆ ซึ่งลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำ ในระหว่าง
ระยะเวลาสามเดือนก่อนมีการยื่นคำร้องขอและภายหลังนั้นโดยมี
จุดมุ่งหมายให้เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดได้เปรียบเจ้าหนี้อื่น ผู้ทำแผน
ผู้บริหารแผน หรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อาจยื่นคำขอต่อศาล
โดยทำเป็นคำร้อง ในการนี้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนการโอนหรือ
การกระทำนั้นได้ เว้นแต่การโอนทรัพย์สินหรือการกระทำดังกล่าว
ลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำขึ้นเพื่อให้งานของลูกหนี้
ดำเนินต่อไปได้”

นายสุสิต ศิริวรรณ
ขอแปรญัตติมาตรา ๑๑ ไว้
คณะกรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๒

มีการแก้ไข

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๑๓

มีการแก้ไข

นายดุสิต ศิริวรรณ
ขอแปรญัตติมาตรา ๑๓ ไว้
คณะกรรมการฯ ได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๔

มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕

มีการแก้ไข

นายดุสิต ศิริวรรณ
ขอแปรญัตติมาตรา ๑๕ ไว้
คณะกรรมการฯ ได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๖

มีการแก้ไข

นายดุสิต ศิริวรรณ
ขอแปรญัตติมาตรา ๑๖ ไว้
คณะกรรมการฯ ได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๗

ไม่มีการแก้ไข

พลเรือเอก เปาะหลีก เจริญรักษ์

(กรรมวิธีการ)

ขอสงวนความเห็น

โดยให้แก่วรรณคดี ของมาตรา ๙๐/๔๔ เป็นต้นนี้

“เมื่อศาลได้รับรายงาน ให้ศาลนัดพิจารณาเป็นกรณีต้น และแจ้ง
วันเวลาให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทราบ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ส่งแจ้งความให้ลูกหนี้และ
เจ้าหนี้ทั้งหลายทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน ในการพิจารณาให้ศาลพิจารณาทายหลักฐาน
ในสำนวนและฟังคำชี้แจงของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้ และคำคัดค้านของลูกหนี้ ถ้าศาล
ฟังได้ความตามวรรคสาม ให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ แต่ถ้าเป็นการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ถูกฟ้อง
ให้เป็นบุคคลล้มละลายไว้ก่อนแล้วและศาลเห็นสมควรให้ลูกหนี้ล้มละลายก็ให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์
บุคคลหนี้เด็ดขาด แต่ทั้งนี้ไม่ได้ห้ามไม่ให้ลูกหนี้ล้มละลายได้ให้คำสั่งยุบเลิกคำสั่ง ยกคำร้องขอ
ให้ฟื้นฟูกิจการเสียแล้วให้ดำเนินคดีล้มละลายที่ได้ให้คำพิจารณาไว้ตั้งแต่ไป”

(๖)

มาตรา ๑๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๗	มีการแก้ไข

นายนิพนธ์ วิษณุยุทธศาสตร์
นายพิง อึ้งนิตติ นายวิศิษฐ์ วิเศษสุทธวรรณ
นายสุวิทย์ เงินหอม นายสุระดิษฐ์ ทูตะสิงห์
และนายอัครพร ขวัญจินดา (กรรมาภิบาล) ขอสงวนความเห็น
โดยให้คงไว้ตามร่างเดิม

มาตรา ๒๘

ไม่มีการแก้ไข

(๗)

มาตรา ๒๔

ไม่มีการแก้ไข

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์

(กรรมการ)

ขอสงวนความเห็น

โดยให้แก้ไขความในมาตรา ๑๑๕ วรรคสอง

เป็นดังนี้

“ถ้าเจ้าหน้าที่ได้เปรียบเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนการโอนหรือการกระทำตามวรรคหนึ่งที่ได้กระทำขึ้นในระหว่างระยะเวลาหนึ่งปีก่อนมีการขอให้ล้มละลายและภายหลังนั้น เว้นแต่การโอนหรือการกระทำดังกล่าว ลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำขึ้นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้ จะมีการร้องขอให้เพิกถอนการโอนหรือการกระทำนั้นมิได้ ข้อยกเว้นนี้ให้ใช้บังคับกับ วรรคแรกโดยอนุโลม”

มาตรา ๓๐

ไม่มีการแก้ไข

นายดุสิต ศิริวรรณ

ขอแปรญัตติมาตรา ๓๐ ออกทั้งมาตรา

คณะกรรมการได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๕ ทวิ

คณะกรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่

นายนิพนธ์ วิชัยสมุทรทาสตรี

นายเพ็ง เพ็งนิต นายวิเศษ วิศิษฎ์สุวรรณ

นายสุทัศน์ เจริญมั่น นายสุประดิษฐ์ หุตะสิงห์

และนายอัคร จาจินดา (กรรมการ)

ขอสงวนความเห็น

โดยให้ตัดความในมาตรา ๓๕ ทวิ ออกทั้งหมด

มาตรา ๓๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗

ไม่มีการแก้ไข

๖. ข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ

คณะกรรมการวิสามัญ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ...)

พ.ศ. ด้วยความละเอียดรอบคอบแล้ว เห็นควรตั้งข้อสังเกตให้ที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณา ดังนี้

๖.๑ ภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ผู้ประกอบการในประเทศไทยได้รับ

ผลกระทบอย่างรุนแรงจากการที่รัฐบาลประกาศเปลี่ยนแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยน

พ.ศ. ๒๕๔๐ ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสภาพเศรษฐกิจโดยรวม ยสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ มีมูลค่าตกต่ำลงอย่างมหาศาลกว่าร้อยละ ๕๐ มูลค่าตลาดหลักทรัพย์รวมหดหายไปกว่าร้อยละ ๘๐ เมื่อเทียบกับมูลค่ารวมเมื่อปี ๒๕๓๙ สถาบันการเงินต่าง ๆ รวมทั้งธนาคารพาณิชย์ชั้นนำถูกปิดกิจการ บริษัท ห้างร้าน รวมถึงรัฐวิสาหกิจของรัฐบาลประกาศหยุดพักการชำระหนี้ รัฐบาลต้องประกาศให้ธนาคารแห่งประเทศไทยเข้าดูแลช่วยทางการเงินและให้เงินช่วยเหลืออย่างจริงจัง สภาพธุรกิจต่าง ๆ อยู่ในสภาพทรุดโทรม มีหนี้สินพอกพูนขึ้นกว่าเท่าตัวตามอัตราแลกเปลี่ยนที่เปลี่ยนไป เช่น ธุรกิจเคมีมีหนี้สินอยู่ ๑,๐๐๐ พันล้านบาท ก็จะเพิ่มขึ้นเป็น ๒,๐๐๐ พันล้านบาท (อัตราแลกเปลี่ยนเปลี่ยนจาก ๑ เหรียญสหรัฐเท่ากับ ๒๕ บาท เป็น ๕๐ บาท) ในขณะที่ทรัพย์สินที่ใช้ประกอบธุรกิจและค่าประกันการกู้ยืมมูลค่าลดลงต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ผู้ประกอบการโดยรวม รวมถึงบุคคลธรรมดาในระบบเศรษฐกิจของชาติที่กู้ยืมเงินและค่าประกันการกู้ยืม จึงมีสภาพเป็นบุคคลผู้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวโดยพฤตินัย ตรงตามคำจำกัดความตามกฎหมายมีสภาพเป็น “บุคคลล้มละลาย”

LIRT

สภาพการณ์ดังกล่าวไม่ได้เกิดจากการประกอบธุรกิจที่ทุจริต หรือไม่ตั้งใจประกอบธุรกิจหรือไม่ตั้งใจทำงาน หรือตั้งใจไม่ซื่อสัตย์ แต่เกิดจากระบบเศรษฐกิจมหภาคที่ส่งผลกระทบโดยรวมต่อทุกคนในระบบธุรกิจ มีสภาพตั้งเกิดแผ่นดินไหวทั่วประเทศอย่างรุนแรง รัฐบาลจึงต้องมีมาตรการช่วยเหลือบรรเทาความหายนะในประเทศอย่างเร่งด่วน ต้องช่วยโดยไม่แยกแยะไม่กีดกัน ไม่จำกัด เพราะถือเป็นภาวะฉุกเฉิน ไม่มีเวลาที่จะมาเลือกความถูกต้องหรือความผิด ไม่ใช่เวลาที่จะมาจับโจรหรือผู้ร้าย แต่เป็นเวลาที่เกี่ยวข้องถึงมนุษยชาติ เกี่ยวข้องถึงสภาพสังคมที่แตกแยก เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ระดับโลกที่เป็นสถาบันหลักของประเทศ สภาพต่าง ๆ ดังกล่าวส่งผลกระทบถึงฐานะและความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในต่างประเทศ ประเทศไทยโดยรัฐบาลไทยยังต้องเข้าพึ่งโครงการขอรับความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) เพื่ออยู่ฐานะเศรษฐกิจของประเทศให้อยู่รอดต่อไปได้

๖.๒ เมื่อพิจารณากฎหมายล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๒๓ จะเกิดอะไรขึ้นกับลูกหนี้ผู้มีหนี้สินส่วนตัวผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์โดยเด็ดขาดหรือถูกสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลาย จะพบว่าลูกหนี้จะถูกยึดทรัพย์สิน เงินทอง บ้านเรือน ถูกห้ามไม่ให้เกี่ยวข้องกับธุรกิจ การงาน ถูกบังคับขายทรัพย์สิน แม้กระทั่งที่อยู่อาศัย ในระหว่างนั้นกฎหมายบังคับให้ลูกหนี้มีหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ติดตามรวบรวมทรัพย์สินและช่วยจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินต่าง ๆ จะหวงแหนทำก็ลำบาก เพราะองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนส่วนใหญ่จะมีกฎระเบียบไม่รับบุคคลล้มละลายเข้าทำงาน ส่วนที่ทำงานทำได้ก็ต้องแบ่งรายได้ส่งคืนให้กับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ บุตร ภรรยาของบุคคลล้มละลายที่เคยพึ่งพาอาศัยบุคคลล้มละลายได้ในอดีต ก็หมดที่พึ่งพา อยู่ในสภาพบ้านแตก ตัวลูกหนี้และครอบครัว เมื่อไม่มีบ้านอยู่อาศัย ก็ต้องอาศัยอยู่กับญาติ เป็นภาระของสังคม ถ้าไม่มีที่พักพิงก็เป็นผู้จรจัด ลูกหนี้จะสงเสียบ้บุลธร่ำเรียนต่อไปได้หรือไม่ก็เป็นปัญหาใหญ่ หากสงเสียบ้ต่อไปไม่ได้ บุตรหลานก็จะหมดอนาคตที่จะเจริญเติบโตเป็นผู้มีสัมมาชีพที่ดีได้ ซึ่งท้ายสุดบุคลากรเหล่านี้จะเป็นภาระของสังคมและกระทบต่อเศรษฐกิจของชาติโดยรวมต่อไป

๖.๓ นับตั้งแต่มีการใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาจนบัดนี้เป็นเวลา ๔๙ ปี การแก้ไขรวม ๓ ครั้ง แต่มีการแก้ไขครั้งใหญ่เพียงครั้งเดียวเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ คือ การเพิ่มเรื่องการฟื้นฟูกิจการ นอกนั้นเป็นดวรแก้ไขกฎหมายในประเด็นย่อย ๆ โดยไม่ได้แก้ไขโครงสร้างในขบวนการล้มละลายให้ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันที่ได้เปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากสภาพสังคมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๓ อย่างมากมาย มหาศาล การแก้ไขพระราชบัญญัติล้มละลายในครั้งนี้ ก็ได้ละเลยปัญหาภัยแรงที่สังคมกำลังประสบ ในยุคปัจจุบัน ซึ่งอาจกลายเป็นปัญหาคุกคามต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและทรัพยากรบุคคลของชาติอย่างยิ่ง

LIRT

๖.๔ เจตนารมณ์หลักที่สำคัญของกฎหมายล้มละลายในทุกประเทศคือ การจัดการเอาทรัพย์สินทั้งหมดที่ลูกหนี้มีอยู่มาทำการขายทอดตลาดเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ทั้งปวง เมื่อขายหมดแล้วหากไม่พอชำระหนี้ก็ให้ถือว่าหนี้นั้นสิ้นสุดไป กฎหมายล้มละลายไม่มีจุดมุ่งหมายที่จะลงโทษลูกหนี้ผู้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวแต่อย่างใด และเป็นการป้องกันไม่ให้เจ้าหนี้เร่งรัดหนี้สินจนก่อให้เกิดปัญหาสังคม การก่ออสังค์วินาศกรรม กฎหมายมุ่งจะจัดการปลดหนี้ให้แก่ลูกหนี้ผู้เป็นบุคคลธรรมดาผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว เพื่อให้โอกาสบุคคลเหล่านั้นไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ ส่วนลูกหนี้ที่เป็นบุคคลอื่น เมื่อขายทรัพย์สินหมดแล้วก็ถือว่าสิ้นสภาพไป ซึ่งแตกต่างจากลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาที่ยังต้องดำรงชีวิตอยู่ต่อไป มีจิตวิญญาณและมีครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดูจึงต้องให้โอกาสบุคคลเหล่านั้นไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในสังคมได้ต่อไป

๖.๕ การพิจารณาว่าลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาจะพ้นสภาพจากการเป็นบุคคลล้มละลายนั้น กฎหมายบัญญัติไว้ว่าการพ้นสภาพจากการล้มละลายไว้ ๓ วิธี ดังนี้

(๑) โดยการประนอมหนี้หรือชำระหนี้ต่อเจ้าหนี้จนหมด กรณีนี้คงไม่ต้องกล่าวถึงเพราะลูกหนี้มีล้มละลายอยู่แล้ว

(๒) การยกเลิกการล้มละลาย เพราะ

ก) เจ้าหนี้ไม่ร่วมมือ

ข) ศาลเห็นว่าลูกหนี้ไม่พวกล้มละลาย

ค) ชำระหนี้เต็มจำนวนแล้ว

ง) นับจากวันเบรททรัพย์สิ้นสุดครั้งสุดท้ายไปแล้ว ๑๐ ปี ไม่มีทรัพย์สินคืนอีก และเจ้าหนี้ไม่คัดค้าน

(๓) บังคับจากการล้มละลายเพราะลูกหนี้ประพฤติดีตัวดี และชำระหนี้ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ช่วยเหลือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในภาระรวบรวมและจำหน่ายทรัพย์ และเจ้าหนี้ไม่คัดค้าน

การขอลดจากการล้มละลายนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายแต่ประการใด ในกรณีที่ต้องรอให้ครบ ๑๐ ปี นับจากการเบรททรัพย์สิ้นสุดท้ายนั้น หมายความว่าลูกหนี้ต้องตกอยู่ในสภาพล้มละลายดังกล่าวอย่างน้อยสิบปีขึ้นไป ซึ่งเป็นการยากที่วิญญาณทั่วไปรวมถึงภรรยาและบุตรของผู้ล้มละลายจะทนต่อกับความลำบากดังกล่าวทั้งสภาพเศรษฐกิจและการบีบรัดจากสังคมได้ จึงถือเป็นการสูญเสียทรัพย์สินบางส่วนที่มีค่าลงชาติไปอย่างน่าเสียดาย นอกจากนั้นยังเปิดโอกาสให้เจ้าหนี้กลับเกลี้ยลูกหนี้ผู้ล้มละลายได้ โดยจะคัดค้านไม่ให้ปลดลูกหนี้ออกจากการล้มละลายได้เรื่อยไป ไม่มีที่สิ้นสุด

LIRT

การขอปลดจากการล้มละลายดังกล่าว กฎหมายตั้งบนพื้นฐานว่า ลูกหนี้มีเจตนาหรือพฤติกรรมที่ทุจริต แต่กฎหมายไม่ได้เปิดโอกาสให้ในกรณีที่ลูกหนี้สุจริต แต่ต้องประสบกับภาวะวิกฤติเศรษฐกิจระดับมหภาคเช่นปัจจุบัน การใช้กฎหมายดังกล่าวจึงทำลายขวัญและกำลังใจกับบุคลากรในชาติเป็นอย่างยิ่ง

๖.๖ กฎหมายล้มละลายในต่างประเทศนั้น มุ่งรักษาหลักเกณฑ์อย่างเคร่งครัดตามวัตถุประสงค์ของการล้มละลาย ในกรณีบุคคลธรรมดาในนั้น เปิดโอกาสให้มีการจัดการสถานะหนี้สินเก่าของบุคคลธรรมดาเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้นสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ ดังเช่น

(๑) ในกรณีประเทศอังกฤษ ถ้าจำนวนหนี้ไม่สูงเป็นการล้มละลายครั้งแรก และลูกหนี้ไม่เคยปรับโครงสร้างหนี้สินกับเจ้าหนี้ในช่วง ๕ ปีก่อนคดีล้มละลาย ลูกหนี้สามารถปลดจากการล้มละลายได้เมื่อพ้น ๒ ปีหลังจากการล้มละลาย ในกรณีที่จำนวนหนี้สูงแต่เป็นการล้มละลายครั้งแรก ลูกหนี้ก็สามารถปลดจากการล้มละลายได้เมื่อพ้น ๓ ปี หลังจากการล้มละลายแล้ว

(๒) กรณีประเทศสหรัฐอเมริกา มีการแบ่งขบวนการล้มละลายออกเป็นหลายรูปแบบ เช่น กรณีลูกหนี้เป็นลูกจ้างรับเงินเดือน ก็สามารถขอปลดจากการล้มละลายได้เมื่อพ้นกำหนด ๓ ปีนับจากการล้มละลาย (Chapter 13) กรณีที่ลูกหนี้เป็นครอบครัวชาวไร่ สามารถทำแผนฟื้นฟูเพื่อผ่อนชำระหนี้ได้ และสามารถใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร/กสิกรรมที่จำนองอยู่ต่อไปได้โดยไม่ต้องถูกขายทอดตลาด โดยจ่ายค่าเช่าที่ดินนั้นแก่เจ้าหนี้ตามราคาท้องตลาดในท้องถิ่นนั้น (Chapter 12) หรือในกรณีที่ทั่วไปลูกหนี้สามารถฟื้นสภาพจากการล้มละลายจากการปลดหนี้โดยการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมดในขณะนั้น (Chapter 7)

(๓) ในนานาประเทศ ระหว่างที่บุคคลล้มละลายดองงานนั้น รัฐบาลได้จัดให้มีสวัสดิการเลี้ยงดูบุคคลล้มละลายและครอบครัว และโรงเรียนของรัฐต้องดูแลการศึกษาของบุตรผู้ล้มละลายด้วย โดยวิธีการดังกล่าวลูกหนี้ผู้ล้มละลายและครอบครัวก็สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่เป็นมิจนอาชีพ ไม่ต้องเป็นภาระของสังคม และภายในระยะเวลาอันสั้น ลูกหนี้เหล่านั้นก็เปลี่ยนสภาพเป็นบุคคลปกติ สามารถประกอบอาชีพและหางานทำได้

ประเทศไทยไม่มีสวัสดิการสังคมรองรับสถานการณ์ดังกล่าว แต่กระบวนการล้มละลายของประเทศไทยกลับบังคับให้บุคคลล้มละลายต้องตกอยู่ในสภาพล้มละลายอยู่หลายปี โดยไม่คำนึงว่าบุคคลดังกล่าวจะอยู่ในสภาพใด จะทำงานได้หรือไม่ จะอยู่อาศัยได้ที่ใด จะทำการศึกษาได้ที่ใด ในที่สุดกลายเป็นอาชญากรหรือไม่ ทั้งที่แนวโน้มบุคคลผู้ล้มละลายในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลสุจริต บุคคลผู้มีการศึกษา บุคคลผู้มีฐานะการงานดีรัฐบาลจึงควรต้องคำนึงถึงปัญหาและการสูญเสียต่าง ๆ เหล่านี้ควบคู่กันไปด้วย

๖.๗ ระบบและประเพณีการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินไทย จะกำหนดให้มีบุคคลคำประกันส่วนตัวในสินเชื่อที่ก่อขึ้น เช่นอาจกำหนดให้ผู้บริหาร ผู้ถือหุ้น กรรมการ หรือบุคคลผู้แนะนำเชื่อถืออื่น ๆ เข้าเป็นผู้คำประกันในลักษณะลูกหนี้ร่วมกับนิติบุคคลที่เป็น ผู้กู้ เป็นต้น ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลายประการดังนี้

(๑) ระบบบัญชี/ภาษีในอดีตที่ผ่านมา ไม่เอื้ออำนวยให้สถาบันการเงิน เรียกข้อมูลเหล่านี้ได้

(๒) สถาบันการเงินขาดประสบการณ์/บุคลากรในการตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือของโครงการธุรกิจประเภทต่าง ๆ

(๓) ธุรกิจส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะบริหารแบบระบบเจ้าของ/ครอบครัว

(๔) เสริมสร้างความมั่นใจในสถาบันการเงิน โดยผู้กู้และบุคคลผู้คำประกัน จะช่วยสอดส่องดูแลธุรกิจให้ดำเนินไปอย่างดี

ประเพณีดังกล่าวนี้คาดการณ์กันว่า มีนักธุรกิจ เจ้าของกิจการ ผู้บริหาร ระดับต่าง ๆ และข้าราชการผู้อยู่ในวัย ๓๐ - ๕๐ ปี เข้าร่วมเป็นผู้คำประกันหน้าที่ธุรกิจต่าง ๆ ติดค้าง กับสถาบันการเงินสูงถึงร่วมร้อยละ ๘๐ วิกฤติเศรษฐกิจระดับมหภาคครั้งนี้ ได้ส่งผลกระทบอย่าง รุนแรงต่อทรัพยากรมนุษย์ของชาติอย่างมหาศาล และเมื่อรวมครอบครัวผู้เกี่ยวข้องเหล่านี้ด้วย จะ ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมาอย่างรุนแรง มั่นสมองของบุคลากรที่รัฐบาลได้ใช้เวลากว่าสิบปีสร้างสม ขึ้นมาจะถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง โดยผลของกฎหมายที่ล่าช้าและยังไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข

๖.๘ รัฐบาลต้องเข้าแก้ไขฟื้นฟูภาวะเศรษฐกิจของชาติ โดยการสงวน ทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดความสูญเสียให้น้อยที่สุด โดยการแก้ไขกฎหมายล้มละลายให้ทันไปตาม เจตนารมณ์ ทัดเทียมประเทศอื่น ๆ ดังเช่นการแก้ไขกฎหมายเศรษฐกิจต่าง ๆ ในปัจจุบัน โดยนำ ทรัพย์สินของลูกหนี้และผู้คำประกันเหล่านี้มาชำระหนี้ภายใต้กระบวนการที่รวดเร็ว และปลดปล่อยให้ บุคคลเหล่านี้พ้นจากการล้มละลาย ให้โอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยเร็ว เพื่อไม่ให้เป็นการของสังคม หรือของรัฐบาลต่อไป

กฎหมายล้มละลายควรแบ่งประเภทลูกหนี้ให้ชัดเจนขึ้น เช่น ลูกหนี้ผู้ก่อหนี้ โดยตรง ลูกหนี้ผู้อยู่ในฐานะผู้คำประกันหนี้ที่ค้ำประกันในลูกหนี้ร่วม รวมถึงการกำหนดรูปแบบ ข้อความมาตรฐานในสัญญาการกู้เงิน การติดต่อตราดอกเบี้ยผิดนัด การค้ำประกัน เพื่อให้เกิด มาตรฐานที่เป็นธรรมกับทุกฝ่าย นอกจากนี้กฎหมายควรกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมในการปลด บุคคลจากการล้มละลาย และการที่เจ้าหนี้จะใช้สิทธิคัดค้านการปลดจากการล้มละลายในคดีล้มละลาย ด้วย เพื่อลูกหนี้ประเภทต่าง ๆ จะได้มีโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ในสังคมได้เป็นปกติต่อไป

LIRT

๖.๙ กฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะนำไปตราเป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งแยกไปจากกฎหมายว่าด้วยลักษณะล้มละลาย เนื่องจากปรัชญาแนวความคิด หลักการ และวิธีการของกฎหมายทั้งสองฉบับนี้แตกต่างกัน การที่นำมารวมไว้ในกฎหมายว่าด้วยลักษณะล้มละลายฉบับเดียว ทำให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติ และผู้ใช้กฎหมายบางคนก็จะแยกแนวความคิดออกจากหลักการในเรื่องล้มละลายไปได้ จึงน่าจะไม่เกิดผลดีสมความมุ่งหมาย

๖.๑๐ หากยังไม่อาจแยกออกไปเป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง ก็ควรจะได้มีการแก้ไข บทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายว่าด้วยลักษณะล้มละลายเสียให้ชัดเจน เพื่อกะบวนการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะได้มีความเป็นไปได้สูงและต้องตามวัตถุประสงค์ โดยควรแก้ไขในเรื่องต่อไปนี้

(๑) ควรแก้ไขหลักการของการขอการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการ ในมาตรา ๙๐/๓ ที่ถือเกณฑ์ให้ “ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว” ซึ่งเป็นเกณฑ์เดียวกันกับที่ขอให้ลูกหนี้ล้มละลายมาเป็น “ลูกหนี้มีปัญหาสภาพคล่อง” เสีย ก็จะตรงกับสภาพแท้จริงของกิจการที่จะฟื้นฟูปัญหาได้ ถ้าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวแล้วย่อมยากที่จะมาดำเนินการฟื้นฟู ซึ่งไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในเรื่องนี้ และจะมีแต่ความสิ้นเปลืองไปเปล่า เช่น การจ้างบุคคลมาศึกษาและทำแผนในที่สุดลูกหนี้ก็จะไปสู่การล้มละลายอยู่ดี

(๒) เมื่อแนวคิดดังกล่าวเป็นที่เข้าใจกันชัดเจนแล้ว ลูกหนี้ก็ควรต้องมีสิทธิเข้าร่วมในการมีมติเพื่อยอมรับแผนฟื้นฟูด้วย (แก้ไขมาตรา ๙๐/๙๖) ไม่ใช่เป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายข้างมากแต่อย่างเดียว เพราะการฟื้นฟูกิจการจะประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับความร่วมมือของเจ้าหนี้กับลูกหนี้เป็นสำคัญ

(๓) แผนฟื้นฟูกิจการที่มีความเป็นไปได้สูง ย่อมถือว่าเป็นหัวใจของกระบวนการฟื้นฟูกิจการ จึงเริ่มด้วยการเลือกผู้ทำแผน เมื่อทำแผนแล้วก็จะเลือกผู้บริหารแผนกระบวนงานนี้ เจ้าหนี้และลูกหนี้ก็จะต้องมีความร่วมมือกันอย่างสูง กระบวนการฟื้นฟูกิจการจึงจะประสบความสำเร็จ และเมื่อปัญหาที่ก่อให้เกิดการขอฟื้นฟูกิจการเป็นเรื่องเพื่อให้เกิดสภาพคล่องเท่านั้น การบริหารงานก็ยังคงถือว่าอยู่กับฝ่ายลูกหนี้ เว้นแต่ จะมีการตกลงกันเป็นอย่างอื่น เช่น เจ้าหนี้ส่งคนของตนเข้ามาร่วมบริหาร (แก้ไขมาตรา ๙๐/๑๗, ๙๐/๒๐, ๙๐/๒๑, ๙๐/๒๔ และ๙๐/๒๕) นอกจากนั้น ถ้ามีการตกลงกันว่าให้คนอื่นเป็นผู้บริหารแทน โดยผู้บริหารเดิมของลูกหนี้ต้องพ้นไป การค้าประกันหนี้ส่วนตัวของผู้บริหารเดิมเพื่อลูกหนี้ก็ควรสิ้นสุดลงด้วย (แก้ไขมาตรา ๙๐/๕๔) เพราะผู้บริหารแผนชุดใหม่ควรต้องเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบในระหว่างที่เข้ามาบริหารด้วย

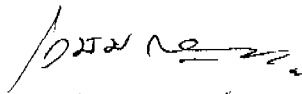
LIRT

(๑๔)

(๔) ในที่สุด แม้การร้องขอฟื้นฟูกิจการ การเลือกผู้ทำแผน การลงมติยอมรับแผน และการเลือกผู้บริหารแผน รวมทั้งกระบวนการฟื้นฟูจะไม่ประสบความสำเร็จ มาตรการของกระบวนการฟื้นฟูดังกล่าวก็จะไม่นำไปสู่การล้มละลายของลูกหนี้ เพราะลูกหนี้มีปัญหาเพียงขาดสภาพคล่องเท่านั้น ไม่ใช่มีหนี้สินล้นพ้นตัว

อนึ่ง หากที่ประชุมผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตดังกล่าวของคณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอให้โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วย

๗. คณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับการดำเนินงานนี้ด้วยแล้ว

(นายเกษม สรศักดิ์เกษม)

เลขาธิการคณะกรรมการการวิสามัญฯ

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ล้มละลาย (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการ เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ...)”
พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งมาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๘

มาตรา ๕ ทวิ มาตรา ๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่บัญญัติว่า สภานิติบัญญัติแห่งชาติมีหน้าที่พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติก่อนที่สภาผู้แทนราษฎรจะตราเป็นกฎหมาย และหน้าที่พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภา ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาจำนวน ๒๐๐ คน ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑๐๐ คน และสมาชิกวุฒิสภา ๑๐๐ คน สภานิติบัญญัติแห่งชาติมีหน้าที่พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติก่อนที่สภาผู้แทนราษฎรจะตราเป็นกฎหมาย และหน้าที่พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภา ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาจำนวน ๒๐๐ คน ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑๐๐ คน และสมาชิกวุฒิสภา ๑๐๐ คน สภานิติบัญญัติแห่งชาติมีหน้าที่พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติก่อนที่สภาผู้แทนราษฎรจะตราเป็นกฎหมาย และหน้าที่พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภา ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาจำนวน ๒๐๐ คน ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑๐๐ คน และสมาชิกวุฒิสภา ๑๐๐ คน

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคท้ายของมาตราว่า “มติพิเศษ” และคำว่า “บุคคลล้มละลายทุกชนิด” ในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๗๓

“บุคคลภายในของลูกหนี้” หมายความว่า

(๑) กรรมการ ผู้จัดการ หุ้นส่วนผู้จัดการ หุ้นส่วนเจ้าพวงไม่จำกัดความรับผิด บุคคลซึ่ง รับผิดชอบในการดำเนินการ หรือผู้สอบบัญชีของลูกหนี้

(๒) ผู้ถือหุ้นที่ถือหุ้นเกินจำนวนร้อยละห้าของจำนวนหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมดของกิจการของลูกหนี้

(๓) คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของบุคคลตาม (๑) หรือ (๒)

(๔) ห้างหุ้นส่วนสามัญที่ลูกหนี้หรือบุคคลตาม (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) เป็นหุ้นส่วน

(๕) ห้างหุ้นส่วนจำกัดที่ลูกหนี้หรือบุคคลตาม (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) เป็นหุ้นส่วนเจ้าพวงไม่จำกัดความรับผิด หรือ เป็นหุ้นส่วนเจ้าพวงจำกัดความรับผิดที่มีหุ้นร่วมกันเกินร้อยละสามสิบของหุ้นทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด

(๖) บริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัดที่ลูกหนี้หรือบุคคลตาม (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) หรือห้างหุ้นส่วนตาม (๔) หรือ (๕) ถือหุ้นร่วมกันเกินร้อยละสามสิบของจำนวนหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมดของ/บริษัทนั้น

(๗) บริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดที่ลูกหนี้หรือบุคคลตาม (๑) ถึง (๖) ถือหุ้นร่วมกันเกินร้อยละสามสิบของจำนวนหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมดของบริษัทนั้น

(๘) กรรมการ ผู้จัดการ หุ้นส่วนผู้จัดการ หุ้นส่วนเจ้าพวงไม่จำกัดความรับผิด บุคคลซึ่ง รับผิดชอบในการดำเนินการ หรือผู้สอบบัญชีของห้างหุ้นส่วนสามัญ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด ตาม (๔) หรือ (๕) หรือ (๖) หรือ (๗) แล้วแต่กรณี หรือคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของบุคคลดังกล่าว

เพื่อประโยชน์แห่งพินัยบัญญัตินี้ บุคคลภายในของลูกหนี้ตามวรรคหนึ่ง ให้รวมถึงบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะที่รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการของลูกหนี้ที่ยังไม่เป็นที่เปิดเผยต่อประชาชนด้วย”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง และ
เพิ่มความ เป็นวรรคสองของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลายพุทธศักราช ๒๔๘๑
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๖ และให้ใช้
ความต่อไปนี้เป็น

“(๒) ลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา เป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคน
เป็นจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนดหนึ่งล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็น
โจทก์คนเดียวหรือหลายคนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนดสองล้านบาท และ”

“เว้นแต่ในกรณีที่ลูกหนี้มีหลักทรัพย์เป็นประกันให้แก่เจ้าหนี้และหลักทรัพย์นั้น
มีมูลค่าสูงกว่ามูลหนี้ในวันที่ลูกหนี้ได้ก่อหนี้ขึ้น หรือมูลหนี้เกิดจากการค้าประกันซึ่งลูกหนี้ดังกล่าว
ได้กระทำโดยสุจริต ห้ามไม่ให้ฟ้องลูกหนี้ขึ้นเป็นบุคคลล้มละลาย”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๑)
พ.ศ. ๒๕๒๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“(๒) กล่าวในฟ้องว่า ถ้าลูกหนี้ล้มละลายแล้ว จะยอมสละหลักประกัน
เพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย หรือตีราคาหลักประกันมาในฟ้องซึ่งเมื่อหักกับจำนวนหนี้
ของตนแล้ว เงินยังขาดอยู่สำหรับลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา เป็นจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนด
หนึ่งล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคล เป็นจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนดสองล้านบาท”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย
พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๑
และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา ๑๑ เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ต้องวางเงินประกันค่าใช้จ่ายต่อศาลเป็นจำนวน
ห้าพันบาท ในขณะที่กล่าวฟ้องคดีล้มละลาย และจะถอนค่าทอนนั้นไม่ได้ เว้นแต่ศาลจะอนุญาต
ศาลมีอำนาจเรียกให้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์วางเงินประกันค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม
ได้ตามที่เห็นสมควร”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ เมื่อศาลได้พิพากษาให้ล้มละลายแล้ว บุคคลล้มละลายอาจเป็นค่าช้อ โดยทั่ว เป็นคำร้องต่อศาล เพื่อขอให้มีคำสั่งปลดจากล้มละลายได้ แต่ต้องนำเงินมาวางไว้ ต่อ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามจำนวนที่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะ เห็นสมควร ไม่เกินห้าพันบาท เพื่อ เป็นประกันค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่าย”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๐/๒๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“บุคคลใดได้รับความเสียหาย เพราะการโอนทรัพย์สินหรือการกระทำใด ๆ ถูกเพิกถอนตามมาตรา ๔๐/๔๑ หรือ เพราะผู้บริหารแผนไม่ยอมรับทรัพย์สินหรือสิทธิ ตามสัญญาตามมาตรา ๔๐/๔๑ หรือ มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับหนี้ที่เดิม หรือค่าเสียหายได้ แล้วแต่กรณี ภายในกำหนด เวลาตามวรรคหนึ่ง แต่ให้นับจากวันที่ กาจใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการได้ ถ้ามีข้อโต้แย้ง เป็นคดีให้นับจากวัน คดีถึงที่สุด”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๓๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๓๑ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณหนี้ที่ใช้ในการออกเสียงลงคะแนน บ้างนี้ได้กำหนดไว้ เงินตราต่างประเทศให้คิด เป็น เงินตราไทยในวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟู กิจการตามอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราประจำวันของธนาคารแห่งประเทศไทย”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๔๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIRT

“มาตรา ๔๐/๔๑ เมื่อปรากฏว่ามีกรณีการโอนทรัพย์สินหรือการกระทำใด ๆ ซึ่งลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำ ในระหว่างระยะ เวลาสาม เดือนก่อนมีการ ยื่นคำร้องขอและภายหลังนั้นโดยมีจุดมุ่งหมายให้ เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดได้ เปรียบ เจ้าหนี้อื่น ผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน หรือ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อย่างหนึ่งค่าขอต่อศาลโดยทำ เป็นคำร้อง ในการนี้ศาลมีอำนาจสั่ง เพิกถอนการโอนหรือการกระทำนั้นได้

ถ้าเจ้าหนี้ผู้ใด เปรียบ เป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ ศาลมีอำนาจสั่ง เพิกถอน การโอนหรือการกระทำตามวรรคหนึ่งที่ได้กระทำขึ้นในระหว่างระยะ เวลาหนึ่งปีก่อนมี การยื่นคำร้องขอและภายหลังนั้น

“การเพิกถอนการโอนหรือการกระทำตามมาตรา ๔๑ ไม่กระทบถึงสิทธิของ บุคคลภายนอกอื่นใดมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทนก่อนมีการยื่นคำร้องขอ”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๐/๔๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๑ ~~ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑~~

“มาตรา ๔๐/๔๑ ทวิ ภายในกำหนดเวลาสอง เดือนนับแต่วันที่ผู้บริหารแผนทราบคำสั่ง เห็นชอบด้วยแผนของศาล ให้ผู้บริหารแผนมีอำนาจ ไม่ยอมรับทรัพย์สินของลูกหนี้ หรือสิทธิความสัญญาที่มีภาระ เกินกว่ากว่าประโยชน์ที่จะพึงได้ ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผน

เจ้าหนี้หรือบุคคลใด ได้รับความเสียหายโดยการกระทำของผู้บริหารแผน ตามมาตรา ๔๑ บุคคลนั้นอาจยื่นคำขอโดยทำ เป็นคำร้องต่อศาลภายในกำหนด เวลาสิบสี่วัน นับแต่วันที่ ได้ทราบการกระทำนั้น ศาลมีอำนาจสั่ง ยินตาม กลับ หรือแก้ไข หรือสั่งประการใด ตามที่ เห็นสมควร

บุคคลใด ได้รับความเสียหายตามมาตรา ๔๑ มีสิทธิขอ รับชำระหนี้ ในการที่พ้น ภารกิจสำหรับค่าเสียหายได้”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๔๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIRT

“มาตรา ๔๐/๔๑ ในแผนให้มีรายการต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

(๑) เหตุผลที่ทำให้มีการฟื้นฟูกิจการ

(๒) รายละเอียดแห่งสินทรัพย์ หนี้สินและภาระผูกพันต่าง ๆ ของลูกหนี้
ในขณะที่กำลังให้ฟื้นฟูกิจการ

(๓) หลักการและวิธีการฟื้นฟูกิจการ

(ก) ขั้นตอนของการฟื้นฟูกิจการ

(ข) การชำระหนี้ การยึดกำหนดเวลาชำระหนี้ การลดจำนวนหนี้สิน
และการจัดกลุ่ม เจ้าหนี้

(ค) การลดทุนและเพิ่มทุน

(ง) การก่อหนี้และระดมเงินทุน รวมตลอดถึงแหล่งของเงินทุน
และเงื่อนไขแห่งหนี้สินและเงินทุนดังกล่าว

(จ) การจัดการและการหาประโยชน์จากทรัพย์สินของลูกหนี้

(ฉ) เงื่อนไขการจ่ายเงินปันผลและประโยชน์อื่นใด

(๔) การไปถอนหลักประกันในกรณีที่มี เจ้าหนี้มีประกันและความรับผิดชอบ

ผู้ควบคุม

(๕) แนวทางแก้ปัญหาในกรณีขาดสภาพคล่องชั่วคราวระหว่างการปฏิบัติตามแผน

(๖) วิธีปฏิบัติในกรณีที่มีการโอนสิทธิเรียกร้องหรือโอนหนี้

(๗) ชื่อ คุณสมบัติ หนังสือยินยอมของผู้บริหารแผน และคำตอบแทน โดยนำ
ความในมาตรา ๔๐/๖ บรรคสอง มาใช้บังคับ เกี่ยวกับผู้บริหารแผนโดยอนุโลม

(๘) การแต่งตั้งและการพ้นตำแหน่งของผู้บริหารแผน

(๙) ระยะเวลาดำเนินการตามแผนซึ่งไม่เกินห้าปี

(๑๐) การไม่ยอมรับทรัพย์สินของลูกหนี้หรือสิทธิตามสัญญา ในกรณีที่ทรัพย์สิน
ของลูกหนี้หรือสิทธิตามสัญญาไม่ภาระเกินกว่ากว่าประโยชน์ที่จะพึงได้

มีให้นำมาตรา ๑๑๗ มาตรา ๑๑๘ มาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๒๐

ถึงมาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๒๒ ถึงมาตรา ๑๒๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔

มาตรา ๑๐๒ มาตรา ๑๐๗ มาตรา ๑๑๒ มาตรา ๑๑๓ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ มาตรา ๑๑๖ มาตรา ๑๑๗

มาตรา ๑๑๘ มาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๕๑ มาตรา ๑๕๒ ถึงมาตรา ๑๕๔ แห่งพระราชบัญญัติ

บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๒๕ และมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาด

หลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๑๕ มาใช้บังคับแก่แผนตามบทบัญญัตินี้”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๐/๔๒ ทวิ และมาตรา ๔๐/๔๒ ตริ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๒๒ มาตรา ๒๕๒

“มาตรา ๔๐/๔๒ ทวิ การจัดกลุ่มเจ้าหนี้ตามมาตรา ๔๐/๔๒ (๑) (ข) ให้จัดดังต่อไปนี้

- (๑) เจ้าหนี้มีประกันแต่ละรายที่มีจำนวนหนี้มีประกันไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้า ของจำนวนหนี้ทั้งหมดที่อาจขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการได้ ให้จัดเป็นรายละกลุ่ม
- (๒) เจ้าหนี้มีประกันที่ไม่ได้จัดกลุ่มไว้ใน (๑) ให้จัดเป็นหนึ่งกลุ่ม
- (๓) เจ้าหนี้ไม่มีประกัน อาจจัดได้เป็นหลายกลุ่ม โดยให้เจ้าหนี้ไม่มีประกันที่มีสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่มีสาระสำคัญ เหมือนกันหรือทำนองเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน
- (๔) เจ้าหนี้ตามมาตรา ๑๓๐ ทวิ ให้จัดเป็นหนึ่งกลุ่ม

เจ้าหนี้รายใดเห็นว่าการจัดกลุ่มเจ้าหนี้ไม่ได้เป็นไปตามวรรคหนึ่ง อาจยื่นคำร้องขอคัดค้านภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รู้ถึงการจัดกลุ่ม และความอาจมีคำสั่งให้จัดกลุ่มเสียใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว คำสั่งศาลตามมาตรานี้ให้เป็นที่สุด

“มาตรา ๔๐/๔๒ ตริ สิทธิของเจ้าหนี้ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันต้องได้รับการปฏิบัติเท่าเทียมกัน เว้นแต่เจ้าหนี้ผู้ได้รับการปฏิบัติที่เสียเปรียบในกลุ่มนั้นจะให้ความยินยอมเป็นหนังสือ”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๔๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๔๒ มติยอมรับแผนต้องเป็นมติพิเศษของเจ้าหนี้ที่มีจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของจำนวนหนี้ที่มีประกันและจำนวนหนี้ที่ไม่มีประกันรวมกัน และเจ้าหนี้ที่มีจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของจำนวนหนี้ที่มีประกันและจำนวนหนี้ที่ไม่มีประกันรวมกัน

(๑) เจ้าหนี้ประชุมเจ้าหนี้แต่ละกลุ่มทุกกลุ่ม หรือ

(๒) เจ้าหนี้ประชุมเจ้าหนี้ที่มีจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของจำนวนหนี้ที่มีประกันและจำนวนหนี้ที่ไม่มีประกันรวมกัน

เจ้าหนี้ที่มีจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของจำนวนหนี้ที่มีประกันและจำนวนหนี้ที่ไม่มีประกันรวมกันอย่างน้อยหนึ่งกลุ่ม ซึ่งมีสิทธิลงคะแนนเสียงตามมาตรา ๔๐/๔๒ ทวิ และเมื่อรวบรวมจำนวนที่ของเจ้าหนี้ที่ยอมรับแผนในที่ประชุมเจ้าหนี้ทุกกลุ่มแล้ว มีจำนวน

ไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบแห่งจำนวนหนี้ของเจ้าหนี้ซึ่งได้เข้าประชุมด้วยตนเองหรือมอบ
หน้าที่ให้ผู้อื่นเข้าประชุมแทนในที่ประชุม เจ้าหนี้และได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น

ในการนับจำนวนหนี้ ให้ถือว่าเจ้าหนี้ตามมาตรา ๔๐/๔๖ ทวิ ได้มา
ประชุมและได้ออกเสียงลงคะแนนในมติยอมรับแผนนั้นด้วย”

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๐/๔๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๕๖

“มาตรา ๔๐/๔๖ ทวิ เจ้าหนี้ดังกล่าวนี้ให้ถือว่าเป็นเจ้าหนี้ที่ยอมรับแผน
ตามมาตรา ๔๐/๔๖ แล้ว

(๑) เจ้าหนี้ที่ได้รับข้อ เสนอจากผู้ทำแผนให้ได้รับชำระหนี้ที่ผิดนัด เดิมจำนวน
พร้อมดอกเบี้ยและจะได้รับชำระหนี้ที่ผิดนัด เดิมจำนวนพร้อมดอกเบี้ยภายในสิบห้าวัน
นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง เห็นชอบด้วยแผน และเจ้าหนี้นั้นยังคงมีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามสัญญา
หรือข้อตกลง เดิมต่อไป โดยให้ถือ เสมือนว่าลูกหนี้ไม่เคยตก เป็นผู้ผิดนัด เลย

(๒) เจ้าหนี้ที่ได้รับข้อ เสนอจากผู้ทำแผนให้ได้รับชำระหนี้ตามสัญญา
หรือข้อตกลง เดิม

(๓) เจ้าหนี้ตามมาตรา ๑๓๐ ทวิ”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๔๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย
พุทธศักราช ๒๔๘๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๖
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๔๘ ในการประชุม เจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผน ถ้ามีการขอแก้ไขแผน
ให้ที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติว่าจะให้แก้ไขตามคำขอ นั้นและข้อที่ เกี่ยวเนื่องกันหรือไม่ก่อน
ถ้าที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติให้แก้ไขและผู้ทำแผนมาประชุม ก็ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
สอบถามผู้ทำแผนว่ายอมให้แก้ไขแผนตามมติหรือไม่ เมื่อผู้ทำแผนยอมให้แก้ไขแผนแล้ว
จึงให้ที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติตามมาตรา ๔๐/๔๖ว่าจะยอมรับแผนที่มีการแก้ไขหรือไม่

ในกรณีที่ที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติให้แก้ไขแผนแต่ผู้ทำแผนไม่มาประชุม
ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เลื่อนการประชุม ไปเพื่อสอบถามผู้ทำแผนว่ายอมให้แก้ไขแผน
ตามมติหรือไม่ แล้วดำเนินการต่อไปตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง โดยให้นับบทบัญญัติ
เกี่ยวกับการแจ้งนัดประชุมใหม่ตามมาตรา ๔๐/๔๘ วรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่ไม่มีกรการขอแก้ไขแผนหรือผู้ทำแผนยอมให้แก้ไขแผนแล้ว ถ้าที่ประชุม
เจ้าหนี้ไม่มีมติตามมาตรา ๔๐/๔๖ ยอมรับแผนดังกล่าวก็ดี หรือไม่ลงมติประการใดก็ดี
หรือไม่ มีเจ้าหนี้ไปประชุมก็ดี ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานต่อศาลโดยไม่ชักช้า

เมื่อศาลได้รับรายงาน ให้ศาลนัดพิจารณาเป็นการด่วน และแจ้งวันเวลานัด
ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทราบ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ส่งแจ้งความให้ลูกหนี้และเจ้าหนี้
ทั้งหลายทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน ในการพิจารณาให้ศาลพิจารณาพยานหลักฐาน
ในสำนวนและฟังคำชี้แจงของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้ และคำคัดค้านของลูกหนี้
ถ้าศาลเห็นสมควรให้ลูกหนี้ล้มละลายให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด แต่ถ้าศาล
ไม่เห็นสมควรให้ลูกหนี้ล้มละลายก็ให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้พ้นจากการ

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๐/๕๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติไม่ให้งตั้งผู้ทำแผนคนใหม่ ไม่ว่าจะมีการขอแก้ไขแผน
หรือไม่ ถ้าผู้ทำแผนไม่มาประชุมอีกให้ที่ประชุม เจ้าหนี้พิจารณาแล้วลงมติตามมาตรา ๔๐/๔๖
ว่าจะยอมรับแผนหรือแผนที่มีการแก้ไขนั้นหรือไม่ ถ้าผู้ทำแผนมาประชุมให้ เจ้าพนักงาน
พิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการประชุม เจ้าหนี้ต่อไป ทั้งนี้ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๔๐/๔๘ มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๐/๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๕๑ ในกรณีที่ผู้ทำแผนไม่ยอมให้แก้ไขแผนตามที่ที่ประชุม เจ้าหนี้
ลงมติให้แก้ไขไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ถ้าที่ประชุม เจ้าหนี้ไม่มีมติตามมาตรา ๔๐/๔๖
ยอมรับแผนของผู้ทำแผนให้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามที่ประชุม เจ้าหนี้ว่าจะให้ตั้งผู้ทำแผน
คนใหม่หรือไม่ ถ้าที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติให้มีการตั้งผู้ทำแผนคนใหม่ ให้ที่ประชุม เจ้าหนี้
พิจารณา เลือกผู้ทำแผนคนใหม่ในวันนั้น”

LIRT

มาตรา ๕๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๕๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๐/๕๔ ภายในกำหนดเวลาที่สืบหาวันนับแต่วันทราบคำสั่งศาล ให้ผู้ทำแผนคนใหม่ส่งแผนแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เพื่อนัดประชุม เจ้าหนี้ตามมาตรา ๕๐/๕๔ วรคหนึ่งต่อไป

กำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ศาลอาจขยายให้อีกได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกิน สิบห้าวัน

ในการประชุม เจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผนดังกล่าว ถ้าไม่มีการขอแก้ไขแผน ให้เสนอแผนนั้นต่อที่ประชุม เจ้าหนี้เพื่อลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับหรือไม่

ถ้ามีการขอแก้ไขแผน ให้ที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติว่าจะแก้ไขตามคำขอหรือไม่ และข้อที่เกี่ยวเนื่องกันก่อน หากไม่มีมติให้แก้ไข ก็ให้ลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับแผนที่เสนอตามวรรคหนึ่งหรือไม่

ถ้ามีมติให้แก้ไขแผนแต่ผู้ทำแผนไม่มาประชุม ก็ให้ลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับแผนที่มีการแก้ไขนั้นหรือไม่ ถ้าไม่มีมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ ยอมรับแผนดังกล่าว ก็ให้ลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับแผนที่เสนอตามวรรคหนึ่งหรือไม่

ถ้ามีมติให้แก้ไขแผนและผู้ทำแผนมาประชุม ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ สอบถามความยินยอมของผู้ทำแผนก่อน เมื่อผู้ทำแผนยอมให้แก้ไขแผนตามมติแล้ว จึงให้ที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับแผนที่มีการแก้ไขตามมติของที่ประชุม เจ้าหนี้หรือไม่ ในกรณีที่ผู้ทำแผนไม่ยอมให้แก้ไขแผนตามมติของที่ประชุม เจ้าหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้ที่ประชุม เจ้าหนี้ลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับแผนที่มีการแก้ไขตามมติของที่ประชุม เจ้าหนี้หรือไม่ ถ้าไม่มีมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ ยอมรับแผนดังกล่าว ก็ให้ลงมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ว่าจะยอมรับแผนที่ผู้ทำแผนยอมให้แก้ไขเพียงบางส่วนหรือแผนที่เสนอตามวรรคหนึ่งหรือไม่

ถ้าที่ประชุม เจ้าหนี้ไม่มีมติตามมาตรา ๕๐/๕๖ ยอมรับแผนของผู้ทำแผนคนใหม่หรือแผนที่มีการแก้ไขก็ดี หรือไม่ลงมติประการใดก็ดี หรือไม่ เจ้าหนี้ไปประชุมก็ดี ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานต่อศาลโดยไม่ชักช้า และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๕๔ วรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๕๕ วรคสาม มาตรา ๕๐/๕๗ และมาตรา ๕๐/๕๘ มาใช้บังคับแก่การพิจารณาแผนที่เสนอใหม่โดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๐/๕๕ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๕๕ ถ้าที่ประชุมเจ้าหนี้ลงมติตามมาตรา ๔๐/๔๒ ยอมรับแผน ที่ประชุมเจ้าหนี้อาจลงมติตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้แทนเจ้าหนี้ทั้งหลายในการสอดส่องดูแล การปฏิบัติงานตามแผนได้”

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐/๕๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๕๔ ให้ศาลมีคำสั่ง เห็นชอบด้วยแผน เมื่อศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า

(๑) แผนมีรายการครบถ้วนตามมาตรา ๔๐/๔๒

(๒) ข้อเสนอในการชำระหนี้ไม่ขัดต่อมาตรา ๔๐/๔๒ ดรี และในกรณี ที่มติยอมรับแผนเป็นมติตามมาตรา ๔๐/๔๒ (๒) ข้อเสนอในการชำระหนี้ตามแผนนั้น จะต้อง เป็นไปตามลำดับที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าด้วยการแบ่งทรัพย์สินในคดีล้มละลาย เว้นแต่เจ้าหนี้นั้นจะให้ความยินยอม และ

(๓) เมื่อการดำเนินการตามแผนสำเร็จจะทำให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ ไม่น้อยกว่ากรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย

ในกรณีที่แผนมีรายการไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๔๐/๔๒ ให้ศาลสอบถามผู้ทำแผน ถ้าศาลเห็นว่ารายการในแผนที่ขาดไปนั้น ไม่ใช่สาระสำคัญในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ให้ถือว่าแผนมีรายการครบถ้วนตามมาตรา ๔๐/๔๒

ถ้าศาลมีคำสั่งไม่เห็นชอบด้วยแผน ให้ศาลนัดพิจารณาว่าสมควรจะให้ลูกหนี้ ล้มละลายหรือไม่ ในกรณีเช่นนี้ให้นับว่าบทบัญญัติในมาตรา ๔๐/๔๔ วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๔๐/๖๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIRT

“ถ้าที่ประชุมเจ้าหน้าที่ไม่มีมติตามมาตรา ๔๐/๔๖ ยอมรับข้อเสนอยกแก้ไขแผนตามวรรคหนึ่งหรือศาลมีคำสั่งไม่เห็นชอบด้วยข้อเสนอยกแก้ไขแผนดังกล่าว ให้ผู้บริหารแผนบริหารกิจการของลูกหนี้ต่อไปตามแผนเดิม”

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งและวรรคสองของมาตรา ๔๐/๒๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐/๒๘ เมื่อผู้บริหารแผนพ้นจากตำแหน่งและยังมีกิจการตามแผนที่จะต้องดำเนินต่อไป ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหน้าที่เพื่อลงมติตามมาตรา ๔๐/๔๖ เลือกผู้บริหารแผนคนใหม่โดยเร็วที่สุด

เมื่อได้มีการประชุมเจ้าหน้าที่สองครั้งแล้ว แต่ที่ประชุมเจ้าหน้าที่ไม่อาจมีมติตามมาตรา ๔๐/๔๖ เลือกผู้บริหารแผนคนใหม่ได้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานต่อศาลในกรณีเช่นนี้ให้ศาลนัดพิจารณารายงานของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นการด่วน และต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีเวลาส่งแจ้งความให้ลูกหนี้และเจ้าหน้าที่ทั้งหลายทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน”

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๐/๗๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) หนี้ที่เจ้าหนี้นอมให้ลูกหนี้กระทำขึ้นเมื่อเจ้าหนี้ได้รู้ถึงการที่ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวแต่ไม่รวมถึงหนี้ที่เจ้าหนี้นอมให้กระทำขึ้นเพื่อให้งานกิจการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้”

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) ทวิภักต์ทั้งหลายอันลูกหนี้มีอยู่ในเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย รวมทั้งสิทธิเรียกร้องเหนือทรัพย์สินของบุคคลอื่น เว้นแต่

ก. เครื่องใช้สอยส่วนตัวอันจำเป็นแก่การดำรงชีพ ซึ่งลูกหนี้รวมทั้งคู่สมรสและบุตรผู้เยาว์ของลูกหนี้ จำเป็นต้องใช้ตามสมควรแก่ฐานะรูป ๙๕

“๓. สัตว์ พืชพันธุ์ เครื่องมือและสิ่งของสำหรับใช้ในการประกอบอาชีพของลูกหนี้รวมความกันไป เค็นหนึ่งแถบเขต และ

ค. ที่อยู่อาศัยตามสมควรแก่ฐานะรูป”

มาตรา ๒๘ “ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๔ ถ้านิติกรรมที่ขอเพิกถอนการย้อนกลับมาตรา ๑๑๑ นั้นเกิดขึ้นภายในระยะ เวลาหนึ่งปีก่อนมีการขอให้ล้มละลายและภายหลังนั้น หรือ เป็นการทำให้โดยเสนหา หรือ เป็นการที่ลูกหนี้ได้รักษาตอบแทนน้อยเกินสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า เป็นการกระทำที่ลูกหนี้และคู่ที่ ได้มาบอกแต่การนั้นรู้ตัวว่า เป็นทางให้เจ้าหนี้ต้อง เสียเปรียบ”

มาตรา ๒๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๑๑๕ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๒

“ถ้าเจ้าหนี้ได้เปรียบ เป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนการโอนหรือการกระทำตามวรรคหนึ่งที่ได้กระทำให้ขึ้นในระหว่างระยะ เวลาหนึ่งปีก่อนมีการขอให้ล้มละลายและภายหลังนั้น”

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๖ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๖ บทบัญญัติในมาตรา ๑๑๕ ไม่กระทบถึงสิทธิของบุคคลภายนอกอันได้มาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทนก่อนมีการขอให้ล้มละลาย”

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๗ เมื่อศาลได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้แล้ว ศาลหรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจออกหมายเรียกลูกหนี้ คู่สมรสของลูกหนี้ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งได้รับความหรือสงสัยว่ามีทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ในครอบครอง หรือ เชื่อว่า เป็นหนี้ลูกหนี้ หรือ เห็นว่า สามารถแจ้งข้อความ เกี่ยวกับกิจการหรือทรัพย์สินของลูกหนี้มาไต่สวนหรือสอบสวน และมีอำนาจสั่งให้บุคคลนั้น ๆ ส่งเอกสารหรือวัตถุพยานซึ่งอยู่ในความขัดถือหรืออำนาจของผู้นั้น อันเกี่ยวกับกิจการหรือทรัพย์สินของลูกหนี้”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๐ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๐ ในการแบ่งทรัพย์สินให้แก่ เจ้าหนี้ นั้น ให้ชำระค่าใช้จ่าย และหนี้สิ้นตามลำดับดังต่อไปนี้

- (๑) ค่าใช้จ่ายในการจัดการมรดกของลูกหนี้
 - (๒) ค่าใช้จ่ายของ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้
 - (๓) ค่าเช่า/คงสภาพลูกหนี้ตามสมควรแก่ฐานานุรูป
 - (๔) ค่าธรรมเนียมในการรวบรวมทรัพย์สินตามมาตรา ๑๑๔ (๓)
 - (๕) ค่าธรรมเนียมของ เจ้าหนี้ผู้ เป็นโจทก์และค่าทนายความตามที่ศาล หรือ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนด
 - (๖) ค่าภาษีอากรที่ถึงกำหนดชำระภายในหก เดือนก่อนมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ และ เงินที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับก่อนมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ เพื่อการทำงานที่ได้ทำให้ลูกหนี้ซึ่ง เป็นนายจ้าง ตามมาตรา ๒๕๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
 - (๗) หนี้อื่น ๆ
- ถ้ามี เงิน ไม่พอชำระ เดิมจำนวนหนี้ในลำดับใดให้ เจ้าหนี้ในลำดับนั้น ได้รับ เหลือ ตามส่วน”

มาตรา ๑๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓

“มาตรา ๑๓๐ ทวิ ในกรณีที่มีหนี้ตามมาตรา ๑๓๐ (๗) ราบได้มีการกำหนด
โดยกฎหมายหรือสัญญาให้เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ต่อเมื่อเจ้าหนี้อื่นได้รับชำระหนี้
จนเต็มจำนวนแล้ว เจ้าหนี้ดังกล่าวนั้นยังคงมีสิทธิได้รับส่วนแบ่งทรัพย์สินตามสิทธิ
ที่ตนมีอยู่ตามที่กำหนดไว้โดยกฎหมายหรือสัญญานั้น”

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๔๔ และมาตรา ๑๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓

มาตรา ๓๕ บรรดาคดีล้มละลายที่ได้ยื่นฟ้องก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
และยังคงค้างพิจารณาอยู่ในศาลหรืออยู่ในระหว่างปฏิบัติการของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
ให้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายซึ่งใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๕ ทวิ บรรดาคดีล้มละลายที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ซึ่งเป็น
บุคคลธรรมดา เป็นบุคคลล้มละลายและหนี้อันเป็นมูลเหตุที่ฟ้องล้มละลายไม่มีลักษณะเป็น
กฎทุจริต ให้ลูกหนี้พ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลาย เมื่อครบหนึ่งปีนับแต่วันที่ศาลมี
คำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

มาตรา ๓๖ ให้บทบัญญัติมาตรา ๔๐/๗๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย
พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑
และบทบัญญัติมาตรา ๑๔๔ และมาตรา ๑๕๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๑
ก่อนการยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับอยู่ต่อไปจนกว่าจะเปิดทำการศาลล้มละลายกลาง
ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย

มาตรา ๓๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่
(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : เชิญประธานคณะกรรมการครับ

นายไพศาล ภูมัลย์วิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาและเพื่อนสมาชิก ผู้ทรงเกียรติที่เคารพรัก กระผม ไพศาล ภูมัลย์วิสัย ประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย ตามที่ที่ประชุมได้มอบหมายให้คณะกรรมการชุดนี้ไปพิจารณาตีความร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรมาแล้วนั้น บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว กระผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีทั้งหมด ๓๖ มาตราด้วยกัน ทางคณะกรรมการได้แก้ไขสิ่งที่เป็นสาระสำคัญเพียง ๒ มาตรา อาจจะถือว่าเป็น ๓ ประเด็นใน ๒ มาตรานั้นก็ได้ ถ้าจะว่าไปแล้วก็เป็นการแก้ไขในจำนวนมาตราที่เพียงเล็กน้อย คณะกรรมการได้เห็นถึงความสำคัญที่รัฐบาลได้เสนอกฎหมายฉบับนี้มาเพื่อที่จะออกไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง มีอยู่บางมาตราที่กรรมการบางท่านหรือหลายท่านได้สงวนความเห็นไว้ กระผมคิดว่า จะเป็นประเด็นที่ไปสู่การพิจารณาของที่ประชุมผู้ทรงเกียรตินี้ แต่อย่างไรก็ดี กระผมใคร่จะขออนุญาตต่อที่ประชุมว่า ที่คณะกรรมการได้ปรับปรุงแก้ไขใน ๒ มาตรานั้น มีข้อและแนวความคิดประการใดที่อาจจะกราบเรียนท่านในเบื้องต้นเพื่อจะเป็นพื้นฐานที่จะกราบเรียนเสนอท่านที่เคารพว่า กรรมการคิดในลักษณะอย่างนี้ในลักษณะที่มีความเป็นห่วงใยต่อผลกระทบที่จะมีต่อบ้านเมืองของเรา

ในประการแรกทีเดียว ถ้าหากท่านที่เคารพจะกรุณาเปิดไปด้วยนะครับ ในรายงานของ คณะกรรมการการ โดยเฉพาะในรายงานที่สรุปในตอนแรกว่า คณะกรรมการการมีข้อสังเกต และข้อเสนอแนะประการใด กระผมจะขออนุญาตสรุปเพื่อจะได้ทราบเรียนผู้ว่า จากข้อสังเกตและข้อสรุปนั้นเองเป็นพื้นฐานของการปรับปรุงใน ๒ มาตราที่กระผม กราบเรียนในตอนต้น

ประการแรกพูดถึงเรื่องภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันว่า มีความร้ายแรง และรุนแรงประการใด ซึ่งมีผลกระทบต่อคนของเราเป็นอันมาก มีผลกระทบในลักษณะ ที่ว่า มีประชาชนจำนวนไม่น้อยเป็นจำนวนเรือนแสน หรืออาจจะเป็นจำนวนเรือนล้านที่ ตกอยู่ในภาวะมีหนี้สินล้นพ้นตัว ซึ่งอยู่ในสภาพที่อาจจะเข้าสู่กระบวนการตามกฎหมาย สัมละลายฉบับนี้ ซึ่งเป็นข้อห่วงใยที่ทางคณะกรรมการให้น้ำหนัก

ในประการที่ ๒ กฎหมายสัมละลายนั้นได้มีประกาศใช้มาแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๓ และได้มีการแก้ไขเพียงไม่กี่ครั้งเพียงเล็กน้อย ในชั้นหลังสุดนี้ได้มีการแก้ไขเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ~~ผู้~~ ^{นี้}เอง ก็ก็ได้เพิ่มเติมหมวดที่ว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการ ของลูกหนี้คือได้แก้ไขเมื่อเดือนเมษายนในปีที่แล้ว ซึ่งท่านทั้งหลายก็จะจำข้อความ เรื่องนี้ได้ว่า เป็นนโยบายของรัฐบาล และวุฒิสภาเราก็ได้สนับสนุนในการออกกฎหมายเพื่อ ฟื้นฟูกิจการ เพราะว่า ลูกหนี้มันอยู่ในภาวะที่ตกระกำลำบาก เพราะเหตุที่ว่าภาวะเศรษฐกิจ นั้นจะไปโทษว่าเป็นความผิดของใครก็ได้ จะไปโทษว่าเป็นความผิดของลูกหนี้ก็ได้ ~~เพราะเหตุที่ว่า~~ ภาวะที่เกิดขึ้นมากมายเกินกว่าที่จะป้องกันอะไรได้ เพราะฉะนั้น ~~ตรงนี้เอง~~ เราจึงเห็นด้วย และเสนอแนะไปในช่วงของการพิจารณาเมื่อปี ๒๕๔๑ ว่า ควรจะ จัดตั้งศาลมาเพื่อพิจารณาคดีฟื้นฟูกิจการ ^{อัน} ^{นั้น}ก็เป็นที่มาของการเสนอกฎหมายที่เรียกว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย การพิจารณาคดีกฎหมาย สัมละลายก็มีสาระสำคัญในช่วงที่ผ่านมาเพียงเท่านั้น มา ณ บัดนี้ได้มีการเสนอแก้ไข กฎหมายล้มละลายอีกครั้งหนึ่ง ดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นอยู่ในมือขณะนี้ ประเด็นที่ชี้แจงกัน ในช่วงของการแก้กฎหมายฉบับนี้ แบ่งเป็น ๒ ส่วนด้วยกัน คือปรับปรุงในส่วนที่เกี่ยวกับการ ฟื้นฟูกิจการที่กระผมกราบเรียนนั้น แก้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ในปีกลายนั้นยังขาดความ

สมบูรณ์อยู่หรือครับ ก็ได้มีการแก้ไขขึ้นในช่วงนี้ ~~หลังจาก~~ คณะกรรมาธิการเองก็สนับสนุนใน
 แนวทางที่รัฐบาลจะแก้ไขเรานั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ได้มีการแก้ไขในภาคที่เกี่ยวข้องกับ
 คดีล้มละลายโดยตรง ซึ่งถือว่าเป็นคดีล้มละลายทั่วไปไปแล้วกัน ในช่วงนี้ก็ได้มีการแก้ไข
 ที่เป็นสาระสำคัญ กระผมคิดว่า จะไม่ไปสุ่มเสี่ยง เพราะว่าเป็นเรื่องที่ได้มีความเห็น
 สอดคล้องต้องกันเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามกระผมขอกราบเรียนว่า ในภาคปฏิบัติของธุรกิจ
 ของการที่กู้ยืมเงินในบ้านเรานั้นผิดแผกแตกต่างจากหลักสากลที่พูดว่า ลูกหนี้หนี้เป็นลูกหนี้
 โดยตรงจะยังไม่พอจะต้องให้ผู้บริหารลูกหนี้หนี้ นั่นคือลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลนั้นมารวม
 กำประกันหนี้ด้วย ความข้อนี้ก็เป็นเรื่องที่น่าห่วงใยอยู่บ้างจึงได้มีการปรับปรุงในส่วนนี้
 ตามหลักเกณฑ์ที่ว่า ถ้าเป็นผู้ค้ำประกันที่ไม่สุจริตก็ไม่ได้รับยกเว้นที่จะได้พ้นไปจากการ
 ล้มละลาย แต่ถ้าหากว่า เป็นผู้ค้ำประกันที่สุจริตก็ควรที่จะได้เห็นออกเห็นใจเขาในภาวะ
 เศรษฐกิจที่กำลังเดือดร้อนกันอยู่ในขณะนี้ กระผมจะผ่านไปง่าย ๆ เรียบ ๆ นะครับ
 กฎหมายในต่างประเทศนั้นเขามีมาตรการที่ต่างกับเรา เพราะเหตุว่า แม้ว่าในปี
 พ.ศ. ๒๕๔๓ เราจะนำแบบอย่างของกฎหมายต่างประเทศมาบัญญัติไว้ก็ตาม แต่นับตั้งแต่
 บัดนั้นจนบัดนี้เป็นเวลาร่วม ๖๐ ปีแล้ว เราได้มีการแก้ไขได้เพียงเล็กน้อย หากได้มีการ
 ปรับปรุงกฎหมายล้มละลายของเราให้ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์แต่ประการใดไม่-----

เพราะฉะนั้นกฎหมายล้มละลายของเราในขณะนี้ ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญจึงเป็นเรื่องที่สมควรที่จะได้มีการปรับปรุงหรือดัดแปลงตามขอบข่ายในกฎหมายที่เสนอมานี้ในครั้งนี้ นี่เป็นจุดประเด็นสำคัญ กระผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ในต่างประเทศนั้นเขาใช้เวลาที่จะให้บุคคลล้มละลายมีโอกาสที่จะตั้งชีวิตใหม่ได้เร็วขึ้น ซึ่งแตกต่างกับกฎหมายของเราในขณะนี้ว่า กว่าที่บุคคลล้มละลายจะสามารถพ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว ในทางปฏิบัติจะกินเวลากว่า ๑๐ ปีเป็นอย่างน้อย ประเด็นตรงนี้ก็ถือเป็นประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการแก้ไขกฎหมายของเรา นอกจากนั้นแล้วในต่างประเทศเขายังมีข้อคิดว่า บุคคลล้มละลายนั้นก็ยังสามารถที่จะไปทำการงานในสิ่งที่กฎหมายไทยเราห้ามไว้หมด ท่านจะสังเกตว่า กฎหมายเกี่ยวกับการรับราชการ การที่จะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือจะเป็น ส.ส. อะไรก็ตาม แต่ที่ผ่านตาเราอยู่เสมอ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามนั้นจะห้ามเรื่องการที่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายอยู่ด้วยตลอดเวลา เพราะฉะนั้นบุคคลล้มละลายตามกฎหมายของเราในทางภาคปฏิบัตินั้น หมายถึงเป็นบุคคลที่ตายทั้งเป็น ถ้าหากว่า ไม่พ้นจากสภาพการเป็นบุคคลล้มละลายเสียก่อน เพราะฉะนั้นท่านประธานฯ ที่เคารพครับ นี่เป็นแนวทางที่แนวความคิดของคณะกรรมการที่มีอยู่เป็นพื้นฐานของการมองกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากว่าเป็นภาวะที่กระผมกราบเรียนตั้งแต่การพิจารณากฎหมายดังกล่าวล้มละลายและวิธีพิจารณาความในศาลล้มละลายแล้วว่า ทางวุฒิสภาในปัจจุบันนี้ไม่ได้มองแต่เฉพาะตัวกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่จะดูไปถึงทางภาคปฏิบัติที่หากว่า ใช้กฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรนี้ออกไปแล้วจะมีผลกระทบต่อสังคมประการใดด้วย ทั้งในทางเศรษฐกิจ ในทางสังคม และในทางการเมือง กระผมคิดว่า นี่เป็นประเด็นที่เราควรจะให้ความสนใจ ไม่ใช่เฉพาะตัวบทกฎหมายที่เสนอเข้ามา จากจุดนี้เองครับ ท่านประธานฯ ครับ กระผมจะขอกราบเรียนโดยสรุปว่า ถ้าหากว่าท่านผู้มีเกียรติที่เคารพได้อ่านข้อสังเกตต่าง ๆ ซึ่งมีข้อความอธิบายไว้อย่างพอสมควร ได้มองเห็นภาพในขั้นหลังในปมหลังของการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้แล้วก็จะเห็นว่า เรามีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขในมาตรา ๒ หรือว่าที่วันนั้น โดยเฉพาะมาตรา ๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ ท่านประธานฯ ครับ กระผมเองก็ไม่อาจที่จะกราบเรียนอะไรได้มากกว่านี้ ในขั้นนี้ก็ขอกราบเรียนแต่เพียงว่า ในสาระสำคัญนั้นมีกฎหมายทั้งหมด ๓๖ มาตรา ได้มีการแก้ไขในข้อที่เป็นประเด็นสำคัญอยู่ใน ๒ มาตรา

ส่วนมาตราอื่น ๆ นั้นคณะกรรมการเสียงข้างมาก หรืออาจจะเรียกว่าเกือบทั้งหมดได้ เห็นชอบด้วย เพียงแต่มีบางมาตราเป็นเรื่องเล็กน้อย ซึ่งเราอาจจะได้มีการฟังความคิดเห็นของผู้สงวนได้บ้าง แล้วเราจะมีความเห็นเป็นประการใดที่สุดแต่ที่ประชุมนี้จะเห็นสมควร กระผมจึงขอกราบเรียนด้วยความเคารพเพียงแค่นี้ก่อนครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมลืมเรียนไปตั้งแต่แรก ผมได้อนุญาตให้ยูทิว (UTV) ถ่ายทอดสดการประชุมครั้งนี้ เพราะฉะนั้นบทคุ้มครองของท่านสมาชิกฯ ก็จะถูกกลดน้อยลงลง เพราะฉะนั้นการพูดจาก็อาจจะระมัดระวังอย่าให้เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นครับ เชิญคุณสุชนครับ

นายสุชน ชาลีเครือ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายสุชน ชาลีเครือ สมาชิกวุฒิสภา กระผมเห็นว่า วันนี้เป็นวันที่น่าชื่นชมและยินดีมากที่สุดที่สมาชิกวุฒิสภาได้มาประชุมกันก่อนข้างที่จะพร้อมเพรียงที่สุด

ประธานวุฒิสภา : ก็มาพร้อมเพรียงทุกครั้ง

นายสุชน ชาลีเครือ : ท่านประธานฯ ครับ กระผมขออนุญาตถอนคำพูดตรงนั้น แต่กระผมเรียนว่าพร้อมเพรียงมากที่สุด วันนี้เป็นการพิจารณากฎหมายที่สำคัญเกี่ยวกับความเป็นความตายของประเทศชาติ หรือกฎหมายที่จะแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจที่เราได้เข้าใจกัน วันนี้มีคนในบ้านในเมือง คนในสังคมไทยได้มีข้อโต้แย้ง ได้มีข้อสงสัยต่าง ๆ นานาว่า ข้อคิดเห็นของคณะกรรมการเสียงข้างมากหรือเสียงข้างน้อยที่ท่านได้กรุณานำเสนอต่อสังคมหรือสภาแห่งนี้ไปแล้วนั้น ข้อใดเป็นข้อที่เหมาะสมหรือข้อใดที่จะเป็นกฎหมายที่ประกาศใช้แล้วจะเกิดความสงบสุข แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจให้ดีขึ้นประเทศชาติบ้านเมือง

กระผมเองเข้าใจว่า เมื่อเข้ามาก็จะมีสมาชิก หลายท่านได้รับช็อคโกแลต คอกกุกหลาบสวย ๆ ที่มีพี่น้องประชาชนกลุ่มหนึ่งที่ให้ชื่อว่า คณะตัวแทนกลุ่มประชาชนผู้รักชาติและกู้เศรษฐกิจของชาติ ท่านอนั้น กระผมเองก็จำไม่ได้ว่า เป็นกลุ่มไหน ท่านนำมาแจกสมาชิกก่อนจะเข้าประชุมสภา ~~ฉะนั้น~~กระผมเองคิดว่า ความคิดเห็นประเด็นสำคัญต่าง ๆ ในการที่จะพิจารณากฎหมายในรายละเอียดของคณะกรรมการครั้งนี้ ~~นั้น~~ กระผมมีความเห็นว่ามันที่จะให้สมาชิกวุฒิสภาที่ไม่ได้เป็นกรรมการ ไม่ว่าจะเป็นเสียงข้างมาก หรือเสียงข้างน้อยได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ได้มีโอกาสแสดงข้อคิดที่มีประโยชน์ว่า ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขอย่างไรต่อกฎหมายฉบับนี้ในแต่ละมาตรา รวมทั้งฝ่ายรัฐบาลท่านเอง ~~๗~~ เป็นผู้เสนอกฎหมายนี้มาก็จะได้มีโอกาสชี้แจงประเด็นต่าง ๆ ถ้าหากว่าประเด็นใดที่มีความเหมาะสมก็อาจที่จะมีการบรรจุหรือเพิ่มเติมได้ หรือว่าเสียงกรรมาธิการจะเป็นอย่างไรข้อยุติจะเป็นอย่างไร กระผม ~~ยัง~~คิดว่า เพื่อจะเปิดโอกาสตรงนี้ให้มีเวลาได้พูดคุยหรือพูดจากันมากขึ้น กระผมอาศัยข้อบังคับ ข้อ ๑๐๘ ของในข้อท่านประธานวุฒิสภาขอยกเว้นข้อบังคับการประชุมของวุฒิสภา ข้อ ๑๐๘/๑ กระผมจะขออนุญาตอ่าน หรือจะให้ทางฝ่ายเลขาธิการวุฒิสภาอ่านท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : จะยกเว้นทำไม

นายสุชน ชาลีเครือ : กระผมยกเว้นข้อบังคับ ข้อ ๑๐๘ เนื่องจากว่าข้อบังคับ ข้อ ๑๐๘ นั้น เป็นการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งการแปรญัตติปกติจะต้องแปรเป็นรายมาตรา และให้เป็นไปตามแบบ หรือเป็นไปตามแผนที่เลขาธิการวุฒิสภากำหนด แต่ถ้าหากว่ายกเว้นข้อบังคับ ข้อ ๑๐๘ นั้นสามารถอภิปรายโยงมาตราได้ครับ

ประธานวุฒิสภา : โยงมาตรา โยงอย่างไร เขาโยงได้กันอยู่แล้ว

นายสุชน ชาลีเครือ : และอีกประการหนึ่งในเหตุผลข้อที่ ๑๐๘ นั้น

ประธานวุฒิสภา : หลักการหรือเปล่า

นายสุชน ชาลีเครือ : ไม่ผิดหลักการครับ เพราะว่า หลักการนั้นเราได้รับมาตั้งแต่แรกแล้ว กฎหมายฉบับนี้ทางสมาชิกวุฒิสภาได้รับหลักการมาตั้งแต่วาระที่ ๑ แล้วครับ

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ที่จะยกวันนั้นจะยกวันในเรื่องเกี่ยวกับการแปรญัตติ
ต้องไม่ขัดต่อหลักการ อย่างนั้นหรือเปล่า

นายสุชน ชาลีเครือ : ใช่ครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องยกวัน เพราะไม่ขัดหลักการ
อยู่แล้ว เพราะร่างรัฐบาลส่งมานี้ จากสภาผู้แทนราษฎรมี ๓ ฉบับ ใน ๓ ฉบับนั้นฉบับ
ที่เกือบจะแก้ไขได้ทั้งฉบับอยู่แล้ว เพราะว่า ^{ให้}ของสมาชิกฯ ของพรรคร่วมรัฐบาลเองเขียนไว้
กว้างมาก เขียนไว้ว่า แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓
เพื่อปรับปรุงแก้ไขกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการบังคับคดีล้มละลายให้ดำเนินไปด้วยความ
รวดเร็ว และอำนวยความสะดวกให้แก่คู่ความมากยิ่งขึ้น นี่แก้ไขได้ทั้งฉบับอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้นเรื่องหลักการไม่มีปัญหา ไม่ต้องไปยกวัน

นายสุชน ชาลีเครือ : ท่านประธานฯ ครับ ถ้าท่านประธานฯ เห็นว่า
การเพิ่มเติมหรือการแปรญัตติตามวรรคสามไม่ขัดต่อหลักการ กระผมเองก็ขอถอนญัตติ
ของกระผม ข้อ ๑๐๔ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ เชิญท่านเลขาธิการดำเนินการ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ
มีการแก้ไข มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ คณะกรรมาธิการคัดลอก
มาตรา ๔ มีการแก้ไข มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัย

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ กระผม วิชัย โสสุวรรณจินดา ในฐานะกรรมาธิการ กระผมได้ขอสงวน
ความเห็นในวรรคท้ายของมาตรา ๔ ในมาตรา ๔ นั้นมีการเพิ่มนิยามขึ้นมาอีกเรื่องหนึ่ง
คือคำว่า “บุคคลภายในของลูกหนี้” ซึ่งการกำหนดคำว่า บุคคลภายในของลูกหนี้ นั้น
จะมีผลไปถึงมาตรา ๕๐/๔๑ ซึ่ง ^{หมายความว่า} ถ้าเจ้าหนี้ได้ปรึกษาเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้
ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนการโอนหรือการกระทำที่ได้กระทำขึ้นระหว่างระยะเวลา ๑ ปี

ก่อนมีการยื่นคำร้องขอเพื่อให้มีการล้มละลายได้ ซึ่งต่างจากกรณีผู้ซึ่งไม่ใช่บุคคลภายใน
 ของลูกหนี้ ซึ่งอาจจะกระทำการได้เพียงแค่ระยะเวลา ๓ เดือน ก่อนมีการยื่นคำร้องขอ
 คำว่า บุคคลภายในของลูกหนี้ ที่ได้เพิ่มขึ้นนี้ ได้มีคำขยายความอยู่ในวงเล็บต่าง ๆ ถึง
 ๘ วงเล็บ ซึ่งก็รวมทั้งกรรมการ ผู้จัดการ หุ้นส่วนผู้จัดการ หุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิดชอบ
 ผู้ถือหุ้นที่เกินกว่าร้อยละ ๕ คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และถ้าเป็นกรณี
 ห้างหุ้นส่วน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด ก็จะรวมทั้ง
 กรรมการ ผู้จัดการ ห้างหุ้นส่วน และผู้รับสิทธิชอบ รวมทั้งผู้สอบบัญชีด้วย -----

แต่ในวรรคท้ายของนิยาม คำว่า บุคคลภายในของลูกหนี้ นั้น ได้ขยายความว่า บุคคลภายในของลูกหนี้ตามวรรคหนึ่งให้รวมถึงบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะที่รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการของลูกหนี้ซึ่งไม่เป็นที่เปิดเผยต่อประชาชนด้วย ซึ่งวรรคท้ายครั้งนี้ กระผมมีความเห็นว่า ไม่น่าที่จะต้องใส่เข้าไปในกฎหมาย เพราะความหมายจะค่อนข้างกว้างมาก จะรวมหมายถึงแทบจะบุคคลทุกบุคคลที่อยู่ในองค์การของลูกหนี้ นั้น อาจจะรวมหมายถึง ยาม รวมถึงเลขาณการ รวมถึงบุคคลซึ่งเป็นลูกจ้าง แล้วก็คือทำงานในหน้าที่ของตัวเอง ที่อาจจะต้องเข้าอยู่ในข่ายความหมายของบุคคลภายในของลูกหนี้ ประกอบกับกระผมได้เห็นว่า นิยามคำว่า บุคคลภายในของลูกหนี้ ที่อยู่ใน (๑) ถึง (๔) นั้น ก็ครอบคลุมผู้ซึ่งรับผิดชอบการดำเนินการจัดการของกิจการนี้ ซึ่งเป็นกิจการที่เป็นของลูกหนี้อยู่แล้ว จึงเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องมีวรรคท้ายนี้เพิ่มเข้าไปอีก กระผมได้เสนอขอตัดในที่ประชุมคณะกรรมการ แต่ที่ประชุมคณะกรรมการเสียงข้างมากไม่เห็นด้วย กระผมได้แสดงข้อสงวน แล้วก็ขอให้ประชุมได้โปรดพิจารณา ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : กรรมการ เชิญคุณวิศิษฐ์

นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ ในฐานะกรรมการ คือในประเด็นของคำว่า บุคคลภายใน กระผมจะขออนุญาตอธิบายถึงที่มาของการเพิ่มเติมคำนี้เข้าไปเพื่อเป็นประโยชน์ในการที่จะตัดสินใจในลักษณะที่ว่า บุคคลภายในที่มีการกำหนดนิยามขึ้นมาเป็นตัวที่จะทำให้เกิดผลในการเพิกถอนนิติกรรมในการชำระหนี้ของลูกหนี้ที่มีเกิดขึ้นอยู่ก่อนวันที่ลูกหนี้จะถูกฟ้องให้ล้มละลาย หรือเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ ในกฎหมายโดยทั่วไป ผู้ที่อยู่ในกฎหมายปัจจุบันนี้จะให้อำนาจในทางที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะสามารถเพิกถอนการกระทำที่ได้มีการกระทำโดยลูกหนี้ เพื่อเป็นการให้เปรียบแก่เจ้าหนี้รายใดรายหนึ่งโดยเฉพาะ โดยจะให้อำนาจสามารถเพิกถอนหนี้ตามลักษณะนี้ได้ภายในเวลา ๓ เดือนก่อนจะมีการฟ้องเป็นคดีล้มละลาย จุดที่เพิ่มเติมในเรื่องบุคคลภายในก็คือว่า ในบางกรณีมีการชำระหนี้ ซึ่งหากจะเกิดขึ้น เพราะว่า เจ้าหนี้ทราบถึงฐานะของตัวลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้ก็ต้องการที่จะเอาใจเจ้าหนี้บางราย ซึ่งบางครั้งเป็นบุคคลที่มีความสนิทชิดเชื้อกับบริษัท เพราะฉะนั้นการที่จะให้เหตุผลในการขยายระยะเวลา ในมาตราต่อไป ซึ่งได้

มีการเปลี่ยนแปลงในระยะเวลาในการที่จะเพิกถอนนิติกรรมจาก ๓ เดือน กรณีที่เป็นบุคคลภายใน ก็ขยายให้เป็น ๑ ปี ประเด็นปัญหาในขณะนั้นก็ถือว่า ในนิยามของบุคคลภายใน ของลูกหนี้ก็จะมีการระบุถึงบุคคลต่าง ๆ ซึ่งกฎหมายในหลาย ๆ ฉบับ อยู่ห่างกัน กฎหมายตลาดหลักทรัพย์ก็จะมีการกำหนดว่าใครเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ ที่พอจะถือว่า เป็นบุคคลที่รู้จักการของลูกหนี้ แล้ว ก็รู้ว่าลูกหนี้^{หนี้}อยู่ในฐานะที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นการที่เจ้าหน้าที่บางรายมารับชำระหนี้ในลักษณะอย่างนั้น อาจจะทำให้เกิดเห็นได้ว่า เป็นการเอาเปรียบเจ้าหน้าที่อื่น ซึ่งก็มีบทบัญญัติใน (๑) ถึง (๘) ตามที่เห็นอยู่ในมาตรา ๔ ส่วนใน (๑) ถึง (๘) จะเป็น^{หนี้}เฉพาะ สิ่งที่เพิ่มเติมเข้ามาเป็นวรรคที่สองก็คือ^{หนี้} เป็นบททั่วไปที่จะเห็นว่าบุคคลภายในถึงแม้จะมีการเขียนไว้โดยเฉพาะเจาะจงแล้วก็ตาม ยังอาจจะมียุคคลภายในอื่น ๆ ซึ่งอาจจะ^{หนี้}ไม่ได้อยู่ภายใต้ (๑) ถึง (๘) แต่ดูจากสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปแล้ว บุคคลคนนี้จะพึงเข้าใจ และฐานะของลูกหนี้ได้ดีกว่าคนอื่น ตรงนี้ก็^{หนี้}เป็นบทที่เขียนขึ้นมาเพื่อรองรับการที่จะมีบุคคลอื่น ๆ เป็นบททั่วไปที่อาจจะทราบ เพราะฉะนั้นในการเพิ่มเติมข้อความนี้ก็^{หนี้}เป็นไปในหลักการที่สอดคล้องกับกฎหมายตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจะเป็นบททำให้ข้อจำกัดในเรื่องบุคคลภายในของลูกหนี้ไม่ถูกจำกัดอยู่ใน (๑) ถึง (๘)

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัยครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน

วุฒิสภาที่เคารพ กระผม วิชัย โสสุวรรณจินดา กรรมาธิการเสียงข้างน้อย กระผมขอเสนอความเห็นเพิ่มเติมที่ได้ขอสงวนในวรรคท้ายนี้ไว้ เพราะว่าคำว่า บุคคลภายใน ที่ขยายความให้รวมหมายถึงบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะที่รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการของลูกหนี้ที่ยังไม่เป็นที่เปิดเผยต่อประชาชนด้วย ถ้าจากนิยามตัวนี้กระผมคิดว่า อาจจะรวมหมายถึงบุคคลทุกคนที่อยู่ในองค์กร แม้กระทั่งลูกจ้างที่รู้ว่าเงินเดือนตัวเองทำอะไร รู้ว่าหน้าที่ตัวเองต้องทำอะไรบ้าง ก็จะเป็นเรื่องซึ่งไม่เป็นที่เปิดเผยต่อประชาชน ก็เท่ากับว่าถ้าว่า บุคคลภายในของลูกหนี้ นั้นไม่ได้เจาะจงแค่เพียงเพราะกรรมการ ผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการ หุ่นส่วนไม่จำกัดความรับผิดชอบ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินกิจการหรือผู้สอบบัญชีเท่านั้น แต่รวมหมายถึงทุกคนในองค์กรนั้น และที่กรรมาธิการเสียงข้างมากได้พยายามชี้แจงว่า ได้นำหลักเกณฑ์มาจากกฎหมายหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งกระผมคิดว่า เป็นคนละประเด็นและเป็นคนละกรณี เพราะว่า ในเรื่องหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์นั้น ใครที่รู้เรื่องภายในของลูกหนี้สามารถจะไปซื้อหุ้นหรือเก็งกำไรหุ้น ลักษณะที่เรียกว่า เป็นคนรู้ข้อมูลภายในได้ แต่ในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่บุคคลภายในของลูกหนี้ซึ่งอาจจะมีโอกาสเป็นเจ้าหน้าที่ ขกตัวอย่างอย่างทีกระผมเป็นห่วงมากก็คือ คนที่เป็นลูกจ้างของกิจการนี้ ถ้าเปรียบว่าลูกจ้างเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ เวลาเขาถูกเลิกจ้างก็จะมีสิทธิได้รับชำระหนี้ ไม่ว่าจะเป็นเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ค้าง ก็เป็นเจ้าหน้าที่ของลูกหนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเขาก็จะอยู่ในข่ายบังคับของมาตรา ๕๐/๔๑ ก็จะต้องถูกสอบย้อนหลังไปว่า ในช่วงระยะเวลา ๑ ปีที่ผ่านมาได้มีการชำระหนี้ที่ทำให้ได้เปรียบคนอื่นหรือเปล่า คือได้รับค่าจ้างไปก่อนคนอื่นหรือเปล่า ทำให้เจ้าหน้าที่รายอื่นไม่ได้รับชำระหนี้หรือไม่ ซึ่งกระผมคิดว่า การที่จะตีความอย่างนั้นค่อนข้างจะกว้างมากเกินไป ใน (๑) ถึง (๔) ก็ได้ครอบคลุมพื้นที่เกี่ยวข้องกับการบริหารธุรกิจเอาไว้เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องขยายความไปถึงบุคคลอื่นซึ่งเขาจะไม่ได้ว่าเป็นใคร เพราะใช้ข้อความกว้าง ๆ ว่า รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการของลูกหนี้ที่ยังไม่เป็นที่เปิดเผย ซึ่งก็ต่อหมายถึงทุกคนนั่นเอง เพราะ ไม่ได้เปิดเผยต่อประชาชนในสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ไว้นั้น ก็ขออนุญาตกราบเรียนเสนอเพื่อที่ประชุมได้โปรดพิจารณา ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ก็ฟังพอเข้าใจแล้ว กระผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า
 จะเห็นชอบด้วยกับผู้สงวนคำแปรญัตติหรือเห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการเสียงข้างมาก
 ถ้าผู้ใดเห็นชอบด้วยกับผู้สงวนคำแปรญัตติ ก็ให้คัดสรรคสุดท้ายออก ให้ลงคะแนนว่า
 เห็นด้วย ถ้าผู้ใดเห็นชอบด้วยกับคณะกรรมการเสียงข้างมากให้ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย
 เชิญลงคะแนนได้ครับ เรียบร้อยหรือยัง เรียบร้อยนะครับ รวมคะแนนได้ครับ
 (มีสมาชิก เห็นด้วย ๕๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๒๕ คะแนน)
 ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ ๕๕ ไม่เห็นด้วย ๑๒๕ ก็เป็น
 ไปตามร่างของกรรมาธิการ เชิญต่อไปครับ

- ๓๒/๑

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๕ มีการแก้ไข
มีกรรมวิธีการของสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวัลลภ

นายวัลลภ ดังคณานุรักษ์ (กรรมวิธีการ) : กราบเรียนท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ กระผม วัลลภ ดังคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะกรรมวิธีการ
เสียงข้างน้อยที่ได้ของสงวนในมาตรา ๕ วรรคสอง ความที่คณะกรรมการเสียงข้างมาก
ได้กำหนดไว้ในวรรคสอง ซึ่งกระผมขออนุญาตอ่านไว้ดังนี้ครับ “(๒) ลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคล
ธรรมดาเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า
หนึ่งล้านบาท หรือลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคน
เป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท และ” ข้อความที่กระผมสงวนนั้นก็คือ สงวนจาก
๑ ล้านบาท ในบุคคลธรรมดาเป็น ๒ ล้านบาท ในนิติบุคคลจาก ๒ ล้านบาท เป็น
๕ ล้านบาท กระผมมีเหตุผลประกอบการสงวน ๒ ประการดังนี้ครับท่านประธานฯ

ประการที่ ๑ ในฐานะที่กระผมเป็นประชาชนคนหนึ่งที่มีชีวิตเกิดขึ้นมาใน
สังคมไทย กระผมจะขออาศัยเหตุผลประการแรกก็คือเหตุผลของการอาศัยพื้นฐานความเป็น
อยู่ของประชาชนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาการสงวนความเห็นของกระผมเป็นประการแรก
ถ้าหากท่านสมาชิกฯทั้งหลายยังจดจำในชีวิตของเราที่ได้เติบโตขึ้นมาในสังคมไทย เราคงจำ
ได้ว่า ทุกคนก็ตื่นนอนต่อสู้กับชีวิตกระทั่งเติบโตขึ้นมาที่มีการศึกษา มีหน้าที่การงาน

แล้วจำนวนไม่น้อยก็มีครอบครัว ขณะที่เรามีครอบครัว บุคคลจำนวนมากก็พยายามที่จะทำ
ความมั่นคงให้เกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา แน่แน่นอนครับ การที่ทำความมั่นคงให้ของ
ครอบครัวของเราประการที่ ๑ ก็คือการมีที่อยู่อาศัย มีพาหนะที่พอสมควรที่จะใช้ในการ
เดินทางไปมาหาสู่กัน นี่ก็ชีวิตครอบครัวโดยสรุปสั้น ๆ ว่า สังคมไทยก็มีครอบครัว
ลักษณะแบบนี้ แต่เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่มีแรงดึงดูดของส่วนกลางค่อนข้างมาก
ก็คือกรุงเทพมหานครและเมืองใหญ่ ๆ นั้นเหมือนกระบอกสุบขนาดใหญ่ที่สูบเอาผู้คน
จำนวนมากเข้ามาใช้ชีวิตความเป็นเมือง ฉะนั้นครอบครัวที่อยู่ด้วยกันนั้นมักจะเป็น
ครอบครัวที่เราเรียกว่า ครอบครัวเชิงเดี่ยว ที่มีพ่อกับแม่แล้วมีลูก ๆ ๒ - ๓ คน
แต่ขณะนี้ครอบครัวลักษณะเช่นนี้กำลังกระทบอย่างแรงอันภาวะเศรษฐกิจในสังคมไทย

ต้องยอมรับด้วยว่า คนชั้นกลางจำนวนมากจำนวนหนึ่งกำลังตกงาน คนชั้นกลางจำนวนมากกำลังเครียดกับภาวะเศรษฐกิจที่บีบรัดตัวเอง ชาวคราวจำนวนไม่น้อยปรากฏขึ้นว่า มีคนชั้นกลางจำนวนมากฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาเศรษฐกิจที่กระทบเข้ามาสู่ตัวเองและครอบครัว แต่เราก็คงพบว่า สังคมยังมีความหวังด้วย ยังมีคนชั้นกลางจำนวนมากซึ่งเป็นส่วนใหญ่กำลังยืนหยัดต่อสู้ประคับประคองครอบครัวให้อยู่ในภาวะวิกฤตนี้ได้ ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้ครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพ บุคคลที่กำลังต่อสู้ ประคับประคองครอบครัวเขาอินหัดด้วยกำลังใจ ไม่ว่าจะกำลังใจจากลูกของเราที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ กำลังใจจากสังคมที่กำลังให้กำลังใจกัน รวมทั้งกำลังใจจากรัฐบาลที่พยายามที่จะเกื้อหนุนพวกเขาเหล่านั้นอยู่ แต่กำลังใจเหล่านี้ต้องการองค์ประกอบอย่างน้อย ๒ ประการครับ ที่จะช่วยให้เขาอินหัดอยู่ในสังคมที่กำลังวิกฤตทางเศรษฐกิจได้ ประการแรกก็คือโอกาส บุคคลที่กำลังเครียดกำลังตกงาน กำลังต่อสู้กับภาวะวิกฤตต้องการโอกาสในทางการทำงาน โอกาสที่จะได้ต่อสู้ดำรงชีวิตและครอบครัวให้อยู่ได้ และที่สำคัญก็คือ บังคับที่ ๒ คือต้องการเวลาสักระยะเวลาหนึ่งที่จะต่อสู้ให้ครอบครัวคืนกลับมาสู่ความมั่นคง และจะยืนหยัดอยู่ในสังคมต่อไปได้ ฉะนั้นนี่เป็นเหตุผลประการที่ ๑ ครับ ที่กระผมอยากจะเรียนว่า คนชั้นกลางจำนวนมากต้องการโอกาสและเวลา

เหตุผลประการที่ ๒ ที่เป็นเหตุผลที่นำไปสู่การสงวนความเห็นของกระผมก็คืออย่างนี้ครับ ถ้าหากสภาแห่งนี้ยังจำในวันแรกที่เรารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาสู่สภา เราสงสัยในหลายประการ และต้องการคำชี้แจง คำถามหนึ่งที่ได้ถามต่อสภาแห่งนี้ก็คือว่า เราห่วงบุคลากรที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐคือครูบาอาจารย์ เราได้ถามไถ่กันว่า ครูบาอาจารย์มีหนี้สินอยู่ประมาณเท่าไร คำตอบในวันนั้น กระผมขอเน้นว่า ในวันนั้น ครูบาอาจารย์มีหนี้สินอยู่ประมาณ ๑ - ๔ แสนบาท ฉะนั้นในร่างแรกของรัฐบาลจึงเน้นที่วงเงิน ๕ แสนบาท เป็นประการสำคัญ แต่ต่อมาเมื่อมีการถกเถียงกันในคณะกรรมการธิการ ข้อมูลใหม่มาอีกครั้งครับ ข้อมูลใหม่บอกว่า มีครูเป็นหนี้ ๖ - ๗ แสนบาท นั่นย่อมแสดงว่า ข้อมูลแรกไม่ถูกต้อง เมื่อ ๖ - ๗ แสนบาท ก็พบว่าคณะกรรมการธิการก็กลับตัวเลขมาเป็น ๑ ล้านบาท เพื่อจะปกป้องคุ้มครองไม่ให้ตกงาน แต่นั่นประธานฯ ได้ถามอีกว่า ข้อมูลล่าสุด ที่ต้องขอบุคลากรในคณะกรรมการธิการให้ศึกษา

มยุรี ๓๒/๓

ปัญหาเศรษฐกิจได้ช้จากธนาคารได้มาเมื่อ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ พบว่า คนไทย
ขณะนี้เงินที่แบ่งกันวงเงิน ๑ ล้านบาท ถึง ๕ ล้านบาท อยู่จำนวน ๑๒๕,๐๐๐ กว่าคน
ตัวเลขนี้สะท้อนให้เห็นว่า ประเด็นของการสงวนของกระผม หรือของคณะกรรมการ
หลายท่านขึ้นห้คอยู่บนความต้องการการปกป้องของคนส่วนใหญ่ที่กำลังกระทบกับปัญหา
สังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน -----

- ๓๓/๑

เพราะฉะนั้นกระผมจึงไม่ค่อยสบายใจนักครับ ที่ได้มีคำกล่าวว่าคณะกรรมการธิการกำลังปกป้องลูกหนี้ ๒ - ๓ ที่นั่น ที่อยู่ในคณะกรรมการ urchong โดยส่วนตัว ในขณะที่กำลังถกเถียงกันอยู่ในกรรมการ กระผมเคยพูดกระทิงภาษาที่ค่อนข้างรุนแรงว่า ในภาวะที่เศรษฐกิจกำลังถดถอย คนที่มีอาชีพค้าขายก็เสวยสุขด้วยกันทั้งคู่ แต่พอเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนทั้งประเทศต้องมารับกรรมไปด้วย กระผมพูดกระทิงว่าทำไมกฎหมายไม่ออกบริหารจัดการกันเอง ทำไมต้องประชาชนทั้งประเทศไปเกี่ยวข้องด้วย ที่กระผมยืนยันตรงนี้เพราะกระผมต้องการจะบอกเหตุผลว่าที่กระผมได้พยายามแปรญัตติ พยายามอธิบาย พยายามตอบคำถามต่อสังคมว่า ทำไมกระผมจึงเห็นด้วยกับหลาย ๆ ประการที่มีการแปรญัตติอยู่ในร่างของกรรมการชุดนี้ ก็ด้วยเหตุผลที่ผมต้องการจะปกป้องคนส่วนใหญ่ที่กำลังมีภาวะตกงาน กำลังต่อสู้ประคับประคองครอบครัวของตัวเอง และกำลังเป็นหนี้อยู่ในธนาคาร แต่ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ หลังจากคณะกรรมการได้ตกลงกันในวันสุดท้ายก็คือวันศุกร์ที่แล้ว และจะนำเข้าสู่รัฐสภาแห่งนี้ ๑ ข้อที่ขุดเดิม ๆ ครับ กระผมกลับไปอ่านบททวนทั้งเหตุและผลหลายต่อหลายประการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ สุดท้ายกระผมได้ข้อสรุปครับว่า กระผมจะขอถอนคำสงวนของกระผมออก ด้วยเหตุผล ๒ ประการครับ ประการที่ ๑ ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมเคารพในมติเสียงข้างมากครับ ที่ได้ยืนยันว่า ๑ ด้าน กับ ๒ ด้านนั้นถูกต้องแล้ว กระผมเคารพครับ

แต่เหตุผลประการที่ ๒ ที่สำคัญที่สุดที่กระผมขอถอนครับ ก็คือว่า เมื่อได้อ่านรายละเอียดต่าง ๆ ที่คณะกรรมการได้เพิ่มเติมเข้าไปนั้น ในหลายต่อหลายส่วน กระผมพอใจ กระผมพอใจว่าสิ่งที่ได้เพิ่มเติมเข้าไปนั้นจะช่วยให้อีกหนึ่งซึ่งเป็นคนชั้นกลางจำนวนมากในสังคมไทยได้รอดพ้นจากวิกฤติการณ์อันนี้ เพราะฉะนั้นกระผมขอถอนครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : คุณวิชัยครับ

LIRT

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ ผม วิชัย โสสุวรรณจินดา กรรมาธิการ ผมได้ส่งวงคำแปรญัตติเอาไว้ใน
มาตรา ๕ (๒) ซึ่งพูดถึงเรื่องของจำนวนหนี้ที่จะสามารถฟ้องเป็นคดีล้มละลายได้ ซึ่งตาม
มาตรา ๕ (๒) ที่แก้ไขในมาตรา ๘ ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ นั้น
คณะกรรมการได้แก้ไขเป็นว่า การฟ้องบุคคลธรรมดาเป็นคดีล้มละลาย จะต้องมีหนี้
ไม่น้อยกว่า ๑ ล้านบาท นิติบุคคลจะต้องเป็นหนี้ไม่น้อยกว่า ๒ ล้านบาท ซึ่งผมเห็นว่า
การเปลี่ยนแปลงในประเด็นนี้มันจะยังไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เพราะเนื่องจาก
ในกฎหมายล้มละลายเดิมนั้นกำหนดว่าบุคคลธรรมดาจะต้องเป็นหนี้ไม่น้อยกว่า
๕๐,๐๐๐ บาท แล้วก็นิติบุคคล ๕ แสนบาท ซึ่งต่างกัน ๑๐ เท่า ในร่างซึ่งผ่านสภาผู้แทน
ราษฎรที่ได้เรียนว่าบุคคลธรรมดานั้นหนี้ไม่น้อยกว่า ๕ แสนบาท แล้วก็นิติบุคคล
๑ ล้านบาท ซึ่งก็ต่างกัน ๒ เท่า แต่พอมาอยู่ชั้นกรรมาธิการก็เปลี่ยนจาก ๑ ล้านบาท เป็น
๒ ล้านบาท ซึ่งก็ต่างกัน ๒ เท่า ซึ่งก็ไม่เหมือนกับร่างกฎหมายเดิมที่เราได้พิจารณากันมาใน
กฎหมายที่ได้อภิปรายกันมาก่อนหน้านั้น ท่านประธานฯ ครับ ประเด็นของผมมีอยู่คนเดียวว่า
กรณีบุคคลธรรมดาหนี้ถ้ากำหนดไว้ ๑ ล้านบาท ผมคิดว่าก็คงจะพอไปได้ในระดับหนึ่ง เพราะว่า
หัวหน้าทีมของผม ก็คุณวัลลภท่านก็ไม่ติดใจแล้ว แต่ผมยังติดใจในกรณีนิติบุคคล
ว่านิติบุคคลกำหนดไว้ ๒ ล้านบาท ซึ่งค่อนข้างจะต่ำ เพราะฉะนั้นในประเด็นนิติบุคคลนั้น
ผมยังยืนยันว่าขอให้กำหนดคดีที่จะฟ้องนิติบุคคลจาก ๒ ล้านบาท เป็น ๕ ล้านบาทครับ
ท่านประธานฯ ครับ เพราะว่า ปัจจุบันนี้นิติบุคคลจะมีเงินทุนเป็นจำนวนมาก การที่กำหนด
ไว้แค่ ๒ ล้านบาท และให้ฟ้องนิติบุคคลล้มละลายได้นั้น ผมคิดว่า เป็นจำนวนเงินซึ่ง
ค่อนข้างจะต่ำ แล้วสัดส่วนระหว่างบุคคลธรรมดากับนิติบุคคลยังมีความแตกต่างกันน้อย
เกินไป อย่างน้อยก็ควรจะสัก ๕ เท่า แม้ว่ายังไม่ถึง ๑๐ เท่า ตามกฎหมายเดิมก็ถาม กันไปจะมี
ความแตกต่างกันบ้างพอสมควร เพื่อให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่จะฟ้องคดีล้มละลายได้
ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณบุรพาครับ

นายบุรพา อัดถากร : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม บุรพา อัดถากร กระผมยกมือตั้งแต่ต้นก็เพราะว่า กระผมไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขมาตรานี้ของ คณะกรรมาธิการก็เลยคิดว่า จะได้เสนอความคิดเห็นก่อนที่ผู้ที่ส่งวนจะได้เสนอความคิดเห็น เพราะถ้า ถ้าสมาชิกวุฒิสภาส่วนใหญ่เห็นว่า ควรจะกลับไปตามร่างเดิมก็จะได้ ไม่ต้องมีการพิจารณาต่อ อย่างไรก็ตาม ในเมื่อได้มีการเสนอความคิดเห็นของผู้ส่งวนมาแล้ว กระผมก็จะอนุญาตที่จะอภิปรายในประเด็นมาตรา ๕ นั้นครับ

ท่านประธานฯ ครับ กระผมก็เป็นคนหนึ่งที่ส่งสารแล้วก็เห็นใจผู้ที่ล้มละลายที่ไม่ใช่เพราะความเลวหรือความผิดพลาดของตนเอง แต่เพราะเหตุสุดวิสัย หรือภัยธรรมชาติ หรือผลจากวิกฤตเศรษฐกิจที่เขาไม่ได้เป็นผู้ก่อ บุคคลเหล่านี้ควรได้รับการช่วยเหลือทั้งจากรัฐและจากประชาชนชาวไทยผู้ร่วมชาติ แต่ไม่ใช่โดยการละทิ้งหลักการ หลักการว่า ลูกหนี้จะต้องชำระหนี้และเจ้าลูกหนี้ไม่ชำระหนี้เจ้าหนี้จะต้องสามารถฟ้องบังคับให้ชำระ หรือฟ้องล้มละลายได้เป็นหลักการที่สำคัญมาก ถ้าไม่ยึดหลักการนี้ระบบธนาคารจะล่มสลาย (Break down) และระบบเศรษฐกิจของประเทศก็จะพังไปด้วย ซึ่งไม่คุ้มกับการช่วยเหลือลูกหนี้จำนวนหนึ่งให้พ้นจากการโดนฟ้องล้มละลาย ในขณะที่ กระผมเชื่อว่า เป็นเจตนาดีของกรรมาธิการเสียงข้างมากที่ต้องการกันลูกหนี้บางส่วนจากการโดนฟ้องล้มละลาย แต่กระผมบอกได้เลยว่า กลุ่มบุคคลที่ท่านต้องการคุ้มครองจะกู้เงินจากสถาบันการเงินยากขึ้น และในแง่ของสถาบันการเงินก็จะปล่อยเงินยากขึ้นและส่วนที่จะปล่อยก็จะไหลไปสู่กิจการหรือบุคคลที่เขาไม่มีสิทธิที่จะฟ้องล้มละลายได้ ประชาชนทั่วไปและผู้ประกอบธุรกิจรายย่อยที่ต้องการกู้เงินก็จะยิ่งเล็ดร่อน ในเรื่องของการเงินการธนาคารบางครั้งการกระทำด้วยความหวังดีกลับมีผลในทางตรงกันข้าม หลายรัฐบาลในหลายประเทศต้องการให้ประชาชนกู้ซื้อที่อยู่อาศัยได้ในอัตราดอกเบี้ยถูกเป็นพิเศษ แต่ปรากฏว่า พอเงินทุนประเดิมจากรัฐบาลหมด ประชาชนก็ไม่สามารถกู้ได้อีก เพราะสถาบันการเงินไม่สามารถหาแหล่งเงินทุนที่อัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยตลาดได้ การไปกำหนดให้อัตราดอกเบี้ยในการกู้ซื้อที่อยู่อาศัยต่ำเป็นพิเศษจึงเท่ากับเป็นการทำให้คนส่วนใหญ่กู้เงินเพื่อซื้อที่อยู่

อาศัยได้ ด้วยเหตุผลที่กระผมได้กล่าวมากระผมจึงเห็นว่า จำนวนหนี้ชั้นต่ำที่เข้าข่าย
การโดนฟ้องล้มละลายตามร่างที่ผ่านสภาผู้แทนฯ มาคือ ๕ แสนบาท สำหรับบุคคล
ธรรมดา และ ๑ ล้านบาท สำหรับนิติบุคคลน่าจะสูงมากพออยู่แล้วและไม่ควร
ไปแก้ไขสูงขึ้น หลายท่านได้แสดงความห่วงใยว่าคนไทยจะล้มละลายทั้งประเทศ
กระผมไม่กลัวในประเด็นนี้ คงไม่ใช่ผลประโยชน์ของสถาบันการเงินที่จะฟ้อง
ล้มละลายลูกค้าส่วนใหญ่ อีกประการหนึ่ง ลูกหนี้ เอ็นพีแอลก็ไม่ใช่ว่าจะเข้าข่ายการ
โดนฟ้องล้มละลายทั้งหมดหรือแม้แต่ส่วนใหญ่ ความจริงแล้วการล้มละลายเป็นการ
เคลียร์ (Clear) ความล้มเหลวของอดีตซึ่งน่าจะเป็นผลดีต่อทุกฝ่าย ลูกหนี้ที่พลาดพลั้ง
ก็จะได้มีโอกาสเริ่มชีวิตใหม่ เจ้าหนี้จะได้คืนเงินกู้บางส่วนซึ่งจะเป็นการลดเอ็นพีแอล
ซึ่งได้สำรองหนี้สูญไว้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์แล้ว เศรษฐกิจส่วนรวมก็จะได้รับประโยชน์จาก
ระบบสถาบันการเงินที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น กระผมเข้าใจดีว่า ไทยของการเป็นบุคคล
ล้มละลายตามกฎหมายไทยในปัจจุบันค่อนข้างจะรุนแรงมากตามที่คณะกรรมการ
ได้ให้ข้อสังเกตไว้ในข้อ ๖.๒ หน้า ๕ แล้วก็ได้มีหลายท่านได้อภิปรายแล้วถึงความ
รุนแรงของไทยในการเป็นบุคคลล้มละลายในประเทศไทย และการแก้ไขปัญหานี้ควร
จะเป็นการลดโทษสำหรับผู้ล้มละลาย การจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้ล้มละลายที่สุจริต
และเปิดช่องให้ผู้ล้มละลายพ้นจากสภาพการเป็นบุคคลล้มละลายเพื่อจะได้ไปเริ่มชีวิต
ใหม่ได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้น ไม่ใช่ไปคุ้มครองคนบางส่วนหรือบางกลุ่มจากการโดนฟ้อง
ล้มละลาย ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมมีข้อขัดข้องทางเทคนิค
นิดหน่อย ผมขออนุญาตพักการประชุม ๑๕ นาที แล้วค่อยประชุมใหม่นะครับ

พักการประชุมเวลา ๑๓.๕๕ นาที

- ๑๔/๑

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๔.๔๐ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เมื่อสักครู่มีข้อขัดข้องทางเทคนิคนิดหน่อยเลยขอเวลาไปพูดคุยกันเพื่อว่าทุกอย่างจะได้เรียบร้อย ขอไป ๑๕ นาทีเลขไปหน่อย เทคนิคยากกว่าที่คิด ปัญหาก็คือว่า ในมาตรา ๔ วรรคสุดท้าย ซึ่งมีผู้สงวนคำแปรญัตติไว้แล้วถึงมติในที่ประชุมฯ ให้คงไว้ตามร่างของกรรมาธิการ บัดนี้ ทางกรรมาธิการได้แจ้งว่า เกิดความผิดพลาดในการประสานงานขึ้นใหม่อย่างจริงจัง ๆ ก็จะยอมตามที่ผู้สงวนคำแปรญัตติได้สงวนไว้ แต่โดยที่สภาได้ลงมติขึ้นตามกรรมาธิการแล้ว การที่จะคัดออกก็จะต้องมาถามมติสภาว่า จะยอมให้คัดออกหรือไม่ตามกรรมาธิการ จะมีท่านผู้ใดขัดข้องต่อการขอกลับไปคัดวรรคสุดท้ายของมาตรา ๔ ใหม่ครับ เชิญคุณสุชน

นายสุชน ชาลีเครือ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผมสุชน ชาลีเครือ สมาชิกวุฒิสภา จริง ๆ แล้วที่ท่านประธานฯ ได้กรุณาอธิบายให้ท่านสมาชิกฯ ทราบ ก็เข้าใจว่า ท่านสมาชิกฯ คงเข้าใจเช่นเดียวกับกระผมครับ แต่ความกระจำบางอย่างทำให้สมาชิกฯ วิพากษ์วิจารณ์กันระหว่างพักการประชุมอยู่ก็เกรงว่า เรื่องนั้นจะทำให้ไม่กระจำเท่าที่ควร แต่กระผมไม่ติดใจ แต่ว่ามีความเป็นห่วงในใจว่า การเจรจากันตรงนี้นั้นอาจจะดูประหนึ่งว่า แทนที่จะเจรจากันก่อนหน้านี้ เราจะได้พักประชุมระหว่างกลางกันอย่างนี้ทำให้เกิดไม่สบายใจ กระผมขออนุญาตบนที่นั่นท่านประธานฯ แต่ว่าเพื่อให้เป็นไปตามมติที่ท่านประธานฯ ได้กรุณาว่า จะต้องขอเสียงจากที่ประชุมวุฒิสภา เนื่องจากว่า มาตรา ๔ ได้มีการลงมติไปแล้ว ก็อยากจะให้ในที่ประชุมสภาแห่งนี้ตัดสินใจว่า ควรจะให้กลับไปได้หรือไม่ กระผมจึงขออนุญาตอาศัยข้อบังคับ ข้อ ๖๓ ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา เสนอให้มีการลงคะแนนเป็นการลับทุกมาตราหลังจากนี้ไป

ประธานวุฒิสภา : เอาเฉพาะมาตรา ๔ ที่ขอให้ตัดสินใจก่อน

นายสุชน ชาลีเครือ : กระผมเสนอญัตติว่า เป็นทุกมาตรา แล้วที่ขอญัตติขอเสียงรับรองครับ

ประธานวุฒิสภา : ต่อจากนี้ไปใช้ไหมครับ

นายสุชน ชวลีเครือ : ต่อจากนี้ไปตั้งแต่มาตรา ๕ เป็นต้นไป

จนถึงมาตราสุดท้ายครับ

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๕ ที่จะขอตัดวรรคสุดท้ายนี้ด้วยไหม

นายสุชน ชวลีเครือ : ใช่ครับ ขอเสนอขอเสียงรับรอง

ท่านประธานฯ ครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : คืออย่างนี้ะครับ โดยเนื่องจากเราได้มีมติ
ไปแล้วว่า ให้คงไว้ตามร่างเดิม มาบัดนี้กรรมการได้แจ้งว่า เกิดความผิดพลาดทาง
เทคนิคเล็กน้อยในการประสานงาน จริง ๆ ประสงค์จะให้ตัดออกตามคำแนะนำของ
ผู้สวณคำแปรญัตติ แต่เนื่องจากสภาได้ลงมติไปก่อนแล้วว่าให้คงไว้ตามร่างเดิม
เมื่อจะเปลี่ยนแปลงจึงจะต้องขอมติจากสภาว่า จะยอมให้เปลี่ยนแปลงหรือไม่
คุณสุชนได้เสนอว่า ในการจะขอมตินั้น จะขอให้ลงคะแนนลับ แล้วก็มีผู้รับรอง
ผมต่อรองคุณสุชนนิดได้ไหมครับ ในมาตรา ๕ วรรคสุดท้ายนั้น เป็นเรื่องทางเทคนิค
ที่ว่า จะเกิดเสียหายได้ถ้าปล่อยไว้ตามนี้ ในความเข้าใจของกรรมการบางท่านนะครับ
เพราะฉะนั้นก็ขอตัดออก ถ้าไม่มีข้อขัดข้องโดยเราไม่ต้องลงคะแนนลับได้ไหมครับ
แล้วหลังจากนั้นข้อเสนอของคุณสุชนก็คงอยู่ต่อไปแล้วเดี๋ยวจะได้ถามมติว่าจะยอม
ตอนนั้นหรือไม่ อย่างนั้นได้ไหมครับ

- ๓๖/๑

Legislative Institutional Repository of Thailand

นายสุชน ชาลีเครือ : ท่านประธานฯ ครับ หมายถึงประเด็นที่
กลับมาตรา ๕ นี้ กรรมการก็จะแจ้งเพิ่มเติมอีกไหมครับว่า เหตุผลเพราะอะไรครับ
แล้วผมจะถอนให้ แล้วก็จะขอสงวนลงไปในมาตราถัดไปครับ

ประธานวุฒิสภา : จะให้กรรมการชี้แจงไหม เชิญท่านประธาน
ครับ

นายไพศาล กุศลชัย (ประธานคณะกรรมการ) : ก็เป็นความ
เหมาะสมที่กระผม ไพศาล กุศลชัย ประธานคณะกรรมการ สมควรจะได้ชี้แจง
ให้ได้รับ มิฉะนั้นแล้วก็อาจจะมีความเข้าใจไปได้หลาย ๆ ทาง กระผมขออนุญาตกราบเรียน
ท่านประธานฯ อาจจะขวสัณนิทหนึ่ง กระผมไม่ใช่เป็นคนดีอื่น กระผมเองก็ใช้เวลา
ตลอดเวลาในการที่จะพูดจาพาทักัน ที่จะดูว่ากฎหมายแบบนี้ไม่ให้เกิดการขัดแย้งที่รุนแรง
ตลอดเวลานั้นกระผมได้มาทำงานนี้ เพียงแต่มีอยู่วันเดียวที่กระผมมีงานข้างนอก ที่มา
ไม่ได้ ท่านที่เคารพคงจะเห็นตลอดเวลาที่กระผมมาที่เป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้ไปที่ไหนเลย
ในระหว่างที่ผ่านมาซึ่งรัฐบาลไม่เคยที่จะคุยกันกับกระผม หรือกับคณะกรรมการของ
กระผม อาจจะคุยกับคณะกรรมการของกระผมบางท่าน อาจจะเป็นอย่างนั้น กระผม
ไม่ทราบ แต่ว่าเมื่อสักครู่นี้เราลงมติไปแล้วว่า พรรคสุดท้ายของกำนัลยามที่ว่าให้คงไว้
ตามความเห็นของกรรมการข้างมาก เราก็เริ่มพิจารณาในมาตรา ๕ แล้วครับ
จนกระทั่งคุณวัลลภได้ชี้แจงไปว่า ตัวเลขที่ท่านสงวนไว้นั้น ท่านยินดีถอน เพราะเหตุที่ว่า
ได้เห็นมาตราอื่นนั้นได้แก้ไขปัญหาที่ท่านเป็นห่วงเป็นใยแล้ว ท่านจึงถอน ในขณะที่
ตรงนั้นเองครับ ได้มีโน้ตมาจากใครไม่ทราบ กระผมอ่านชื่อไม่ออก บอกว่า เมื่อสักครู่นี้
พรรคนี้ท่านประธานคณะกรรมการทำไมจึงไม่แถลงหรือว่า กรรมการยอมตามที่ผู้
สงวน คือ หมายถึงข้อสงวนของท่านวิชัย กระผมว่า ไม่มีใครเคยติดต่อกับกระผมมาเลย แม้แต่
ก่อนที่จะมีลงมติเมื่อสักครู่นี้ กระผมจึงบอกว่า ขอโทษเถอะ ถ้าจะทำอะไรก็ขอให้นึกว่า
กระผมนั่งอยู่ตรงนั้นบ้าง ประธานโทม กระผมเองก็ไม่ใช่ว่าเล็กตัวใหญ่อะไร ที่หมายความว่า
ทำหน้าที่ตรงนี้ ก็ทำหน้าที่ตรงไปตรงมา มีอะไรก็บอกให้ทราบล่วงหน้า แต่เมื่อบอก
หลังจากมีมติไปแล้ว กระผมก็บอกว่า ขอโทษเถอะครับ คงแก้ไขไม่ได้ นั่นครับคือ
ประเด็นปัญหา แต่ตอนนี้ก็มีการพัก เมื่อพักไปแล้วก็จะพยายามให้กระผมถอนร่างฉบับนี้

ออกไปในฐานะเป็นประธานคณะกรรมการ กระผมทราบเรียนว่า ถ้าหากจะให้กระผม
 ถอนต้องมีเหตุผล กระผมตั้งจะถอนได้ ถ้าหากไม่มีเหตุผล ให้กระผมมาชี้แจงต่อเพื่อนที่รัก
 ของกระผมที่นี้ กระผมจะถอนไปได้อย่างไร กระผมเข้าไปในห้องน้ำเมื่อสักครู่นี้ ไม่ทราบ
 ใครบอกว่ กระผมโดนจับตัวไปแล้ว อาจจะมีการพาตัวชาวพม่าครั้งนี้ ปรยากระผมอยู่ที่
 บ้านโปรดทราบด้วย กระผมยังอยู่ไม่มีใครจับ ญาติพี่น้องกระผมได้ฟังอยู่ทางบ้านก็อย่า
 ตกใจ ที่จริงไม่มีใครจับหรอก บางทีอาจจะมีการพาตัวอย่างนั้น -----

- ๓๗/๑

ด้วยความเคารพ^๑นี้ก็เป็นประเด็นปัญหา ผลสุดท้ายที่บอกว่า จะให้กระผมถอนไปก็คือว่า มาตรา ๕ ไม่เอาได้ไหมที่เพิ่มเติมเข้าไปวรรคสอง ขอมมาตรา ๓๕ ขยับเวลาไป ๓ ปี กระผมก็บอกไม่ขัดข้อง ไม่ใช่กระผมชนะครับ หมายความว่าที่ประชุมกรรมาธิการที่กระผมเรียกไปทุกท่านเมื่อสักครู่นี้ กระผมไม่ได้ตัดสินใจด้วยตัวเอง แต่ว่าเงื่อนไขในการถอน ๓ ปี มันก็ยังยากอยู่ ไม่ใช่ว่าง่าย นั่นคือประเด็นปัญหา เพราะฉะนั้นในสาระสำคัญก็คือว่า ตกลงกันในมาตราอื่นไม่ได้ก็ตกลงกันเฉพาะครั้งนี้ กระผมก็คิดว่าเอาละ อะลุ่มอล่วยกัน ไม่หักหาญกัน เมื่อลงมติไปแล้วก็เสนอว่า จะมีการถอนมติเดิมที่บอกว่า ขอนให้ตัดวรรคสุดท้ายของมาตรานั้นไป กระผมก็คิดว่าเป็นเรื่องที่เราพอจะอะลุ่มอล่วย ด้วยความเคารพ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมท่านนี้ กระผมรักท่านมาก เวลาประชุมร่วมกันท่าน อะลุ่มอล่วย พุดจาจนารู้เรื่องมาตลอด ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันแม้แต่น้อย ด้วยความจริงใจ กราบ^๒หน้า^๓ครับ แต่ว่าในระหว่างที่ผ่านมานั้นข่าวสารที่กระทบกระเทือนกระผม^๔ท่านทั้งหลาย คงได้ยินมาตลอด เพราะฉะนั้นกระผมจำเป็นต้องยื่นในฐานะที่กระผมทำหน้าที่^๕หน้าที่^๖ที่สมาชิกวุฒิสภาว่า สุดแท้แต่ที่ประชุมจะลงมติอย่างไร กระผมจะเคารพมติที่ประชุมตลอดเวลา กระผมไม่ขัดข้อง^๗ครับ ขอบพระคุณทุกท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : คุณสุชนยังคิดใจใหม่ครับ

นายสุชน ชาลีเครือ : ท่านประธานวุฒิสภา^๘ครับ ขอบคุณท่านประธานฯ และก็ต้องขอขอบคุณท่านประธานคณะกรรมาธิการ ขออนุญาตเอ่ยนามท่านอาจารย์ไพศาล ภูมิลาวัณย์ กระผม^๙เห็นใจว่า เทคนิคตรงนี้นั้นจะเป็นเทคนิคเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ ณ ที่ประชุมแห่งนี้เป็นที่ประชุมอันศักดิ์สิทธิ์^{๑๐}ครับท่านประธานฯ ^{๑๑}ครับ กระผมได้ขอเสนอญัตติไปแล้วว่า ขอให้มีการลงคะแนนลับ แล้ว^{๑๒}มีสมาชิกฯ รับรอง ท่านประธานฯ ก็เห็นว่าผู้รับรองแล้ว กระผมจะถอนด้วยตัวกระผมเองก็คงจะถอนไม่ได้ถามข้ออ้างกับ กระผมก็คิดว่าก็ต้องขออนุญาตท่านประธานฯ ว่า ต้องยื่นในญัตติที่ขอให้ลงคะแนนลับตั้งแต่มาตรา ๕ ที่มีประเด็นความคิดเห็นไม่ตรงกันนี้เป็นต้นไป เพื่อท่านสมาชิกฯ ที่อยู่^{๑๓}ที่ประชุมแห่งนี้จะได้สบายใจว่า การลงคะแนนลับนั้นแสดงไว้ด้วยความบริสุทธิ์ใจก็ไม่ต้องมีคะแนนไปขึ้นบนจอและก็ไม่ต้องมีคนหรือขอ^{๑๔}อ้างเอาไปโฆษณาในสื่อมวลชนต่าง ๆ ว่า ผู้นั้นสง^{๑๕}ให้ใคร คนนี้ลงให้ใคร ท่านสมาชิกฯ บ่นว่าไม่สบายใจ กระผมถึงอยากจะทำให้แสดงความบริสุทธิ์ใจ

ทุกคน และกระผมเองนั้นเคารพในท่านรัฐบาลและท่านรัฐมนตรีทุกท่าน กระผมพยายามให้ข้อบังคับประชุมวันนี้ขึ้นเพื่อที่จะให้การประชุมที่เป็นเรื่องสาระสำคัญ เป็นเรื่องความเป็นความตายของประเทศไทย โดยเฉพาะกฎหมายเศรษฐกิจฉบับนี้มีข้อโต้แย้งกันมากมาย ขอให้เราทำถูกกันเสียตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปโดยสรุป การแก้ปัญหานาชาติในอนาคตนั้นไม่ได้แก้คนเดียว ต้องแก้ด้วยศักดิ์ด้วยศรีร่วมมือกันทุกฝ่าย ขอขอบคุณท่านประธานฯ ขอชื่นมิตีครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอผู้รับรองอีกครั้งได้ไหมครับ เมื่อกรุ่นนี้ไม่ได้นับ และพร้อมที่จะให้ลงคะแนนลับ เจ้าหน้าที่นับด้วย ครับ ๒๐ ท่านไหม

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : ครบนะครับ ก็เป็นอันต่อไปนี่จะเป็นการลงคะแนนลับในทุกกรณีใช่ไหมครับ

นายสุชน ชาลีเกรือ : ครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าอย่างนั้นผมจะขอตั้งคณะกรรมการเพื่อนับคะแนน สำหรับการลงคะแนนว่า จะยอมให้ตัดวรรคสองของมาตรา ๔ ออกหรือไม่ครับ ขอเชิญ คุณศักดิ์ชัย ธนบุญชัย คุณไพศาล พืชมงคล คุณสุวธรรม ไญญากาศ คุณศรีสว่าง พัววงศ์แพทย์ คุณกรองแก้ว อิศวสิน คุณพานิชย์ เจริญเผ่า เป็นกรรมการนับคะแนนนะครับ สำหรับการลงคะแนนนั้น เจ้าหน้าที่จะแจกบัตร ถ้าท่านผู้ใดเห็นว่า ควรให้ตัดวรรคสองของมาตรา ๔ ออก ให้ภาเครื่องหมาย ถูก ถ้าเห็นว่า ไม่ควรตัดออก ให้ภาเครื่องหมาย ผิด ถ้าไม่ประสงค์จะออกเสียง ให้เขียนวงกลม อีกครั้งนะครับ เห็นควรตัดวรรคสองของมาตรา ๔ ให้ภาเครื่องหมาย ถูก เห็นควรคงไว้ ให้ภาเครื่องหมาย ผิด ไม่ประสงค์จะออกเสียง ให้เขียนวงกลม ไม่ต้องใส่เลขที่สมาชิกฯ ของท่าน ไม่ต้องเซ็นชื่อเจ้าหน้าที่แจกบัตร

(เจ้าหน้าที่ได้นำของใส่บัตรสำหรับลงคะแนนแจกให้แก่สมาชิกฯ ในที่ประชุมโดยทั่วกัน)

ประธานวุฒิสภา : บัตรที่วางไว้บนโต๊ะนั้น ไม่ใช่บัตรครับ ต้องใช้บัตรที่

เจ้าหน้าที่ไปแจกจ่ายได้รับ อัตรานั้นคงจะเป็นตัวอย่าง มติจะเป็นอย่างนั้นได้รับ ถ้าเห็นควรตัด
วรรคสองของมาตรา ๕ ให้เขียนเครื่องหมาย ถูก ถ้าเห็นควรคงไว้ ให้เขียนเครื่องหมาย ผิด
ถ้าไม่ประสงค์จะออกเสียง ให้เขียนวงกลม เชิญกรรมการมาที่ข้างหน้าได้เสียครับ

- ๓๘/๑

(คณะกรรมการตรวจนับคะแนนเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : เขียนแล้วเก็บไว้ก่อน อย่าเพิ่งให้เจ้าหน้าที่นั้นๆรับเมื่อพร้อมทุกคนแล้วจึงให้เจ้าหน้าที่ไปเก็บ จะได้ไม่เกิดความสับสน มีท่านผู้ใดยังไม่ได้รับบัตรไหมครับ ได้รับครบถ้วนหรือยังครับ เจ้าหน้าที่อย่าเพิ่งไปเก็บมา เจ้าหน้าที่อย่าบัตรแจกยังไม่ครบ อย่าลืมข้างบนนี้ด้วย เจ้าหน้าที่อย่าเพิ่งเก็บบัตร ได้รับบัตรทุกคนหรือยังครับ ได้รับแล้ว เจ้าหน้าที่เก็บบัตรได้แล้วครับ

(เจ้าหน้าที่ได้รับซองใส่บัตรสำหรับลงคะแนนจากสมาชิกฯ แล้วนำมาให้คณะกรรมการ)

(คณะกรรมการตรวจนับคะแนนได้ทำการตรวจนับคะแนนเสร็จแล้วเสนอผลต่อประธานวุฒิสภา)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงมติปรากฏว่าควรตัดพรรคสองออก ๑๒๘ เห็นควรคงไว้ ๖๑ ค่อยออกเสียง ๑๘ ก็เป็นอันว่าตัดออกตามที่ตกลงกันได้ เมื่อสักครู่เราพิจารณากันอยู่ในมาตรา ๕ ซึ่งยังมีผู้สงวนคำแปรญัตติไว้ขอให้ตัดพรรคสองออก เชิญคุณบัตินครับ

นายบตี จุณณานนท์ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม บตี จุณณานนท์ กระผมขออนุญาตกราบเรียนปรึกษาท่านประธานฯ ก็เนื่องจากเมื่อสักครู่ที่ผ่านมา มีท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติได้เสนอญัตติให้มีการลงมติของที่ประชุมอันทรงเกียรตินี้ด้วยวิธีลับ มีผู้รับรองถูกต้องตามข้อบังคับ แต่กระผมคิดว่าเรื่องนี้ยังมีสมาชิก ผู้ทรงเกียรติหลายท่านยังไม่ทราบในเรื่องนี้ แต่ก็ยังมีความเห็นว่า การลงมติของวุฒิสภาอันทรงเกียรตินี้จะดำเนินการโดยวิธีปกติเปิดเผย ไม่มีอะไรที่พวกเราจะต้องปิดบังมิดความเห็นของแต่ละท่านว่าได้ลงมติในเรื่องกฎหมายสำคัญนี้อย่างไร กระผมจึงขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ในมาตราต่อไปที่กระผมอยากจะขอเสนอเป็นญัตติว่า ให้มีการลงมติโดยปกติเปิดเผย ไม่ทำในลักษณะโหวตลงคะแนนลับ อยากจะขอท่านสมาชิกฯ ทั้งหลายผู้รับรองญัตตินี้ เพื่อสมาชิกฯ จะได้ลงมติ

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ยึดติดขอให้ลงคะแนนโดยเปิดเผยไม่มี เพราะถ้า
โดยปกติการลงคะแนนของสภาเป็นการลงคะแนนโดยเปิดเผย เว้นแต่สมาชิกจะเสนอ
ให้มีการลงคะแนนลับ และมีผู้รับรองครบ ๒๐ คน ก็เป็นเอกสิทธิ์ที่จะต้องลงคะแนนลับ
เว้นแต่จะมีผู้คัดค้าน และผู้คัดค้านนั้นมีจำนวนถึง ๑ ใน ๓ ของสมาชิกที่ประชุมอยู่ใน
ที่นี้ แต่เมื่อสักครู่นี้คนที่เสนอเสนอนั้นไม่ปรากฏว่ามีผู้คัดค้าน ที่จริงที่ผ่านไป
เรียบร้อยแล้ว

นายบตี จุณณานนท์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาด้วย
เพราะว่าตอนนั้นไม่ทราบว่า จะเป็นเอกสิทธิ์ที่ผู้รับรองแล้วก็เสนอเป็นมติของ
ที่ประชุมเลย นึกว่าท่านประธานฯ จะถามคะแนนเสียงของที่ประชุมว่า จะลงคะแนน
ด้วยวิธีลับตามผู้เสนอหรือว่าจะให้ลงคะแนนโดยเปิดเผยได้ยกดี ฉะนั้นกระผม
ขออนุญาตกราบเรียนว่า กระผมขอเสนอญัตติที่คัดค้านข้อเสนอนี้ให้ประชุมลับ
จะขอให้ที่ประชุมพิจารณาในเรื่องนี้จะเป็นไปได้ไหมครับ

ประธานวุฒิสภา : ผ่านไปแล้วนี้ครับ

นายบตี จุณณานนท์ : เมื่อสักครู่นี้มาตรา ๔ ผ่านไปแล้วครับ แต่
เมื่อผ่านไปแล้วมาพิจารณามาตรา ๕ ไปครั้งทางแล้วยังกลับไปมาตรา ๔ ได้

ประธานวุฒิสภา : นั่นเป็นกระบวนการพิจารณาของสภา ซึ่งสภายัง
พิจารณาไม่เสร็จสิ้น เพราะฉะนั้นสภาก็จะมีมติกลับให้ไปทบทวนครั้งนั้นใหม่ก็ได้
แต่ถ้าในกรณีการเสนอให้ลงคะแนนลับ เมื่อเป็นเอกสิทธิ์ในการที่จะลงคะแนนลับแล้ว
ไม่มีผู้คัดค้านก็เป็นเอกสิทธิ์ไปโดยเด็ดขาดไปแล้ว มาคัดค้านตอนนี้ก็ไม่ได้

นายบตี จุณณานนท์ : ตรีบ ค่ะแนลลัก็ลงไปแล้วโนมาตรา ๔
จะนั่นมาตรา ๕ นี่ก็เป็รเรื่องที่ลงคะแนนลับใหม่ พอลงคะแนนใหม่ก็เ็นจะเสนอ
ญัตติให้ที่ประชุมพิจารณาได้ว่า การลงมติในมาตรา ๕ และมาตราค่อ ๆ ไปนั้นจะลง
ด้วยวิธีใด เพราะที่เ้ามาต้องกราบเรียนด้วยความสัจจจริงว่า สมาชิก หลายท่าน
ไม่เข้าใจว่าเป็นเอกสิทธิ์ของผู้เสนอ และผู้รับรองกระผมก็เห็นว่ามิผู้รับรองไม่มาก
เท่าที่ควร นึกว่าท่านประธานฯ จะถามที่ประชุมจะให้ลงคะแนนลับตามที่ผู้เสนอญัตตินี้
หรือไม่ แต่เ้าเป็นเรื่องที่เ็นไปตามข้อบังคับที่ว่า มีผู้เสนอ แล้วมิผู้รับรองถูกต้อง

ก็เป็นการลงคะแนนลับไปแล้ว ทำให้เรื่องนี้สมาชิกฯ หลายท่านก็^๑ไม่สบายใจว่า
 เรื่องนี้การลงมติไม่น่าจะกระทำในลักษณะที่เป็นการลงมติลับ ทว่า จะลงคะแนนโดย
 เปิดเผยปกติ แต่ทั้งนี้ก็สุดแต่ที่ประชุมจะรับ เพราะว่าการลงมติก็ฟังเสียงเพื่อนสมาชิกฯ
 หลายท่านเห็นว่าไม่น่าจะทำได้ในลักษณะลับในสภาอันทรงเกียรติอย่างนี้ และเป็น
 กฎหมายสำคัญ เพราะฉะนั้นกระผมขอเรียนปรึกษาว่า ในมาตรา ๕ และมาตรา
 ต่อ ๆ ไปนี้ ขอให้เป็นการลงมติในลักษณะเปิดเผย จะเสนอเป็นญัตติได้ไหมครับ

- ๓๕/๑

ประธานวุฒิสภา : ผมเห็นว่าเรียนร้อยไปแล้ว แต่ว่าเพื่อไม่เกิดความรู้สึกที่ไม่ดี มีหนทางทำได้ก็คือ ขอเสนอให้คงใช้ข้อบังคับ ข้อ ๖๓ เฉพาะในส่วนที่ว่าด้วยเรื่องเอกสิทธิ์ของผู้เสนอให้ลงคะแนนลับ แล้ว~~จะ~~ให้ขอคัดค้านใหม่ แล้วดูว่า จะมีผู้สนับสนุนการคัดค้านนั้นครบจำนวนหรือไม่ ถ้าอย่างนั้นก็พอจะทำได้

นายบดินทร์ จุณณานนท์ : กราบขอบพระคุณ ขออนุญาตเสนอตามที่ท่านประธานฯ ให้อีกโอกาส ของการใช้ข้อบังคับเฉพาะเรื่องการลงคะแนน แล้วก็ขอให้ที่ประชุมได้พิจารณาว่า การลงคะแนนตั้งแต่มาตรา ๕ เป็นต้นไปนั้นควรจะลงคะแนนด้วยวิธีลับหรือว่าวิธีเปิดเผย ขอให้ที่ประชุมลงคะแนนในญัตตินี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : การของดใช้ข้อบังคับจะต้องมีสมาชิกวุฒิสภารับรองไม่น้อยกว่า ๒๐ คนเหมือนกัน

นายบดินทร์ จุณณานนท์ : ครับ ผมขออนุญาตท่านสมาชิกวุฒิสภา ให้ทำรับรองครับ
(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

นายสุชน งามเครือ : ท่านประธานวุฒิสภาครับ ขออนุญาต
ท่านประธานนิดเดียวก่อนจะนับคะแนน จริง ๆ แล้วประเด็นนี้กระผมคงไม่ได้โต้แย้งกับท่านบดินทร์ครับ คือเอกสิทธิ์ข้อบังคับการประชุม ข้อ ๖๓ นี่ได้มีการลงมติไปแล้ว ก่อนที่จะลงมติมาตรา ๕ แต่ว่าท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติได้ขอเสนอให้มีการยกเว้นข้อบังคับ ไม่ทราบว่าจะต้องอ้างข้อบังคับข้อไหนแล้วจึงขอไหน เพราะว่า ในขณะที่เดียวกันในข้อบังคับถ้าจะมีการเสนอให้มีการยกเว้นข้อบังคับ หมายความว่า จะต้องไม่มีใครใช้ข้อบังคับ เสนอข้อบังคับในข้อนั้นกระผมเข้าใจในขั้นนี้ (Sense) และด้วยหลักกฎหมายธรรมดาจะครับท่านประธานฯ แต่ในเมื่อกระผมให้ที่ประชุมโหวตแล้วก็เห็นด้วยกับข้อ ๖๓ นั้น เห็นไม่แล้วว่า ใช้วิธีลงคะแนนลับแล้วทุกคนก็เห็นด้วยแล้วก็ผ่านขั้นตอนการพิจารณาไปแล้ว จะกลับไปอีกได้อย่างไร ถ้าหากจะมีการยกเว้นข้อบังคับ ข้อ ๖๓ ต้องเสนอก่อนที่จะกระผมจะเสนอให้ใช้ข้อนี้ เพราะว่า ไม่มีการประชุมอะไรที่ใช้ข้อบังคับ ใช้แล้วก็ยกเว้น ตรงนี้กระผมเองสงสัยท่านประธานฯ ครับ กระผมเห็น

กราบเรียนท่านประธานฯ ว่า จริง ๆ แล้วท่านได้รับเหลืออีก ๔ มาตราเท่านั้นเองที่จะต้องลงคะแนนลับ พอจบฉบับนี้แล้วกระผมก็จะขอเสนอให้มาใช้ข้อบังคับ ข้อ ๖๓ กระผมไม่ได้ขอไว้เลยขอเฉพาะการพิจารณากฎหมายล้มละลายเท่านั้นเองครับ ขอหารือท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ข้อ ๑๕๒ อนุญัตติใหม่ว่า สมาชิกเสนอญัตติโดยมีผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคนในหนึ่งข้อใช้ข้อบังคับข้อหนึ่งข้อใดทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการชั่วคราวเฉพาะกรณี ให้กระทำได้ แต่ว่าจะต้องลงคะแนนเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกในที่ประชุมวุฒิสภา ก็เป็นสิทธิของสมาชิกฯ เหมือนกันที่จะขอลงใช้ข้อบังคับ ซึ่งคุณบดีได้เสนอของดใช้ข้อบังคับ ข้อ ๖๓ เฉพาะเพื่อการที่จะคัดค้านฉันผู้รับรองถูกต้องแล้ว

นายโกวิท สุรัสวดี : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผมขออนุญัตติหนึ่งก่อนจะไปถึงจุดนั้นครับ

ประธานวุฒิสภา : เดียว ๆ ให้ผมพูดให้จบก่อน ผมก็จะต้องขอมติว่าจะให้หนึ่งข้อใช้ข้อบังคับตามที่คุณบดีเสนอหรือไม่ เชิญคุณโกวิท

นายโกวิท สุรัสวดี : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผมคิดว่าจะไปถึงจุดนั้นยังคงไม่ได้ครับ ดราม่าเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม โกวิท สุรัสวดี สมาชิกวุฒิสภา ความจริงกระผมได้ตั้งหลักมาตั้งแต่ต้นแล้วว่า ในการพิจารณากฎหมายฉบับนี้กระผมจะงดออกเสียงทุกมาตรา แต่ก็ไม่อภิปรายด้วย แต่เนื่องจากในคราวนี้สมาชิกวุฒิสภาได้เสนอให้มีการลงมติโดยลงคะแนนลับ ถ้าหากว่าจะมีการทักท้วงก็จะต้องทักท้วงหรือจะเสนอเป็นอย่างอื่นในขณะที่มีการพิจารณาในขณะนั้น กระผมเคารพผู้ที่กำลังเสนอญัตติ แต่ต้องเรียนว่า ในขณะนี้สมาชิกวุฒิสภาจะหมดวาระในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ แล้ว จะปฏิเสธว่าไม่เข้าใจในเรื่องข้อบังคับหาได้ไม่ เพราะฉะนั้นฉันก็กระผมคิดว่า เมื่อมีกติกาที่ต้องว่ากันไปตามกติกา เรื่องผ่านไปแล้วก็ต้องผ่านไป เพราะฉะนั้นฉันก็กระผมคิดว่า คงจะต้องเดินหน้าต่อไปจนกระทั่งจบการพิจารณาในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอขอบคุณมากท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ~~ครับ~~ ผมได้วินิจฉัยไปแล้วว่า การกีดกันในขณะนี้
ทำไม่ได้แล้วเพราะได้ผ่านขั้นตอนนั้น หนทางที่ทำได้ทางเดียวก็คือ การงดใช้ข้อบังคับ
เมื่อบัดนี้สมาชิกฯ เสนอการงดใช้ข้อบังคับมา ผมก็จะต้องขอมติ การขอมติในที่นี้จะไม่
เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ เพราะฉะนั้นจะไม่ใช้การลงคะแนนลับครับ
เป็นเรื่องการงดใช้ข้อบังคับของเราเท่านั้น ใช้บัตรลงคะแนนตามเครื่องได้ครับ ท่านผู้ใด
เห็นควรงดใช้ข้อบังคับก็ให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย เห็นไม่ควรงดใช้ข้อบังคับก็ให้ลงคะแนน
ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ

นายสุชน ชาลิห์เครือ : ท่านประธานวุฒิสภา กรุณาอธิบายวิธีลงคะแนน
ให้ชัดเจน ~~ครับ~~ ~~ท่านประธานฯ~~ ~~ครับ~~

ประธานวุฒิสภา : ~~ครับ~~ ท่านผู้ใดเห็นควรงดใช้ข้อบังคับ ข้อ ๒๓ เพื่อเปิด
โอกาสให้มีการกีดกันได้ก็ให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นควรงดใช้ข้อบังคับเพื่อจะ
ได้ไม่เปิดโอกาสให้มีการกีดกันได้ ก็ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย

นายวิชาล ภัทรธรรมมาส : ท่านประธานวุฒิสภา ~~ครับ~~ ผม วิชาล
ภัทรธรรมมาส ใครจะขอให้ท่านประธานฯ ช่วยอธิบายอย่างง่าย ๆ อย่างเช่น ถ้าใครเห็นด้วย
กับญัตติของวุฒิสภาลงอย่างไร ถ้าเห็นด้วยกับญัตติของท่านบติลงอย่างไร เพราะฉะนั้น
ฟังที่ท่านประธานฯ อธิบายแล้วหลายคนที่นั่งอยู่ที่นี้ยังไม่เข้าใจครับ ขอบคุณครับ
ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : ผมพูดง่าย ๆ แล้วอย่าต่อว่ากัน ~~ครับ~~ ถ้าใครอยาก
ให้มีการลงคะแนนลับกันต่อไปถึงลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย ถ้าใครอยากให้มีการลงคะแนน
โดยเปิดเผยก็ลงคะแนนว่า เห็นด้วย คือเห็นด้วยตามคุณบติ นั่นคือง่าย ๆ ~~ครับ~~ ไม่ใช่
ทำโน้นข้อทั้งกับอย่าต่อว่ากัน ลงคะแนนเรียบร้อยแล้ว ~~ครับ~~ รวมนคะแนนได้ครับ
(มีสมาชิกฯ เห็นด้วยเป็นจำนวนมาก)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วย ๑๔๓ ไม่เห็นด้วย ๕๓ ~~ครับ~~ ~~นี่คือการงด~~
ใช้ข้อบังคับ ต่อไปที่คุณบติจะคัดค้านเชิญครับ

นายบติ จุณณานนท์ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ~~ครับ~~ ผม บติ
จุณณานนท์ ~~ครับ~~ ผมขออนุญาตกราบเรียนเสนอให้ที่ประชุมพิจารณาที่จะลงมติใน

ร่างพระราชบัญญัติล้มละลายนี้ตั้งแต่มาตรา ๕ เป็นต้นไปด้วยวิธีปกติที่เรากระทำมาจนกระทั่ง
โดยเปิดเผย ไม่ลงคะแนนลับด้วย ขอมขออนุญาตที่ประชุมรับรองญัตติครับ

ประธานวุฒิสภา : อย่าเพิ่งเอามือลงนะครับ เพราะเราจำเป็นต้อง
รู้จำนวน นับเสร็จหรือยังครับ นับเสร็จแล้วเอามือลงได้ครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง ๑๑๒ คน)

ประธานวุฒิสภา : มีผู้รับรอง ๑๑๒ เสียง เกิน ๑ ใน ๓ แล้วครับ
ก็ถือว่าต่อไปเป็นการลงคะแนนโดยเปิดเผยด้วย ท่านนายกฯ เชิญครับ

- ๔๔/๑

นายชวน หลีกภัย (นายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 กระผม นายชวน หลีกภัย ในฐานะนายกรัฐมนตรี ที่จริงแล้วไม่ใช่เป็นเรื่องที่รัฐบาล
 จะต้องกล่าวอะไรในขณะนี้ ~~หะ~~ ครี เพราะเป็นเรื่องของกรรมาธิการกับท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติ แต่ว่าที่กระผมขออนุญาตท่านประธานฯ เป็นพิเศษ เพราะ ~~หะ~~ เมื่อสักครู่นี้
 ที่ท่านอาจารย์ไพศาล ในฐานะประธานคณะกรรมาธิการได้กล่าวกับท่านประธานฯ และ
 สมาชิก ผู้มีเกียรติ ~~หะ~~ พาดพิงถึงรัฐบาลเล็กน้อย ซึ่งถ้าหาก ~~หะ~~ ไม่ทำความเข้าใจจะทำให้
 เกิดความรู้สึกว่า รัฐบาลไม่ได้สนใจที่จะไปหารือกับท่านตั้งแต่ตอนต้น อย่างถ้อย
 โอกาสนี้กราบเรียนว่า ด้วยความเคารพอาจารย์ไพศาล ในฐานะเป็นอาจารย์ของกระผม
 ผู้หนึ่ง และด้วยความเคารพเป็นส่วนตัวที่ท่านเป็นกรรมาธิการที่ขยันเอาใจใส่ดูแลเรื่องนี้
 เป็นความจริงที่ท่านกล่าวว่า โดยส่วนตัวพวกเราไม่เคยไปติดต่อขอให้ท่านทำอย่างนั้น
 ทำอย่างนี้ แต่ว่า ~~หะ~~ โดยรัฐบาลถือว่าวุฒิสภานั้นคือสภาถ่วงการกฎหมาย สิ่งที่รัฐบาล
 จะต้องส่งสัญญาณก็คือให้ตัวแทนรัฐบาลไปทำความเข้าใจในเหตุผลของรัฐบาลที่ออก
 กฎหมายเหล่านี้ และเขียนกฎหมายเหล่านี้มาอย่างนี้ โดยมอบให้ท่านรัฐมนตรีผู้
 ในฐานะเป็นกรรมาธิการท่านหนึ่ง และได้ขอร้องเป็นพิเศษก็คือ เนื่องจากกรรมาธิการ
 ที่รัฐบาลได้เสนอตั้งส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการที่มีประสบการณ์ คือเป็นผู้พิพากษา
 เป็นส่วนใหญ่ ก็เชื่อว่าท่านเหล่านี้มีประสบการณ์ด้วยตนเอง ก็ขอให้พยายามอธิบาย
 ให้กรรมาธิการได้รับทราบ ว่า ประเด็นเป็นอย่างไร ยิ่งเมื่อทราบว่า มติออกมาเท่า ๆ กัน
~~หะ~~ ครี ในประเด็นบางเรื่องซึ่งเป็นประเด็นสำคัญ แต่ว่าท่านประธานได้ชี้ขาดเสียง
 ข้างมาก เปลี่ยนแปลงไปจากที่รัฐบาลเสนอ ก็ยิ่งเห็นชัดว่า เสียงข้างมาก เพียงแต่
 ประธานชี้ขาดไปอีกอย่างหนึ่ง ต้องรีบทำความเข้าใจว่า วัตถุประสงค์ที่แท้จริงที่รัฐบาล
 เสนอกฎหมาย และเขียนมาอย่างนี้ความต้องการคืออะไร ให้ประชาชนเดือดร้อนเป็นไป
 ได้หรือ เพราะรัฐบาลจะต้องตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้ พยายามทำความเข้าใจด้วยความเชื่อ
 ว่า เหตุผลที่ท่าน ~~หะ~~ ครี สำหรับสภาที่มีผู้ทรงคุณวุฒิจะฟังรับ เพราะไม่เชื่อว่า การที่จะไป
 สั่ง ไปขอร้อง ไปทำอย่างอื่นในสิ่งที่ไม่มีเหตุผล สภานี้จะยอมรับได้ แม้ความสุกพัน
 ส่วนตัวหลายท่านในที่นี้จะมี แต่สิ่งที่จะเอ่ยก็คือ ~~หะ~~ ขอให้ช่วยดูเหตุผลสิ่งที่รัฐบาลเสนอ
 ว่า มีเหตุผลเพียงพอสำหรับเป็นกลไกหนึ่งในการแก้ปัญหา โดยถือหลักมาตรฐานของ

ประเทศไว้ได้หรือไม่ เมื่อเช้าก็มีผู้หวังดีจากสมาชิกรัฐสภา ด้วยความขอบพระคุณอย่างสูง ได้พยายามที่จะช่วยประสานติดต่อ และที่มีการคุยกันอย่างมาก ความจริงนำมาสู่ประเด็น เมื่อสักครูนี้อีกประเด็นหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงไป แต่หลายประเด็นทีเดียวที่ด้วยความเคารพต่อความเห็นของสมาชิกรัฐสภา รัฐบาลไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หลายเรื่อง เพราะเหตุว่า เป็นหลัก เป็นมาตรฐานบางอย่างที่จำเป็นต้องรักษาความสมดุลเอาไว้ แต่สำหรับมติของกรรมาธิการเรียนท่านประธานฯ ว่ารัฐบาลเคารพความเห็นของสมาชิกรัฐสภา รัฐบาลไม่ถือว่าสมาชิกรัฐสภาเป็นฝ่ายการเมือง ฝ่ายรัฐบาล หรือฝ่ายค้าน แต่ถือว่าเป็นสภาคนกรรมาธิการที่สามารถช่วยดูแลกฎหมายที่หากจะเกิดความบกพร่องได้ ซึ่งก็เคยทำมาแล้ว คราวนี้ก็เช่นเดียวกัน รัฐบาลก็ถือโอกาสนี้กราบเรียนในกรณีที่ท่านประธานคณะกรรมาธิการได้พูดถึงเหตุผลที่ไม่ได้ติดต่อเป็นส่วนตัวเพื่อขอไว้ทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้ ก็ด้วยความเคารพต่อสถาบันนี้ แม้กระทั่งท่านประธานฯ ซึ่งขอประทานกราบอภัย ไม่ใช่เฉพาะในฐานะท่านเป็นประธานฯ แต่โดยส่วนตัวก็มีความรัก เคารพนับถือกันส่วนตัว ก็ไม่เคยสงสัยเลยที่จะไปก้าวล่วงขอให้ท่านทำอะไรบางอย่างนี้ตามที่เรากำลังต้องการ ไม่เคย เพราะถือว่า ท่านอยู่ในฐานะที่ไม่พึงที่จะไปทำอะไรให้เสียหาย เสียเกียรติ ด้วยความเคารพอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ และสมาชิกรัฐสภาได้เข้าใจเจตนารมณ์ของรัฐบาล กราบขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์ไพศาล

- ๔๑/๑

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : การเรียนท่านประธานวุฒิสภาและการเรียนท่านนายกรัฐมนตรี กระผมขออนุญาตโอกาสนี้จะกราบเรียนอะไรสักเล็กน้อย ด้วยความเคารพท่านนายกรัฐมนตรีมาโดยตลอด มีความเคารพกันมาอย่างดียิ่งเป็นระยะเวลา ๓๐ - ๔๐ ปี แล้วกระผมคงเมื่อมาอยู่ในสภาก็ได้ทำงานเพื่อให้งานของรัฐบาลได้ลุล่วงไปตามควรแก่กรณี งานในด้านประจำกระผมเป็นกรรมการกฤษฎีกากระผมก็ช่วยในการร่างกฎหมายมาอย่างมาก แต่มีเรื่องหนึ่งที่กระผมยังไม่สบายใจอยู่จุดหนึ่งครับ กระผมไม่ทราบว่ามีใครไปกราบเรียนท่านนายกรัฐมนตรีว่า ในการประชุมของคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายล้มละลายนี้ เวลาไหนแล้วกระผมจะไหวดเข้าอีกข้างหนึ่งเป็นปกติ กระผมกราบเรียนต่อที่ประชุมครับ เวลากระผมเป็นประธานคณะกรรมการกระผมไม่เคยไหวดเลย เว้นแต่เสียงเสมอกันแล้วกระผมจึงไหวด แล้วมีการไหวดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ไม่ใช่กี่ครั้ง เพราะฉะนั้นกระผมกราบเรียนว่าใครไปกราบเรียนท่านอย่างนั้น ให้ท่านมาพูดคำคำนึงกับกระผม กระผมคิดว่าต้องชี้แจงให้ดี แล้วท่านจะได้พูดในที่พับลิก (Public) ด้วย ซึ่งทำให้กระผมเสียหาย กราบเรียนท่านด้วยความเคารพมีอยู่ครั้งเดียวเท่านั้น แล้วในการประชุมกรรมการทุกครั้งตามใครได้ว่ากระผมไม่เคยลงมติแต่ครั้งเดียว เว้นแต่การลงมตินั้นมีเสียงเสมอกัน กระผมจึงต้องลงไปทางใดทางหนึ่ง เหตุผลที่ลง กระผมชี้แจงให้ชัดเจน และในการพิจารณากฎหมายล้มละลายนี้มีประเด็นที่จะต้องลงมติเช่นนี้ะ ก็ลงเพียงครั้งเดียวที่บังเอิญว่าเสียงเสมอกันเท่านั้น ด้วยความเคารพกับท่านนายกรัฐมนตรี ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านนายกฯ

นายชวน หลีกภัย (นายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ สิ่งที่ผมกราบเรียนไปก็เป็นอย่างที่ท่านอาจารย์ไพศาลว่าครับ คือกรณีที่มีเสียงก้ำกึ่ง คือท่านท่านก็ชี้ขาดไป ไม่ได้มากไปกว่านั้นครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปครับ ท่านผู้สงวนถึงเวลาแล้ว เชิญครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น ในฐานะเป็นกรรมการและรองประธานคณะกรรมการก่อนอื่นกระผมขอกราบเรียนว่า ร่างกฎหมายล้มละลายนั้นได้มีการใช้มาเนิ่นนานแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ได้มีการแก้ไขกันมาประมาณ ๔ หรือ ๕ ครั้งด้วยกัน ทั้งชื่อแล้วก็สิ่งที่นำกล่าว

เพราะคำว่า “ล้มละลาย” แต่ขณะเดียวกันในสาระของกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายที่มีใช้เพื่อ
 เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้แต่เพียงฝ่ายเดียว แต่เป็นกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อลูกหนี้
 ซึ่งลูกหนี้เองก็มีโอกาสได้รับประโยชน์จากกฎหมายล้มละลายนี้ โดยเฉพาะถ้าลูกหนี้ก่อให้เกิด
 เกิดความผิดพลาดในการจัดการทรัพย์สินของตนเอง จนปรากฏว่าเป็นบุคคลที่มีหนี้สินเกิน
 พันตัวและมียอดหนี้ค้างชำระถึงกำหนดจำนวนหนึ่ง หากไม่มีกฎหมายล้มละลายเข้ามาช่วย
 จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้ดังกล่าวหนี้สินก็จะยิ่งพอกพูนเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจาก
 อัตราดอกเบี้ยที่ลูกหนี้ทั้งจะไม่สามารถดำเนินการชำระหนี้ที่ค้างชำระได้ ซึ่งจะต้องอาศัย
 กระบวนการในพระราชบัญญัติล้มละลาย ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้เองจะต้องถึงกับ
 ถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลายก็ได้ เช่นกรณีมีการประนอมหนี้แม้ถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลาย
 แล้ว ลูกหนี้ก็ยังมิสิทธิที่จะได้ประโยชน์จากกฎหมายล้มละลายเช่นเดียวกัน เพื่อให้หลุดพ้น
 จากการเป็นบุคคลล้มละลาย เพื่อให้หลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวง หลักรหัสในการหลุดพ้นจาก
 การเป็นบุคคลล้มละลายนั้น มีทั้งการประนอมหนี้หลังล้มละลาย การปลดจากล้มละลาย
 หรือการยกเลิกล้มละลาย ในเดือนเมษายน ๒๕๔๑ เมื่อรัฐบาลนี้เข้ามารับผิดชอบก็ได้มีการ
 แก้ไขกฎหมายล้มละลาย ได้มีการแก้ไขและเพิ่มมาตรการในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้
 ซึ่งเป็นมาตรการที่จะช่วยดูแลกิจการของลูกหนี้กรณีเป็นนิติบุคคลที่มีหนี้สินเกินกว่า
 ๑๐ ล้านบาทขึ้นไปให้มีการทำแผนฟื้นฟูกิจการ ให้มีผู้ทำแผน ดังปรากฏเป็นข่าวอยู่ปัจจุบันนี้
 ซึ่งผู้ทำแผนของสถาบันเกี่ยวกับ โรงงานแห่งหนึ่ง ผู้ทำแผนดังกล่าวนั้นก็ได้รับการแต่งตั้งจาก
 ศาลให้เป็นผู้ทำแผนเพื่อฟื้นฟูกิจการของโรงงานดังกล่าวนี้-----

แต่ก็ได้ถูกยิงเสียชีวิตไป นั่นก็ถือเป็นผู้ทำแผน ตามกฎหมายฟื้นฟูกิจการ ซึ่งรัฐสภาได้ผ่านออกมาใช้เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๑ เมื่อมีการพิจารณาถึงการที่นิติบุคคลเป็นหนี้เกินกว่า ๑๐ ล้านบาทขึ้นไปแล้ว บุคคลที่เป็นหนี้ต่ำกว่า ๑๐ ล้านบาทลงมา ก็เกิดข้อสงสัยว่า ถ้าเขาประสบกับปัญหานี้สินแล้วจะดำเนินการช่วยเหลือได้ประการใด และบรรดาครูบาอาจารย์ ข้าราชการชั้นผู้น้อย ตำรวจ ทหาร ชั้นผู้น้อย พ่อค้ารายย่อยระดับกลาง ๆ ถ้าเกิดปัญหาขึ้นมาจะอย่างไร เพราะกฎหมายล้มละลายเดิมนั้นใครมีหนี้เพียง ๕๐,๐๐๐ บาท สำหรับบุคคลธรรมดา และมีหนี้สำหรับ ๕ แสนบาท สำหรับนิติบุคคล และปรากฏพฤติการณ์ว่า เป็นบุคคลที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวก็จะถูกฟ้องล้มละลายเลย ถ้ารัฐบาลไม่ดำเนินการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวที่มีอยู่แล้ว คนจำนวนมากจะถูกฟ้องล้มละลาย ทั้งนี้ เพราะอัตราบุคคลที่เป็นหนี้มีอยู่ปัจจุบัน ที่เป็นหนี้ที่ปราศจากรายได้ตามตัวเลข ซึ่งกระผมได้ตรวจสอบมาแล้ว ปรากฏว่า มีจำนวนรายทั้งสิ้น ๓๘๗,๐๔๔ ราย มีหนี้ตั้งแต่ ๒ แสนบาท ถึง ๕ แสนบาท จำนวนประมาณ ๑ แสนราย มีหนี้ตั้งแต่ ๕ แสนบาท ถึงจำนวน ๑ ล้านบาท จำนวนประมาณ ๘๐,๐๐๐ รายเศษ มีหนี้ตั้งแต่ ๑ ล้านบาท ถึง ๕ ล้านบาท มีจำนวน ๑๒๕,๓๒๗ ราย มีหนี้ตั้งแต่ ๕ ล้านบาท ถึง ๑๐ ล้านบาท จำนวน ๑๒,๔๖๘ ราย มีหนี้ตั้งแต่ ๑๐ ล้านบาท ถึง ๒๐ ล้านบาท จำนวน ๑๑,๕๐๐ ราย มีหนี้ตั้งแต่ ๒๐ ล้านบาท ถึง ๕๐ ล้านบาท จำนวน ๗,๐๐๐ รายเศษ มีหนี้ตั้งแต่ ๕๐ ล้านบาท ถึง ๑๐๐ ล้านบาท จำนวน ๒,๐๐๐ รายเศษ ๑๐๐ ล้านบาท ถึง ๒๐๐ ล้านบาท ๑,๐๐๐ รายเศษ ๒๐๐ ล้านบาท ถึง ๓๐๐ ล้านบาท ๕๖๒ ราย ๓๐๐ ล้านบาท ถึง ๔๐๐ ล้านบาท ๓๐๘ ราย ๔๐๐ ล้านบาท ถึง ๕๐๐ ล้านบาท ๑๘๗ ราย และ ๕๐๐ ล้านบาทขึ้นไป ๑๘๐ ราย นั่นคือจำนวนบุคคลที่เป็นหนี้ที่ปราศจากรายได้ในปัจจุบันนี้ และจะเดี่ยวกั้นบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายซึ่งที่กระผมกราบเรียน ก็เป็นหนี้ในช่วงที่เสนอกฎหมายฉบับนี้ ในช่วงระยะ ๕ แสนบาท แต่เมื่อเสนอกฎหมายฉบับนี้เข้ามาแล้ว เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจยังไม่ดีขึ้น และมูลค่าของเงินลดลง รวมทั้งภาวะดอกเบี้ยที่บรรดาครูบาอาจารย์ ข้าราชการชั้นผู้น้อยทั้งหลายไม่สามารถที่จะชำระได้ ทำให้เพิ่มขึ้นเป็น ๕ แสนบาท ๖ แสนบาท สำหรับบุคคลธรรมดา กระผมเองในการพิจารณา

ในชั้นกรรมาการนั้น จึงได้เห็นชอบด้วยในกรณีที่ยายมูลหนี้จาก ๕ แสนบาทเป็น ๑ ล้านบาท สำหรับบุคคลธรรมดา และ ๑ ล้านบาท สำหรับนิติบุคคลเป็น ๒ ล้านบาท ซึ่งกรรมาการเสียงข้างมากก็ได้เห็นชอบด้วย และขณะเดียวกันในการเสนอ ร่างพระราชบัญญัติล้มละลายฉบับที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ รัฐบาลได้เสนอหลักการไป ๔ หลักการด้วยกัน คือหลักการประการที่ ๑ การเพิ่มจำนวนมูลหนี้ ดังที่กระผมได้ กราบเรียนแล้ว หลักการประการที่ ๒ คือการแก้ไขมาตรา ๕๔ (๒) ~~ดังนี้~~ เพื่อช่วย บุคคลธรรมดาที่เป็นหนี้ต่ำกว่า ๑๐ ล้านบาทลงมา เพราะกฎหมายล้มละลายเดิมนั้น ถ้าใครก็ตามเป็นหนี้สินและมีลักษณะเป็นหนี้สินส่วนตัว หากมีการให้ยืมเงิน กับบุคคลเหล่านั้น หรือหากมีการเพิ่มวงเงินหรือเพิ่มมัดเงินเข้าไป บุคคลที่ให้ยืมเงิน หรือเพิ่มมัดเงินก็ไม่สามารถที่จะไปขอชำระหนี้ในกรณีล้มละลายได้ นั่นคือ กฎหมายเดิม-----

- ๔๔/๑

รัฐบาลจึงได้แก้ไขว่า กรณีจะเพิ่มเมล็ดเงินเข้าไปเพื่อช่วยให้คนนั้นอันอยู่ในการประกอบกิจการต่าง ๆ ในกรณีดังกล่าว ๑๐ ล้านบาทของมาของบุคคลธรรมดา ให้สามารถเรียกชำระหนี้ได้ ให้สามารถมีสิทธิที่จะไปเรียกการชำระหนี้หรือขอแบ่งชำระหนี้กับลูกหนี้ นั้นได้เมื่อตกเป็นบุคคลล้มละลาย มีการแก้ไขมาตรา ๕๔ (๒) ให้ผู้ยังไม่ได้อุทการแก้ไขมาตรการอีกประการหนึ่งคือ แก้ไขมาตรการกรณีที่ผู้ใช้แรงงานที่เป็นหนี้ กรณีเจ้าของกิจการค้างชำระหนี้ค่าแรงงานของผู้ใช้แรงงาน เดิมนั้นผู้ใช้แรงงานสามารถที่จะรับชำระหนี้ได้ในระดับต่ำกว่าค่าภาษีอากร จึงได้มีการแก้ไขให้ผู้ใช้แรงงานทั้งหลายสามารถที่จะรับชำระหนี้ได้ หากเจ้าของกิจการหรือกิจการใด ๆ ไม่สามารถดำเนินการไปได้ ก็สามารถชำระหนี้ได้ เรียกชำระหนี้ได้ในระดับเดียวกันกับภาษีอากร ทำให้บรรดาผู้ใช้แรงงานทั้งหลายที่สถานประกอบการไม่สามารถดำเนินการไปได้ สามารถไปรับเงินค่าจ้างแรงงานที่ค้างชำระในจำนวนที่สูงขึ้น รวมทั้งได้มีการแก้ไขกลุ่มการลงคะแนนของลูกหนี้ ซึ่งกระผมเห็นว่า เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการที่จะนำมาช่วยเหลือพี่น้องประชาชน โดยเฉพาะระดับกลางลงมา ในขณะที่เดียวกันเมื่อมีการพิจารณาถึงครั้งนี้แล้ว ท่านกรรมาธิการก็ได้มีการเสนอคำแปรญัตติโดยขอเพิ่มข้อความเข้ามา ในการเพิ่มข้อความนั้นจะปรากฏอยู่ในมาตรา ๕ วรคสองของ (๒) ข้อความที่เพิ่มขึ้นมาคือ ข้อความว่า “เว้นแต่ในกรณีที่ลูกหนี้มีหลักทรัพย์เป็นประกันให้แก่เจ้าหนี้และหลักทรัพย์นั้นมีมูลค่าสูงกว่ามูลหนี้ในวันที่ยื่นฟ้องแล้ว หรือมูลหนี้เกิดจากการค้าประกัน ซึ่งลูกหนี้ดังกล่าวได้กระทำโดยสุจริต ห้ามไม่ให้ฟ้องลูกหนี้นั้นเป็นบุคคลล้มละลาย” ข้อความดังกล่าวนั้นกระผมไม่ได้เห็นชอบด้วย และมีการพิจารณาในชั้นกรรมาธิการ และได้มีการลงคะแนนกัน คะแนนก็ถึงครึ่ง ผมจำไม่ได้ว่า ๑ กับ ๑ หรือว่า ๘ กับ ๘ เสร็จแล้วท่านประธานก็กรุณาชี้ขาด เพราะฉะนั้นเสียงข้างมากที่ว่านี้ก็คือ เสียงข้างมากในการลงคะแนน ซึ่งท่านประธานกรุณาชี้ขาด ถึงอย่างไรก็ตาม ตามระเบียบการปฏิบัติของคณะกรรมการนั้น เมื่อกระผมเป็นเสียงกรรมาธิการที่เรียกว่า กรรมาธิการเสียงข้างน้อย จึงได้สงวนความเห็นในการที่จะให้ขอตัดข้อความทั้งหมดที่เพิ่มขึ้น ดังที่กระผมได้กราบเรียนผ่านไปแล้วเมื่อสักครู่นี้ตัดออก ทั้งนี้เพราะว่า กระผมเห็นว่า ข้อความดังกล่าวนี้ เป็นเรื่องที่เพิ่มเติมเข้ามานอกกว่าหลักการที่ได้มีการรับในวาระ ๑

ของสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมากต่อปัญหา
การแก้ไขปัญหานี้อื่น ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของประเทศ ทั้งนี้เพราะมีลักษณะเป็นการ
ยกเว้นการใช้มาตรการในทางกฎหมายล้มละลาย กับการกู้ที่มีหลักประกันและ
การดำเนินการต่อผู้ค้ำประกันในทุกกรณี หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ มีผลเป็นการทำลาย
หลักการของการใช้กฎหมายล้มละลาย ในการเข้ามาช่วยในการระงับปัญหานี้ส่วน
ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหานี้เสียของระบบ และถือว่าเป็นประเด็นที่ไม่อาจที่จะให้การรับได้
จึงได้ขอสงวนความเห็น ไม่เห็นด้วย -----

- ๔๕/๑

อีกทั้งข้อความดังกล่าวนี้ ซึ่งโดยปกติแล้วหนี้สินที่จะมีการก่อขึ้น ปกติการเรียกหลักประกันที่สูงกว่าจำนวนเงินที่ให้ผู้ยืม การแก้ไขในลักษณะเช่นนี้จะทำให้ไม่สามารถฟ้องคดีล้มละลายได้ หรือนิติกรรมทางการเงินเป็นส่วนใหญ่ได้ และข้อที่น่าเป็นห่วงที่สุดก็คือ จะมีผลเป็นการเพิ่มโอกาสในการประวิงการชำระหนี้ออกไป และจะทำให้หนี้ที่มีลักษณะเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ทั้งที่ลูกหนี้มีความสามารถชำระหนี้ได้ แต่ก็ถือโอกาสนี้ไม่ชำระหนี้ ซึ่งกรณีดังกล่าวนี้หลักกฎหมายสากลทั่วไป และเป็นหลักที่ข้อเสนอดังกล่าวเป็นการจัดกับหลักกฎหมายทั่วไป กระผมเห็นว่า ประเทศไทยเราเป็นประเทศที่มีการค้าเสรี กฎหมายของเราจะต้องได้รับการยอมรับจากสากลจึงจะเป็นช่องทางที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนและความเชื่อมั่นในด้านการใช้กฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย ตลอดจนความเชื่อมั่นที่จะเกิดขึ้นสำหรับผู้ที่จะมาลงทุน โดยเหตุผลดังกล่าวที่กราบเรียนมานี้ กระผมจึงขอคัดข้อความในวรรคสองของ (๒) ออกทั้งหมด

ประธานวุฒิสภา : เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดครั้ง กระผมการเสี่ยงข้างมากได้บอกว่า เหตุผลหนึ่งก็คือการแปรญัตติขัดต่อหลักการ ซึ่งผมได้ชี้ไปเมื่อสักครู่นี้แล้วว่าเป็นการกระทำไม่ได้เพราะไม่ขัดต่อหลักการ เนื่องจากเมื่อเวลาที่มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ นอกจากรัฐบาลเสนอแล้วจะมีสมาชิกพรรคของรัฐบาลช่วยกันเสนอมายังอีกคนละฉบับ ๒ ฉบับ และในแต่ละฉบับนั้นได้เขียนหลักการกว้างมาก กรอบคลุมหมดทั้งฉบับของกฎหมายล้มละลาย และเมื่อเวลาได้ผ่านเข้า รับก็รับทั้ง ๓ ฉบับ เพียงแต่ถือร่างรัฐบาลเป็นหลักในการพิจารณา เวลาส่งมาวุฒิสภาก็ส่งมาบอกมาด้วยว่า ทั้งของคณะรัฐมนตรีและของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในทางปฏิบัติปกติเราก็จะอ่านหลักการของทั้ง ๓ ฉบับนั้น แล้วเพื่อประหยัดเวลาของวุฒิสภา เวลาเราอ่านเราจึงให้อ่านแต่เฉพาะของร่างรัฐบาล แต่เป็นอันที่รู้กันว่าจะมีร่างของสมาชิกฯ ควมถูกกันอยู่ เพราะฉะนั้นโดยกฎ กติกาของข้อบังคับของวุฒิสภานั้นจึงไม่เป็นการขัดต่อหลักการ ส่วนเหตุผลอื่นก็สุดแต่สมาชิกผู้ร่าง เรื่องนี้ผมได้วินิจฉัยแล้ว เชิญท่านประธานคณะกรรมการเสี่ยงข้างมาก

นายไพศาล กุมารวิสัย (ประธานคณะกรรมการธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผมในฐานะเป็นผู้แทนพรรคเสี่ยงข้างมาก ในเบื้องต้นทีเดียว กระผมกราบเรียนว่า ด้วยความเคารพท่านรัฐมนตรีที่นั่งประชุมอยู่ด้วยกัน ประเด็นนี้เข้าใจ

ว่าเป็นประเด็นที่มากน้อยกว่ากัน โดยที่ประชุม ไม่ใช้มากเพราะกระผมชี้ขาด ประเด็นที่
 กระผมชี้ขาดคือประเด็นมาตรา ๓๕ ทวิ ซึ่งประเด็นสุดท้าย แต่กระผมกราบเรียนเพื่อ
 โปรดทราบ ด้วยความเคารพครับ กระผมขออนุญาตนัดเดียวเพิ่มเติมหนึ่งครั้งว่า ที่
 ท่านรัฐมนตรีในฐานะกรรมการร่วมกัน นั่งพิจารณาด้วยกันตลอด ที่ท่านได้กรุณาชี้แจง
 ถึงความจำเป็นของมาตราต่าง ๆ ทางคณะกรรมการเสียงข้างมากหรือข้างน้อย หรือที่จริง
 กรรมการด้วยกันเสียโดยไม่ได้มีการโหวตนั้นก็เห็นตรง เห็นชอบด้วยกับรัฐบาล โดยไม่ได้
 มีการแก้ไขในประเด็นอย่างที่เราจะได้กราบเรียนมาแต่ต้น คือเรามีประเด็นนี้กับ
 ประเด็นมาตรา ๓๕ เท่านั้นที่เป็นประเด็นสำคัญ แล้วประเด็นนี้กระผมกราบเรียนว่า จำได้
 ว่าได้มีการลงคะแนนเสียงเด็ดขาดไปโดยที่กระผมไม่ได้มีการชี้ขาด จะไปชี้ขาดเฉพาะใน
 ประเด็นมาตรา ๓๕ ถ้าได้ว่าในประเด็นมาตรา ๓๕ เสนอไว้เป็น ๒ วรค กระผมขอ
 ดอนนั้นก็กำลังลำบากเหมือนกัน กระผมบอกว่าถ้าวรคที่สองออกไปกระผมจะยินดี
 โหวตให้สำหรับมาตรา ๓๕ วรคแรก มันจึงเหลืออยู่วรคเดียวอยู่ตรงนั้น ท่านประธานฯ
 ที่เคารพครับ ในการพิจารณาปัญหานี้ กระผมได้กราบเรียนตอนต้นแล้วว่า คณะกรรมการ
 ด้วยเสียงข้างมากได้มองถึงภาวะเศรษฐกิจบ้านเมืองในขณะนี้มีปัญหา แล้วถ้าเราออก
 กฎหมายไปขณะนี้ ผู้ซึ่งอยู่ในเกณฑ์จะล้มละลายเป็นผู้ที่สุจริต เป็นผู้ที่ยังอยู่แต่เหตุการณ์
 ภาวะบ้านเมืองทำให้เขาตกอยู่ในภาวะเป็นบุคคลล้มละลาย แล้วถ้าภาวะตรงนี้เองเป็นภาวะที่
 มีจำนวนมากหลาย เราเป็นห่วงภาวะทางสังคมที่จะเกิดขึ้นตามมา ตรงนี้ครับเป็นประเด็น
 ที่ทำให้มีการโหวตกันว่า เราควรจะเห็นใจกับบุคคลเหล่านี้หรือไม่-----

- ๔๖/๑

แล้วกระผมอยากจะกราบเรียนเพิ่มเติมสักหนึ่งท่านประธานฯ ครับ ถ้าหากว่าภาวะเศรษฐกิจนี้ผ่านพ้นไป จะดีขนาดนี้ออกในวันหลัง หรือในวันหน้าหรือจะปรับปรุงกันอย่างไรก็ว่ากันได้ ดังที่เราเคยออกกฎหมายหลาย ๆ ฉบับในภาวะคับขัน แล้วเราก็ยกเลิกไป เพราะภาวะเปลี่ยนแปลงไปดังนั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นในภาวะปัจจุบันนี้ทางเราเห็นว่า อย่างที่ข้าเดิมด้วยประชาชนซึ่งกำลังยากลำบากอยู่ในขณะนี้ ยกเว้นไว้เป็นท่านองอาจจะเขียนไว้เป็นบทเฉพาะกาลก็ได้ ถ้าเมื่อว่าท่านรับหลักการตรงนี้เขียนเป็นบทเฉพาะกาลว่า มาตรานี้ใช้ไปสัก ๓ ปี ๕ ปี หรือว่าจะใช้ไปจนกระทั่งจอกชัย อย่างที่ท่านรัฐมนตรีบอกว่า เรากำลังยกร่างกฎหมายล้มละลายกันทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ในขณะนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นได้กระผมคิดว่า ภาวะในขณะนี้ก็จะผ่อนคลายไปกับประชาชนส่วนใหญ่ แล้วก็ไปตั้งกฎหมายที่เต็มบริบูรณ์ขึ้นมา เราแก้หยาบๆ ปัญหาขึ้นมาดูสิ ถ้าไม่สมควร หรือสมควรปรับปรุงประการใดก็เป็นไปได้ เพราะฉะนั้นท่านประธานฯ ครับ นี่ก็ความเห็นของเสียงข้างมากว่าควรจะมีมองถึงภาวะที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณจิรายุทธ์

นายจิรายุทธ์ วสุรัตน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายจิรายุทธ์ วสุรัตน์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างมาก ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องของเพื่อนสมาชิกในการที่จะลงมติในมาตรานี้ กระผมขอทำความเข้าใจสั้น ๆ เล็กน้อยนิดเดียว คือในวรรคที่สองที่คณะกรรมการเสียงข้างมากมีความเห็นนั้นมิใช่ความอยู่ ๒ อย่างอย่างหนึ่งก็คือว่า ถ้าพูดภาษาชาวบ้านก็คือว่า การที่จะฟ้องบุคคลล้มละลายนั่นให้เอาทรัพย์สินในวันที่เป็นหนี้สินกันนั้นมาพูดคุยกัน แล้ววรรคที่สองก็คือว่า บุคคลที่คำประกันนั้นขอให้ไปฟ้องความแพ่ง อย่าไปฟ้องความอาญาเข้าแก่กันเอง เพราะฉะนั้นในประเด็น ๒ ประเด็นนี้กระผมขออนุญาตท่านประธานฯ ที่จะกราบเรียนเพื่อนสมาชิกเพื่อความเข้าใจในประเด็นแรกเสียก่อน

ในประเด็นแรกความหมายเป็นอย่างนี้ วันนี้เราไม่ได้พูดกันถึงนิติบุคคล เราพูดกันถึงบุคคลธรรมดา แล้วเฉพาะอย่างยิ่งที่สำคัญที่สุดพูดถึงบุคคลที่มีรายได้น้อย

และรายได้ปานกลาง นี่คือการที่เรารู้ตัวกัน ณ วันนี้และเวลานี้ ต้องทำความเข้าใจ
 ตรงนี้ก่อน กระบวนการในการที่จะเป็นหนี้เป็นสินกันนั้น ในประเทศไทยที่ถือปฏิบัติ
 กันมานั้น ท่านประธานฯ ครับ ททรัพย์สินต้องมีเหนือหนี้สินเป็นเท่าตัว สถาบันการเงิน
 ไม่เคยที่จะปล่อยหนี้สินเฉพาะอย่างยิ่งกับรายเล็กและรายกลาง ในกรณีที่มีทรัพย์สิน
 น้อยกว่าหนี้สิน เพราะฉะนั้นท่านจะไปกู้ยืมเงินสักล้านกว่าบาทซื้อบ้าน ท่านก็ต้องมีบ้าน
 ราคาประมาณสัก ๓ ล้านบาท ท่านถึงจะไปกู้ยืมเงินได้ ไม่ใช่ท่านมีบ้าน ๓ ล้านบาท
 แล้วท่านไปกู้ ๕ ล้านบาท คงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ตรงนี้เองกระผมถึงพูดตรงนี้ว่า
 ในเมื่อภาวะเศรษฐกิจวิกฤตอย่างนี้ แล้วจริง ๆ แล้วบ้านและรถยนต์ เฉพาะอย่างยิ่งบ้าน
 นั่นคือปัจจัยสี่ ซึ่งในต่างประเทศนั้นเขามีวิธีการที่จะดูแลให้คนของเขาที่มีที่ยึดมั่น
 อย่างน้อยมีบ้านที่จะอยู่ได้ แต่ของเราเนื่องจากหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐซึ่งมีขอบเขต และ
 ยังมีความสามารถที่ยังน้อยอยู่ เพราะฉะนั้นก็มีความจำเป็นที่บุคคลทั่วไปธรรมดา
 ก็จะค้นหาที่อยู่อาศัย แต่ก็มีความจำเป็นที่ต้องเป็นหนี้เป็นสินตรงนั้น แล้วกระผม
 จะเอาตัวเลขชี้แจงให้ชัดเจนในขั้นตอนต่อไป แต่โดยสรุปก็คือ ถ้าเมื่อจะมีการฟ้อง
 ล้มละลาย มีอยู่ ๓ กรณีที่ท่านสนใจก็คือการฟ้องล้มละลายบุคคลได้
 ประเด็นที่ ๑ ก็คือมีหนี้สินเกินพันตัว อันนั้นก็คือประเด็นก็คือต้องมีทรัพย์สินน้อยกว่า
 หนี้สินนั้น ททรัพย์สินที่ท่านเคยมีอยู่นั้นราคาหายไป ประเด็นที่ ๒ ก็คือท่านไม่มี
 ความสามารถในการชำระหนี้สินอันนั้น และประเด็นที่ ๓ ก็คือทุนทรัพย์ที่
 ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวถึง เพิ่มจาก ๕ แสนบาทเป็น ๑ ล้านบาทหรืออะไรก็ตาม
 ประเด็นตรงนี้เป็นประเด็นที่สำคัญมาก สำคัญอย่างไร สำคัญก็เพราะว่า บัดนี้
 ททรัพย์สินที่ท่านมีอยู่นั้นหายไป ๑ - ๔ เท่าตัว หรืออาจจะเป็น ๕ เท่าตัวได้ เหตุผล
 ในการหายไปนั้น ประเด็นหลักที่สำคัญที่สุดก็มาจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งเขา
 เหล่านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัว -----

ในช่วงปีกว่าที่ผ่านมาสภาพคล่องของการเงินทำให้กำลังซื้อถดถอยลงไป อัตราดอกเบี้ยขึ้นไปถึง ๒๐ ถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ก็อยู่ในสภาพที่เขาไม่สามารถจะชำระหนี้ได้เช่นเดียวกัน ผ่อนไปเท่าไรกลายเป็นดอกเบี้ยทั้งหมด ไม่มีเงินต้นเลย ในระหว่างที่การค้าการขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเขาหรืออาจจะคงงานเสียด้วยซ้ำไป สามีภรรยาคนหนึ่งอาจจะมียาได้สัก ๓๐,๐๐๐ - ๔๐,๐๐๐ บาท ผ่อนบ้านอยู่เดือนหนึ่งสัก ๑๐,๐๐๐ กว่าบาท เกิดตกงานขึ้นมา คนหนึ่งหรือสองคน ประเด็นตรงนี้คือประเด็นที่เรากำลังพิจารณาว่า นั่นแหละเขาตกไปอยู่ในภายใต้ที่เรียกว่าหนี้สินล้นพ้นตัว ครึ่งนี้ท่านรัฐมนตรีได้กรุณาให้ตัวเลข จริง ๆ แล้วก็เป็นตัวเลขขึ้นเดียวกันที่กระผมก็ได้รับมา แต่ความเข้าใจตรงนี้คลาดเคลื่อนกันนิดหนึ่ง ระหว่างท่านรัฐมนตรีกับกระผม คือตัวเลขที่กระผมได้รับมาจากธนาคารแห่งประเทศไทย นั้น เป็นตัวเลขที่เป็นหนี้เสียแล้ว ไม่ใช่เป็นหนี้ คือธนาคารแห่งประเทศไทยได้มีจดหมายยืนยันมาว่า ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ข้อมูลล่าสุดที่ธนาคารพาณิชย์ไทยส่งมาให้ธนาคาร มีจำนวนรายของสินทรัพย์จัดขึ้นตามที่คณะกรรมการวิสามัญได้ขอมมา สินทรัพย์จัดขึ้นก็หมายความว่าเสียไปแล้ว ไม่ใช่ว่าเป็นหนี้เสียไปแล้ว พูดโดยสรุปก็คือว่า ถึง ๕ ล้านบาทนั้น ๓๕๐,๐๐๐ ครอบคลุม ๓๕๐,๐๐๐ รายนั้นคือ ๓๕๐,๐๐๐ ครอบคลุม สำหรับเฉพาะธนาคารพาณิชย์ ๑๕ แห่ง สำหรับภายใต้ ประส. ภายใต้ ๔๖ ไฟแนนซ์ยังไม่ได้พูดถึง สำหรับธนาคารต่างประเทศยังไม่ได้พูดถึง สำหรับบริษัทไฟแนนซ์ที่เหลือยังปฏิบัติหน้าที่อยู่ยังไม่ได้พูดถึง ที่สำคัญก็คือว่าหนี้สินที่เสียแล้วหนี้เหล่านั้นนอกจากเสียแล้ว หนี้เหล่านั้นมีผู้ค้ำประกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้าราชการประจำเสียด้วยซ้ำ เกือบทุกราย

สำหรับหนี้สินที่เครื่องฟักเงิน ประเทศไทย ณ วันนี้ผู้เสียภาษีรายได้อยู่เพียง ๓ ล้านคน จาก ๑๑ ล้านคน ซึ่งส่วนที่เหลืออีก ๘ - ๘ ล้านคนนั้นก็ทราบตัวว่า เป็นแรงงานชั้นต่ำคงไม่ได้เสียภาษีรายได้ กระผมพูดว่า วิฤตตรงนี้เขาไม่ได้ทำ ประเด็นคือ สภาวะแวดล้อมทำ เพราะฉะนั้นตรงนี้อาจทำให้เขาไม่ได้หรือ เป็น ๑ ล้านครอบคลุม ๘ แสนครอบคลุม ตรงนี้ปัญหาจะเป็นวิฤตใหญ่โตไปกว่าหนี้ถ้าผู้เขาไม่มีที่อยู่อาศัย เอาเขาไปขายเร็ว ๆ กรณีของ ประส. ชีชัด ในระหว่างที่มีเงินไม่มี ในระหว่างที่สภาพคล่องไม่มี ในระหว่างที่ธนาคารยังไม่ปล่อยสินเชื่อ ยังไม่ได้ทำงานในฐานะของธนาคาร ในระหว่างนั้นถ้าเราจะเอาเขาไปฟ้องล้มละลายและขายทรัพย์สินไปแน่นอนที่สุดทรัพย์สินก็จะยิ่งราคาตกลงไปแล้ว

อะไรจะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่เรียกร้องในมาครานี้คือ นอกว่า วันที่เราเป็นหนี้เป็นสินกัน นั้นเราควรจะต้องนั้น ถ้าเราอยากจะเป็นสากล สหรัฐอเมริกาหรือที่อื่นเขาก็ดูวันนั้น เขา ถือว่าการให้กู้ยืมกันทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้ร่วมกัน จะนอกว่า ลูกหนี้เป็นคนเลวไม่ได้ เจ้าหนี้เป็นคนให้กู้ เจ้าหนี้ก็รู้อยู่แก่ใจ เพราะเจ้าหนี้เป็นผู้ค้าดอกเบี้ย คำกำไรจากอันนั้น ก็รู้ว่าเขามีฐานะที่จะจ่ายคืนได้ เจ้าหนี้ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะไปยึดเขามาแล้วที่ทอดตลาด เจ้าหนี้อยู่ในฐานะที่จะหารายได้จากดอกเบี้ยอันนั้น แต่บางเอื้อฉวนธรรมของประเทศไทย ในการกู้ยืมเงินนั้นมันถูกมันผิดก็เป็นวัฒนธรรมอย่างนี้แหละครับ ท่านเอาทรัพย์สินไปเขาก็ ให้ท่าน ๓๐ - ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เสร็จแล้วท่านก็ต้องคำประกันส่วนตัวอีก ท่านต้องไปหา ผู้ค้ำประกันมาอีก เพราะฉะนั้นในวรรคที่สองนี้อ่าเข้าใจคิดว่า ฟ้องเรียกเงินคืนไม่ได้ ฟ้องได้ ฟ้องแพ่ง ขอเพียงแต่ว่าอย่าไปฟ้องอาญาเขา อย่าไปฟ้องล้มละลายเขาสำหรับคน ค้ำประกันส่วนตัว เขาไม่มีความผิดนี้ครับ และเป็นวัฒนธรรมไทยด้วย ในเวลาเดียวกัน ในการค้ำประกันส่วนตัวให้กับพรรคพวก เพื่อนฝูงญาติพี่น้อง แม้กระทั่งลูกน้องของเรา เอง ซึ่งไม่ได้เป็นญาติเราด้วย-----

- ๔๘/๑

อันนี้เป็นวัฒนธรรมไทยที่ทำกันมาจะถูกจะผิดก็ตาม ก็เป็นวัฒนธรรมไทยเช่นเดียวกัน
 ของสถาบันการเงินที่ให้ผู้กู้ยืมมาแบบนี้ คราวนี้คำถามถึงบอกว่า ถ้าทำอย่างนี้แล้ว
 ต่อไปสถาบันการเงินจะไม่ให้ผู้กู้ยืมอีกต่อไปแล้ว ท่านสมาชิก ที่เคารพ วันแรกที่เราจะ
 ทำการ รีสตรัคเจอร์ (Restructure) สถาบันการเงิน จะฟื้นฟูสถาบันการเงิน กระผมได้ยิน
 ชัดเจนตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะเลิกการกู้ยืมเงินในระบบที่เอาสินทรัพย์ เอาบุคคลค้ำประกัน
 เราจะหันมาหาระบบที่เรียกว่าเงินสดหมุนเวียน หรือแคชโฟลว์เบสิก (Cash flow basic)
 เราจะดูว่าโครงการนั้นไปได้ไหม เราจะดูว่าความสามารถในการจ่ายเงินคืนมีไหม เราจะ
 ไม่เอาอีกแล้วเรื่องของทรัพย์สิน เราจะไม่เอาอีกแล้วเรื่องของบุคคลค้ำประกัน ซึ่งอันนี้คือ
 กติกาสากล นานาชาติเขาทำกันทั้งนั้น ขอความกรุณาอย่าไปดูเฉพาะบางจุดเล็ก ๆ น้อย ๆ
 ของแต่ละชาติแล้วมาพูดกัน สาทกลเขาเป็นอย่างนั้น และนโยบายของรัฐบาลก็บอกชัดเจน
 ว่า จะเดินไปสู่จุดนั้นตรงจุดนั้นแล้วทำไมไปกลัวล่ะครับ ณ วันนี้เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่
 มาพูดจากันวันนี้ ท่านสมาชิก ที่เคารพ เรื่องนี้พูดจากันมา ๖ - ๗ เดือน พูดจากันมา
 หลายครั้ง และเป็นหลักฐานแม้กระทั่งในสถานที่ในวันที่ผ่านกฎหมาย พ.ร.บ. จัดตั้งศาล
 ล้มละลาย รัฐบาลก็รับรองว่า หลักการและเหตุผลเหล่านี้เป็นเรื่องที่ต้องแก้ไข ๒ - ๓ วันนี่
 ก็ยังรับว่าเป็นเรื่องถูกต้อง แต่ต้องแก้ไข หัดขอให้ไปแก้ไขที่กฎหมายฉบับอื่น ตรงนี้ที่
 กระผมคิดว่า ในเมื่อเกือบ ๑ ล้านครอบครัวเขาเดือดร้อนก็แก้ไขเสียตรงนี้ หลักการ
 ท่านประธานฯ ก็ได้ชี้แจงแล้วว่าไม่ผิด ถ้าไม่ผิดก็แก้ไขตรงนี้สิครับ กระผมเองก็ได้รับเชิญ
 จากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมให้ไปเป็นกรรมการที่จะรื้อกฎหมายล้มละลาย
 ใหม่ เราก็ทราบดีในกระบวนการยุติธรรม ในกระบวนการที่จะผ่านกฎหมายแต่ละฉบับ
 นั้น คงไม่ใช่เวลา ๓ เดือน ๖ เดือน บางฉบับใช้เวลาถึงเป็น ๕ ปี ๑๐ ปี แต่วิกฤตตรงนี้
 รอไม่ได้ ณ วันนี้เอาแค่ ๓๕๐,๐๐๐ ครอบครัวที่ต่ำกว่า ๕ ล้านบาท ที่วันนี้ทรัพย์สินเขา
 น้อยกว่าหนี้สิน ท่านอย่าบอกกระผมเลยว่า เพราะพวกนี้มีมากกว่า มีเหลือไม่กี่ร้อยราย
 ไม่กี่หมื่นรายไม่กี่พันราย เป็นไปไม่ได้หรอกครับ เวลาที่ทรัพย์สินหายไปแล้ว
 ๓ - ๔ เท่าตัว เฉพาะอย่างยิ่งในกรณีผู้รับบ้าน ท่านอย่าบอกกระผมเลยว่า
 ๓๕๐,๐๐๐ ครอบครัวนี้ยังเป็นที่ได้อยู่ ตัวเลขยืนยันว่าเป็นหนี้ที่เสียไปแล้ว ไม่มี
 ความสามารถในการจ่ายแล้ว ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมคงต้องอ้างถึง จริง ๆ แล้ว

วันนี้ วาระที่ ๔.๘ เป็นเรื่องของคณะกรรมการการคลัง การธนาคารและสถาบันการเงิน ของวุฒิสภาที่จะดูรายงานต่อวุฒิสภา นำเสียดายที่เวลาที่มีต้นก็เลย ๔.๕ ต้องขึ้นมาก่อน แต่ ในรายงานฉบับนั้นซึ่งจะรายงานขึ้นอันต่อไปว่า พ.ร.บ. ทั้ง ๑๑ ฉบับ ที่แก้ไขวิกฤต เศรษฐกิจนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูเศรษฐกิจ ในทางตรงกันข้ามเมื่อวานนี้เราก็คมี การสัมมนาและชี้ชัดเช่นเดียวกัน ในทางตรงกันข้ามจะเป็นการเร่งให้คนไทยในชาตินี้ สัมผัสความเรื้อรังขึ้น ซึ่งตรงนี้เป็นอันตรายมากยิ่งขึ้น ท่านประธานฯ ที่เคารพ ทรพยากรณ์ ของประเทศนั้นเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด เขาเหล่านั้นที่กระผมยกตัวอย่างเอาน้อยที่สุด ๓๕๐,๐๐๐ ครอบครัว ท่านจะเอาเขาเข้าไปแช่แข็งโดยที่เขาไม่ได้รับคิดชอบภาวะนี้ เขา ไม่ทำมาเลย กระผมขอความกรุณาเถอะครับว่า คิดตรงนี้ให้ดี ขอขอบคุณมากครับ

- ๔๕/๑

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายอาภา เมฆสวัสดิ์ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญคุณไพฑูริย์ครับ

นายไพฑูริย์ วัฒนศิริธรรม : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม

นายไพฑูริย์ วัฒนศิริธรรม กราบขอแสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ในภาวะที่ทุกท่านได้กล่าวว่า เป็นภาวะวิกฤตยิ่งเป็นภาวะที่จะต้องนึกถึงการร่วมมือกันมากกว่าการที่จะเผชิญหน้า ไม่ใช่เป็นเวลาที่เราจะมาเกี่ยงกัน หรือมาคิดว่าจะให้ฝ่ายไหนได้ ฝ่ายไหนเสีย ปัญหาวิกฤตเกิดขึ้นทำให้เราได้รับผลกระทบร่วมกันหลายสิ่งหลายอย่างในสิ่งที่ไม่มีผู้ใดเป็นต้นเหตุ เป็นต้นว่า ธุรกรรมที่ต้องว่างงานโดยฉับพลัน พนักงานบริษัทห้างร้านที่ต้องไม่มีงานทำโดยฉับพลัน ก็ไม่ใช่ความผิดของเขา แต่เราไม่สามารถที่จะออกกฎหมายห้ามบริษัทปิดกิจการ เพื่อจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นได้ เราต้องหาวิธีอื่นที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ เช่น ผู้ที่ว่างงานจำนวนประมาณ ๒ ล้านครอบครัว เกษตรกรจำนวนมากมีหนี้สินล้นพ้นตัวมีปัญหาการทำมาหากินมีไม่พอ ก็ไม่ใช่ความผิดของเขา แต่เราก็ไม่สามารถจะออกกฎหมายห้ามไม่ให้เกษตรกรต้องชำระภาระความเดือดร้อนเหล่านั้น เราไม่สามารถจะออกกฎหมายที่จะยกหนี้ให้เกษตรกรเพียงเพราะว่าเราเห็นใจ แต่เราจำเป็นต้องรักษาวินัยทางการเงินในเรื่องเกษตรกรที่มีจำนวนมากหลายล้านคน แต่ขณะเดียวกันก็ต้องมีมาตรการที่จะเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ผ่อนหนักเป็นเบา ฉะนั้นก็ฉันทันในเรื่องของหนี้สินที่บุคคลที่ดี ทุจริตก็ดี เป็นหนี้กับเจ้าหนี้คือสถาบันการเงิน ไม่ใช่หนี้ในช่วงเวลาที่จะมาเกี่ยงกันว่า จะให้เจ้าหนี้รับผิดชอบ หรือลูกหนี้รับผิดชอบ หรือจะผ่อนผันให้ใคร จะเป็นเรื่องที่จะต้องให้ทุกฝ่ายเข้ามาช่วยกันจึงจะสามารถฟันฝ่าวิกฤตไปได้ ภาวะวิกฤตที่หลายคนเดือดร้อนต้องมาช่วยกันดูว่า จะช่วยเหลือกันได้อย่างไร เจ้าหนี้ก็ต้องช่วย ลูกหนี้ก็ต้องช่วย กฎหมายที่กำหนดว่าลูกหนี้จะต้องชำระหนี้ ถ้าเราไม่สามารถชำระหนี้ได้ ก็ต้องมีกระบวนการตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการฟ้องทางแพ่ง หรือแม้กระทั่งฟ้องล้มละลาย แต่นั่นก็เป็นเพียงกลไกทางกฎหมายเพื่อจะเปิดช่องให้มีการเจรจาปรองดองกันระหว่างลูกหนี้กับเจ้าหนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน ในลักษณะเช่นนี้จะเห็นได้ว่า

กฎหมายเป็นเพียงเครื่องมือที่จะช่วยให้เกิดการถือเพื่อเพื่อแผ้วส่วนมือซึ่งกันและกัน เพื่อให้
เกิดผลดีร่วมกัน กระผมจึงคิดว่า การที่มีกฎหมายว่าด้วยการล้มละลายไว้ก็เป็นเพียงมาตรการ
หนึ่งเท่านั้นที่จะช่วยให้เจ้าหนี้และลูกหนี้ได้มาปรองดองกัน ถ้าถือว่าเราดัดคดีกันออกไป
โดยเฉพาะการที่จะยกเลิกคดีกันกับกรณีซึ่งได้มีการตกลงกันมาแล้ว นั่นก็คือ สถาบัน
การเงินกับลูกหนี้ได้ตกลงกันมาภายใต้คดีกันหนึ่ง ถ้าอยู่มาวันหนึ่งคือ ณ ปัจจุบันนี้เรายกเลิก
คดีกันนั้น ย่อมจะก่อให้เกิดความวุ่นวาย เกิดความไม่แน่นอน เกิดความวุ่นวายต่าง ๆ ผลเสีย
ที่จะเกิดขึ้นจะไม่ได้เกิดขึ้นกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเกิดขึ้นกับทุกฝ่าย.....

- ๕๐/๑

ในกรณีที่เกิดความวุ่นวาย เกิดความหวั่นไหวไม่แน่ใจขึ้นก็จะส่งคนออกไปตั้งสถาบันการเงิน ถ้าส่งคนไปถึงสถาบันการเงินย่อมกระทบกระเทือนผู้ฝากที่มีจำนวนมากที่สุด เทียบกับลูกหนี้แล้วผู้ฝากจะมากกว่าหลายเท่า ถ้ากระทบกระเทือนถึงผู้ฝากที่ยอมเดือดร้อนอย่างถึงยวดย แต่ถ้าจะไม่กระทบกระเทือนผู้ฝากก็ต้องให้ผู้เสียภาษีทั้งประเทศมารวบรวมภาระที่จะโอนให้ผู้ฝากไว้ซึ่งเช่นที่เราได้ทำมาแล้ว ฉะนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องของการเกี่ยวว่าจะให้ใครรับภาระมากหรือน้อย แต่ต้องช่วยกันรับภาระ สิ่งที่เหมาะสมก็คือว่าเจ้าหนี้คือสถาบันการเงินก็ต้องใช้ความพยายาม ที่จริงสถาบันการเงินขณะนี้ก็เดือดร้อนอยู่มิใช่ว่าไม่เดือดร้อน เดือดร้อนอย่างแสนสาหัสด้วยซ้ำกันครับ ถ้าจะขออนุญาตว่า อาจจะยกเว้นธนาคารออมสิน ด้วยความที่มีความอนุรักษนิยมก็เลยทำให้มีปัญหาหน่อยหน่อย แต่สถาบันการเงินโดยทั่วไปมีความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส ลูกหนี้ก็เดือดร้อน ฉะนั้นทั้งสองฝ่ายก็ต้องหันหน้าเข้าหากัน จะช่วยกันแบ่งเบาภาระอย่างไร กฎหมายที่เขียนไว้ว่าให้มีการฟ้องล้มละลายได้ มิได้หมายความว่า สถาบันการเงินจะไปฟ้องล้มละลายเป็นการใหญ่ โดยปกติวิสัยของสถาบันการเงินแล้ว การฟ้องล้มละลายเป็นมาตรการสุดท้ายที่จะพึงทำและไม่มีใครอยากทำ ยิ่งกฎหมายเปิดช่องให้มีการพยายามที่จะเจรจาฟื้นฟูหรือเจรจาไกล่เกลี่ยปรองดองกัน ยิ่งเป็นสิ่งที่สถาบันการเงินจะพยายามทำสิ่งนั้น กระผมจึงคิดว่า การที่มีวรรคสองของมาตรา ๕ (๒) ไว้เป็นการทำให้เกิดกติกาที่เกยรับรู้กันมาต้องหมดไป เป็นการแบ่งพวก กลายเป็นว่าจะบรรเทาความเดือดร้อนของคนกลุ่มหนึ่ง โดยคิดว่าจะช่วยได้จริง แต่กระผมคิดว่า จะไม่สามารถช่วยได้จริง เพราะว่า ถ้าช่วยเพียงฝ่ายเดียวจะกระทบอีกฝ่ายและกระทบต่อไปอีกหลายทอด ในที่สุดจะกระทบทั้งสังคม ทั้งประเทศชาติ ทางที่ดีก็คือ ไม่ต้องมีวรรคนี้ ใช้กติกาเดิมนั้นแหละ ถ้าจะมีการแก้ไขในแง่ของวงเงินตามวรรคหนึ่ง กระผมคิดว่าเหมาะสม และถ้าจะมีการแก้ไขในมาตราอื่น เป็นต้นว่า ในเรื่องของการกำหนดเวลาที่ถูกฟ้องล้มละลายหรือผู้ที่เ็นบุคคลล้มละลายจะหมดสภาพล้มละลายให้เร็วขึ้น จะเป็น ๕ ปี ๑ ปี หรือแม้กระทั่ง ๑ ปี กระผมคิดว่า เป็นสิ่งที่อาจจะรับกันได้ เพื่อจะเป็นการแบ่งเบาซึ่งกันและกัน กระผมจึงขออภิปรายสนับสนุนกรณีการเสียงข้างน้อยที่เห็นว่า น่าจะตัดวรรคสองของมาตรา ๕ (๒) ออกไป ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการ

นายปกติ พัฒนกุล (รองประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน
 ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ปกติ พัฒนกุล เป็นรองประธานคณะกรรมการ
 ท่านประธานวุฒิสภาได้รับ กระผมได้มีโอกาสเข้าร่วมการประชุมทุกครั้ง และในที่ประชุมนั้น
 ท่านกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิท่านก็ห่วงใย ไม่ว่าทั้งฝ่ายลูกหนี้และทั้งฝ่ายเจ้าหนี้
 และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทุกคนก็ห่วงใยเศรษฐกิจของบ้านเมือง และต่างคนต่างก็มีเหตุผล
 ที่กระผมกราบเรียนอย่างนี้เพราะเหตุว่า กระผมเป็นคนหนึ่งที่ไม่ลงคะแนนออกเสียงให้
 ท่านกรรมการที่ขอแปรญัตติเพิ่มเติมความในวรรคท้ายของมาตรา ๕ ลงไป กระผม
 ใคร่ประธานกรรมาเรียนแสดงเหตุผลต่อท่านประธานฯ และท่านผู้ทรงคุณวุฒิที่เคารพ
 ท่านประธานวุฒิสภาได้รับ ก่อนอื่นกระผมเรียนว่า กระผมนั้นห่วงใยลูกหนี้ไม่น้อยกว่า
 ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติทั้งหลาย เพราะในวาระแรกที่กฎหมายล้มละลายเข้าสู่การ
 พิจารณาของสภานั้น กระผมได้ลุกขึ้นอภิปรายเป็นคนแรกและนานพอสมควรในเรื่องที่
 ไม่ควรเอาบุคคลล้มละลาย กระผมจะไม่ย้อนความไปถึงตรงนั้น แต่อยากจะเรียนว่า
 สิ่งที่ท่านสมาชิก ห่วงใยก็เหมือนเช่นท่านกรรมการก็คือ ห่วงลูกหนี้ ห่วงเจ้าหนี้
 และห่วงเศรษฐกิจของประเทศ

- ๕๑/๑

ท่านประธานฯ ครับ ตามข้อความที่ได้เพิ่มเข้ามานั้นในบทยกเว้นหลักของกฎหมายทั่วไปในเรื่องการล้มละลาย เรื่องล้มละลายนั้นเป็นกฎหมายที่ว่าด้วยลูกหนี้ ว่าด้วยเจ้าหนี้ ว่าด้วยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และศาล แต่สิ่งที่เดิมเข้ามานั้นกลับว่าด้วยผู้ค้าประกันเข้าไปด้วย ~~ท่านประธานฯ ครับ~~ ที่เดิมเข้ามานั้นบังคับใช้เป็นหลักทั่วไป นั่นแปลว่าบังคับกับทั้งบุคคลธรรมดา และบังคับทั้งนิติบุคคล ก่อนอื่นกระผมใคร่ขอประทานกราบเรียนว่า นิติบุคคลของเรานั้นไม่เหมือนต่างประเทศ ถามว่า ทำไมถึงพูดเช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่า นิติบุคคลของเมืองเรานั้นเป็นนิติบุคคลที่มีเจ้าของ มีคณะบุคคล บรรดาเครือญาติถือหุ้นใหญ่ และนำไปจดทะเบียนเป็นบริษัทมหาชนให้เข้าตามหลักเกณฑ์ในการจดทะเบียน แล้ววันหนึ่งท่านก็นำเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์ ท่านสามารถที่จะดำเนินการให้เข้าตามหลักเกณฑ์ หรือมิฉะนั้นได้มีการกระทำด้วยประการต่าง ๆ ให้สามารถนำไปจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้ สิ่งทีกระผมพูดก่อนหน้านี้ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยก็ได้พูดมาเมื่อวานขึ้นนี้ บอก มีบริษัทซึ่งไม่บังควร ไม่สมควรครบแต่งบัญชี แล้วนำเข้าไปใช้อุบายเข้าไปจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ไปทำอะไรครับ ไประดมหุ้นเพิ่มทุนจากประชาชน ผู้สุจริต บริษัทมหาชนที่ประกอบธุรกิจ ซึ่งท่านสร้างงาน สร้างธุรกิจขึ้นมาในบ้านเมืองที่เป็นเรื่องสิ่งดี เราจะมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีการพัฒนาสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ โดยเราได้กู้หนี้ยืมสินมาจากต่างประเทศ และกู้หนี้ยืมสินจากสถาบันการเงินในประเทศ วันหนึ่งเศรษฐกิจดีก็สามารถที่จะไประดมหุ้นเพิ่มทุนมาพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในสาขาอาชีพต่าง ๆ ตามที่มีบริษัทเข้าไปจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์นั้นได้รับอนุญาตให้ระดมหุ้นเพิ่มทุน ผู้สุจริตก็เข้าไปซื้อหุ้น ราคาหุ้น ๑๐ บาท ยามเศรษฐกิจเฟื่องฟูก็ปั่นหุ้นกันไป ซื้อขายกันถึง ๑๐๐ บาท ๒๐๐ บาทก็มี วันหนึ่งเศรษฐกิจตกต่ำ มีการทิ้งหุ้นโดยต่างชาติ หรือผู้ลงทุนต่าง ๆ หุ้นของบริษัทมหาชนพวกนั้นตกต่ำลงเหลือบางบริษัทก็เพียง ๑ บาท และในที่สุดก็ถูกไล่ออกจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยไป ~~ท่านประธานฯ ครับ~~ ทีกระผมกราบเรียนยาวไปถึงตรงนี้ก็เพราะเหตุว่า ผู้สุจริตนั้นแหละ ~~ท่าน~~ได้รับความเสียหาย แล้วมาเกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ ~~ท่านประธานฯ ครับ~~ เกี่ยวข้องตรงที่ว่า เวลาบริษัทมหาชนที่มีเจ้าของหุ้นไปกู้หนี้ยืมสินธนาคารหรือสถาบัน

การเงิน สถาบันการเงินมักจะให้ผู้บริหาร^{พ่อ}ได้เข้าทำประกัน แต่ว่าผู้บริหารจะได้ใช้ความ
ระดับระวางในการดำเนินงาน ไม่ให้กิจการต้องเสียไป และไม่ให้ผู้ถือหุ้นต้องรับกรรม
เพราะเขาเข้ามาซื้อ^{พ่อ}ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยโดยสุจริต ถ้าจะบอกว่า
เขาเหล่านั้นไปซื้อหุ้น ต้องรับความเสี่ยงเอง พูดอย่างนี้ก็คงไม่ได้ เพราะเหตุว่า รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลังท่านเป็นประธาน ~~เพราะ~~ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตั้งขึ้น
โดยกฎหมาย และรัฐบาลก็เก็บภาษีด้วย และเป็นสากลทั่วโลก เพราะฉะนั้นประเด็นนี้
ก็คงไม่ต้องไปโทษผู้ไปลงทุน กระผมมองว่า เขาเหล่านั้นดู^{พ่อ}มาเทียบกฎหมายกับนี้แล้ว
เขาจะได้รับกรรมอะไรบ้าง เพราะว่า เวลาที่บริษัทมหาชนไปกู้หนี้ยืมสิน^{พ่อ} สถาบันการเงิน
ให้เข้าประกันไว้ และถ้าเกิดถูกไล่ออกจากตลาดอย่างที่กระผมว่าเมื่อสักครู่นี้ วันหนึ่ง
เราเขียนกฎหมาย แล้ว^{พ่อ}ผู้ค้าประกันนั้นท่านสุจริตฟ้องท่านล้มละลายไม่ได้
และถ้าเผื่อเหี่ยว นอกจากฟ้องล้มละลายไม่ได้แล้ว ถ้าตลาดพลังถูกฟ้องล้มละลายขึ้นมา
ก็ขอให้ล้มละลายเสียภายใน ๑ ปี แล้วคนจะรู้สึกรังไรครับ ~~นั่นแหละครับ~~
นี่เป็นประเด็นที่กระผมอยากจะกราบเรียนถัดไป -----

- ๕๓/๑

สมมุติว่า ผู้ค้าประกัน ซึ่งเป็นนิติบุคคลไปค้าประกันบริษัทลูกหรือที่เรียกว่า บริษัทในเครือ
 ซึ่งบริษัทใหญ่ก็จะกระจายงานเป็นบริษัทย่อย บริษัทย่อยสินทรัพย์น้อยไปผู้สถาบันการเงิน
 มาทำธุรกิจในยามเศรษฐกิจรุ่งเรือง สถาบันการเงินให้บริษัทแม่เป็นผู้ค้าประกัน วันหนึ่ง
 เกิดเรื่องขึ้นมาก็ฟ้องบริษัทแม่ให้ล้มละลายยังไม่ได้ จะเป็นกรรมกับสถาบันการเงิน
 เหล่านั้นหรือไม่ นี่เป็นประเด็นที่กระผมอยากจะให้พิจารณา ท่านประธานฯ ครับ
 ถ้าสมมุติว่า สถาบันการเงินนั้นไม่ได้รับใช้หนี้ เพราะกฎหมายฉบับนี้ไปเอื้ออำนวยเข้า
 อะไรจะเกิดขึ้น เอ็นพีแอลที่ว่าสูงชันนั้นก็ยิ่งสูงขึ้นไปอีกแล้ว แล้วผลสุดท้ายเป็นอย่างไร
 ครับ บทสุดท้ายสถาบันการเงินนั้นถูกสั่งให้เพิ่มทุน แล้วถ้าเพิ่มไม่ได้ เป็นอย่างไรครับ
 ก็อาจจะถูกยึดมา ท่านประธานฯ ครับ ยึดมาแล้วเป็นอย่างไร ขายทรัพย์สินมีหรือที่จะได้
 เต็มจำนวน ในขณะที่รัฐบาลเข้าไปค้าประกันเจ้าหนี้ของสถาบันการเงิน และเข้าไป
 ค้าประกันผู้ฝากเงินของสถาบันการเงิน เมื่อไปยึดสถาบันการเงินไปแล้ว ไม่ขายไม่ได้ราคา
 กรรมจะไปสู่ใครครับ รัฐบาลต้องชดใช้ รัฐบาลมีเงินใช้ไหมครับ มี เอามาจากไหน ก็เอาเงิน
 จากภาษีอากรของประชาชน ที่น้องประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศก็เลยต้องมาค้ำเกนเสีย
 ภาษีให้แก่นิติบุคคลที่หลุดพ้นจากการถูกฟ้องล้มละลาย หรือชั้นว่า ล้มละลายแล้วก็หลุดพ้น
 ไปจากการเป็นผู้ล้มละลายภายในเพียง ๑ ปี สิ่งเหล่านี้เป็นประเด็นซึ่งกระผมนึกอยู่
 แล้วกระผมก็ไม่คิดว่า ถ้าเราทำกฎหมายแล้ว ก็จะเป็นกฎหมายที่เต็มไปด้วยความรู้สึกที่มี
 อคติ กระผมคิดว่า ทำกฎหมายต้องใช้บังคับได้ทั่วไป และเป็นธรรมแก่บ้านเมือง เป็นธรรม
 ต่อเศรษฐกิจของประเทศ และสิ่งที่สำคัญก็คือว่าสภาพนี้เป็นตัวแทนของประชาชน
 ประชาชนเขารอคอยอะไร ประชาชนก็อยากมีมั่งมี อยากมีหลักประกันในชีวิต ความเป็นอยู่
 ยังต้องการให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น ถ้าเราทำกันอย่างนี้ ท่านทั้งหลายลองนึกดูซิว่า
 เศรษฐกิจของประเทศจะได้ไหม ในเมื่อลูกหนี้มีความรู้สึกว่าจะไม่อยากจะชำระหนี้แล้ว
 คนโน้นไม่ชำระ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะชำระ อะไรเกิดขึ้นก็แล้วแต่ แต่ก็ชักย่ำถ้ายะทุทรัพย์สิน
 ไปสู่ที่ปลอดภัย แล้วรอคอยอยู่ว่า อะไรจะเกิดขึ้นในวันหน้า ตัวก็ชกปลอดภัยไว้ก่อน
 ท่านประธานฯ ครับ กระผมพูดมาก็เป็นความจริงที่แลเห็นได้ ถ้าท่านสมาชิกฯ กรุณา
 พิจารณาประเด็นนี้ แล้วท่านลองมาปรับดูกับกฎหมายตอนนี้ ซึ่งได้แปรญัตติเพิ่มเติมเข้ามา

● ๑๕ (ส. ทัวไป)

ศิริวรรณ ๕๒/๒๒

เป็นความในวรรคท้าย^{๓/๓} จะเป็นผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของบ้านเมือง และเป็นธรรมเนียม
แก่สังคมนี้หรือไม่ ขอบทูลครับ

- ๕๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกครับ ~~เดี๋ยวนี้~~
~~ครับ~~ ให้ผมรวบรวมประเด็นหนึ่ง มาตรา ๕ มี ๒ เรื่อง เรื่องหนึ่งก็คือ ทางกรรมการ
 เสียข้างมากได้แก้ไขไว้แล้ว บูลหนี่ที่จะฟ้องล้มละลาย บุคคลธรรมดาให้
 ๑ ด้านบาท นิติบุคคลให้เป็น ๒ ด้านบาท มีผู้สงวนความเห็นอยากจะให้ว่า บุคคล
 ธรรมดาให้เป็น ๒ ด้านบาท นิติบุคคลให้เป็น ๕ ด้านบาท นั่นประเด็นหนึ่ง แล้วมี
 กรรมการเสียข้างมากก็เพิ่มเติมข้อความในวรรคสองลงไปให้ยกเว้น กรณีที่มี
 ทรัพย์สินคุ้มกับมูลหนี้มากไว้ตอนต้นแล้ว ~~กับกรณีผู้กำกับกันหนี้ไม่ควรนำมาฟ้อง~~
 ล้มละลายด้วย แต่ก็มีกรรมการเสียข้างน้อยเห็นว่า ควรตัดความวรรคนี้ออก ฉะนั้น
 ท่านอภิปรายรวมกันได้ ~~สักเดี๋ยวพอจะลงมติได้~~ ผมจะได้ถามที่ละประเด็น เชิญแต่ละครั้ง
 ทางกรรมการ ผู้สงวนใช้ไหมครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 วุฒิสภาที่เคารพ กระผม วิชัย โสสุวรรณจินดา กรรมการ กระผมสงวนใน (๒) ไว้
 ที่เพิ่มจาก ๑ ด้านบาทเป็น ๒ ด้านบาท และก็นิติบุคคลเพิ่มจาก ๒ ด้านบาทเป็น
 ๕ ด้านบาท ~~นี้~~ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพิจารณาของที่ประชุมนี้ กระผมคิดว่า ใน
 (๒) นั้นอาจจะไม่ใช่เป็นประเด็นที่ค่อนข้างจะ ~~เป็น~~ ~~เรื่อง~~ ~~สำคัญ~~ ~~นัก~~ เพราะว่า เท่าที่
 แปรญัติมา และที่แก้ไขในชั้นกรรมการ จาก ๕ แส่นบาทเป็น ๑ ด้านบาท และ
 ๑ ด้านบาทเป็น ๒ ด้านบาทนั้นอาจจะพอไปได้ เพราะฉะนั้นข้อสงวนของกระผม
 กระผมไม่ติดใจกับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : ฉะนั้นสำหรับ (๒) ถือว่า
 ผู้สงวนนั้นก็ถอน ~~ครับ~~ ก็เหลือประเด็นเดียวที่กรรมการเพิ่มมาเป็นวรรคสอง
 ที่มีผู้ขอสงวนว่า ควรตัดออก เชิญอภิปรายตรงนี้อีกทีหนึ่งครับ เชิญคุณวิเศษ

นายวิเศษ วิเศษสรอรรถ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 วุฒิสภาที่เคารพ ~~ครับ~~ กระผม นายวิเศษ วิเศษสรอรรถ ในฐานะกรรมการเสียข้าง
 น้อยที่ขอสงวนความเห็น ในประเด็นวรรคสองของมาตรา ๕ ที่ได้มีการเสนอให้เพิ่มเติม
 ข้อความเข้ามา กระผมจะขออนุญาตชี้ให้เห็นถึงข้อเสียที่จะเกิดขึ้นในระบบของสถาบัน
 การเงินและระบบเงินตราของประเทศไทย แต่ก่อนที่จะไปถึงจุดนั้น กระผมอยากจะขอ

อนุญาตชี้แจงให้เห็นถึงความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนต่อระบบกฎหมายล้มละลาย ซึ่งกรณีนี้เป็นส่วนที่มีความสำคัญ เพราะว่า กฎหมายล้มละลายโดยเนื้อหาของตัวมันเองจะมีประโยชน์ต่อการดำรงอยู่ของระบบการค้าเสรี ระบบเศรษฐกิจจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีกฎหมายนี้ ประโยชน์ของกฎหมายล้มละลายไม่ใช่กฎหมายในเชิงลงโทษ อย่างที่บางท่านมองว่า เป็นกฎหมายอาญา กฎหมายล้มละลายไม่เคยจัดอยู่ในระบบกฎหมายอาญาเลย แต่อยู่ในระบบกฎหมายแพ่ง ซึ่งขณะนั้นในคดีล้มละลายก็ขึ้นศาลแพ่ง และที่วุฒิสภาที่ได้มีมติให้ตั้งศาลล้มละลายไปนั้นก็ลงมติไปให้ดำเนินเฉพาะคดีล้มละลายที่อยู่ในกลุ่มของส่วนคดีแพ่ง กรณีนี้เป็นประเด็นสำคัญ

ประเด็นที่ ๒ ที่กระผมจะขออนุญาตเรียนชี้แจงถึงความจำเป็นในการมีกฎหมายล้มละลาย ทำให้ถึงต้องมีกฎหมายล้มละลาย ถ้าไม่มีกฎหมายล้มละลายจะเกิดความเสียหายอย่างไร ในกรณีที่มีการทำธุรกิจการค้า ถ้าหากว่า เมื่อใดตัวลูกหนี้มีหนี้สินต้นพันตัว ซึ่งกรณีนี้เป็นฐานสากลที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปว่า ถ้าลูกหนี้ไม่สามารถจะชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ได้ตามกำหนด รวมถึงเมื่อพิจารณาจากสถานะของลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้มีสินทรัพย์ไม่เพียงพอจะชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ทุกคนแล้ว ความจำเป็นถึงแม้จะเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยมีใครอยากจะเป็น แต่สภาวะอย่างนี้เป็นเรื่องปกติในการทำการค้า ผลที่จะเกิดขึ้นก็คือว่า ถ้าหากว่า ไม่มีกฎหมายล้มละลาย สิ่งที่จะเกิดก็คือจะมีการไปฟ้องแต่คดีแพ่ง ถ้ามีเจ้าหนี้จำนวน ๕ คน ๑๐ คน ๒๐ คน หรือ ๒๕ คน รุมฟ้องลูกหนี้ในวาระเดียวกัน สิ่งที่จะเป็นผลกระทบก็คือความเสียหายในเชิงของเศรษฐกิจ กระผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ในกรณีของการที่จะต้องมีการมีกฎหมายล้มละลายเพื่อที่จะทำให้การสะสางปัญหานี้สินของตัวลูกหนี้ ซึ่งขณะนั้นมีหนี้สินทวีทบม ดอกเบี้ยที่จะต้องเดินไปทุกวัน ๆ จำเป็นที่จะต้องมีการสะสางกันให้ได้ในคราวเดียว เป็นการสะสางที่จะนำมาซึ่งประโยชน์ของรัฐ ของประชาชน เพราะในประเด็นที่ถ้าหากว่า ปล่อยให้ทุกคนไปสู่การพิจารณาของศาล ถ้าเป็นคดีแพ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่าย เสียระยะเวลา เสียการจ้างทนายความไปดำเนินการในทุก ๆ อย่าง ตัวลูกหนี้เองจะไม่มีทางที่จะชำระหนี้ได้หมด แล้วในการชำระหนี้ในคดีแพ่งในหนี้ที่ชำระไม่ได้จะไม่สามารถหลุดไปจากหนี้มันได้เลย แต่ในคดีล้มละลายเมื่อเข้ามาแล้ว ลูกหนี้เมื่อเข้าไปสู่กระบวนการอันนี้สามารถออกจาก

กระบวนการล้มละลายได้ ซึ่งมีอยู่หลายทาง แล้วเมื่อจะออกจากกระบวนการล้มละลาย
แล้วก็จะผิดพลาด เป็นผลให้หนี้ที่ยังชำระไม่ได้ไม่ต้องชำระ ครึ่งนี้เป็นจุดสำคัญจุดหนึ่งที่จะ
ทำให้ได้ทราบถึงฐานะแท้จริงของลูกหนี้ กระผมขออนุญาตกราบเรียนชี้แจงเพิ่มเติม
ด้วยข้อคิดเห็น เพราะมีผู้ที่แสดงความคิดเห็น ท่านผู้มีเกียรติหลายท่านที่แสดง
ความคิดเห็นว่า กฎหมายล้มละลายที่เกิดขึ้นตั้งใจจะทำให้หนี้ล้มละลายมากขึ้น ซึ่งได้
ความเป็นจริงแล้วในร่างกฎหมายที่เสนอเข้ามาโดยท่านสมาชิกวุฒิสภาทั้งหลายได้กรุณา
รับหลักการ หลักการ ๕ ข้อที่เสนอโดยรัฐบาลที่จะมุ่งเน้นให้หนี้ล้มลายน้อยลงแทน
จะไม่ได้มีการแก้ไขเลย แล้วสิ่งที่ประเด็นที่กระผมจะขออนุญาตกราบเรียนนำต่อไป
ก็คือว่า ในกรณีที่พูดถึงกรณีหนึ่งของบุคคลเล็กน้อย ซึ่งเราตั้งใจกันไว้ จะมีอยู่สัก
ประมาณ ๓๕๐,๐๐๐ ราย ที่ได้มีการเสนอเป็นตัวเลข ใน ๓๕๐,๐๐๐ ราย เมื่อเราได้แก้
ตัวเลขจาก ๕ แสนบาทเป็น ๑ ล้านบาท-----

- ๕๔/๑

ใน ๓๕๐,๐๐๐ ราย จะมีเหลืออยู่ประมาณ ๑ แสนราย ที่เป็นหนี้เกินกว่า ๑ ล้านบาท แล้วใน ๑ แสนรายที่กระผมขออนุญาตทราบเรียนเพิ่มเติมก็คือว่า ใน ๑ แสนรายไม่ได้หมายความว่า จะต้องฟ้องล้มละลายบุคคลในกลุ่มนี้ได้ทุกคน เพราะการจะเข้ากระบวนการล้มละลายได้จะต้องสามารถพิสูจน์ให้ได้ว่า สินทรัพย์ที่เขาถืออยู่ทั้งหมดเทียบเคียงแล้วไม่สามารถจะชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ได้ทุกคน เพราะฉะนั้นใน ๑ แสนราย เมื่อเทียบเคียงกันแล้ว ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นหนี้ในการกู้ยืมที่อยู่อาศัย ในส่วนนี้กระผมจะดูว่า จะมีอยู่เพียงไม่เกิน ๔๐ เปอร์เซ็นต์ที่เมื่อหักตัวคอลแลตเตอรัล (Collateral) หรือตัวสินทรัพย์ที่เป็นหลักประกันแล้ว จะมีหนี้ที่เหลือเกินกว่าหลักประกันเกินกว่า ๑ ล้านบาท ที่นี้ในแง่ของวัฒนธรรมในการฟ้องคดี ไม่ได้หมายความว่า เจ้าหนี้ทุกคนจะต้องฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย เหตุสำคัญที่เจ้าหนี้ไม่อยากจะฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย นอกเหนือจากวัฒนธรรมของไทยซึ่งเป็นเรื่องที่ดีแล้วในเรื่องของการโอปอธอริ การฟ้องล้มละลายไม่ใช่การฟ้องบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้มาอยู่ในตัวเจ้าหนี้ แต่เป็นการฟ้องที่ต้องเข้าไปจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ เพราะลูกหนี้จะไม่สามารถดูแลตัวทรัพย์สินนี้ได้อยู่แล้ว และไม่ต้องการให้คนไปฟ้องคดีล้มละลายกันมาก การฟ้องล้มละลายจึงเป็นเรื่องที่น่าเอามาซึ่งประโยชน์ของเจ้าหนี้ทุกคน เพราะฉะนั้นเจ้าหนี้ทุกคนจะต้องมาแบ่งเฉลี่ยตามสัดส่วนที่เป็นธรรม คนที่จะฟ้องล้มละลายจึงต้องพิจารณาโดยรอบคอบว่า มีความจำเป็นที่จะฟ้องคดีล้มละลายหรือไม่ ถ้าหากว่า เป็นเจ้าหนี้มีประกันโดยส่วนใหญ่แล้วจะไม่ฟ้องคดีลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย เพราะว่า โดยสภาพของเจ้าหนี้มีประกัน กระผมขออนุญาตเรียนชี้แจงว่า การที่เจ้าหนี้มีประกันใช้สิทธิเหนือต่อทรัพย์สินหลักประกันจะไม่มีใครสามารถมาแบ่ง หรือมาดำเนินการต่อทรัพย์สินเป็นหลักประกันได้ เพราะฉะนั้นในจำนวนหนี้ต่าง ๆ เมื่อเราได้พิจารณาดู กระผมขออนุญาตเรียนว่า ในประเด็น ๑ แสนคดี ที่พูดถึง ๑ แสนราย คงมีไม่เกินประมาณ ๔๐,๐๐๐ ราย ที่จะมีปัญหาในจำนวนหนี้มาก ๆ แต่เมื่อหักจำนวนของข้อพิพาทต่าง ๆ ที่เมื่อหักจำนวนของสินทรัพย์ที่เขาไปชำระหนี้ได้แล้ว พิจารณาข้อพิพาทในทางคดีจะพบเลยว่า จากสถิติของศาลไทยในปัจจุบัน คดีล้มละลายเมื่อเทียบกับคดีแพ่งมีปริมาณที่ผิดจากกันมาก ถ้าคดีแพ่งมีการฟ้องปัจจุบันนี้ประมาณปีละ ๑ แสนกว่าคดี จะมีคดีล้มละลายเพียง ๓,๐๐๐ คดีเท่านั้นเอง เหตุที่

เขาไม่ฟ้องก็ด้วยเหตุผลดังที่ได้กราบเรียนไปเบื้องต้น ใน ๑,๐๐๐ คดี ในแต่ละปีจะมี คนที่ต้องเป็นบุคคลล้มละลายผ่านกระบวนการนี้ประมาณครึ่งหนึ่ง ก็คือประมาณ ๑.๕ เปอร์เซนต์ เพราะฉะนั้นในกรณี ๑ แสนราย ที่มีหนี้ที่เกินกว่า ๑ ล้านบาท แล้วหักจนเหลือ ๔๐,๐๐๐ ราย จะมีคนจำนวนหนึ่งเพียงหลักร้อยที่จะอยู่ในกระบวนการนี้ ซึ่งกระผมขอเสนอผู้ศรัทธาเรียนชี้แจงในจำนวนตัวเลข

ในประเด็นต่อไปที่กระผมจะขอเสนอผู้ศรัทธาเรียนชี้แจงถึงข้อเสียของข้อความ ที่เพิ่มเติมในวรรคสองก็คือว่า ในความตั้งใจ กระผมเข้าใจในเจตนาว่า การเสนอร่าง ในลักษณะอย่างนี้มุ่งจะคุ้มครอง หรืออยากจะช่วยลูกหนี้ที่เป็นลูกหนี้รายย่อย หรือไม่ก็เป็น กรณีที่เป็นบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวพันหนี้ แต่สิ่งที่จะเกิดขึ้นซึ่งจะเป็นปัญหาติดตามมาก็คือว่า ในความตั้งใจที่เราอยากจะไปคุ้มครองบุคคลในกลุ่มนี้ ซึ่งเมื่อเราเทียบเคียงจำนวนแล้ว ถึงแม้จะมีลูกหนี้จำนวนมาก แต่บุคคลที่จะถูกฟ้องล้มละลายในกลุ่มนี้จริง ๆ มีจำนวน ไม่มาก เมื่อมีจำนวนไม่มาก แต่ถ้าใส่ข้อความตรงนี้ไปจะเกิดผลเสีย เกิดผลเสียอย่างไร กระผมใคร่ขอเสนอผู้ศรัทธาเรียนชี้แจงว่า เกิดผลเสียหลายประการ ผลเสียประการแรกก็คือว่า กฎหมายล้มละลายในทางสากล ซึ่งในความเป็นจริงเราได้ศึกษากฎหมายล้มละลาย เปรียบเทียบกับกฎหมายล้มละลายในทุกประเทศก็คือว่า กฎหมายล้มละลายจะมุ่งอยู่ที่กรณี ที่ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว เขาไม่สามารถจัดการทรัพย์สินได้ จึงต้องมีกระบวนการของรัฐเข้าไปจัดการ ไม่อย่างนั้นจะเกิดความวุ่นวาย เพราะฉะนั้นหนี้ต่าง ๆ ที่จะฟ้องคดีล้มละลายได้ จึงไม่ใช่หนี้ที่จะต้องไปดูว่า เป็นหนี้ประเภทไหน หรือขณะที่ผู้ไปเป็นหลักทรัพย์ค้ำหรือ ไม่เป็นกรณีที่ใช้กับทั่ว ๆ ไปเพื่อจะดูว่า ลูกหนี้อยู่ในฐานะอย่างนั้นหรือไม่ ในการใส่เข้าไป อย่างนี้จะส่งผลเสีย นอกจากไม่เป็นสากล ทำให้เกิดความไม่เชื่อมั่นแล้ว สิ่งที่จะต้องมา ตามข้อความตามวรรคสองก็คือว่า ขณะที่เรากำลังมองปัญหาของผู้ที่เป็นลูกหนี้รายย่อยว่า เขามีปัญหาเพราะมีหนี้ แต่ความจริงปัญหาของเขา ไม่ใช่ปัญหาว่า เขามีหนี้ เพราะทุกคน โดยปกติต้องสร้างหนี้เพื่อจะมีปัจจัย ๔ อย่างที่ท่านทั้งหลายได้พูดถึง แต่ว่าปัญหาของเขา คือ สภาพคล่องของประเทศลดลง คนงานก็ต้องตกงานตั้ง ปัญหานี้จึงเป็นปัญหาที่เขาไม่มีความ สามารถในการจะชำระหนี้ได้ แต่ถ้าเราแก้ปัญหามาโดยการเข้าไปคุ้มครองคนในกลุ่มนี้

● ๑๕ (ส. ทัวไป)

มยุรี ๕๔/๓

โดยบอกว่า เขาไม่มีความสามารถในการชำระหนี้ได้ เลยออกกฎหมายมาว่า ถ้าเป็นอย่างนี้
อย่าฟ้องคดีของคนกลุ่มนี้ สิ่งที่จะตามมาอีกก็คือว่า เรากำลังสร้างปัจจัยลบในการที่จะมี
เม็ดเงินไหลกลับเข้ามาในตลาด ปัจจัยลบนั้นเห็นได้อย่างชัดเจนทั้ง ๒ กรณี

- ๕๕/๑

กรณีแรกที่ระบุในตัวร่างว่า ถ้าลูกหนี้มีหลักทรัพย์เป็นประกันแก่เจ้าหนี้ และหลักทรัพย์นั้นมีมูลค่าสูงกว่ามูลหนี้ในวันทีลูกหนี้ได้ก่อขึ้น อย่างนี้หนี้ที่ปล่อยไปทั้งหมดในการดำเนินการแต่ก่อนผ่านจะฟ้องคดีล้มละลายไม่ได้

หนี้ที่เป็นกรณีที่ ๒ คือหนี้ที่เกิดขึ้นจากการค้ำประกันซึ่งลูกหนี้ได้กระทำลงไป หนี้ค้ำประกันก็จะไม่สามารถฟ้องคดีล้มละลายได้ เป็นปัญหา เป็นปัจจัยลบในการปล่อยเงินใหม่อย่างไร้รับ เป็นปัญหาอย่างยิ่ง เพราะว่า ในกรณีที่ไม่ว่าจะเป็นสถาบันการเงินของประเทศใดก็ตาม การที่จะปล่อยเม็ดเงินใหม่เข้าไปในระบบจะต้องดูความเสี่ยง เพราะฉะนั้นในกรณีที่เรากำลังกำหนดออกกฎหมาย คดีสิทธิในการดำเนินคดี ก็เท่ากับว่าเราเป็นการเพิ่มปัจจัยเสี่ยงในการที่เจ้าหนี้หรือผู้ลงทุนแต่ละคนจะพิจารณาในหนี้รายนั้นว่าจะปล่อยหรือไม่ ขณะนี้เรามีปัญหาว่าเจ้าหนี้ก็ไม่อยากจะปล่อยเงินอยู่แล้ว เราสร้างปัจจัยลบเข้าไปในระบบอีกที่เท่ากับว่าเรากำลังทำให้โอกาสพลิกฟื้น หรือโอกาสของคนที่ยังมีงานทำอยู่ แต่ว่ากิจการไม่สามารถจะมีเงินเข้ามาได้ เพราะมีการเพิ่มปัจจัยลบในทางเศรษฐกิจ แทนที่เราจะแก้ไขปัญหาคณะกลุ่มหนึ่งตกงานแล้วไม่มีงานทำ แล้วไม่มีความสามารถในการชำระหนี้ แล้วพยายามช่วยเขาในทางอื่น ถ้าเราแก้ในทางนี้ เราจะพบว่ามีคนกลุ่มนี้เกิดขึ้นมาเยอะ เพราะเศรษฐกิจจะไม่สามารถดึงตัวขึ้นมาได้ ถ้าไม่มีการนำเม็ดเงินมาเพิ่มเติม

ประเด็นต่อมาก็คือ นอกจากการจะปล่อยเงิน นอกจากการจะมองว่า ในตัวเม็ดเงินระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ในประเทศไทย ประเทศเราเองกำลังแข่งขันอยู่ในการพลิกฟื้นเศรษฐกิจในระบบสากลด้วย ไม่ใช่ประเทศเราประเทศเดียว ประเทศมาเลเซียก็ดี ประเทศอินโดนีเซียก็ดี หรือประเทศเกาหลีก็ดี อยู่ในภาวะที่ใกล้เคียงกับเรา แต่ไม่มีประเทศใดออกกฎหมายในลักษณะอย่างนี้ เพราะการออกกฎหมายลักษณะอย่างนี้จะเป็นการเพิ่มปัจจัยลบ นักลงทุนในทุกประเทศเวลาจะลงทุนต้องมองดูว่า เงื่อนไขปัจจัยเสี่ยงเป็นอย่างไร ในขณะนั้นมองลงมาถึงกฎหมายล้มละลายด้วย ซึ่งเป็นหลักที่ใช้ดำเนินการอยู่ในนักลงทุนทุก ๆ ประเทศ เพราะฉะนั้นถ้าหากเราดูร่างนี้เข้าไป จะส่งผลกระทบต่อมากอีก ก็คือว่า โอกาสที่เราจะมีการพลิกฟื้นฟื้นฟูขึ้นไปก็จะมีโอกาสน้อยลง

LIRT

อีกประเด็นหนึ่งที่กระผมอยากจะขอผู้ทรงทราบเรียนชี้แจงท่านทั้งหลาย อีกประเด็นหนึ่งก็คือว่า เมื่อมองกฎหมายล้มละลายนั้นครับ กฎหมายล้มละลายความจริงแล้วคนมักจะมองถึงว่า พอมองไปสุดท้ายทุกคนต้องล้มละลาย ความจริงของกฎหมายล้มละลายก็คือว่า ไม่จำเป็นจะต้องมีกรณีทีคนจะต้องล้มละลายในทุกกรณี แม้ว่าลูกหนี้จะมีฐานะหนี้สินล้นพ้นตัวแล้ว กฎหมายล้มละลายของไทยในขณะนี้ได้ปรับตัวอยู่ในฐานที่คนสามารถจะยอมรับได้ในหลักสากลว่า เรามีทั้งเรื่องการฟื้นฟูกิจการ แล้วเราก็มองเรื่องการล้มละลาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเป็นกิจการที่ประสบปัญหา เราก็สามารถใช้กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้ แม้ว่าลูกหนี้จะมีหนี้สินล้นพ้นตัว ในขณะเดียวกันครับ ถ้าหากว่าเป็นบุคคลธรรมดา แม้ว่าเราจะมีฐานะหนี้สินล้นพ้นตัว แต่ก็มีคนมาฟ้องคดีล้มละลายเรา เราก็สามารถจะเข้าสู่กระบวนการ แล้วใช้ช่องทางของกฎหมายล้มละลายในการประนีประนอมหนี้ได้ เมื่อคนถูกฟ้องล้มละลาย แม้ว่าศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด แต่ก็บอกว่าเขาจะต้องเป็นคนที่มีหนี้สินล้นพ้นตัว กฎหมายล้มละลายจะเปิดช่องให้ลูกหนี้สามารถเจรจาต่อรองกับเจ้าหนี้ แล้วถ้าหากว่าสามารถเสนอข้อเสนอในการชำระหนี้ ซึ่งมีเจ้าหนี้ ๓ ใน ๔ เห็นชอบด้วย ข้อเสนอนั้นก็ผ่าน แล้วลูกหนี้ก็ไม่ต้องล้มละลาย ในขณะเดียวกัน สิ่งที่เป็นประเด็นต่อมาก็คือว่า ในกรณีที่ลูกหนี้แม้จะล้มละลายแล้ว แต่ถ้าหากว่าเอาทรัพย์สินของลูกหนี้มาชำระหนี้ต่อเจ้าหนี้ได้ ถึงเกณฑ์หนึ่งที่กฎหมายกำหนด เช่น ๕๐ เปอร์เซ็นต์ หรือเป็นกรณีที่ไม่ถึงเกณฑ์นั้น แต่ว่าลูกหนี้ได้แสดงความตั้งใจในการจะชำระหนี้ กฎหมายก็สามารถจะให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากกระบวนการล้มละลาย โดยการปลดจากการล้มละลายได้ แล้วในประเด็นสุดท้ายก็จะผ่านออกไปในช่องทางของการยกเลิกการล้มละลาย ซึ่งอาจจะเป็นกรณีที่ศาลเห็นว่าไม่เหมาะสม หรือเป็นกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามระยะเวลา

ประการสุดท้ายที่กระผมขอผู้ทรงทราบเรียนชี้แจงนะครับ ในเรื่องของภาระที่จะเพิ่มเติมข้อความนี้จะไม่ส่งปัญหาเสียอย่างไร การเพิ่มเติมนี้ถ้าหากว่าเรามองดูแล้วคิดความรู้สึกอย่างที่ท่านกรรมการ ท่านปกติ กระผมขอประทานโทษที่ต้องเอ่ยถาม พูดถึงว่าถ้าหากเกิดความรู้สึกว่าเป็นการทำให้มีปัจจัยบวกที่จะทำให้อุ่นใจไม่ชำระหนี้ ก็จะส่งผลกระทบต่อไปเสียครับ เพราะว่า ระบบวินัยทางการเงิน ระบบสถาบันการเงินก็จะอยู่ไม่ได้ แล้วสิ่งที่จะตามมาเป็นคนที่จะต้องสูญเสียในคนสุดท้าย ไม่ว่าในเรื่องใดก็คือภักดิ์ของ

ประชาชนที่รัฐบาลจะต้องนำไปใช้ในการรักษาตัวระบบสถาบันการเงินนั้น ซึ่งกระผมคิดว่า
 การเพิ่มเติมในส่วนนี้ ถึงแม้จะทำประโยชน์ให้กับลูกหนี้ในบางกลุ่มได้ แต่ข้อเสียที่เกิดขึ้น
 ก็คือว่า ไม่สามารถจะคุ้มครองลูกหนี้กลุ่มนั้นได้ จะทำให้เกิดคนในกลุ่มนี้มากขึ้น แล้ว
 ในสุดท้ายก็จะมีผลกระทบต่อภาพรวมในเศรษฐกิจของประเทศครับ ขอบพระคุณครับ
 ท่านประธานฯ ครับ

- ๕๖/๑

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลักครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุทซ์ (กรรมการ) : กราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม พลเรือเอก เกาะหลัก สมาชิกวุฒิสภา ผมได้ฟัง กรรมการและผมที่เป็นกรรมการคนหนึ่งแต่รู้สึกจะเป็นเสียงข้างน้อยนะครับ ผมได้ฟังแล้ว เพราะอย่างนี้ ผมได้ฟังมาในที่ประชุมหลายครั้งแล้วครับ ผมอยากจะ กราบเรียนท่านประธานฯ สักนิดหนึ่งครับว่า คณะกรรมการและสมาชิกวุฒิสภาที่นั่ง อยู่ตรงนี้มีความเข้าใจอย่างชัดเจนว่า กฎหมายล้มละลายไม่ใช่กฎหมายอาญา เข้าใจครับ ไม่ใช่ไม่เข้าใจ กฎหมายล้มละลายเป็นกฎหมายแพ่ง แต่การล้มละลายเป็นการลงโทษ บุคคลนั้นเท่ากับเป็นการลงโทษเขา คล้าย ๆ กับว่าไปลงโทษทางอาญา เพราะฉะนั้น ผมอยากจะทำความเข้าใจตรงนี้ ไม่ใช่เราไม่เข้าใจครับ

ประการต่อไป กฎหมายล้มละลายที่ว่านี้ไม่ใช่ไม่มี มี ทุกคนที่รับว่า มี แล้วก็ไม่ได้ขัดข้องที่จะให้ใช้กฎหมายล้มละลายนี้ ไม่ได้ต่อว่าเลย เพียงแต่ว่าถูกหนึ่ง โดยตรงกับถูกหนึ่งโดยอ้อมนั้นขอให้ได้รับการบรรเทาเบาบางลงไป เพราะอย่างเช่น ผู้ที่ประกันควรจะได้รับการยกเว้น ถามว่า แล้วเขาจะเอาหนี้คืนได้อย่างไร ก็ไปฟ้องแพ่ง แล้วก็บอกว่า ถ้าฟ้องแพ่งนั้นมีเจ้าหนี้เยอะรวมฟ้องไปรวมฟ้องมานะครับ แต่สุดท้ายแล้ว ผมถามว่า เขาจะต้องได้ไหม เขาก็จะต้องได้ แล้วผมถามว่า เรื่องอะไรจะต้องไป ลงโทษเขา ผู้ที่รับประกันนะครับ และผู้ที่ทุจริตด้วย เรื่องอะไรที่จะไปลงโทษเขา แล้วถ้าไปลงโทษเขาฟ้องล้มละลายแล้ว การที่ฟ้องบุคคลหนึ่งบุคคลใดล้มละลาย หมายความว่า บุคคลนั้นมีหนี้สินส่วนตัว เมื่อบุคคลนั้นมีหนี้สินส่วนตัวแล้ว หมายความว่า กิจการของเขาหรือธุรกิจของเขาหรือทรัพย์สินของเขาไปตกอยู่กับ เจ้าหนี้แล้วครับ เพราะสินส่วนตัวเจ้าหนี้ย่อมครอบครองอยู่แล้ว ให้เจ้าหนี้เข้าไป จัดการ เจ้าหนี้จะต้องจัดการเพื่อประโยชน์ของตัวเอง บนผลประโยชน์ของตัวเอง แล้วเมื่อไปจัดการอย่างนั้นก็แบ่งกันไปได้คนละนิดคนละหน่อย ถามว่า เจ้าหนี้จริง ๆ ใครจะไปฟ้องอย่างนั้น แล้วถ้าไปฟ้อง แล้วทำไปจะต้องไปลงโทษเขา ให้เขาเสีย

เสียคนไปเลย ตรงนี้ต่างหากที่เราถามผู้รับ แล้วบอกว่า เมื่อฟองล้มละลายแล้วนี้
 ออกจากล้มละลายได้อยู่แล้ว แยกขอลือเกินการออกจากล้มละลายมี ๑ กระบวนการ
 อย่างที่ว่า กว่าจะไปถึงตรงโน้น แล้วก็กระบวนการสุดท้ายก็จะไปถึงสิทธิอย่างที่ว่า ก็ไปว่า
 กันตรงนั้นก็แล้วกันนะครับ มันแยกขอลือมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายฉบับนี้ออกมา
 แล้วเป็นกฎหมายที่กดดันลูกหนี้ คนที่ไปค้าประกันไว้แล้วออกมาแล้วจะต้องถูกฟ้อง
 ตัวสั้นแล้วครับ เพราะความหมายคือ การเสียผู้เสียคน ในประเทศบ้านเมืองนี้ไม่เหมือน
 กับที่อื่น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องกันไปทั้งตัวแล้วครับ ก็เป็นอำนาจที่จะกดดันลูกหนี้แล้ว
 ผมเห็นว่า ในกรณีประเด็นอย่างนี้ กฎหมายที่ออกมาดูเหมือนว่าจะเป็นการเร่งรัดหนี้สิน
 เสียเหลือเกิน ถ้าผมเข้าใจไม่ผิดพิจารณาอย่างบุคคลธรรมดาทั่วไปที่ไม่ค่อยจะมีความรู้ทาง
 ด้านเศรษฐศาสตร์หรือเศรษฐกิจอะไรนัก เห็นว่าเมื่อสภาวะเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นนี้รัฐบาลก็จะ
 ไปดูแลไขว่คว้าปัญหาหนี้สินของสถาบันการเงิน แต่พอตรงนั้นไม่ค่อย
 ขยับเขยื้อน หรือคิดไม่ไปตามใจ เวลานี้จะมาพิจารณาเรื่องการบริหารหนี้ การบริหารหนี้
 ที่รัฐบาลจะเข้ามาตรงนี้ก็เร่งรัดเข้าหนี้ ประเมินหนี้เอาเลย และพอถึงตรงนั้นแล้วเดี๋ยวผมจะ
 พูดเมื่อไปถึงมาตราต่าง ๆ เหล่านั้น แต่ตรงนี้จะชี้ให้เห็นว่า กระบวนการที่ทำการมารีการ
 ที่ทรงคุณวุฒิได้กล่าวถึงได้พูดถึงตรงนั้นเป็นการพูดในแง่ของทฤษฎี แต่ในแง่ของทาง
 ปฏิบัติและในแง่ของความเป็นจริงนั้นยังไม่ชัดเจน คนที่บอกว่า มีประมาณสักแสนรายที่เกิดขึ้น
 ๑ ล้านบาท แต่ว่านอกนั้นแล้วก็หักกลบลบหนี้ก็เหลือไม่ถึง ๑,๐๐๐ - ๒,๐๐๐ ราย ผมถาม
 ว่า ผมดูมาไม่เกิน ๑ ล้านบาท อยู่ในจำนวนแสนนั้นด้วย ทั่วไปดูมาส่งได้บ้างไม่ได้บ้าง
 ถามว่า ดอกเบี้ยไม่เติบโตไปหรือ และอีกไม่กี่ปีผมก็ถึงล้านบาทจนได้ แล้วถ้ากฎหมายออก
 มากฎหมายนี้ไม่ได้มันยิ่งกว่า ไร้ประโยชน์ เพราะฉะนั้นผมยังไม่ถึงผมก็คอยชะลอไว้
 พอปีหน้าไม่ใช้ ใช้ตลอดไป วันหนึ่งผมก็ต้องถึง และผมก็ต้องถูกฟ้อง ผมถามว่า คนที่จะ
 ฟ้องนั้น แต่ละครั้งขณะนี้ไม่ได้ฟ้อง แต่สมมุติว่า ผมเป็นอีกคนหนึ่งเข้าไปซื้อกิจการของ
 สถาบันการเงิน แล้วผมได้รับภาระของหนี้สินนี้มาด้วย แล้วมีลูกหนี้ของสถาบันการเงินนี้อยู่

LIRT

๑๕ (ส. ทัวไป)

ทิววรรณ ๕๖/๑

ผมอาศัยกฎหมายนี้ได้ทันทีที่ไม่ควมเลย ผมซื้อมาแล้วผมควม ลูกหนี้ฟ้อง ฟ้องหมด
 ดั้มละลาย เพื่ออะไร เพื่อจะได้จัดการหนี้สินเสียโดยเร็วเพื่อเป็นประโยชน์กับผมซึ่ง
 เป็นเจ้าหนี้-----

- ๕๗/๑

เมื่อฟ้องแล้ว ล้มละลายเรื่องของมัน ไม่เกี่ยวกับผม ผมขอเงินผมคืนก่อนล่ะ
 จะได้ชัด ๆ อย่างนี้ แล้วที่ล้มระเนระนาดไปว่าอย่างไรครับ ถึงฟ้อง ฟ้องเลย ไม่ใช่
 เจ้าหน้าที่คนเดิมฟ้อง เจ้าหน้าที่คนใหม่จะเป็นใครก็แล้วแต่ผมไม่สนใจ เมื่อมาถึงเขาจะต้อง
 ฟ้องทันที เพราะเขาซื้อกิจการ หรือไปประมูลได้มาแล้ว เขาได้มาทั้งหมดแล้วก็ไล่ฟ้อง
 เอาตามชอบใจ ตรงนี้ก็เป็นปัญหา เจ้าหน้าที่ถ้าไม่จำเป็น บอกไม่ฟ้องล้มละลาย
 ถ้าอย่างนั้นก็ยกเลิกให้ผมเสียสิครับ ตรงนี้ ถ้าท่านบอกว่า เจ้าหน้าที่ถ้าไม่จำเป็นเขาก็
 ไม่ฟ้องล้มละลายหรือยก ถ้าอย่างนั้นก็ยกให้ผมเสียไม่ต้องฟ้อง ก็จบกันสิครับนายดี
 แล้วทำไมท่านจะยืนอันอยู่อย่างนี้ล่ะ ไซ้ไหมครับ เรื่องนี้ ฟ้อง เป็นสิ่งที่ผมไม่ค่อยสบายใจ
 แล้วเราพูดกันมาอยู่ตลอดเวลา แล้วผมก็ถามอย่างคนที่ไม่ค่อยมีความรู้อย่างนี้จะครับ
 แล้วการที่บอกว่า ที่ไม่ให้ฟ้องล้มละลาย จะไปตัดสิทธิการฟ้อง ไม่ได้ตัดสิทธิ ท่านฟ้อง
 แพงก็ได้ ก็ไม่ได้ตัดสิทธิ แล้วท่านก็สามารถจะเรียกหนี้สินนั้นคืนได้ แล้วท่านก็บอก
 อย่างนั้นคนที่เขามีหนี้ประกันเขาก็ไปฟ้องก่อน ก็แน่นอน จะ ครับ ก็ไปทำประกันกับเขา
 ไว้ เขาก็ต้องฟ้องตรงนั้นก่อน เขาก็ยึดตรงนั้นก่อน แล้วคนอื่นบอก ถ้าอย่างนั้นผมจะ
 ต้องไปฟ้องล้มละลายด้วย คุณก็ไปฟ้องทางแพ่ง แล้วก็เกลี้ยทวิขัยตามลำดับ คุณไปฟ้อง
 ก่อนหลัง ว่าได้ส่งมาเลย คุณแน่ใจว่าคุณไปฟ้องก่อน ซึ่งฟ้องกันเข้าไป ยากที่จะฟ้อง
 ก็ฟ้อง อย่าให้เขาต้องตาย เท่านั้นเองที่ผมบอก แล้วการฟ้องล้มละลายเหล่านี้ สำหรับ
 บุคคลที่ทำธุรกิจเป็นหนี้เป็นแสนล้าน ไม่มีใครฟ้องล้มละลาย ผมว่าไม่คณะกรรมการ
 หรือแม้แต่ผมเองก็ไม่ฟ้อง เพราะฟ้องมันสูญเปล่าหมดเลย เพราะการฟ้องล้มละลาย
 เสร็จแล้วระงับการจำหน่ายหนี้ แล้ว ไม่สามารถจะนำเงินมาชำระหนี้ได้แล้วเป็นอันยุติ
 เรื่องอะไรผมจะเสียเงินหมื่นล้าน ผมก็ต้องก้อย ๆ กินน้ำบ่อทรายไปเรื่อย แล้วคนที่จะ
 ถูกฟ้องก็คือคนธรรมดา ๆ นี่แหละจะต้องถูกฟ้อง เพราะฉะนั้นครั้งนี้เอง ผมจึงบอกว่า
 ไม่สามารถที่จะยอมรับในการที่จะให้คัดออกไปได้

ประการสุดท้ายที่ผมจะกราบเรียนก็คือว่า กฎหมายฉบับนี้ประหลาดที่สุด
 ท่านบอกว่า ฟ้องล้มละลายแล้วฟื้นฟูได้ ผมไปอ่านกฎหมายนี้ ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร
 พยายามจะศึกษา ดูเหมือนจะเป็นกฎหมายที่จะให้ล้มละลายมากกว่าเป็นกฎหมายฟื้นฟู

LIRT

เพราะว่าอะไรครับ เยาว์กับโรงพยาบาลไปอยู่ด้วยกัน แล้วก็เงินคนเข้าไปโรงพยาบาล
ว่าจะฟื้นฟู แล้วบอกว่าฟื้นฟูไม่ได้เงินเข้าวัดไปเลย มีแต่ผมจะต้องสงวนไว้ใน
มาตรา ๑๗ ในกรณีเช่นนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องไปดูสิครับ สัมภาษณ์แล้ว
ผมเข้าไปเพื่อฟื้นฟู ฟื้นฟูไม่ได้ชุด (Shoot) ผมไปสู่สัมภาษณ์ทันที ไม่ต้องบอกกล่าวเลย
อย่างนี้ผมว่าก็ไม่ได้ ซึ่งมีอีกมาตราหนึ่งที่จะต้องพูดจากัน เพราะฉะนั้นตรงนี้ ทำไม่ถึง
จะต้องไปทำเขาอย่างนั้น ที่ผมถาม ผมไม่เถียงในแง่ของกฎหมาย ผมไม่เถียงในแง่ของ
หลักเศรษฐกิจ แต่ผมถามในแง่ของสังคมว่า สะใจนักหรือที่จะต้องให้คนเขาสัมภาษณ์
ผมถามตรงนี้เท่านั้นเอง เมื่อถามอย่างนี้ ถ้าใส่เข้าไปแล้ว ผมถามเสียหายตรงไหน
ผู้เสียหายอย่างโน้นมากมาย นั่นเป็นการคาดคะเน ผมก็คาดคะเนได้ บอก ไม่เสียหาย
อย่างนั้น ก็จบ ต่างคนต่างคาดคะเนทั้งสิ้น แต่สิ่งที่คาดคะเนมาแล้วในอดีตจนถึงบัดนี้
ส่วนมากเป็นการคาดคะเนที่ไม่ตรงทั้งสิ้น ปัญหาจึงต้องมีอยู่ถึงเดี๋ยวนี้ เมื่อการคาดคะเน
ไม่ตรงอย่างนี้ ทบทวนสักหน่อยได้ไหม กลับไปคิดสักหน่อยได้ไหมว่า ถ้าใส่ลงไป
ยกเว้นไว้อย่างนี้ จะเสียหายจริงหรือ หรือว่าเป็นเพียงเพื่อให้สัมภาษณ์เพื่อความสะใจ
เท่านั้นเอง อันนี้ผมอยากจะถามเท่านั้น ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณอรรถครับ

นายอรรถ ธรรมโน : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ผม

นายอรรถ ธรรมโน ผมไม่เคยอภิปรายในวุฒิสภาเลย แล้วก็จะตั้งใจจะไม่อภิปรายด้วย
เพราะคิดว่า ตัวเองไม่ค่อยถนัดในเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ตาม วันนี้ก็รู้สึกมีความจำเป็น
เกิดขึ้น ผมจึงอยากจะขออนุญาตผืนใจตัวเองขออนุญาตท่านประธานฯ ขอเวลาท่าน
สักประมาณ ๘ นาที เพื่ออภิปรายสิ่งที่คณะกรรมการฯ ได้เพิ่มเติมขึ้นใหม่-----

ก่อนอื่นผมอยากกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ผมจะแสดงความยินดีกับผู้มีรายชื่อได้น้อยทั้งหลาย เพราะมีการอ้างว่า การเพิ่มข้อความในมาตรา ๕ เป็นมาตรา ๘ วรลสองนั้นเพื่อประโยชน์ผู้มีรายชื่อได้น้อยนะครับ ผมขอแสดงความยินดีก่อน ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า อยากจะพูดประเด็นสั้น ๆ ว่า อะไรจะเกิดขึ้นครับ ถ้าหากว่า บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา ๕ ซึ่งจะกลายเป็นมาตรา ๘ วรลสองนั้น~~นั้น~~ผ่านกระบวนการขั้นตอนทุกขั้นตอนออกไปใช้เป็นกฎหมายในแผ่นดินนี้ ผมเห็นด้วยครับ และผมยอมรับว่าการแก้ไขเพิ่มเติมจากร่างกฎหมายล้มละลายที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรมานั้น เป็นสิ่งที่กระทำได้ และควรกระทำในหลายแห่งเหมือนกัน แต่ผมคิดว่า การแก้ไขเพิ่มเติมที่เกินความพอดีนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะทำและผมรับไม่ได้~~นั้น~~ครับ ผมจะไม่อภิปรายในประเด็นทางเทคนิคทางกฎหมายนะครับ เพราะผมคิดว่า หลาย ๆ ท่านที่พูดคงพูดได้ดี เพราะผมมีความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์อยู่บ้าง ด้านกฎหมายไม่มีเลยนะครับ อยากจะพูดความเข้าใจของผมเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติม~~นั้น~~ครับ และภาพผลกระทบจากการแก้ไขเพิ่มเติมนี้เพียง ๑ ประเด็นสั้น ๆ นะครับ

ประเด็นแรกอยากกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ผมเข้าใจมาแต่ต้น~~นั้น~~ครับว่า ร่างกฎหมายล้มละลายฉบับนี้เป็น ๑ ใน ๑๑ ฉบับของกลุ่มกฎหมายที่พยายามจะยื่นออกไปเพื่อจะฟื้นฟูเศรษฐกิจที่กำลังอยู่ในภาวะวิกฤตที่แรงที่สุดในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของชาติไทย แต่การแก้ไขเพิ่มเติมโดยการเพิ่มข้อความในมาตรา ๕ ให้เป็นมาตรา ๘ วรลสองนั้น~~นั้น~~ครับ ผมคิดว่า มีผล ๒ อย่าง คือ ๑ เป็นการปิดความรับผิดชอบเกี่ยวกับการไร้ประสิทธิภาพและความผิดพลาดในการบริหารของลูกหนี้ ประการที่ ๒ เป็นการตัดความรับผิดชอบเรื่องการค้าประกันโดยบุคคลซึ่งมีอยู่ในระบบกฎหมาย และการปฏิบัติทางการเงินของประเทศไทยมาเป็นเวลาช้านาน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผมจะไม่อภิปรายในตอนต่อไป กราบเรียนท่านว่า ถ้ารวมกับมาตรา ๑๕ ทวิ ซึ่งให้พ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลายเมื่อครบ ๑ ปีนั้น~~นั้น~~ครับ ผมเชื่อว่า การแก้ไขครั้งนี้จะมีส่วนสำคัญมาก ~~ดู~~ทีเดียว ที่จะให้เกิดปัญหากระบบสถาบันการเงินและระบบเครดิตของประเทศไทยครับ ซึ่งจะมีผลกระทบชัดเจนต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศแน่ ๆ ผมเชื่อว่า แม้กระทั่งลูกหนี้รายที่จะได้ประโยชน์ในระยะสั้น ระยะยาวก็จะเสียประโยชน์ด้วย

ประเด็นที่ ๓ ขออนุญาตกราบเรียนก็คือว่า การเพิ่มเติมบทบัญญัติทั้งใน มาตรา ๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ นั้นจะครบ จะมีส่วนทำให้หนี้สินทางการคลังที่เราเรียกว่า หนี้สาธารณะ (Public debt) นั้นเพิ่มขึ้นแน่นอนครับ ด้วยเหตุผล ๒ ประการที่ผมกราบเรียน เมื่อครุ่นคือ ๑. รัฐบาลคงต้องไปกู้เงินมาจำนวนหนึ่งเพื่อเงินทุน หรือเพื่อช่วยเหลือเงินฝาก ของประชาชน หรือเหตุผลข้อที่ ๒ ถ้ากฎหมายฉบับนี้ผ่านไปในรูปแบบที่มีการเพิ่มเติม ดังกล่าว การแก้ไขภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจการเงิน การคลังของประเทศจะยากขึ้นครับ เราจะต้องใช้แรงกระตุ้นทางเศรษฐกิจมากขึ้น งบประมาณที่คาดว่าจะขาดดุล ๕ เปอร์เซ็นต์ จะไม่พอ ผมเชื่อว่า ต้องขาดดุลมากกว่านั้นอีก รัฐบาลต้องไปกู้เงินมาใช้มากขึ้น ผมขออนุญาตท่านประธานฯ อีกนิดหนึ่ง จะขอลองวาดภาพว่า หนี้สินทางการคลังของประเทศไทย จะมีสักเท่าไร ผมก็ลองคำนวณง่าย ๆ โดยคิดถึงข้อสมมุติฐาน ๒ ข้อ คือ ๑. ความจำเป็น รัฐบาลขณะนี้ ๒. คำนี้ถึงอัตราความเจริญทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นใน ๕ ปีข้างหน้า หลังจากใช้ ๒ ข้อนี้แล้ว ผมลองคำนวณดูว่า ในวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖ อีก ๔ ปี ๖ เดือนกับ ๑๘ วันจากวันที่เรากำลังพิจารณากฎหมายฉบับนี้ครับ เราจะมีหนี้สินทางการ หนี้สินทางการที่ผูกพันที่ผูกพันที่ผูกพันที่ประชุมขณะนี้ก็คือ หนี้สินที่รัฐบาลกู้เอง หรือหนี้ที่ รัฐบาลไปค้าประกัน และหนี้ทั้งภายในและหนี้ภายนอกประเทศ ผมลองคำนวณดูว่า ถ้าผ่าน กฎหมายฉบับนี้ หนี้สินทางการจะมีจำนวน ๑ ล้าน ๘ แสนล้านบาทในวันนั้น แต่ถ้าผ่าน โดยการเพิ่มมาตรา ๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ ผมเชื่อว่าอย่างน้อยการชำระหนี้เงินที่แอลจะต้อง ลดลงอย่างน้อยครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้นหนี้จากจำนวนนี้เพิ่มขึ้น ๑ ล้าน ๔ แสนล้านบาท เพราะฉะนั้นถ้าเราผ่านกฎหมายฉบับนี้โดยมีการเพิ่มเติมในมาตรา ๕ ดังที่กล่าวมาแล้วครับ ผมคิดว่า วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ เราจะมีหนี้สินทางการทั้งหมด ๓ ล้าน ๒ แสน ล้านบาท ผมลองมาคิดดูง่าย ๆ ต่อไปนี้ดีกว่า ถ้าตอนนั้นดอกเบี้ยดีกว่าตอนนี้หน่อย ดอกเบี้ย รัฐบาลกู้ร้อยละ ๘ ต่อปี และ ๒. หนี้ทั้งหมดที่กู้ชำระคืน ๒๐ ปี เฉลี่ยทุกปี เพราะฉะนั้น ในปี ๒๕๔๖ ทางเราต้องหาเงินชำระเงินต้นและดอกเบี้ยจำนวนทั้งสิ้นในปีเดียว ๔,๐๑๖,๐๐๐ ล้านบาท ประชาชนต้องรับภาระภาษีเพิ่มขึ้นจำนวนหนึ่งแน่นอนเพื่อชำระหนี้ ~~กับหนี้สิน~~ และก็ลองนึกถึงฐานะครับว่า รัฐบาลที่เข้ามาบริหารประเทศในปี ๒๕๔๖ โดยเฉพาะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังที่มาบริหารประเทศในปี ๒๕๔๖ นั้นจะมีภาระ

แต่ไหน ลองนึกถึงประชาชนที่จะมีชีวิตอยู่ในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอาจจะเป็นเราด้วยนะครับ
 จะต้องรับภาระแต่ไหน ผมขออนุญาตทราบเรียนท่านประธานฯ แต่ ๓ ประเด็นนี้ครับ
 ผมเรียนท่านประธานฯ ว่า ผมอภิปรายวันนี้ก็ด้วยคิดถึงประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก
 เหมือนกันนะครับ ผมคิดว่า ถ้าหากว่าเราผ่านข้อความเพิ่มเติมอันนี้ไป ผมและลูกหลานผม
 จะต้องรับภาระภาษีเพิ่มขึ้นจากการรับเรื่องนี้จำนวนหนึ่งแน่นอนในปีนั้น แต่อย่างไรก็ตาม
 ท่านประธานฯ ครับ ผมขออนุญาตเรียนท่านต่อว่า ผมเป็นคนเชื่อในกฎธรรมชาติมาก ๆ
 เคยตั้งแต่เด็กมาจนถึงอายุแก่ขนาดนี้แล้วครับ ยังเป็นคนเชื่อในกฎธรรมชาติ เชื่ออยู่
 เสมอมาว่า อะไรก็ตามที่เกินความพอดี เกินความพอเหมาะพอสมแล้ว ไม่มีทางเป็น
 ความจริงไปได้นาน เพราะฉะนั้นการเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตราที่เราถ่วงตุ้มถึงขณะนี้
 นะครับ ในมาตรา ๕ ที่จะกลายเป็นมาตรา ๘ วรรคสองนั้น และมาตรา ๑๕ ทวิ ผมเชื่อว่า
 ไม่มีวันจะผ่านกระบวนการทุกขั้นตอนไปเป็นกฎหมายใช้บังคับในแผ่นดินนี้ได้ ผมมั่นใจ
 มาก ๆ แต่อย่างไรก็ตาม แทนที่เราจะต้องรอกกระบวนการอันยาวนานซึ่งจะเพิ่มความยาก
 ลำบากในการแก้ปัญหาของวิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคมนะครับ ถ้าเราไม่รีบเสียแต่ตอนนี้
 หรือถ้ามีการประนีประนอมกันได้ ซึ่งผมอยากให้มีการประนีประนอมกันในบางส่วน
 ผมคิดว่าความทุกข์ทรมานทั้งหลายทั้งทางกายและทางใจที่พวกเราจำนวนหนึ่งต้องรับขณะนี้
 จะได้ลดน้อยลงไปครับ ผมขอขอบคุณ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

- ๖๐/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณหญิงชนัดต์

คุณหญิงชนัดต์ ปิยะอุย : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ดิฉัน

ขอสารภาพว่า ดิฉันไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย เป็นแค่เพียงอยากจะขอประธาน

ทราบเรียนความจริงที่เกิดขึ้น ในหน้าที่และความรับผิดชอบซึ่งเป็นผู้~~ผู้~~บริหารกิจการ

แห่งหนึ่ง ~~ตั้งแต่ปี~~ ๒๕๐๘ ได้มีการขอกู้เงินจากต่างประเทศ เนื่องจากทุน~~นี้~~จำกัด

แต่ก็ได้กู้มาแล้ว เนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ในการค้ำประกันที่ได้กู้โดยไม่มีหลักทรัพย์

ค้ำประกัน แต่คิดว่าภาระและหน้าที่ที่เราจำเป็นที่จะต้องรักษาสถาบัน เวลานั้นมา

เมื่อชำระหนี้หมด แล้วขอกู้ต่อด้วย การที่ได้กู้โดยไม่ได้ใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันในงาน

ที่ทำ ก็ทำให้ชะงักงัน การกู้ก็เพิ่มมากขึ้น สิทธิที่ได้โดยความกรุณา คือเป็นคลีนโลน

(Clean loan) เมื่อปี ๒๕๓๙ ก็ได้รับแจ้งว่า สถานภาพของบริษัทที่ทำนั้นจะไม่สามารถ

ประกอบต่อไปได้แล้ว เพราะฉะนั้นเงินกู้ทั้งหลาย~~นั้น~~ เมื่อถึงกำหนดจะต้องส่งคืน

ด้วยเหตุว่า เป็นการกู้ที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน จึงจำเป็นต้องแสวงหาเงินมาชำระ

ให้ทันไต่ถามได้ การที่ได้กู้มาตลอด~~นั้น~~เป็นจำนวนเงินประมาณ ๖๕ ล้าน

เหรียญสหรัฐฯ ต่อมาด้วยความกรุณา เพราะว่า เป็นการกู้โดยเป็นซินดิเคตโลน

(Syndicate loan) หรือว่าทางธนาคารได้จัดให้ธนาคารหลายแห่งมาให้อีก แล้วจึงต่อมา

ว่า มี ๓ ธนาคารจะไม่เรียกเงินเมื่อครบกำหนดคืน เป็นจำนวนเงิน ๑๓.๑ ล้าน

เหรียญสหรัฐฯ แต่ทั้งนี้ยังประสงค์ที่จะให้ใช้สัญญาที่เป็นคลีนโลนต่อไป เป็นแต่เพียงว่า

ขอให้ในฐานะที่เป็นผู้บริหารค้ำประกันการกู้ยืมนี้ด้วย ด้วยสถานการณ์แล้วคิดว่า

เมื่อเป็นผู้บริหารจำเป็นที่จะต้องค้ำประกัน เมื่อ~~ผู้~~ที่ตกลงใจเป็นฝ่ายค้ำประกันนั้น

หน้าที่และจิตสำนึกก็จะต้องชำระให้ถูกต้องครบถ้วนและทันเวลา ดิฉันเห็นด้วยกับ

หลายมาตรการนี้ที่ว่าให้ยืดกำหนดระยะเวลาไป ยืดขยายตัวเลขในการที่จะเป็นยอด

ที่จะต้องถูกลงโทษ แต่ในจำนวนเงินที่ดิฉันรับค้ำประกัน

ถ้าหากว่าร่างพระราชบัญญัติล้มละลายนี้สามารถให้ดิฉัน ไม่มีภาระผูกพันได้ โดยไม่มีข้อเสียหาข้ออื่นใดแล้วดิฉันก็ยินดี ดิฉันจะได้เป็นการปลดภาระไปด้วย แต่ถ้าหากว่าการได้สิทธิประโยชน์ด้วยการที่ดิฉันกลายเป็นผู้ที่ไม่ต้องรับผิดชอบในยอดเงินที่ดิฉันกู้ประกันนั้น ในฐานะที่ดิฉันเป็นคนไทย การกู้เงินเป็นการกู้จากสถาบันการเงินต่างประเทศ เมื่อดิฉันไม่จำเป็นต้องชำระ ความรู้สึกของดิฉันนั้นอยากจะดีใจในระยะเริ่มแรกที่ได้ฟัง แต่ทว่าจะมีผลกระทบกับส่วนรวมอย่างไรบ้าง การกู้เงินถ้าเราเป็นผู้กู้ประกันหรือเราเป็นหนี้เขา แล้วเราจะไปปฏิเสธความรับผิดชอบนั้นคิดว่าไม่ถูกต้อง เมื่อดิฉันได้สิทธิอันนี้ ผู้ที่เสียหายคือฝ่ายเจ้าหน้าที่เขาที่คงจะเสียไปเพียง ๑๓.๑ ล้านบาทหรือสูงกว่านี้ ที่ดิฉันกู้ประกันในยอดที่เขาขอมต่อให้ ๓ ปี แต่ทว่าผลประโยชน์ที่ดิฉันได้ด้วยการดิฉันไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในฐานะที่เป็นฝ่ายกู้ประกันนั้น ผู้ซึ่งเสียหาย ผู้ซึ่งเสียประโยชน์เขาที่คงจะไม่คบคิดกันไป เขาก็คงจะคิดว่า เขาไม่ได้รับความคุ้มครองการที่เขาต่อสัญญาให้ดิฉันด้วยการไม่ใช้สัญญาประกัน ยังคงใช้สัญญาคลื่นโลน กับสถาบันที่ดิฉันทำงานด้วย แล้วเปลี่ยนมาเป็นดิฉัน แล้วเขาไม่ได้รับการพิจารณาที่ดิฉันจะทำตามข้อตกลง ความเสียหายนั้นคงจะเป็นไปอีกนานทีเดียว ผู้ซึ่งให้กู้ทั้งหลายก็คงจะมีความรู้สึกที่ว่า เหตุใดเงินเขาถึงจะมาให้ดิฉันที่เป็นคนไทยผู้ หรือจะมาให้ดิฉันกู้ประกันต่อไป เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายก็คงจะเกิดความเกรงของดิฉัน ที่เขาจะคิดว่า ดิฉันไม่ปรารถนาที่จะรับผิดชอบ ผู้ซึ่งทำให้ดิฉันคิดว่าสถานะวิกฤตของเรานั้นจะยืดต่อออกไปอีกหรือไม่ ในฐานะซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจไม่ได้เคยคิดว่า มีเงิน ๑๐ บาทแล้วจะทำเพียง ๑๐ บาท ความทะเยอทะยานนั้นมีอยู่ตลอดเวลา มีเพียง ๑๐ ก็อยากจะทำถึง ๑๐๐ เพราะฉะนั้นภาระหนี้ ภาระผูกพันที่จะต้องรับผิดชอบจึงมาก แต่เมื่อเราไม่รับผิดชอบเขาก็ตัดสายป่าน เพราะฉะนั้นกิจการก็จะอยู่ไม่ได้ แล้วก็จะปล่อยให้กิจการอื่น ๆ เสียหายด้วยหรือไม่ ข้อเสียในฐานะที่เป็นคนไทยแล้วจะได้ชื่อว่าคนไทยซึ่งโกงหรือเปล่า ^{ดิฉัน}นี้คือความรู้สึก ด้วยเหตุนี้ดิฉันยังอยากที่จะถามท่านแล้วที่จะเป็นผู้ที่กู้ประกันรับผิดชอบที่เขาต่อสัญญาให้อีก ๓ ปี ผู้หนึ่งท่านแต่เพียงกราบเรียนว่าเกรงว่าความคล่องตัวที่ดิฉันเคยมีจะหมดไป เสร็จแล้วของเพื่อนผู้ซึ่งอยู่ในธุรกิจก็จะ

๑๓๓

๑๕ (ศ. ท้าวไป)

ศิริลักษณ์ ๖๑/๒

ถูกตัดสายป่านไปด้วย ดิฉันก็เป็นแค่เพียงทูลเชิญญาติกราบเรียนมาเพียงแค่นี้
ขอขอบคุณค่ะ

- ๖๒/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์วิชญ์

นายวิชญ์ เกื้องาม : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม วิญญ์

เกื้องาม สมาชิกวุฒิสภา กระผมขอกราบเรียนว่า กระผมเห็นด้วยกับคณะกรรมการ
ฝ่ายข้างน้อย และชื่นชมในเหตุผลของท่านอดีตปลัดกระทรวงการคลัง คุณชรัญ ธรรมโน
ที่ได้แสดงความเห็นไปเมื่อสักครู่ ขอกราบเรียนว่า ขณะที่กำลังพิจารณาอยู่นี้คือ เรื่องของ
มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัติล้มละลาย ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๕ นั้นตอนส่งมาจาก
สภาผู้แทนราษฎรมีอยู่รกรคเดียว เมื่อมาถึงในชั้นคณะกรรมการการของวุฒิสภา
คณะกรรมการการได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรที่จะเพิ่มความเข้าไปเป็นวรรคสอง และที่เป็น
ปัญหาอยู่ในขณะนี้ก็คือความในวรรคสองว่า ควรจะคงไว้อย่างที่คณะกรรมการการเพิ่ม หรือ
ควรที่จะตัดออก กรรมการฝ่ายข้างมากเห็นว่าสมควรจะคงไว้ เพราะว่า เป็นผู้ที่เพิ่ม
เข้าไป ส่วนกรรมการฝ่ายข้างน้อยเห็นว่า ควรจะตัดออก เมื่อเป็นเช่นนี้กระผมขอ
กราบเรียนครั้นว่า ความในวรรคสองนี้กรรมการฝ่ายข้างมากได้กรุณาเพิ่มอะไรลงไป
สิ่งที่เพิ่มลงไปนั้นวรรคสองก็ให้ตัดบุคคลบางประเภทออกไป ไม่ให้อยู่ในข่ายที่จะถูก
ฟ้องล้มละลายได้นอนากด ตามว่า ตัดใคร ไม่ใช่ตัดพระ เณร เณรเจ้าอะไรออกไป
พระสงฆ์องค์เจ้าถ้าหากเข้าข่ายจะต้องล้มละลาย ก็ยังต้องถูกฟ้องล้มละลายกันได้อยู่ หรือ
บุคคลอื่นซึ่งควรจะมิเหตุอันควรยกเว้น หรือเหตุอันควรจะสงสาร หรือเหตุอันควรจะ
ผ่อนปรนก็ยังมิอยู่ก็ อย่างไรก็ตาม บังเอิญโดยภาวะเศรษฐกิจขณะนี้อาจจะไม่ได้ไปนึก
ถึงกบเหล่านั้น จึงไม่ได้ไปคิดและไปตัด หรือไปเพิ่มอะไร แต่สิ่งที่ตัดออกไปก็ถือ ตัด
ลูกหนี้ ลูกหนี้ซึ่งมาถูกใจ มาก่อนนี้ แล้วเอาหลักทรัพย์มาประกัน แล้วปรากฏว่า ในวัน
ที่ก่อนหน้านั้นหลักทรัพย์มีราคาสูงกว่าหนี้ ตรงนี้ให้ตัดออกไป ถ้าหากว่า ภายหลังปรากฏว่า
มีหนี้กันขึ้นพันตัว บุคคลที่ไม่สามารถจะถูกฟ้องล้มละลายได้ รวมตลอดไปถึงตัดผู้ค้า
ประกันออกไปจากข่ายที่จะต้องถูกฟ้องล้มละลาย ซึ่งกรณีนี้ที่ตัดออกไปนั้นขอกราบเรียนว่า
พระราชบัญญัติล้มละลายนั้นเราได้พูดกันมาตั้งแต่บัดนี้แล้วว่า ใช้บังคับมาตั้งแต่ปี ๒๔๘๓
นับถึงบัดนี้ ๕๘ ปี ปีหน้าครบ ๖๐ ปี ควรแก่การสมโภช ๕๘ ปีที่ผ่านมาในบุคคลเหล่านี้
คือลูกหนี้ ไม่ว่าจะเป็นหลักทรัพย์สูงหรือน้อยหรือต่ำกว่ามูลค่าหนี้ก็ตาม ตลอดจนกระทั่งผู้ค้า
ประกันนั้นเคยอยู่ในข่ายที่จะถูกฟ้องล้มละลายได้มาโดยตลอด ถ้าหากว่า เข้าเกณฑ์ของกรณี

ที่จะต้องถูกฟ้องล้มละลาย ซึ่งจะมานึกกันได้ในปี ๒๕๕๒ นี้ว่า ควรจะคัดบุคคลเหล่านี้
ออกไปด้วยเหตุภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ซึ่งครั้งนี้กระผมเข้าใจว่า กรรมการฝ่ายข้าง
มาก ซึ่งกระผมไม่ได้คิดไว้ว่า จะมาก จะน้อย เดือนกัน หรืออย่างไรก็ตามที่แต่กรรมการ
ฝ่ายข้างมากนั้นคงจะได้คิดหรือมอง หรือคาดการณ์ไปในแง่หนึ่ง ซึ่งกระผมก็ไม่คิดว่า
เป็นสิ่งที่ผิดที่กรรมการจะมองไปอย่างนั้น และจริง ๆ กระผมเชื่อว่า เป็นความปรารถนาดี
ของกรรมการฝ่ายข้างมากด้วยที่ประสงค์จะให้ความคุ้มครองแก่ลูกหนี้ในภาวะเศรษฐกิจ
ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เมื่อกรรมการฝ่ายข้างมาก
ได้เพิ่มความเข้าไปเป็นวรรคสอง สิ่งที่เพิ่มเข้าไปนั้นถ้าจะดูไปแล้วโดยทัศนะหรือความเห็น
ของกระผมซึ่งอาจจะผิด แต่กระผมเข้าใจว่า อาจจะยังหลวม ถ้าจะเขียนให้รัดกุมอาจจะ
ต้องเขียนกันอีกยาว อาจจะต้องเป็นอีกหนึ่งหมวดเพื่อจะคุ้มครองบุคคลเหล่านี้ได้ และ
กรรมการทั้งฝ่ายข้างมาก ข้างน้อยก็เห็นตรงกันว่า หมวดสุดท้ายที่จะเขียนเดิมลงไปตรง
นี้ได้ เมื่อจะให้สั้น เมื่อจะให้กะทัดรัด เมื่อให้รัดกุมก็เดิมลงไป ๒ - ๓ บรรทัดเป็นความใน
วรรคสองครั้งนี้ ซึ่งจริงนี้อาจจะก่อให้เกิดอันตราย เพราะเหตุว่า การที่จะให้ความคุ้มครอง
ใครนั้นโปรดสังเกตว่า ความในพระราชบัญญัติล้มละลายก็ดี หรือมาตรา ๕ นี้โดยเฉพาะ
เจาะจงก็ดี ไม่ได้พูดถึงเรื่องเจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงิน เจ้าหนี้เป็นชนธรรมดา หรือเป็น
สถาบันการเงินก็จะใช้มาตรเดียวกันลูกหนี้จะเป็นคนจน คนยาก เป็นเศรษฐกิจที่บังเอิญ
ประกอบธุรกิจพลาดหลังเสียหายก็อยู่ในข่ายเดียวกัน แม้แต่หลักทรัพย์เราพูดกันมาโดย
ตลอดว่า เป็นเรื่องที่อาหรัยไปจำนอง แต่ความที่ปรากฏนั้นอาจจะไม่ใช่กรณีจำนองเท่านั้น
อาจจะเป็นการจำนำ หรืออาจจะเป็นการอื่น เอาสร้อย เอาแหวน เอาเพชรไปวางไว้เป็น
ประกัน เอาไว้เป็นจำนำ ตอนนั้นก็คิดว่ากู้เงิน ๑ แสนบาท วางสร้อยประกันไว้สัก
๑๕๐,๐๐๐ บาท มันก็ท่วม และอยู่ไปมีเหตุมีอันเป็นไปเกิดขึ้น วาลาของหลักทรัพย์ วาลา
ของสร้อยลดน้อยถอยลง ไม่สามารถจะฟ้องให้ล้มละลายได้ แม้ลูกหนี้ผู้นั้นจะเข้าข่ายร้อย
แปดพันเก้าที่ปกติเขาจะต้องฟ้องล้มละลายกันปัญหาที่เกิดขึ้นว่า ความเหล่านี้รัดกุมชัดเจน
พอหรือไม่ ถ้าที่เหมาะสมที่สุดคงจะเป็นคำที่ท่านอธิบดีปลัดกระทรวงการคลังพูดว่า เกรงว่า
มันอาจจะสุดโต่งเกินไป

ท่านประธานฯ ที่เคารพ การที่จะแก้กฎหมายล้มละลาย โดยที่จะตอบสนองข้อปัญหา
ภาวะเศรษฐกิจนั้นเป็นสิ่งที่ดี เพราะรัฐบาลเองคิดแก้ก็เพื่อจะตอบสนองต่อการ
แก้ปัญหาดังกล่าว แต่คณะกรรมการท่านก็คิดว่า เมื่อจะแก้ปัญหาดังกล่าวก็ควรจะ
คิดหรือหว่าน หรือกังวลถึงฝ่ายที่เป็นลูกหนี้ด้วย เพราะภาวะเศรษฐกิจอย่างนี้ก่อให้เกิด
ผลกระทบถ่วงหน้า ความจริงปัญหาเรื่องเศรษฐกิจที่เข้ามากระทบกับกฎหมาย
ล้มละลายนั้น ท่านประธานฯ ที่เคารพ ไม่ใช่ว่าจะเพิ่งเกิด กฎหมายล้มละลายนี้ใช้มา
ตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ ๑ ปีก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ เกิดขึ้น
ภาวะเศรษฐกิจก็เป็นอย่างนี้คล้าย ๆ กันที่เป็นอยู่ในขณะนี้ หรือจะบอกว่าเวลานี้ด้วยซ้ำ
เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สงบลง ก็เคยคิด คิดที่จะแก้ไขกฎหมายล้มละลาย แต่คิดไป
คิดมาแล้วก็คิดว่า ถ้าหากว่าไปแก้ไขโดยไม่ได้มีการประเมิน ไม่ได้มีการมองให้ถี่ถ้วน
ครบถ้วนแล้ว อาจจะเป็นดาบสองคม ก็เป็นผลร้ายแก่ลูกหนี้มากกว่า เพราะเจตนา
ที่ต้องการจะคุ้มครองลูกหนี้นั้นอาจจะวกกลับมากลายเป็นเจตนาร้ายเข้าได้ กรณีอย่างนี้
กระผมได้พบตัวอย่างมากมาย ถึงความประสงค์ ภาคการคิดว่าจะเกิดผล
อย่างนี้ แต่ในที่สุดก็เกิดผลกระทบขึ้น ซึ่งกระผมไม่ดำเนินการมาพิจารณาฝ่ายข้างมากเลย
เพราะท่านคิดว่า ในขณะนี้มีมาตรการอย่างนี้จะจะเป็นมาตรการที่ดีที่สุด แต่กระผมขอ
อนุญาตขึ้นอยู่อีกจุดหนึ่งมองว่า ระวังผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นอันตราย ดูตัวอย่าง
กฎหมายขายฝากเป็นตัวอย่างก็ได้ ครั้งหนึ่งเราพูดกันมากว่า กฎหมายขายฝากนั้นไม่เป็น
ธรรม และก็มีผู้เสนอว่า ทางที่ดีที่สุดก็ยกเลิกกฎหมายขายฝากเสียเลย จนกระทั่งมีการ
เดินขบวนมาร้องอยู่ที่หน้าทำเนียบ ให้ยกเลิกกฎหมายขายฝากเสียทั้งปวง ทั้งจับ
ซึ่งผลกระทบที่จะตามมา และมีการวิเคราะห์ทั้งในทางวิชาการ ทั้งในทางอรรถคดี
ทั้งในทางสถาบันการเงินว่า ถ้ายกเลิกกฎหมายขายฝาก สิ่งที่จะเกิดต่อไปก็คือขายขาด
เพราะในที่สุดเมื่อไม่มีกฎหมายขายฝาก เมื่อลูกหนี้รื้อเงิน ต้องการเงิน ก็ไม่มีทางอื่น
ในที่สุดก็ต้องเอาที่นั่นไปขายขาด แล้วก็จะหลุดพ้นสิทธิของฝ่ายเจ้าหนี้ตลอดไป
โดยไม่มีทางจะไต่กินได้ ตรงนี้กลับจะเป็นอันตรายเสียยิ่งกว่า ทำไมจึงไม่คิดแก้กฎหมาย
ขายฝากให้เป็นธรรมเสีย แทนที่จะไปยกเลิก ทั้งนี้ก็เป็นการพูดในแง่ที่ห่วงถึงผลกระทบ
นั่นเอง กรณีของเรื่องกฎหมายล้มละลายก็เช่นกันครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพ

ครูบาอาจารย์ท่านสอน กระผมเรียนกฎหมายล้มละลายมากับครูบาอาจารย์หลายท่าน จะเป็นคุณหลวงสารกิจปริชา คุณหลวงสารนัยประสานน์ ท่านอาจารย์เสนอ บุญเกียรติ ท่านสอนเอาไว้ตรงกันว่า กฎหมายล้มละลายนั้น นอกจากจะมีเอาไว้เพื่อที่จะฟ้องร้องกันจริงจัง ซึ่งก็อาจจะน่ากลัว ถ้ามุ่งฟ้องร้องจริงจังกันทั้งหมด แต่ส่วนหนึ่งก็คือกฎหมายล้มละลายนั้นมีไว้ปรามด้วย ปรามลูกหนี้ที่อยู่ในวิสัยจะชำระหนี้ได้แล้วไม่ยอมชำระหนี้ ปรามลูกหนี้ที่ต้องการจะประวิงเวลาในการชำระหนี้ จนกระทั่งหนี้้นกลายเป็นหนี้เสีย หรือหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ การแก้ไขกฎหมาย มาตรา ๕ ตามที่กรรมการพิจารณาข้างมากได้กรณาดำเนินการนั้น โดยความเคารพอย่างสูง กระผมเกรงผลกระทบในมุมกลับว่า ในที่สุดต่อไปอาจจะเกิดกรณีอย่างที่คุณหญิงชนิดาได้กล่าวขึ้น ก็คือเจ้าหน้าที่ไม่ไว้วางใจ แต่เจ้าหน้าที่อาจจะมีความอื่นอีกมากมาย ที่ในที่สุดทำให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ และที่กระผมกลัวไปยิ่งกว่านั้นก็เพิ่งได้ยินจากที่ท่านอดีตรัฐมนตรีว่าการคลัง อรรถ ธรรมโน พูดยว่า เมื่อเป็นเช่นนั้น ในที่สุดภาระจะตกแก่กันทั้งประเทศ โดยอาศัยมาตรการทางภาษีที่เข้ามา ท่านประธานฯ ที่เคารพ กรณีเรื่องที่ว่า ถ้าหากว่าลูกหนี้ได้มีหลักทรัพย์หรือหลักประกันสูงกว่าหนี้ ไม่สมควรที่จะให้มีการฟ้องล้มละลายด้วยนั้น มีอุปมาที่คล้าย ๆ กันอยู่ แม้ไม่ตรงกันทีเดียวนัก แต่ก็คล้ายคลึงกันเป็นอันมาก เมื่อตอนที่ใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ใหม่ ๆ เมื่อ ๖๐ ปี ๗๐ ปี ก่อนนั้น เคยมีกรณีทำนองอย่างเดียวกันเกิดขึ้น กรณีหลักประกันอย่างนี้คือกรณี กรณีหลักประกันสูงกว่าหนี้ หนี้หลักประกัน ก็คือกรณีจำนอง ซึ่งในครั้งนั้นได้มีการแก้ไขกฎหมาย เพราะเหตุว่าชดด้วยอย่างว่า สมมุติว่า ~~เกิด~~ลูกหนี้ไปกู้เงิน ๑ แสนบาท แล้วก็นำหลักทรัพย์ไปจดทะเบียนจำนอง หลักทรัพย์นั้น ที่ดินแปลงนั้นราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท ถือว่าท่วมราคาหนี้ ก็ดูจะเป็นที่ขึ้นชมโสมนัสแก่เจ้าหน้าที่ เพราะกู้กันไปเพียง ๑ แสนบาท แต่เอาหลักทรัพย์ ๑๕๐,๐๐๐ บาทมาจดทะเบียนจำนองเป็นประกัน เจ้าหน้าที่รับไว้ ก็เกิดปัญหาว่า ถ้าในเวลาต่อมาหลักประกันนั้นลดน้อยถอยลงก็ดี ลูกเวนคืนก็ดี แม้แต่ค่าของเงินเปลี่ยนไป หรือภาวะเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงก็ดี จนกระทั่งในที่สุดลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ เจ้าหน้าที่ก็ต้องยึดทรัพย์บังคับจำนอง ไปบังคับจำนอง ที่ดินที่เคียวกว่า ๑๕๐,๐๐๐ บาท กลับตกลงมาเหลือ ๘๐,๐๐๐ บาท เมื่อ ๘๐,๐๐๐ บาท ได้มาจากการขายทอดตลาด ที่ซึ่งขาด

อยู่ ๒๐,๐๐๐ บาท เจ้าหนี้จะทำอย่างไร เจ้าหนี้ก็ไปฟ้องลูกหนี้เรียกเงินอีก ๒๐,๐๐๐ บาท
 ที่เหลือ ครั้นนั้นก็เกิดโศกนาฏกรรม อลหม่านกัน คล้าย ๆ ท่านองนี้ว่า ไม่เป็นธรรมดาแล้ว
 ลูกหนี้-----

- ๖๔/๑

เมื่อเจ้าหน้าที่รับจ่านองไว้แล้วเจ้าหน้าที่ก็ต้องเสี่ยงภัยตนเองอีกหลาย ๆ กับที่เวลานี้กำลังจะมาพูด
 ในกรณีของมาตรา ๕ วรรคสองนี้ ว่าเจ้าหน้าที่ก็ต้องเสี่ยงภัยตนเองอยู่เช่นนี้ ในที่สุดก็มีกร
 แกไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในครั้งนั้นว่า ถ้าเจ้าหน้าที่บังคับจ่านอง แล้วที่ปรากฏว่า
 ยังขาดอยู่เท่าใด ห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่ไปเอาส่วนที่ยังขาดอยู่จากลูกหนี้ ผลที่เกิดขึ้นในการแก้
 กฎหมายครั้งนั้นก็คือ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงระยะหนึ่งไม่มีการจดทะเบียนจ่านอง
 เกิดขึ้นในประเทศไทย เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ไหนเขาอมรับจ่านองอีกต่อไป เมื่อเขารู้ว่าภาวะ
 เศรษฐกิจเป็นอย่างนี้ ราชการหลักทรัพย์ก็มีแต่จะลดน้อยถอยลง แล้วเรื่องอะไรจะต้องไป
 เสี่ยงเขา จึงได้เกิดกรณีที่นายท้าวสุทนต์เกิดการใหม่ขึ้นมาได้ว่า กฎหมายนั้นห้ามอย่างนั้น
 ก็ช่าง ก็เขียนสัญญากันไว้ระหว่างเจ้าหน้าที่กับลูกหนี้ว่าแก้กฎหมายมันจะเขียนอย่างนั้นก็ช่าง
 แต่ถ้าหากว่าบังคับจ่านองขาดเท่าไร ข้าพเจ้าผู้เป็นลูกหนี้ยินยอมให้มาฟ้องข้าพเจ้าในส่วนที่ยัง
 ขาดได้อีกทุกประการ ลูกหนี้เซ็นสัญญาไปแล้วก็กระหม่อมยอมย่องว่าที่ตกลงกันนั้นมันนอก
 เหนือกฎหมาย วันหนึ่งคงจะเห็นกัน แล้วในที่สุดมันก็เกิดเรื่อง เมื่อเจ้าหน้าที่บังคับจ่านอง
 บังเอิญเจ้าหน้าที่รายนั้นได้ทำสัญญายกเลิกกฎหมายไว้อย่างนี้กับลูกหนี้ และเมื่อบังคับจ่านอง
 ถูกกันแสนบาท จ่านอง ๑๕๐,๐๐๐ บาท ขายทอดตลาดเหลือ ๘๐,๐๐๐ บาท ขาด ๒๐,๐๐๐
 บาท เจ้าหน้าที่ก็ถือสัญญาวิ่งไปมาฟ้องลูกหนี้เพื่อจะเรียกเงิน ๒๐,๐๐๐ บาทที่ขาด คดีสู้กันมา
 ตั้ง ๓ ศาล ว่าเรื่องนี้ขัดต่อความสงบเรียบร้อย เพราะเป็นการตกลงกันขัดต่อกฎหมาย ศาลฎีกา
 ทานวาทหลักเอาไว้ดีมาก คดีจนกระทั่งกระผมคิดว่าอยากจะนำมาเป็นอุปมาอุปไมยในเรื่องนี้
 ยืนยันว่าไม่ตรงกันนักกับรูปเรื่องที่เกิดขึ้น เราพูดกันมากตั้งแต่บอกว่า เรื่องที่เพิ่มเข้าไปนี้
 จะเป็นการคุ้มครองเจ้าหน้าที่ หรือจะเป็นการคุ้มครองลูกหนี้ ฝ่ายหนึ่งก็บอกว่าเขียนลงไปอย่างนี้
 เพื่อไม่ให้ฟ้องลูกหนี้ได้อย่างนี้ ไม่ให้ฟ้องผู้ค้าประกันได้อย่างนี้ ก็เพื่อคุ้มครองลูกหนี้
 อีกฝ่ายหนึ่งก็บอกว่าทำไมถึงไม่คุ้มครองเจ้าหน้าที่บ้าง กระผมคิดว่าเรื่องทั้งเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่อง
 ที่จะคุ้มครองลูกหนี้หรือคุ้มครองเจ้าหน้าที่ แต่ความเป็นธรรมนั้นอยู่ตรงไหนต่างหาก
 ซึ่งศาลฎีกาได้พิพากษาในคดีบังคับจ่านอง เมื่อสักครู่นี้ ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๑๓
 ปี ๒๔๘๒ ว่า หลักยุติธรรมมันไม่ได้อยู่ที่ว่าควรจะคุ้มครองเจ้าหน้าที่ หรือควรจะคุ้มครอง
 ลูกหนี้ หรือคุ้มครองใครมากกว่ากัน หลักความยุติธรรมมันมีอยู่ว่า เป็นหน้าที่ทางจิตใจพึงให้เขา
 ให้ครบตามนั้น หลักก็คือความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ยิ่งใหญ่กว่า

ที่จะฟังสิ่งที่ผู้กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง กระผมโค๊ด (Code) คำของคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้มา เพื่อประกอบเหตุผลในส่วนของการผม ด้วยความเคารพอย่างสูงต่อกรรมการ ฝ่ายข้างมาก กระผมจึงเห็นด้วยกับกรรมการฝ่ายข้างน้อยด้วยเหตุผลที่ได้กราบเรียนมานี้ ประกอบกับเหตุผลของท่านอดีตปลัดกระทรวงการคลัง คุณอรัญ ชรรณโน ซึ่งได้กล่าวมา เมื่อสักครู่นี้รับท่านประธานฯ ที่เคารพ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านนั่ง

นายทรง องค์ชัยวัฒน์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ

ผม นายทรง องค์ชัยวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภา ผมมีความรู้ประณปีที ๔ เท่านั้น ไม่มีความรู้ในเรื่องกฎหมายเลยแต่อาศัยเป็นนักธุรกิจ แล้วก็ต้องผ่านเรื่องเกี่ยวกับธนาคารนี้มาโดยตลอด เพราะผมทำตลาดกลางข้าวมีเงินหมุนเวียนวันละหลายล้านบาท แล้วก็ต้องอาศัยธนาคารเป็นตัวหลัก ผมก็อยากจะเขาข้อความในวรรคสอง (๒) “เว้นแต่ในกรณีที่ถูกหนนี้มีหลักทรัพย์เป็นประกันให้แก่เจ้าหนี้” แต่หลักทรัพย์นั้นมีมูลค่าสูงกว่ามูลหนี้ เมื่อนั้นมีหลักทรัพย์มากกว่ามูลหนี้ไม่มีธนาคารที่ไหนเขาจะไปฟ้องหรือครับ มันไม่ใช่เรื่องสนุกจะต้องเสียเงินไปฟ้องร้องถูกหนให้เป็นบุคคลล้มละลาย เว้นแต่ว่าในนี้เขียนไว้ว่า “ในวันที่ถูกหนนี้ได้ก่อหนี้ขึ้น” อันนี้อ่านแล้วไม่ถอยเข้าใจนักเพราะว่าความรู้ไม่ถึง กล้าย ๆ เหมือนกับจะเขียนลงเอาไว้ว่า เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วผมก่อหนี้เข้าไปแค่ ๕๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น และวันนี้ผมมีทรัพย์สินตั้งเป็นร้อยล้าน ~~ซึ่งเมื่อวันที่ก่อหนี้เข้าไปผมคิดหนี้แค่ ๕๐,๐๐๐~~ ทรัพย์สินผมเวลานี้มีตั้งร้อยล้านหนี้ผมมันท่วมอยู่แล้ว แต่หาวิธีไม่ว่าผมเองเวลานี้เป็นหนี้เขาทำไร เอาวันที่ก่อหนี้ขึ้น เหมือนกับเขียนลงเข้าไปเลย ๆ-----

แล้วก็ “หรือมูลหนี้เกิดจากการค้าประกันซึ่งลูกหนี้ดังกล่าวได้กระทำโดยสุจริต ห้ามไม่ให้ฟ้องลูกหนี้เป็นบุคคลล้มละลาย” อันนี้ผมก็ได้กับตัวผมเอง ผมก็จะเกริ่นไว้เมื่อ ๑๐ กว่าปีที่แล้วลูกชายผมเขาไปรับสัมปทานวิทยุ ๔ จังหวัด ๔ แห่ง ที่เอาโครงการ (Project) มาให้กับธนาคารกสิกรไทย ขอสินเชื่อเงิน ๓๐ ล้านบาท ธนาคารเขาอนุมัติ เขาก็เรียกตัวผมมาจากนครสวรรค์ให้ผมกำกับประกัน ผมก็ไม่กำกับถูกผมก็ไม่กำกับแล้วเขาจะฟ้องผมล้มละลายนี่ผมถึงไม่กำกับบอก ลูกเอ๊ย ทรัพย์สินที่มีอยู่ก็พอหาไปกินไปก็ดีแล้ว ~~ซึ่งให้แค่ค่าวันนี้ ๓๐ ล้านบาท ปีหน้าเป็น ๖๐ ล้านบาท~~ แต่ก็ไม่ได้ไม่เอา เพราะว่า อีกทีหนึ่งกว่าจะถึง ๖๐ ล้านบาทนั้นตรอมใจตายเสียก่อนละครับ ~~ซึ่ง~~ ไม่เอาครับ ก็กลัวเขาฟ้องเอาอย่างนี้แหละ มีเท่าไรก็ทำเท่านั้น และผมทำอาชีพทำข้าวอยู่ที่นครสวรรค์ ผมก็เงินแบ่งกัดังหลายแบ่งก็ แบ่งที่ใหญ่ ๆ ทั้งนั้น ผมยังไม่เคยเอาเงินไปไว้ที่แบ่งกับแม่แต่ในเดี๋ยวนั้น ก็อาศัยเชื่อถือกันอย่างนี้ ไม่เคยเลยครับ เชื่อกันได้ก็อาศัยความเชื่อถือ เพราะว่า ผมเป็นคนที่เรียกว่า ถ้าเราบอกว่า เอาไปค้าข้าว หมดหน้าข้าวคืน ไม่ใช่ว่าหมดหน้าข้าวก็เอาไปต่อ ซื่อๆ ซื่อๆ หนึ่ง อะไอย่างนั้นผิดประเภทผมก็ไม่ทำ ทำอย่างนั้นมาหลายสิบปี ผมเชื่อแน่นว่า ถ้าลูกหนี้ไม่คิดโกง ไม่คิดเบี้ยวแบ่งเขาไม่ทำหกรอกครับ ผมว่าแบ่งเขาขายฝากเงินเขาก็ต้องเสียดอกเบี้ยให้กู้เงินก็ได้ส่วนเหลือผมเขาก็พอจะเลี้ยงตัวของเขาได้ เขาก็ต้องหาเงินหาทองเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าดังหน้าดังตาจะมารบราฆ่าฟันกับลูกหนี้ จะเอาลูกหนี้ให้ล้มละลายระยะขนาดไป ผมว่าแบ่งก็อยู่ไม่ได้ ผมว่ารรคสอง ~~ผมเห็นว่า~~ ควรจะคัดออกครับ ไม่ควรเอาไว้ด้วย ผมเชื่อในความบริสุทธิ์ใจว่า ไม่มีแบ่งที่ไหนที่ดังหน้าดังตาจะฟ้องให้ใครเป็นบุคคลล้มละลาย ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิก ครับ เราได้พูดกันมา ๔ ชั่วโมงแล้ว ~~ครับ~~ คนที่ไม่เคยพูดก็ได้ฟังพูดวันนี้แล้ว จะพอกันหรือยังครับ เชิญคุณจิรายุทธ์จะสรุปท้ายอีกทีหนึ่ง

นายจิรายุทธ์ วสุรัตน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาครับ ผม จิรายุทธ์ วสุรัตน์ ผมขอพูดอีกครั้งหนึ่งในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างมาก ยังมีความเข้าใจผิดอยู่หลายประเด็น ซึ่งผมขออนุญาตทำความเข้าใจในที่นี้

ประเด็นแรกคือ ~~ท่านประธานฯ~~ รับ การค้าประกันนั้น ฟังดูง่าย ๆ ฟังสั้น ๆ ผมเข้าใจว่า เป็นการไปค้าประกัน หมายความว่า ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้แล้ว ผู้ค้าประกันเป็นผู้รับผิดชอบ แต่ในความเป็นจริงไม่เป็นเช่นนั้น ~~ถ้า~~ ในความเป็นจริง ผู้ค้าประกันนั้นเป็นลูกหนี้ร่วม สถาบันการเงินจับให้เรานำมาเป็นลูกหนี้ร่วมโดยทันที นั่นเป็นเรื่องแรกซึ่งอยากทำความเข้าใจว่า ลองย้อนไป ~~ดู~~ รัฐบาลที่สภาแห่งนี้เมื่อปี ๒๕๓๘ เราเคยพิจารณา พ.ร.บ. สัญญาที่ไม่เป็นธรรม ในที่นั้นเราพูดกันชัดเจน แล้วก็ปรากฏว่า สัญญาทั้งหมดที่ลูกหนี้เซ็นกับธนาคารนั้นเป็นสัญญาที่ไม่เป็นธรรมทั้งนั้น แล้วธนาคาร ก็ขอไว้ สถาบันการเงินก็ขอไว้ในตอนนั้นว่า ขออย่าให้มีผลย้อนหลัง อะไรเช่นไป แล้ว ~~นั้น~~ ขอให้มีผล แต่ของใหม่ เปลี่ยนสัญญาใหม่ นั่นคือความเป็นจริงว่า วัฒนธรรมในการ กู้ยืมของเราเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นคำว่า การค้าประกันนั้น ฟังเดิน ๆ เหมือนกับว่า เป็นลูกหนี้ลำดับ ๒ แต่ในความเป็นจริงนั้นเป็นลูกหนี้ร่วม แล้วสถาบันการเงินจะใช้วิธี ฟ้องจากผู้ค้าประกันก่อน

- ๖๖/๑

ประเด็นที่ ๒ ที่ผมคิดว่า มีความเข้าใจผิดกันว่า จะมีการคิดไม่ซื่อหรื
คิดว่า จะเบี้ยวหนี้ ไม่ใช้ครบ เพียงแต่กระผมบอกว่า ในวรรคสองนั้นเราบอกว่า
ถูกหนี้ที่เป็นหนี้นั้นเอาเขาไปฟ้องดู ฟ้องล้มละลายก็ได้ แต่ผู้กำกับกันนั้นขอให้ไป
ฟ้องแพ่งดีกว่า ซึ่งการให้กู้ยืมเงิน ถ้าอยากได้เงินคืนก็ฟ้องแพ่ง อย่าเอาเขาภายใต้
วิกฤตอันนี้ไปล้มละลายอีก เพราะฉะนั้นไม่ใช่เป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้เบี้ยวหนี้
ตรงนี้ผมว่า มีความเข้าใจผิดอย่างมากเลย เพราะฉะนั้นที่ไปคาดเดาว่า ออกไปแล้ว
เงินก็ต่อจะเพิ่มขึ้น ไม่เกี่ยวข้องกันหรือครับ ตรงนี้ไม่มีการเกี่ยวหนี้ ตรงนี้ฟ้องแพ่ง
ฟ้องได้ครับ เพียงแต่ขอรับรองว่า ผู้กำกับกันนั้นเป็นวัฒนธรรมไทยเรา ทำให้มีความจำเป็น
นักหรือที่จำเป็นต้องไปฟ้องล้มละลายเขา คงจะไม่ได้พูดถึงประเด็นที่ท่านผู้เกียรติ
ที่ปรึกษาคณะที่นี้หลายท่าน แต่ตัวเลขที่ยกขึ้นมา ๓๕๐,๐๐๐ กรอบครัว ตรงนั้นเป็นประเด็นที่
เราพูดถึงว่า สาหัสสาครรจ์ขนาดไหน เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคงอยากจะทำความเข้าใจ

ประเด็นที่ ๓ ก็คือว่า ที่ผ่านมายอมรับว่า สถาบันการเงินในประเทศไทยนั้น
ไม่เลือกวิธีที่จะใช้การฟ้องล้มละลาย การฟ้องล้มละลายนั่นจะเป็นประเด็นสุดท้าย
สำหรับสถาบันการเงินของประเทศไทย แต่ ณ วินาทีที่เราเป็นห่วงก็คือ สถาบันการเงิน
ของไทยนั้นเหลือน้อยลงทุกที แต่ในอนาคตก็คงจะตกเป็นของต่างชาติทั้งหมด
ผ่านทราบไหมครับว่า กฎเกณฑ์ หลักการ ที่เราจะเข้าไปสู่สากลอันนั้น ถ้าผู้จัดการ
ธนาคารต่างชาติไหนไม่ดำเนินการให้ถึงที่สุด เขาอยู่ไม่ได้ อันนี้เป็นกติกาเคยครับ
สากลที่เป็นอยู่ อันนั้นที่เราเป็นห่วง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ผมหยิบยก ไม่ใช่เรื่องที่คาดเดา
ขึ้นมาพูด ณ วินาที ท่านผู้เกียรติไปซื้อรถยนต์ผ่อนส่งจากบริษัทleasing (Leasing) ซึ่งเป็น
ต่างประเทศที่เข้ามาดำเนินงานแล้ว ถ้าไม่ผ่อน ๓๘ วัน เขายึดและขายทอดตลาดทันที
ให้ท่านเอาเงินไปชำระเขาก็ไม่รับ นี่ก็กติกาใหม่ที่อาจจะทำให้ตรงนั้น เพราะฉะนั้น
ที่ผมเรียนตรงนี้ก็คือว่า ภายใต้วิกฤตครั้งนี้ครับ เราจะ wave (Wave) ให้พวกนี้เขา
สักนิดหนึ่ง ให้เขาหายใจได้ โดยที่ไม่ใช่ทำให้เขาเบี้ยวหนี้ ให้เขาชำระหนี้ แต่ขออย่าให้
เขาเป็นบุคคลล้มละลาย เท่านั้นเอง ส่วนถูกหนี้นั้นเป็นไปเลย ฟ้องไปเลย ไม่ได้ว่า
อะไรกัน แต่เพียงผู้กำกับกันเหล่านั้นครับที่เราเรียกตรงนั้นกลับกันขึ้นมาครับ

เพราะฉะนั้นอยากจะเรียนประเด็นสุดท้ายที่กระผมคิดว่าต้องทำความเข้าใจก็คือ ภาวะวณการล้มละลายของประเทศไทยนั้น แม้กระทั่งในกระบวนการที่พูดคุยกันก็มองดูเงิน ๆ ว่า มีทางออกมาก มองดูเงิน ๆ ว่า ๑๐ ปี แต่ให้ความเป็นจริงไม่ใช่ อย่างนั้น เราได้ขอตัวเลขด้วยซ้ำไป ท่านกับบอกว่า ไว้ไปพูดกันที่กฎหมายฉบับอื่นจริง ๆ แล้วเข้าไปแล้วไม่ออกเลย เพราะเขียนไว้ว่า ท่านจะปลดหนี้ได้เมื่อเจ้าหนี้ยินยอมภายใน ๑๐ ปี แล้วที่ท่านมาไม่มีเจ้าหนี้ยินยอม เพราะฉะนั้นเมื่อท่านเข้าไปแล้ว ท่านเข้าไปตลอดชีวิต นั่นคือกระบวนการล้มละลายที่เราเขียนไว้ในกฎหมายไทยในปัจจุบันนี้ และที่ปฏิบัติอยู่สาหัสสากรรจ์ยิ่งกว่าคดีฆ่าคนตาย รับสารภาพหนักติดคุก ๒๐ ปี ศาลตัดสินติดไปตลอดชีวิต ๒ ปี อันนี้ตลอดชีวิต เพราะฉะนั้นเราเรียกร้องครั้งนี้ด้วยหลักการและเหตุผลอย่างนี้ ขอบพระคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมจะขอหาวิธีว่า จะสมควรปิดอภิปรายหรือยังนะครับ ท่านผู้ใดเห็นควรปิดอภิปรายในขณะนี้

(ไม่มีสมาชิก ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีใครรับ ก็เป็นอันว่าปิดอภิปราย เชิญผู้สงวนสุร

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น กระผมได้ขอสงวนความเห็นในเรื่องนี้ กล่าวคือ ให้มีการคิด (๒) ออก ๓ บรรทัด ส่วนเหตุผลทั้งหลายกระผมจะไม่ขอรับทวนที่จะสรุปอีก เพราะว่าเป็นการรบกวนเวลาท่านสมาชิก แต่กระผมขอทราบเรียนว่า ในเรื่องหลาย ๆ เรื่องในการปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติล้มละลายนั้น ได้มีการพิจารณา ได้มีการพูดถึงกันมากมาย กระผมเองก็เห็นว่า หลายเรื่องไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ โดยเฉพาะในส่วนที่มีการเพิ่มเติมครั้งนี้นั้น เป็นเรื่องที่อยู่ ๆ ที่ใส่เข้ามาเลย ไม่สัมพันธ์กับบทอื่น หลายเรื่องจะอยู่โดยลำพังของมันไม่ได้ ต้องมีหมวดหมู่ของระบบการแก้ไขกฎหมาย และโดยเฉพาะเป็นการขัดหลักกฎหมายทั่วไป แต่ถึงอย่างไรก็ตาม รัฐบาลเองก็ทำเนืองถึงสถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจในปัจจุบัน ได้มีการตกลงกับท่านประธานกรรมการที่จะมีการตั้งกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่ง ในการประชุม

วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ มีการเสนอชื่อกรรมการแล้ว เพื่อที่จะไปดูปรับปรุงกฎหมายที่ยัง
 ล้าหลังและไม่เป็นธรรม รวมทั้งกฎหมายที่เป็นการได้เปรียบเสียเปรียบไม่เป็นธรรม
 และกฎหมายที่จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนอย่างยิ่ง

- ๖๗/๑

แต่ต่อมาในการประชุมเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ทั้งท่านประธาน ขออนุญาต ท่านอาจารย์ไพศาล ท่านก็เรียนว่า ในกระทรวงยุติธรรมนั้น มีคณะกรรมการปรับปรุงกฎหมายล้มละลายอยู่แล้ว ก็ขอให้กรรมการดังกล่าวเพิ่มจำนวนกรรมการเข้าไปอีกบางท่าน และได้มีการแจ้งชื่อให้กรรมการได้ทราบ ซึ่งก็เตรียมการที่จะประชุมปรึกษาหารือในกรรมการ เพราะจะดูภาพรวมทั้งหมด ไม่ได้ดูในส่วนใดส่วนหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะการแก้ไขกฎหมายนั้นจะต้องกระทบกับส่วนอื่น ๆ ด้วย นั่นคือการประชุมในวันที่ ๒ และทั้งกรรมการในฐานะรับผิดชอบที่กระทรวงยุติธรรม ก็เตรียมพร้อมที่จะมีการปรึกษาหารือในเรื่องการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายอยู่เช่นเดียวกัน แต่จะเดียวกัน ในวันประชุมวันสุดท้าย ก็วันที่ ๕ มีนาคม ท่านผู้ที่มีการเสนอคำแปรญัตติขอเพิ่มเติม ๓ บรรทัดนี้เข้ามาในเวลาประมาณชั่วโมงเศษ ก่อนที่ปิดประชุม และก็ได้มีการลงคะแนนที่ได้ทราบเรียบร้อยแล้ว และขอประทานโทษท่านอาจารย์ไพศาล กรรมการได้ไปดูรายงานการประชุม ทั้งนี้มีได้หมายความว่าเป็นอย่างอื่น เพียงแต่อยากจะทราบเพื่อเป็นข้อเท็จจริงที่บันทึกไว้ในการประชุมสภา ในคำกล่าวดังกล่าว นั้น ประเด็นที่กรรมการจะยกขึ้นมานี้เป็นแต่เพียงว่าจะเสนอเท่ากันอย่างไรครับ ไม่ได้มีเจตนาอย่างอื่น ทั้งนี้กรรมการได้ทราบเรียนที่ประชุมไปว่าคะแนนเท่ากัน และชี้ขาดโดยท่านประธาน ในรายงานการประชุมเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ท่านประธานได้กล่าวว่า ข้อความที่ยกวันนี้ ขออนุญาตพูดทางนี้ว่า จะไปเขียนเพิ่มเป็นวรรคสองของมาตรา ๕ ซึ่งทางนี้ไม่เห็นด้วยแล้ว ส่วนใจความว่าอย่างนั้นได้ไหม ท่านผู้ใดเห็นด้วยที่ผมเรียนเมื่อสักครู่ว่า ข้อความดังนั้นก็เดิมมันจะเป็นวรรคสองของมาตรา ๕ ก็มีกรณีมือในวงเล็บ ๔ ท่าน ไม่เห็นด้วย ที่การยกมือในวงเล็บ ๔ เสียง ดังนั้นจะครับ กรรมการก็ขอทราบเรียนไว้เพื่อบันทึก เพราะนี่เป็นรายงานการประชุมครับ แต่วันนั้นมีการประชุมกว่าจะแล้วเสร็จเป็นเวลาเกือบ ๑ ทุ่ม มีการพยายามที่จะประชุมให้แล้วเสร็จ ทุกท่านก็เคร่งเครียดและมีการปรึกษากันอย่างใกล้ชิดครับ จึงขออนุญาตทราบเรียนไว้ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับต่อไปผมจะขอมติจากที่ประชุมคณะครับว่า จะเห็นชอบด้วยกับคำแปรญัตติของผู้สงวนที่สงวนไว้ หรือที่ขอให้ตัดวรรคสองของมาตรา ๕ ออกนะครับ ก็คำแปรญัตติของผู้สงวนขอให้ตัดวรรคสองของมาตรา ๕ ออก

ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับคำแปรญัตตินั้นขอให้ลงมติว่า เห็นชอบด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยก็ลงมติว่า ไม่เห็นด้วย ~~น่ะครับ~~ มาตรา ๕ นั้นจะอยู่ในมาตรา ๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕ แต่วรรคสอง นั้นเป็นวรรคสองของมาตรา ๕ ไม่ใช่มาตรา ๕ ~~น่ะครับ~~ วรรคสองที่มีความว่า เว้นแต่ในกรณีลูกหนี้มีหลักทรัพย์อยู่ ~~ไหนน่ะครับ~~ ถ้าเห็นชอบด้วยกับคำแปรญัตติของผู้สงวน ก็ให้ตัดออก ก็ให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๒๗ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๔๔ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วย ๑๒๗ ไม่เห็นด้วย ๔๔ ~~น่ะครับ~~ ก็เป็นอันว่า
ตัดวรรคสองของมาตรา ๕ ออก ~~น่ะครับ~~ เชิญท่านเลขาธิการต่อไปครับ

- ๖๘/๑

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๖ มีการแก้ไข
มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : อันนี้ถอนไปแล้ว ก็ถอนเลยมาถึงอันนี้ด้วย
ใช้ใหม่ครับ ขอเชิญต่อไป

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๗ มีการแก้ไข
มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑
ไม่มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : ไม่คิดใจแล้ว

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๑๓ ซึ่งแก้ไขมาตรา ๙๐/๔๒ ใครสงวนครับ
(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๔ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข มาตรา ๑๖ มีการแก้ไข มาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการ
ขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลักครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรักษ์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพครับ ผม พลเรือเอก เกาะหลัก กรรมาธิการเสียงข้างน้อยที่ขอสงวน
ความเห็นเอาไว้ ในมาตรานี้ผมได้เกริ่นไปเมื่อคราวที่แล้วที่ได้อภิปรายไป ก็ถือว่า ในร่าง
ที่เสนอเข้ามานั้นเป็นการเสนอว่า ถ้าผู้ว่ากระบวนกรเข้ามามีการฟื้นฟูแล้ว แผนการ
ฟื้นฟูไม่รับอนุมัติ ศาลก็พิจารณาพิทักษ์เด็ดขาดส่งไปเข้ากระบวนกรล้มละลายไปเลย
ซึ่งผู้ที่มาเข้าตรงนี้อาจจะไม่ได้มีเจตนาที่จะให้ตัวเองถูกล้มละลาย แต่ศาลจัดการ
ให้เสร็จไปโดยตรงโน้นเลย ผมก็ขอแก้ไขเอาไว้ โดยนัยก็เพียงแต่ว่าเมื่อเขาเข้ามาใน
ของการให้ฟื้นฟูกิจการ เมื่อเข้ามาถึงตรงนั้นแล้วแผนไม่อนุมัติ หรือการฟื้นฟูกิจการ
นั้นเป็นไปได้ ก็ขอให้ยกเลิกการฟื้นฟุนั้นเสีย แล้วตัวเขาจะกลับไปฟ้องทางแพ่ง
หรือจะติดไปฟ้องล้มละลายก็เป็นสิทธิอันชอบธรรมของเขา เพียงเท่านั้นเอง ก็มีครับ

บุคคลที่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับบอกว่า ถ้าอย่างนั้นก่อนที่จะเอาเข้ามาสู่การฟื้นฟู
 ฟ้องล้มละลายรอไว้เสียก่อนเลย ถ้าจะทำอย่างนั้นก็ทำได้อยู่แล้ว แล้วถ้าไม่ทำ แล้วถ้า
 เป็นไปอย่างร่างที่เสนอเข้ามาก็ยิ่งทำได้ใหญ่ โดยไม่ต้องออกแรงอะไรเลย ศาลจัดการ
 ให้เสร็จเลย ผมเห็นว่าไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรมที่จะเกิดขึ้น แล้วอีกอย่างหนึ่ง
 ก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องการช่วยฟื้นฟู ในเมื่อเข้ามาฟื้นฟูแล้ว พอฟื้นฟู
 ไม่ได้ก็ยึดเขาเข้าวัดไปเลย ตรงนี้เองที่ผมเห็นว่า ไม่ถูกไม่ต้อง ก็เลยขอสงวน
 ความเห็นเอาไว้คือสิ่งที่ท่านเห็นตามที่ผมได้เขียนเอาไว้ตรงนี้ว่า “ถ้าศาลฟังได้ความ
 ตามวรรคสามให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ” ตรงนี้เป็นอันว่าหยุด “แต่ถ้า
 เป็นกรณีถูกฟ้องให้เป็นผู้ล้มละลายไว้ก่อนแล้วและศาลเห็นสมควรให้
 ลูกหนี้ล้มละลายก็ให้ยกคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการเสียแล้วให้ดำเนินคดีล้มละลายที่
 ให้คงพิจารณาไว้นั้นต่อไป” นั้นหมายความว่า ถ้าเขาเข้ามาด้วยประสงค์จะให้ล้มละลาย
 แล้วพอพิจารณาคิดว่า เราฟื้นฟูได้นี้ก็เอาไปฟื้นฟู แต่เมื่อฟื้นฟูก็ยังไม่ได้ ก็ต้องไปล้มละลาย
 ก็เพราะเขาฟ้องไว้ว่า ล้มละลายไว้ตั้งแต่ต้น แต่ถ้าเขาไม่ได้เข้ามาเพื่อเจตนาตรงนี้
 ผมก็อยากจะขอว่า ให้ย้อนกลับไปสู่สถานภาพเดิม แล้วเขาจะคิดไปฟ้องล้มละลาย
 หรืออื่นในทางแพ่งก็แล้วแต่กรณี ตรงนี้จะให้ความเป็นธรรมแก่เขาอีกหน่อยหนึ่ง
 เท่านั้นเองที่ผมอยากจะกราบเรียนดูที่ท่านที่เคารพไว้ว่า ผมขอแปรญัตติไว้เท่านี้ ----

ทั้งนี้ก็เพราะว่า ในกฎหมายฉบับนี้ที่ผมบอกให้ฟังแล้วว่ามีกฎหมายฉบับนี้ห้ามกับออกยา
หรือยี่ห้อไหนๆ ที่มีเจตนาที่จะให้มีการฟื้นฟู แต่เมื่อมีเจตนาจะให้การฟื้นฟูแล้วที่
น่าจะแสดงเจตนาขึ้นให้ชัดเจนว่า ถ้าเขาฟื้นฟูไม่ได้ก็ให้กลับไปคิดใหม่ คุณจะเอาอย่างไร
ก็ว่ามาอีกทีหนึ่ง อย่าไปช่วยยึดเคียวเขาไปสู่การล้มละลายด้วย ถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะ
มีเรื่องของการฟื้นฟูกับการล้มละลายรวมอยู่ด้วยกันก็จริงอยู่ซึ่งไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่
เป็นไปแล้วก็ต้องยอม แต่ก็ต้องแยกแยะเสียให้ได้ว่า ตรงไหนวัด ตรงไหนโรงพยาบาล
ตรงนี้เองเท่าที่ผมได้กราบเรียนไว้ ก็อยากจะเรียนให้ท่านประธานฯ ได้ทราบว่ามีเหตุผล
ของผมเท่านี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญประธานคณะกรรมการบริหาร

นายไพศาล กุมวลย์วิสัย (ประธานคณะกรรมการบริหาร) : กราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ข้อเสนอของความเห็นของท่านเกาะหลักนี้ตรงกับ
ความเห็นของผม ผมได้รับรู้แล้ว ผมได้กราบเรียนมาตั้งแต่ต้นเมื่อตอนที่จะมีการแก้
กฎหมายล้มละลายเกี่ยวกับเรื่องการฟื้นฟูกิจการมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ ว่า การฟื้นฟูลูกหนี้
น่าจะเริ่มต้นด้วยการไม่ใช่เป็นบุคคลมีหนี้สินส่วนตัว น่าจะเริ่มต้นด้วยจากลูกหนี้มี
ปัญหาด้านอื่น ไม่ใช่อยู่ในฐานะมีหนี้สินส่วนตัวแล้วจึงจะมีการฟื้นฟูลูกหนี้ นี่เป็น
ประเด็นสำคัญ อีกนัยหนึ่งผมคิดว่า ก่อนที่จะมาสู่การมีหนี้สินส่วนตัวนั้นอาจจะมี
ปัญหาเรื่องสภาพคล่องอย่างที่เราพูด ๆ กันอยู่เป็นการทั่วไป แต่ไม่ใช่เป็นเรื่องของการที่
ลูกหนี้มีหนี้สินทรัพย์สินน้อยกว่าหนี้สิน ถ้าหากเมื่อใดลูกหนี้มีหนี้สินทรัพย์สินน้อยกว่าหนี้สินหรือ
หนี้สินมากกว่าทรัพย์สินซึ่งเรียกว่ามีหนี้สินส่วนตัว ก็ยากที่จะมีการแก้ไขฟื้นฟูได้
เพราะฉะนั้นเมื่อแก้กฎหมายเมื่อปี ๒๕๔๑ จึงทำให้มีกระบวนการมาสู่การขอฟื้นฟูนี้
น้อยมาก เพราะเหตุที่ว่า ในที่สุดท้ายคือมาตรา ๕๐/๔๔ นี้เองว่า ถ้าเข้ามาแล้วแต่หากไม่สำเร็จ
ก็ถือว่าสามารถที่จะสั่งให้ล้มละลายไปได้เลย นี่คือประเด็นปัญหา อย่างไรก็ตาม ในการขอให้
ดำเนินการฟื้นฟูกิจการนี้จะเริ่มต้นได้ใน ๒ ช่วงจังหวะ ในช่วงจังหวะหนึ่งได้มีการ
การฟ้องคดีล้มละลายไว้แล้ว ลูกหนี้ก็จะขอให้ฟื้นฟูกิจการได้ ฝ่ายทนายผมคิดว่า
ดำเนินการไปได้ตามขั้นตอนเรียบร้อยก็มักจะเป็นไปได้ที่ลูกหนี้จะฟื้นฟู ถ้าหากว่ามี
บุคคลภายนอกหรือคนที่จะสามารถนำสภาพคล่องมาช่วยได้ ในกรณีเช่นนั้นก็เป็นไปได้

แต่ถ้าหากว่า เป็นกรณีที่ถูกหนี้ยัดข้อพิพาทโดยการฟ้องโดยที่ยังไม่ได้ยื่นฟ้องคดีล้มละลาย ถ้า
 ความมาตรา ๕๐/๔๔ วรรคท้ายนี้ ถ้าหากดำเนินการไม่ประสบความสำเร็จก็อาจจะให้มี
 คำสั่งให้ล้มละลายได้ อันนี้เป็นประเด็นสำคัญทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้มีการฟ้องให้ล้มละลาย
 มาตั้งแต่แรก เพราะฉะนั้นที่ท่านเกาะหลักเสนอมานี้น่าจะต้องและถูกต้องและถูกต้องด้วยตรรกวิทยา
 ว่า ถ้ามีการฟ้องล้มละลายมาก่อน การฟื้นฟูไม่ประสบความสำเร็จก็ให้ไปดำเนินคดีในคดี
 ล้มละลายซึ่งรอคดีเอาไว้ แต่ถ้าหากว่า เป็นเรื่องที่ข้อพิพาทโดยที่ยังไม่ถูกฟ้องคดีล้มละลาย
 ถ้าหากการฟื้นฟูไม่ประสบความสำเร็จก็ยกคำร้องฟื้นฟูกลับไปอยู่สถานะเดิมแล้วผลจะ
 เป็นอย่างไรก็เป็นเรื่องที่บริษัทยังดำเนินการต่อไป อันนี้เป็นประเด็น เพราะฉะนั้นผม
 ขอกราบเรียนว่า ผมเห็นด้วย แต่ว่าในวันประชุมนั้นจะเป็นเพราะเหตุใดที่ประชุม
 เสียข้างมากไม่เห็นด้วยนั้นผมก็ไม่สามารถที่จะทราบได้ นอกจากว่า ผู้แทนทาง
 รัฐบาลท่านก็ยืนยัน แต่ผมเองในฐานะที่ได้ทำเรื่องนี้มาตั้งแต่หลาย ๆ ปีมาแล้วมองเห็น
 ปัญหานี้อยู่ และในความเห็นของคณะกรรมการได้ตั้งข้อสังเกตไว้ในเอกสารที่รายงาน
 ท่านว่า ในระบบการฟื้นฟูควรจะได้มีการปรับปรุงเสียใหม่ เพราะเหตุว่า ปรัชญา แนว
 ความคิด วิธีการ สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นด้วยการฟื้นฟูนั้นคนละเรื่องกับการที่จะดำเนินคดีแบบ
 คดีล้มละลาย แต่ว่าในคราวนี้ยังไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ ผมก็หวังว่า ท่านรัฐมนตรีซึ่งได้
 เรียนต่อที่ประชุมไว้แล้วจะไปมองภาพรวมของกฎหมายล้มละลาย และมองเรื่องการฟื้นฟู
 ธุรกิจของลูกหนี้ที่มีปัญหาอีกครั้งหนึ่ง และถ้าหากได้มีโอกาสได้ไปนั่งคุยกันผมจะได้
 กราบเรียนว่า สิ่งเหล่านี้ควรจะแยกกัน แต่จะเก็บไว้ในประมวลเดียวกันก็ไม่ว่า แต่ขอให้
 แนวความคิดชัดเจนว่า ไม่เหมือนกัน ควรจะแยกกันตั้งนั้น เพราะฉะนั้นด้วยความเคารพ
 ผมคิดว่า ผมสนับสนุนข้อสงวนของท่านพลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุขซ์ ขอบพระคุณ
 ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิศิษฐ์

นายวิศิษฐ์ วิสิษฐสรอรรถ (กรรมวิธีการ) : กราบเรียนท่านประธาน

วุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายวิศิษฐ์ วิสิษฐสรอรรถ กรรมวิธีการ กระผมขออนุญาตเรียนชี้แจงซึ่งในประเด็นนี้ ซึ่งถือว่าเป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งในการที่มีการสงวนความเห็นในครั้งนี้นี้ ในขณะที่เรามองในเรื่องของการฟื้นฟูกิจการ ในจุดนี้เรากำลังมองอยู่ที่ตัวบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคล กฎหมายฟื้นฟูกิจการนี้มองในแง่ของการฟื้นฟูกิจการบริษัทที่เป็นนิติบุคคล เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า เรามองถึงการล้มละลายของบริษัทก็หมายความว่า เป็นกรณีที่บริษัทนั้นไม่สามารถจะดำเนินการต่อไปได้แล้วต้องเข้าสู่กระบวนการชำระบัญชี เพราะฉะนั้นในเรื่องคำว่า ล้มละลาย ที่เรากำลังพูดถึงกันในขณะนี้จะผมขออนุญาตเรียนชี้แจงว่า เรากำลังดูว่า กิจการบริษัทนี้จะเข้าสู่กระบวนการชำระบัญชีหรือไม่ ที่มีปรัชญาในเรื่องของการฟื้นฟูกิจการนี้มีปรัชญาอยู่ที่ เป็นสากลในขณะนี้สมัยก่อนเคยเถียงกัน สมัยก่อนเคยเถียงว่า กฎหมายฟื้นฟูกิจการกับกฎหมายล้มละลายนี้ ซึ่งในวงเล็บก็คือการชำระบัญชี คือคนละเรื่อง แต่ในปัจจุบันนี้ความคิดในลักษณะของการฟื้นฟูกิจการกับกฎหมายล้มละลายนี้ตกลงเป็นเรื่องเดียวกัน โดยเขามองอย่างนี้ครับท่าน นี่จึงเป็นสาเหตุที่ ๒ กฎหมายนั้นอยู่ด้วยกัน เขามองว่า ถ้ากิจการประสบปัญหา และมีปัญหาทางการเงินมาก ๆ จนถึงขนาดที่เราเรียกกันว่า มีหนี้สินล้นพ้นตัว ซึ่งในทางต่างประเทศขออนุญาตใช้คำภาษาอังกฤษว่า กิจการนั้นอยู่ในฐานะที่เป็นอินโซลเวนต์ (Insolvent) ถ้ากิจการมีฐานะเป็นอินโซลเวนต์นี้จุดมุ่งมองของการเข้าสู่กระบวนการก็คือว่า จำเป็นที่จะต้องมีการพิจารณาให้รอบคอบว่า กิจการนี้ซึ่งมีภาระหนี้สินในกรณีที่สินทรัพย์ที่เหลืออยู่ไม่สามารถจะชำระหนี้สินที่มีอยู่ทั้งหมดได้นี้แล้ว กิจการนี้จะมีช่องทางมีโอกาสจะดำเนินการต่อไปได้หรือไม่ เป็นสภาพคล่องที่มีเหลืออยู่สมควรจะรักษาเอาไว้ได้หรือไม่อย่างไรกฎหมายจึงได้สร้างกระบวนการขึ้นมาและอยู่ในกระบวนการที่คู่ไปกับการชำระบัญชีว่า ถ้าเป็นกิจการที่ไม่สามารถจะดำเนินการต่อไปได้ เป็นกิจการที่ไม่มีช่องทางที่จะทำกำไรได้ กิจการนี้ควรจะเข้าสู่การชำระบัญชี เพราะว่า การดำเนินการต่อไปของกิจการโดยไม่มีโอกาสที่จะมีกำไร หรือแม้แต่มองไปข้างหน้าการปฏิบัติงานก็ทำให้เกิดการขาดทุน

อยู่ตลอดเวลานี้อาจจะไม่ใช่วิธีทางที่ดี อาจจะจำเป็นจะต้องรักษามูลค่าของสินทรัพย์ของกิจการให้ได้มากที่สุด ครึ่งนี้จึงเป็นส่วนที่อยู่ในเรื่องของการชำระบัญชีซึ่งอยู่ในกรอบของกฎหมายล้มละลาย แต่ว่าถ้าเกิดว่า กิจการขาดสภาพคล่องขึ้นมาจริง ๆ แล้วมีปัญหาเรื่องหนี้สินล้นพ้นตัวทำให้ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ กฎหมายจึงสร้างช่องทางขึ้นมาอีกช่องทางหนึ่งซึ่งคู่ขนานไปกับกฎหมายชำระบัญชีหรือกฎหมายล้มละลาย ก็คือให้เปิดโอกาสให้มีการใช้กระบวนการนี้เพื่อจะทำให้โอกาสของบริษัทที่ยังมีช่องทางยังไม่จำเป็นจะต้องเข้าสู่การชำระบัญชี สิ่งที่ถูกกฎหมายสร้างขึ้นมานี้ก็จะเป็นไปตามกฎหมายที่ทางวุฒิสภาได้มีมติเห็นชอบไปในปีที่แล้วก็คือกฎหมายเรื่องการฟื้นฟูกิจการในคดีล้มละลาย ซึ่งจะมีการสร้างปัจจัยอื่นที่จะทำให้โอกาสของกิจการจะอยู่รอดมีมากขึ้น สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมามีชื่อว่า ระบบการบังคับ เป็นการฟื้นฟูกิจการโดยมีสภาพบังคับ นั่นก็หมายความว่าถ้าลูกหนี้หรือกิจการนี้มีฐานะหนี้สินล้นพ้นตัว การฟื้นฟูกิจการซึ่งสามารถจะทำได้อยู่แล้วข้างนอกนี้อาจจะประสบปัญหา เพราะทำไม่ได้ เพราะไม่มีคนให้เงิน เพราะเจ้าหนี้รวมกันฟ้องคดี กฎหมายก็จะสร้างปัจจัยอย่างบางอย่าง เช่น การคุ้มครองกิจการโดยการสร้างเกราะคุ้มกันว่า ห้ามฟ้องลูกหนี้ในช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อจะทำให้มีโอกาสจะมาทำแผนมาพิจารณาได้ แต่ว่าในขณะที่เดียวกันก็จะมีการตั้งบุคคลขึ้นมาทำหน้าที่กำกับกิจการนั้นว่ากิจการที่เรากำลังมองอยู่ที่กำลังขาดทุนอยู่ยังมีโอกาสที่จะรอดต่อไปหรือไม่ เมื่อทำแผนขึ้นมาแล้วกระบวนการของกฎหมายที่ผ่านมาจะเป็นขั้นตอนก่อนที่จะมาถึงจุดที่จะบอกว่าแผนไม่ผ่านนี้เขาจะสร้างมาตรการขึ้นมาช่วยเหลือว่า ถ้าเขียนแผนขึ้นมาแล้วแผนนี้ถ้าเขียนข้างนอกต้องให้เจ้าหน้าที่ทุกคนเห็นชอบ แต่ถ้าเขียนข้างในให้เจ้าหน้าที่ในระดับหนึ่งที่กฎหมายยอมรับเห็นชอบ แผนก็ผ่าน สามารถบังคับเจ้าหน้าที่เสียข้างน้อยได้ ด้วยแผนผ่านถ้าแผนฟื้นฟูกิจการผ่าน ซึ่งขณะนี่ก็มีการฟื้นฟูกิจการอยู่หลายคดี ถ้าแผนผ่าน กิจการนี้ก็เท่ากับว่า ได้มีการประชุมหารือกันในหมู่เจ้าหนี้ทั้งหมดแล้ว ดูสถานะของกิจการแล้วน่าจะไปได้ มีคนที่อยากจะทำเอาเม็ดเงินเข้ามาใส่ในบริษัท กิจการน่าจะอยู่ได้ ครึ่งนี้จึงเป็นส่วนที่จะทำให้กิจการอยู่ได้

วัตถุประสงค์ของโครงการนี้ได้รับ สมมติว่ากิจการไม่ผ่าน แผนที่เสนอ ไม่ผ่านการพิจารณา ถ้าแผนที่เสนอไม่ผ่านการพิจารณา เราคงมองเห็นได้ว่า กิจการนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ในขณะที่เดียวกันกิจการนี้ไม่มีใครสนใจจะเข้ามาช่วยเหลือกิจการนี้อีกแล้ว เพราะฉะนั้น ในแง่ของทางกฎหมายจึงอยู่ในกรอบเดียวกันว่า ถ้ากิจการนี้ไม่มีช่องทาง เพราะไม่มีใครจะช่วยเหลือลูกหนี้อีก ในขณะที่เดียวกันศาลได้แก้ไขในกฎหมายฉบับนี้ ~~ให้แก้ไข~~ ในเรื่องมคที่มี ความชัดเจนว่า มคที่ต้องได้รับจะน้อยลงไปกว่าสมัยก่อนมาก ก็หมายความว่า กิจการนี้ ~~โดย~~ ~~ตัวมันเอง~~ ไม่มีช่องทางที่จะฟื้นฟู เมื่อไม่มีช่องทางที่จะฟื้นฟูก็มีทางเลือก ๒ ทาง คือ ปล่อกลับไปในกระแสนวน หรือให้ศาลมาพิจารณาว่า จำเป็นจะต้องชำระบัญชีหรือไม่ ในส่วนนี้กฎหมายไม่ได้ทำให้การเข้าสู่การชำระบัญชีเป็นอัตโนมัติ กฎหมายเดิมเขียนไว้ชัดครับว่า ทุกเรื่องทางเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องรายงานให้ศาลทราบ จะต้อง รายงานสถานการณ์ของบริษัทว่า บริษัทยังมีโอกาสจะไปได้หรือไม่ได้ ถ้าศาลเห็นว่า กิจการนี้มีเหตุสมควรที่จะไม่ต้องเข้าสู่การชำระบัญชี หรือไม่ต้องล้มละลาย ศาลสามารถ สั่งยกเลิกคำสั่ง ก็จะทำให้กิจการนี้ออกไปได้ แต่ถ้าเกิดว่า ศาลเห็นว่าโดยพื้นฐานคุณลักษณะ โดยละเอียดแล้วกิจการนี้ไม่มีใครเห็นด้วยที่จะดำเนินการต่อไป ครบถ้วนที่จะมาสู่อำนาจ ของศาลจะสั่งได้ว่า กิจการนี้คงจะต้องเข้าสู่การชำระบัญชี เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า เราลดส่วนของ การชำระบัญชีออกไป ก็จะส่งผลกระทบต่อการฟื้นฟูกิจการว่า กิจการนี้มีสถานภาพที่ ไปไม่ได้แล้ว ต้องไปดำเนินการฟ้องคดีล้มละลาย ซึ่งก็คือการขอให้ชำระบัญชีอย่างหนึ่ง นั่นเองครับ

ประธานวุฒิสภา : ฟังคุณแปลกสินะ ต่อไปศาลจะเป็นคนจัดการ ทรัพย์ตัวเอง เพราะว่า เจ้าหนี้เขาก็วางแผนแล้ว ก็ไม่มีมค มาประชุมกันแล้วก็ไม่ลงมติ หรือไม่มีเจ้าหนี้มาประชุม ฟ้องเขาก็ไม่ฟ้องล้มละลาย วันดีคืนดีศาลเลยบอก จ้างคนสั่งเอง ให้เป็นคนล้มละลาย ลองอธิบายหน่อยซิ ขอบกล ๑ อยู่เหมือนกัน เชิญท่านปลัดฯ

นายสุประคิมฐ์ หุตะสิงห์ (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน วุฒิสภาที่เคารพ กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ในวรรคท้ายของมาตรา ๘๐/๔๘ แห่งรัฐธรรมนูญไม่ได้แก้ไขอะไรเลย เป็นกฎหมายที่มีอยู่แล้ว ซึ่งเพิ่งจะแก้ไขไปเมื่อเดือนเมษายน ปี ๒๕๔๑ เพราะฉะนั้นรัฐบาลไม่ได้แก้ไขตรงที่ท่านขอแปรญัตติเลย อันนี้เป็นเบื้องต้นที่

กระผมขอกราบเรียนท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ ในประเด็นที่ท่าน
ประธานคณะกรรมการได้กรุณาอภิปรายเมื่อสักครู่นี้ ในการเริ่มกระบวนการล้มละลายที่ดี
หรือเริ่มกระบวนการฟื้นฟูกิจการที่ดี ตามหลักกฎหมายสากลเขาถือเป็นกิจการเดียวกัน
ถือว่าเป็น พรเซสส์ (Process) เดียวกัน ถ้าเราไม่เห็นด้วยต้องแก้ไขเมื่อเดือนเมษายน
พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เวลานี้เมื่อเข้ามาในกระบวนการ พ.ร.บ. ล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว
เป็นกระบวนการเดียวกัน ~~ครับ~~ ขออนุญาตด้วยความเคารพท่านเกาะหลัก ที่แปรญติ
กระผมเองก็ไม่ได้เห็นว่าคิดไปทำอะไรเลย เพราะว่า ในตอนท้ายของกฎหมาย ๕๐/๕๘
ท่านกรุณาว่า ซึ่งรัฐบาล ไม่ได้ขอแก้ไข บัญญัติไว้เลยว่า “ถ้าศาลเห็นสมควรให้ลูกหนี้
ล้มละลาย ให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด แต่ถ้าศาลไม่เห็นสมควรให้ลูกหนี้
ล้มละลาย ให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ” อันนี้ไม่ได้บังคับให้ศาลต้องพิพากษาให้
ลูกหนี้ล้มละลายหรือพิทักษ์ทรัพย์ ถ้าไม่เห็นสมควรศาลก็มีโอกาสที่จะให้ยกเฉพาะการร้อง
ขอฟื้นฟูไปเลย ๆ และก็ให้ไปว่าในเรื่องอื่นอีกครั้งหนึ่งก็ได้-----

- ๑๒/๑

เพราะฉะนั้นกระผมว่าอยู่ที่ดุลพินิจของศาลครับ แต่โพธิ์เสถียร หรือ ^{THAM}ตัวรีดในการขอ
ฟื้นฟูคดี หรือในการล้มละลายก็เป็นกระบวนการเดียวกัน โดยเหตุที่ว่า ทั้งสองประการนี้
ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอันเดียวกัน เงื่อนไขอันนั้นก็ถือว่า ลูกหนี้ต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัว ซึ่งท่าน
กรรมการธิการบางท่านก็ไม่เห็นด้วยในหลักการอันนี้ ซึ่งกระผมเองก็เคารพ แต่ต้องแก้ไขใน
จุดอื่น ไม่ใช่จุดตรงนี้ครับ กราบเรียนท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลักครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุทซ์ (กรรมการธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ขอบพระคุณมากครับ แล้วก็ขอบคุณทางกรรมการ
ที่ได้ชี้แจงนะครับ กระผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า ที่บอกว่า ตรงนี้ในการพิจารณา
กฎหมายตรงนี้มีมองไปที่บริษัท ก็เป็นเรื่องมุมมองที่ท่านจะบอกว่า มองที่บริษัท
แต่ในกฎหมายเขียนว่า ลูกหนี้ เพราะฉะนั้นลูกหนี้เป็นได้ทั้งบริษัทและเป็นทั้งบุคคล
เพราะฉะนั้นเมื่อออกกฎหมายไปแล้ว จะบอกกระผมมองแค่บริษัท บุคคลไม่เกี่ยว ไม่ได้
หรอกครับ เพราะลูกหนี้ ใครเป็นลูกหนี้ก็ต้องเข้าตรงนี้ทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นกระผมว่า
ฟังไม่ขึ้นหรอกครับ ที่จะไปอ้างอย่างโน้นอย่างนี้ ถ้าจะบอกบริษัทก็เขียนมาเลยว่า บริษัท
ไปเขียนว่า ลูกหนี้ ^{THAM}นี้กระผมก็อยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า กระผมเข้าใจและทราบ แล้วที่
ด้วยความขอบคุณที่บอกตรงนี้ ทางรัฐบาลที่ไม่ได้เสนอแก้ไขเข้ามา เป็นเรื่องเดิม แล้วตั้งแต่
เมษายนมาแล้ว ก็อยากจะกราบสารภาพว่า ตอนเมษายนไม่เห็น แล้วเพิ่งมาเห็นตอนนี้
แก้ไขไม่ได้หรืออย่างไร เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อไม่เห็น เมื่อเห็นขึ้นก็แก้ไขเสีย จะแน่วแน่
แก้ไขในสิ่งผิดไม่ได้หรือครับ หรือว่าเมื่อคิดไปแล้วก็ต้องคิดไปจนตายนะครับ อันนี้กระผม
ก็สงสัยอยู่ ถูกก็ไม่ได้แก้ไข แต่เมื่ออภิปราย เมื่อดูแลกันในฐานะกรรมการ ดูแลตรงนี้
ก็จะขอแก้ไขด้วยเสีย คือกระผมไม่ได้รู้คืออะไร แต่กระผมเห็นว่า เมื่อไม่ถูกต้องใน
ความคิดของกระผม กระผมก็ขอแก้ไข และกระผมก็คิดว่า กระผมก็ทำถูกแล้ว ถ้าเห็นว่า
แต่ก่อนผิด กระผมก็รับว่าไม่เห็น แล้วเดี๋ยวนี้คำสว่างขึ้นเห็นก็ขอแก้ไข แต่ท่านบอกไม่ได้
ท่านต้องมืดไปอย่างเดิม กระผมก็คิดว่า คงจะไม่ให้ความเป็นธรรมผู้กระผมละครับ
อย่างนี้นะครับ ^{THAM}นี้เมื่อสักครู่นี้บอกว่า หากว่ามองบริษัท แล้วบริษัทศาลไปดูแล้วไม่มีทาง
จะไม่มีทางฟื้นฟู แล้วทำไมต้องเร่งให้เขาไปล้มละลายละครับ ก็ให้เขาคิดสินใจว่า ท่านไม่มี

ทางแล้วนะ ขกเลิกการฟื้นฟูใช้ไม่ได้ แล้วท่านจะตัดสินใจไปสู่ล้มละลายหรือทางแพ่งก็ว่ากันไป แต่ทำไมบอกอยู่ในดุลพินิจของศาล คือยกให้ศาลเป็นผู้ตัดสิน ตอนแรกเขาบอกว่าขอฟื้นฟู ศาลก็มาไล่เลยไปตามลำดับที่ในกฎหมายนั้นบอกว่า กระผมจำไม่ได้หมดครับ มีอยู่เยอะแยะ สุดท้ายศาลก็บอกฟื้นฟูไม่ได้แล้ว หนี้สินล้นพ้นตัว ไม่มีทางจะฟื้นฟูเลย ไปสู่ล้มละลายเลย อย่างที่กระผมได้บอกแล้วเหมือนคนไข้ที่เข้าไปในห้องไอซียู (I.C.U.) ให้ไปปั๊มหัวใจ หมอบอกปั๊มไม่ได้แล้ว เอาส่งสับเหว่ไปเลย ทั้ง ๆ ที่เจ้าของไข้บอก เดี่ยวผมจะเอาไปหาหมออื่นหรือให้ผมตัดสินใจก่อน ท่านเร่งส่งสับเหว่ไปเลย กระผมว่าอย่างนี้ไม่เป็นธรรมกับกระผมครับ ทำไมจะให้ศาลมาชี้กันชี้ตายกับกระผมละครับ ก็ให้กระผมคืนกลับไปศาลก็ไม่ได้คร่อนนี้ครับแล้วฟ้องมาใหม่ เดี่ยวก็มีคดีว่า ใจเย็น ๆ ถ้ากลัวไม่มีคดีว่า เดี่ยวก่อนเดี๋ยวมาแล้ว ครั้นนี้เองไม่น่าจะต้องมาเร่งรัดให้กระผมเลย เพราะฉะนั้นกระผมมองตรงนี้เองว่า ในการนี้ต้องการเร่งคดี ต้องการเร่งให้ไป ๆ คือสูงเร่งจะถอนไว ๆ เช่นนี้ครับ จะได้มาและแจกอธิกกันไปเสียเลยนะครับ กระผมว่าตรงนี้เป็นสิ่งที่น่าสงสัยว่า ทำไมถึงต้องเร่งถึงขนาดนั้น กระผมจะกราบเรียนในประเด็นอย่างนี้ อย่างที่กระผมบอกไว้แล้วว่า ท่านกลับมาบริหารหนี้ แต่ก่อนนี้บริหารหนี้ เมื่อมาบริหารหนี้ก็คือพยายามที่จะประนอมหนี้ การประนอมหนี้เอ็นพีแอลไม่หาย แต่เป็นการประวิงเวลาให้เจ้าหน้าที่มีโอกาสรับการชำระชดไป หรือว่าให้มูลค่าทรัพย์สินไม่ตกต่ำมาก เพราะยังมีคนประคองอยู่ แต่ว่า นั่นแหละครับคือ การชำระทางบัญชีของท่านก็ว่าไป แต่เอ็นพีแอลไม่หายนะครับ ทางบัญชีชด ก็รู้สึกว่าการเงินจะกระเตื้องขึ้น ถ้าท่านไม่ประนอมหนี้ ประนอมไม่ได้ ท่านก็เร่งรัดหนี้ อย่างเช่นในกฎหมายยังกับคดี หรือตรงนี้ให้ศาลเร่งชดเข้าไปสู่การล้มละลายเสีย เพื่อจะได้ยุติการที่จะเรียกฟ้องหนี้ การบัญชีจะได้เคลียร์กันไปเลย แต่ท่านลองนึกดูซิครับ เมื่อท่านไปทำอย่างนี้แล้วแน่นอนครับเอ็นพีแอลลดลง แต่เอ็นพีแอลที่ลดลงนั้นเป็นหนี้เสียจริง ๆ ที่เกิดขึ้นนะครับ เมื่อเป็นหนี้เสียจริง ๆ ที่เกิดขึ้น เงินทุนท่านจะต้องลด แล้วเมื่อทุนท่านลดลง สถาบันการเงินก็จะต้องหาทางเพิ่มทุน ตามระเบียบครับ ครั้นนี้คนไทยคนไหนบ้างที่จะไปเพิ่มทุนได้ เมื่อเพิ่มทุนไม่ได้ก็ต้องเอาคนไหนที่ไม่รู้มาเพิ่มทุน เมื่อเอาคนไหนเข้ามาไม่รู้มาเพิ่มทุน คนที่มาเพิ่มทุนก็ต้องการที่จะเป็นเจ้าของ

เมื่อต้องการจะเป็นเจ้าของก็จะอาศัยพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่อนุญาตให้ใครก็ไม่ว่าและสามารถที่จะเป็นเจ้าของได้ เมื่อเป็นเจ้าของได้ผลเสียเกิดกับเรียลเซกเตอร์ (Real Sector) ของเราหรือไม่ นี่เป็นการชำระทางบัญชี แล้วมูลค่าทรัพย์สินรวมของเราจะลดลงไปหรือไม่ อันนี้ขอให้คิดดูด้วย ที่กระผมพูดอย่างนี้ก็ไม่ใช่ว่ากระผมจะตีโพยตีพายอะไรไปหรอก เพราะในมาตรานี้เมื่ออ้างถึงตรงนี้แล้วก็จะชี้โยงไปในกฎหมายอีกหลายฉบับที่มาเป็นพวงเข้ามาในและ จะสอดคล้องกันเข้าไปเป็นฉบับ ๆ ไป เพราะฉะนั้นตรงนี้เองการที่จะเร่งให้เข้าไปสู่การล้มละลายเร็ว ๆ นั้น เพื่อเป็นการที่จะปิดคดีเร็ว ๆ นั้น กระผมคิดว่าควรจะต้องคิดให้รอบคอบ และกระผมก็ได้ขออะไรมาหลายว่า ตรงนี้ไม่เป็นไร ขอให้กลับไปสู่สถานภาพเดิม แล้วไปถึงก็ให้เขาตัดสินใจเองก็แล้วกัน อย่าเพิ่งเร่งให้มากนัก ประเด็นว่าเครื่องนี้ออกเสียก่อน รถมันหยุด ไปไม่ไหวแล้วท่านจะลำบาก ก็เท่านั้นเอง อันนี้เป็นสิ่งที่กระผมอยากจะสรุปในข้อที่กระผมขอสงวนความเห็นเอาไว้ว่า ขอให้เขาได้กลับไปสู่สถานภาพเดิม ถ้าเขาไม่มีเจตนาที่จะให้เกิดมีการฟ้องล้มละลาย แต่ถ้ามีอยู่แล้วก็เป็นที่ตามที่ว่า อันนี้กระผมอยากจะกราบเรียนด้วยความขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ดุริย ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าครับว่า จะเห็นชอบด้วยกับคำสงวนคำแปรญัตติของกรรมาธิการเสียงข้างน้อยหรือไม่ ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับคำแปรญัตติของกรรมาธิการที่สงวนไว้ ให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ เรียบร้อยแล้ว รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๕ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วย ๑๕ ไม่เห็นด้วย ๑๕ ก็เป็นอันว่า คำแปรญัตติของคุณเกาะหลักใช้ได้ครับ เชิญต่อไปครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๘ ถึงมาตรา ๒๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๗ มีการแก้ไข มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมาธิการเสียงข้างน้อยที่สงวนความเห็น มาตรา ๒๗ ยังติดใจอยู่หรือไม่ครับ เชิญครับ

นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตกราบเรียนท่าน
ประธานวุฒิสภาที่เคารพ ~~ได้รับ~~ ในประเด็นของมาตรา ๒๑ ที่ทางคณะกรรมการ
เสียงข้างน้อยได้ขอสงวนความเห็นไว้ก็เนื่องด้วยจากว่า กรรมาธิการเสียงข้างมากได้เพิ่มเติม
ข้อความใน ค. ว่า ให้ที่อยู่อาศัยตามสมควรแก่ฐานานุรูป เป็นทรัพย์สินที่ไม่สามารถจะ
นำมาแบ่งได้ในคดีล้มละลาย ในประเด็นนี้กระผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ประเด็นสำคัญ
ในเรื่องของที่อยู่อาศัยตามสมควรแก่ฐานานุรูปนี้ โดยสภาพของการทำนิติกรรมแล้ว สิ่ง
ที่ทางกรรมาธิการเสียงข้างน้อยกังวลใจอย่างมากก็คือว่า โดยปกติแล้วเวลานจะซื้อบ้าน
จะไม่มีเงินสด เพราะฉะนั้นการไปกู้ยืมจะต้องเอาบ้านไปจำนองไว้แก่ธนาคาร ทีนี้ในปัญหา
ก็คือว่า ถ้าเราเขียนกฎหมายออกไปในทางที่จะทำให้เห็นแล้วเกิดความกันได้ว่า
ที่อยู่อาศัยตามสมควรแก่ฐานานุรูป หรือที่อยู่อาศัยที่จะไปเป็นหนี้กันอยู่นี้ไม่สามารถนำมา
ดำเนินการในคดีล้มละลายได้ ก็อาจจะส่งผลกระทบว่า จะมีผลกระทบต่อไปในการที่
คนที่มียาขายได้น้อยแล้วไม่สามารถจะซื้อบ้านด้วยเงินสดต่อไปในอนาคตจะไม่สามารถกู้เงิน
มาเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์มาเป็นที่อยู่อาศัยได้ หรือถ้าซื้อได้และกู้ได้ ก็จะต้องมีต้นทุน
ของธนาคารที่สูงขึ้น ตรงนี้จึงเป็นข้อกังวลใจข้อแรกว่า การที่เขียนเพิ่มเติมขึ้นมาลักษณะ
อย่างนี้อาจจะส่งผลกระทบต่อไปที่จะทำให้ในอนาคตเราจะประสบปัญหาทางด้านนี้

- ๖๔/๑

ไม่ประการที่ ๒ ก็คือ การที่เขียนว่าที่อยู่อาศัยตามสมควรแก่ฐานานุรูปนี้เป็นข้อที่นำอันตราย เนื่องจากว่า ที่อยู่อาศัยนี้ในตัวลูกหนี้ ถ้าหากว่าปรากฏว่าลูกหนี้ไม่มีกรอบชัดเจนของตัวที่อยู่อาศัยว่ามีราคามากน้อยเท่าใด การที่เรากำหนดว่า ตามสมควรแก่ฐานานุรูป อาจจะส่งผลทำให้มีการสามารถรักษาที่อยู่อาศัยที่มีมูลค่าจำนวนมากไว้ได้ ซึ่งโดยลักษณะอย่างนี้ในหลาย ๆ ประเทศจะไม่สามารถทำในลักษณะอย่างนี้ได้ จะมีข้อบังคับขึ้นมามากมายว่า ในบางสิ่งบางอย่างที่มีอยู่จะต้องเสียสละไป เพราะฉะนั้นด้วยความเห็นดังที่กรรมาเรียนมาข้างต้น กระผมจึงขออนุญาตเรียนเสนอความเห็นต่อที่ประชุมว่า จะขอตัดใน “ค.” ที่เพิ่มขึ้นมาด้วย

ประธานวุฒิสภา : เชิญประธานคณะกรรมการบริหาร

นายไพศาล กุศลชัยสิทธิ์ (ประธานคณะกรรมการบริหาร) : กราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ไพศาล กุศลชัยสิทธิ์ ประธานคณะกรรมการเหตุผลที่เดิมเข้มนั้น ก็เพื่อบอกกล่าว ถ้าบุคคลล้มละลายจะต้องยึดทรัพย์สินต่าง ๆ ไปหมดแล้ว การที่ไม่มียู่อาศัยก็จะเป็นความยากลำบาก เป็นภาระของสังคมอย่างมาก กระผมก็กราบเรียนสั้น ๆ เพราะว่า ท่านที่เคารพทั้งหลายก็จะมองเห็นภาพ แต่ที่เป็นห่วงกัน ที่ถ้อยคำที่เขียนไว้ว่า “ตามสมควรแก่ฐานานุรูป” คำคำนี้เป็นคำเดิมในกฎหมาย ข้อ ก. ข้างบนถ้าหากท่านดู สิ่งที่เป็น “เครื่องใช้สอย อันจำเป็นแก่การดำรงชีพ ซึ่งลูกหนี้รวมทั้งคู่สมรสและบุตรผู้เยาว์ของลูกหนี้ จำเป็นต้องใช้ตามสมควรแก่ฐานานุรูป” เป็นคำคำเดียวกัน ซึ่งก็เป็นประเด็น ถ้าหากว่า จะมีปัญหาว่าควรจะเป็นเท่าไร ศาลเป็นผู้วินิจฉัย เป็นคำคำเดียวกัน ไม่ได้ต่างกัน แต่ถ้าหากว่า เกรงว่าฐานานุรูปจะเกินไป กระผมเองอยากขออนุญาตท่านประธานฯ อาจจะเดิมคำว่า แต่มีมูลค่าไม่เกิน ๒ ล้านบาท สมมุติอย่างนั้นเดิมเข้าไป กระผมคิดว่า น่าจะมีความสมควรที่จะเป็นไปได้ เพื่อตัดปัญหาว่า แต่ละคนนั้น อาจจะมีบ้านเรือนที่สมควร และไม่สมควรประการใด อันนี้กระผมขอเสนอตรงนั้นไว้ก่อนครับท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณพานิชย์

นายพานิชย์ เจริญเผ่า : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม พานิชย์ เจริญเผ่า สมาชิกวุฒิสภา มาตรา ๒๗ ในที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นนั้น

กระผมเห็นว่า อันนี้อาจจะเป็นปัญหาในทางปฏิบัติ และที่ไม่สอดคล้องกับในข้อ ข. ที่เห็นชัดเจน ในเรื่องของทำกินนั้น นอกจากทำกินแล้วก็ยังเป็นการเพิ่มรายได้ในการประกอบอาชีพของเขา แต่เราไปกำหนดแค่ไม่เกิน ๑ แส่นบาทเท่านั้นเอง คณะกรรมการก็ไม่เคยปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม แต่ในขณะเดียวกันนั้น ได้เพิ่มเติมในข้อ ก. นั้น กระผมเห็นว่า ในส่วนนี้จะมีปัญหาโยงมาในมาตรา ๕ ตามที่ท่านประธานคณะกรรมการได้เสนอว่า ควรจะเพิ่มให้ ๒ แส่นบาทนั้น ถ้ากรณีมูลค่าที่เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคน มีหนี้ ๑ แส่นบาท ผลปรากฏว่า ไม่ที่อยู่อาศัยนั้น ๑ แส่นบาท แต่ถ้าไปเพิ่มเป็น ๒ แส่นบาท นั้น ก็มีปัญหาว่า ในทรัพย์สินดังกล่าวนี้ ไม่สามารถที่จะยึดให้มาใช้ชำระหนี้ได้ อันนี้ก็ปัญหาทางปฏิบัติ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า ในส่วนตรงนี้นั้นถ้าจะใส่เข้าไป กระผมเห็นว่า จะมีปัญหาในส่วนที่จะได้ดำเนินการทำให้ไม่สอดคล้องกับข้อที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า ถ้าตัดไปก็ควรจะสอดคล้อง ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเพ็ง

นายเพ็ง เพ็งนิต (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา

ผม นายเพ็ง เพ็งนิต กรรมการฝ่ายข้างน้อย ซึ่งได้ขอสงวนคำแปรญัตตินี้ไว้

ถ้าท่านพิจารณาเรื่องคดีแพ่งทั่วไป เราอาจจะมีการคุ้มครองทรัพย์สินของลูกหนี้ ประเภทเครื่องนุ่งห่ม หรือว่าพวกเครื่องใช้ไม่สอยต่าง ๆ กว้างกว่าค้ำลิ้มละลาย ตั้งแต่มาตรา ๒๘๕ มาตรา ๒๘๖ ท่านจะพิจารณาเห็นว่า เราคุ้มครองเรื่องเครื่องใช้สอยส่วนตัวที่กว้างกว่า ค้ำลิ้มละลายที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ มาเทียบกัน -----

ที่นี้เราเทียบเงินเดือนหรือเงินได้ กติลัมละลายบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒๑ แต่ว่าในคดีแพ่ง
ทั่วไปบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๖ ในมาตรา ๑๔๖ เงินเดือนที่เรายึดไม่ได้ แต่กติลัมละลาย
เข้ายึดได้ ก็แสดงให้เห็นว่า คดีแพ่งทั่วไปเราเอื้อประโยชน์ให้ลูกหนี้มากกว่ากติลัมละลาย
ซึ่งเราจะเคร่งครัดกว่า แต่ว่าขนาดเงินเดือนเรายังไม่ให้ยึดในคดีแพ่ง แต่กติลัมละลายเรา
ยึดได้ ได้พอมารื่องที่อยู่อาศัยซึ่งกติลัมละลายได้ แต่กับกติลัมละลายกลับไม่ให้ยึด ก็ขัดกับ
เจตนารมณ์ของกฎหมายที่เรามีมาแต่ดั้งเดิม กระผมก็เลยขอสงวนคำแปรญัตติไว้ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลักครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุข (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน

วุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม พลเรือเอก เกาะหลัก สมาชิกวุฒิสภา กระผมอยากจะ
กราบเรียนตามท่านประธานฯ อย่างนี้ครับว่า ถ้าเพื่อให้คัดออกถามว่า ถ้ากระผมถูกตัดสิน
เป็นคนล้มละลาย ท่านก็ยึดไป กระผมจะไปอยู่ที่ไหน ท่านกรรมธิการที่สงวนไว้จะให้
กระผมอยู่ไหน ทั้งลูกเมียกระผม กระผมไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน ไปอยู่ได้สะพานก็ไม่ได้
เทศบาลได้ เมื่อเป็นคนล้มละลายแล้วงานการก็ทำได้พอมิพอกิน ได้มาก็ต้องส่งเขาเสีย
ทั้งหมด ไปเป็นสมาชิกวุฒิสภาไม่ได้ ต้องถูกไล่ออกไปนั้แหละ เพราะล้มละลายเสียแล้ว แล้ว
จะไปอยู่ที่ไหน กระผมถามต่อๆ นะครับ ที่ต้องการใส่ตรงนี้ไว้เพื่อต้องการคุ้มครองให้เขาได้
มีปัจจัย ๔ อยู่ แต่ตามฐานานุกรปเท่าใดก็ได้ให้ศาลเป็นผู้วินิจฉัย ก็ให้บอกกว่า ศาลจะเข้าไป
จัดการเสียทั้งหมด ก็ลงวินิจฉัยตรงนี้ดูครับว่า ควรจะฐานานุกรปเท่าใด เพราะฉะนั้นขอ
ตอบคำถามตรงนี้ก่อนที่ท่านจะคัดออกว่า จะให้กระผมไปอยู่ที่ไหนสำหรับคนที่ต้องถูก
ล้มละลาย เอาแค่นี้ก็พอ วัตุฯ แค่นี้ครับ ถ้าเผื่อว่า ท่านกรรมธิการบางท่านบอกในคดี
แพ่งยังยึดได้ แต่ตรงนี้ยึดไม่ได้ แต่ตรงโน้นยึดเงินเดือนไปไม่ได้ ตรงนี้ยึดได้ ท่านจะสังเกต
เห็นว่า ถ้าจะมาเปรียบเทียบกันอย่างนี้มีอีกหลายมาตราที่เปรียบเทียบกันแล้วจะแย้ง ๆ กันอยู่
อย่างนี้ ตรงนั้นเป็นอีกประเด็นหนึ่งเราไม่ต้องพูดถึง ท่านผู้ทรงจะได้ไปปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงกันภายในภายหลัง แต่ขณะนี้ เดี่ยวนี้ถามเลยว่า เรากำลังพิจารณาของการฟ้อง
ล้มละลาย แล้วให้ได้ว่า ขอคุ้มครองว่า ที่อยู่อาศัยของเขาของเขาไปเลย ท่านเอกเขาออก
ต้องเอาให้หมด แล้วก็บอกว่า ต้องอาานาน ๆ ด้วย ๑๑ ปีถึงจะพ้น ท่านองนั้นอย่างที่ว่า

กระผมถามว่า แล้วกระผมจะทำอะไรดี อีกไม่กี่ปีก็ตายแล้ว ให้กระผมตายในบ้านหน่อย
ไม่ได้หรือครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ไปทำความผิดอาญา แล้วเขาจับไปใส่คุก แล้วก็มีที่อยู่
อาศัย เชิญครับ

นายสุประดิษฐ์ หุดะสิงห์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ กระผมเข้าใจว่า กรรมการฝ่ายข้างมากที่เห็นว่า ควรจะเดิมข้อ ๓. เข้ามาที่
ห่วงในเรื่องที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาได้อภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ แล้วถามว่า จะไปอยู่ที่ไหน
อันนี้ตอบได้เลยว่า ถ้าผู้บุคคลที่ล้มละลายจะมีมาตรา ๖๑ ถ้าผู้เป็นบุคคลธรรมดา
กฎหมายบัญญัติไว้แล้วว่า “เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้หรือพิพากษาให้ลูกหนี้
ล้มละลายแล้ว และยังไม่ได้ส่งปลดจากล้มละลาย (๑) ลูกหนี้จะต้องขอให้เจ้าพนักงาน
พิทักษ์ทรัพย์กำหนดจำนวนเงินเพื่อใช้จ่ายเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัวตามสมควรแก่
ฐานะรูป”

อีกมาตราหนึ่ง ก็มาตรา ๑๒๑ อันนี้ลูกหนี้เป็นข้าราชการ ก็เหมือนกัน
ครับ ก็บอกว่า “เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องจ่ายค่าเลี้ยงชีพลูกหนี้และครอบครัว
ตามสมควรแก่ฐานะรูป” และตามระเบียบของกรมบังคับคดีเงินเดือนที่มีเขาขีดได้แค่
๓๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่มากกว่านั้น ค่าเลี้ยงชีพ ก็จะเป็นเรื่องที่จะเป็นค่าเช่าในการอยู่อาศัย
ของผู้ล้มละลายกับครอบครัว ซึ่งเขาก็ต้องดูว่า ในคดีนั้นมีทรัพย์สินแค่ไหนเพียงไร เขาก็จะ
กำหนดให้ตามฐานะรูป ซึ่งผู้ล้มละลายกับครอบครัวนั้นต้องมีที่อยู่อย่างแน่นอน โดยมี
ค่าเลี้ยงชีพเป็นค่าเช่า แต่ไม่ได้หมายความว่า เอาบ้านไปจำนองเขาไว้แล้ว และเขาซื้อบ้าน
ฟุ้งล้มละลายแล้ว บ้านนั้นยึดไม่ได้ อย่างนี้กระผมคิดว่า จะกระทบกับการให้เครดิตว่า
ต่อไปนี้ท่านยึดไม่ได้แล้ว ฐานะรูปเขา เขาก็เป็นคนร่ำรวยมาก่อน แล้วทำไมล่ะ บ้านเขามี
หลังเดียว কেনีให้เขาอยู่ไม่ได้ จะกระทบกับการให้เครดิตของสถาบันการเงินต่อไปข้างหน้า
และที่เกรว่าไม่มีบ้านอยู่ไม่จริงหรือครับ เขาเข้าบ้านให้อยู่ รวมทั้งครอบครัวด้วยครับ
กราบเรียนให้ชัดเจนครับท่าน

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

พลเรือเอก เกาเหลัก เจริญรักษ์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานฯ ครับ ก็ขอขอบพระคุณ ตรงนี้ไม่ได้เป็นการถกเถียงอะไร เพียงแต่ทำความเข้าใจให้ชัดเจนกว่า เตรียมการเอาไว้หน่อย ก็คือว่า อย่างนี้ครับท่านครับ ที่ท่านได้กรุณาบอกผมนั้น เป็นความจริงที่มีอยู่ในบทบัญญัติของกฎหมาย แต่อย่าลืม คนที่ตัดสินใจพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แต่ผมต้องการให้ศาลตัดสิน เอาเข้าไ้โดยตรง ศาลเป็นผู้ชี้ว่า สมควรแก่ฐานานุรูป ผมควรจะเป็นอย่างไร แต่ที่ตามมาตรา นั้นพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จัดให้เสร็จแล้วว่ จะมี ๒๐ บาท ๓๐ บาท ๕๐ บาท ระหว่างพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กับศาล ท่านจะให้ผมเชื่อใครตรงนี้ที่ขอ คือขอให้ศาลเป็นผู้พิจารณา แล้วก็ใส่ลงไปในข้อว่าอย่ายึดผมเลย ก็เท่านั้นเอง อันนี้ผมอยากจะกราบเรียน แล้วบอกว่า ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์พิจารณาว่า ให้ควรแก่การครองชีพ แล้วถ้าผมไม่มีเส้นมีสายกับพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ บอกให้ผมแก่เดือนละ ๒๐๐ บาท แล้วทูลอย่างไร ถ้าเอาก็มี คุณไปเช่าเพิงอยู่ก็ได้ ผมพลเรือเอกนะครับ ให้ผมไปเช่าเพิงอยู่ กระไรอยู่ อันนี้ผมก็อยากจะขอทำความเข้าใจให้กระจ่างหน่อยว่า เราต้องดูในความเป็นจริงว่า สมควรแค่ไหน อย่างไรต่อสถานการณ์อย่างนี้เท่านั้นเองครับที่ผมอยากจะขอให้คงเอาไว้ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : พลเรือเอกไม่ล้มละลายหรอกครับ เชิญคุณทรงครับ

นายทรง องค์ชัยวัฒน์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ

ผม นายทรง องค์ชัยวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภา ตามที่กรรมาธิการได้เพิ่มที่อยู่อาศัยตามสมควรแก่ฐานานุรูป หรือไม่เกิน ๒ ล้านบาท ผมอยู่พะเยาหลายสิบปีแล้ว ผมยังไม่เคยพบบุคคลล้มละลายเลย ต่างจังหวัดแทบจะหาไม่ได้เลยนะครับ ถ้าไปเขียนอย่างนี้เข้าผมเกรงว่า จะไปกระทบกับที่เขาขายบ้านเงินผ่อน เพราะว่า อย่างที่บ้านหลังนี้ ๑ ล้าน ๘ แสนบาท ผมผ่อนไป ๕๐,๐๐๐ บาท แล้วผมก็ไม่ให้แล้ว แล้วก็ไล่ผมก็ไม่ได้ เพราะว่า บ้านหลังนี้ไม่เกิน ๒ ล้านบาท ผมก็อยู่ไปอย่างนั้น แล้วต่อไปก็ไม่ต้องมีบ้านเงินผ่อนกันแล้ว จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า ผมไม่เข้าใจเรื่องหลักของกฎหมาย ผมให้ไป ๕๐,๐๐๐ บาท แล้วผมก็ไม่ส่งเลย จะไล่ผมออกผมจะไปอยู่ที่ไหน ผมก็ตั้งอยู่หลังนี้ จะไปกระทบกับบ้านหรือเปล่าครับ ผมไม่เข้าใจ แต่ว่าจริง ๆ แล้วผมยังไม่เคยเจออะไร

บุคคลล้มละลายยังไม่เจอละเลย ไม่ค่อยมีครับ บุคคลล้มละลายจริง ๆ คงต้องเหลือเงินจริง ๆ จึงจะเป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เหลือเงินจริง ๆ เขาไม่ฟ้องหรือครับ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปจะได้เจอบ่อย เชิญครับ

นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ (กรรมการการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผมขออนุญาตตอบข้อคิดเห็นของท่านกรรมการการหลักขออนุญาตที่เอ่ยนามว่า การกำหนดค่าเบี้ยเลี้ยงชีพต่าง ๆ ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ใช่การกำหนดโดยไม่มีหลักเกณฑ์ ก็จะมีกฎระเบียบอยู่ และข้อที่ยังไปกว่านั้นก็คือ การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนด ถ้าไม่พอใจสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๑๔๖ อุทธรณ์ไปยังศาลได้ เพราะฉะนั้นศาลจะเป็นผู้สั่งในท้ายที่สุดครับ

ประธานวุฒิสภา : กรรมการการเสียงข้างมากได้เดิมข้อความนี้ แล้วก็ได้ขอปรับปรุงโดยเดิมคำว่า “มีมูลค่าไม่เกินสองล้านบาท” เข้าไปนะครับ กรรมการฝ่ายข้างน้อยไม่เห็นด้วย ขอสงวนคำแปรญัตติ ขอให้ตัดออก ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นชอบด้วยกับกรรมการฝ่ายข้างน้อยที่สงวนคำแปรญัตติไว้หรือไม่ ก็คือให้ตัดออกหรือไม่ ถ้าเห็นด้วยกับกรรมการฝ่ายข้างน้อยให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยก็ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วยครับ เชิญลงคะแนนได้ครับ เรียบร้อยครับ เชิญรวมคะแนนได้

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๘๑ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๖๓ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วย ๘๑ ไม่เห็นด้วย ๖๓ เป็นอันว่า ตัดออกตามคำสงวนของกรรมการเสียงข้างน้อย เชิญต่อไป

นายนิelit อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๒๘ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๘ ไม่มีการแก้ไข มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณประชัยครับ

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
คณะกรรมการการศึรรับ ผม ประชัย เลี่ยวไพรัตน์ สมาชิกวุฒิสภา สมขอสงวนคำแก้ไขใน
มาตรา ๒๘ คือในนั้นบอกว้า “ถ้าเจ้าหนี้ผู้ได้เปรียบเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ ศาลมี
อำนาจสั่งเพิกถอนการโอนหรือการกระทำตามวรรคหนึ่งที่ได้กระทำขึ้นในระหว่าง
ระยะเวลาหนึ่งปี ก่อนมีการขอให้ล้มละลายและภายหลังนั้น” ผมขอเพิ่มว้า “เว้นแต่การโอน
หรือการกระทำดังกล่าว ลูกหนี้ได้กระทำหรือยินยอมให้กระทำขึ้นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้
ดำเนินต่อไปได้ จะมีการร้องขอให้เพิกถอนการโอนหรือการกระทำนั้นมิได้ ข้อยกเว้นนี้ให้
ใช้บังคับกัการวรรคแรกโดยอนุโลม” ผมขอชี้แจงเรื่องนีว้า ที่ผมขอสงวนคำแปรญัตตินี้ไว้
เพราะว้า ทางรัฐบาลมีนโยบายที่จะช่วยฟื้นฟูกิจการ โดยออกมาตรา ๒๕ เพื่อแก้ไข
มาตรา ๕๔ (๒) ให้บอกว่า เจ้าหนี้เมื่อรู้ว้าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวก็จะมสิทธิปล่อยหนี้ได้
แล้วก็จะได้รับเงินคืนด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อนั้นท่านแก้มาตรา ๕๔ (๒) แล้ว ก็เพื่อที่จะให้ลูกหนี้
มีเงินที่จะใช้หมุนเวียนได้ แต่ว้าก็จะมาติดขัดกัมาตรา ๕๐/๔๑ และมาตรา ๑๑๕ ซึ่ง
อันนั้นเมื่อกันี้ด้วยทางสภาอ่านรวดเร็วเกินไป ผมก็ยังไม่ทันได้ชี้แจงนั้ครับ แต่เรื่องนี้ก็
ลงเอยแบบเดียวกัน ที่คือว้า เจ้าหนี้ปล่อยหนี้ได้ แต่ว้าช่วงระหว่างที่กำลังปรับปรุงสภาพ
บริษัทอยู่ อย่างเช่น เจ้าหนี้ปล่อยแอลซี (L/C) ปล่อยวงเงินเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of
credit) หรือทรัสต์รีซีฟ (Trust receive) ออกมา สมมุติว้า ๑๐๐ ล้านบาท เมื่อลูกหนี้ไปเปิด
แอลซีแล้ว แล้วก็ซื้อสินค้าแล้ว สินค้ามาถึงก็ขายทิ้ง เมื่อขายทิ้งแล้วก็เอาเงินมาชำระเพื่อเปิด
แอลซีในเดือนต่อมา เพราะฉะนั้นการที่ชำระเลตเตอร์ออฟเครดิต หรือตามทรัสต์รีซีฟนี้ ก็
จะทำให้เจ้าหนี้คนใดคนหนึ่งได้เปรียบกับเจ้าหนี้อีกคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นเจ้าหนี้ก็จะถูกเรียก
เงินคืน ถ้าไม่แก้ไขอะไรลงไป ข้อเท็จจริงทางศาลอาจจะพิจารณาว่า เรื่องนี้ทำได้ แต่ว้าใน
ขั้นฎีกายังไม่มีแนวฎีกาออกมาชัดเจน เพราะฉะนั้นในแง่ของการเขียนกฎหมาย ผมอยากจะ
ให้ท่านเขียนให้ชัดเจนไป เพื่อที่จะให้รู้กังานภาคผลิด หรือเรียกช่อเตอร์ คำเนินต่อไปได้

๑๓๑

ว. ๑๕ (ส.ทั่วไป)

อรสา ๑๗/๒

เพราะ ~~ที่~~ ^{ที่} ผ่านมาในรูปว่า ๒ ปีนี้ อุปสรรคใหญ่หลวงที่ทำให้กิจการภาคผลิตหรือ
เรียลเซกเตอร์ติดขัดอย่างหนัก ก็คือแบงก์ไม่ยอมเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ไม่ว่าโดเมสติก
(Domestic) แอลซีภายในประเทศ หรือแอลซีต่างประเทศให้ลูกหนี้ ทำให้ลูกหนี้ไม่สามารถ
ผลิตได้ เรื่องนี้เป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงครับ ถ้าทางสภาเห็นว่าควรแก้ไขเพื่อให้
กิจการดำเนินต่อไปได้ ผมก็ขอให้ ^{ทั้ง} สภากรรณาวินิจฉัยเรื่องนี้ด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมิชัย อุสุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา ได้ลง
จากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายอาษา เมฆสวรรค์ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง
ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญครับ กรรมาธิการ

นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตกราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ กรรมาธิการ กระผม
ขออนุญาตเรียนชี้แจงสั้น ๆ ว่า ในประเด็นของมาตรา ๑๑๕ เป็นการเพิกถอนนิติกรรมที่
ลูกหนี้อาจจะตั้งใจเอาไปให้เจ้าหนี้บางรายได้เปรียบเจ้าหนี้อื่น ซึ่งจะขัดต่อหลักการที่เจ้าหนี้
จะได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรมในคดีล้มละลาย เพราะว่า เวลาคนใกล้จะล้มละลายอาจจะ
นำทรัพย์สินบางอย่างไปชำระ โดยตั้งใจว่าให้คนหนึ่งซึ่งใกล้ชิดกับตัวเองได้เปรียบอีก
คนหนึ่ง ซึ่งอย่างนี้กฎหมายล้มละลายห้ามไว้ แล้วก็ห้ามไว้ว่า ถ้าทำภายในเวลา ๓ เดือน
ก่อนมีการฟ้องล้มละลายจะสามารถเพิกถอนกลับมาได้ เมื่อเพิกถอนแล้วเจ้าหนี้รายนั้นก็ไป
อยู่ในตำแหน่งเดียวกับเจ้าหนี้อื่น คือ ต้องไปเฉลี่ยหนี้เหมือนกัน-----

นี้/ในประเด็นที่ท่านกรรมการที่ได้ส่งความเห็นไว้เห็นว่า การที่ไปเปิดแอลซีที่ธนาคารไปเปิดแอลซีให้แล้วเอาเงินไปชำระหนี้แอลซีที่ดี หรือการทำสัญญาทรัสต์รีซีฟ แล้วมีการโอนทรัพย์สินบางอย่างเพื่อการที่จะให้ทรัสต์รีซีฟที่ดี ตรงนี้ได้เรียนชี้แจงในชั้นของกรรมการในการประชุมว่า แนววินิจฉัยของศาลในขณะนี้มีความชัดเจนว่า ถ้าเป็นการชำระหนี้ไปในลักษณะของการที่ดำเนินการค้าตามธรรมดาครั้งนี้ไม่เป็นเรื่องของการที่จะเป็นการให้เปรียบ เพราะฉะนั้นการเติมข้อความเข้าไปนั้นก็เป็นการทำให้เกิดปัญหาที่จะต้องไปตีความกันต่อไปว่า ข้อความที่เติมเข้ามาจะมีผลอย่างไร แต่ว่าประเด็นที่ท่านมีปัญหายุ่งในขณะนี้โดยข้อกฎหมายแล้วไม่ได้เป็นการให้เปรียบเลยครับ นอกจากนั้นการเติมเข้าไป ถ้าเราเขียนกฎหมายบอกว่า ถ้าเราตั้งใจจะให้ใครได้เปรียบแม้ว่าจะเป็นการทำให้ตัวเราอยู่รอดตรงนี้ก็จะทำให้เกิดข้อสงสัยในข้อกฎหมายได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญคุณประชัยครับ

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ

เมื่อสักครู่นี้ท่านกรรมการชี้แจงเรื่องนี้ครับ ผมก็ด้วยความเคารพท่านก็เอฎีกามาให้ผมดู ผมก็เชื่อท่าน เพราะว่า ในฎีกานั้นบอกว่า ถ้าธนาคารได้รับการคืนเงินของวงเงินสะพัดหรือ โอดี (OD) ก็ถือว่า ไม่ใช่การให้เปรียบกับเจ้าหนี้รายหนึ่งรายใด เพราะฉะนั้นผมก็เอาเรื่องนี้ไปปรึกษากับที่ปรึกษาของธนาคารเจ้าหนี้ทั้งหลาย ซึ่งเป็นระดับผู้พิพากษาศาลฎีกา ท่านก็ใช้ฎีกานี้บอกว่า ฎีกาที่ท่านอ้างถึงนี้ใช้ไม่ได้กับวงเงินแอลซี หรือ ทีอาร์ (IR) เพราะว่า การกู้ยืมในลักษณะของโอดี หรือเงินสะพัดนี้เป็นลักษณะกฎหมายแตกต่างกับลักษณะกฎหมายของการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ซึ่งเรื่องนี้ผมก็ไม่ใช่หนักกฎหมาย แต่ว่าผมก็ฟังคำของท่านเป็นอย่างนั้น เมื่อท่านชี้แจงเสร็จแล้ว ท่านก็เป็นแอดไวซ์ (Advice) พวกธนาคารต่าง ๆ นี่ไม่ยอมให้เปิดแอลซี อันพวกอุตสาหกรรมเล็ก อุตสาหกรรมขนาดกลางทั้งหลาย ซึ่งทำให้เป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงสำหรับภาคอุตสาหกรรมขนาดเล็กกับขนาดกลาง แต่สำหรับอุตสาหกรรมระดับใหญ่อยู่ข้างบนนี้เราก็สามารถที่จะมีวิธีทำอีกวิธีหนึ่งซึ่งก็สามารถหลบตรงนี้ได้ แต่ว่าอุตสาหกรรมขนาดเล็กกับขนาดกลางเจอปัญหาหนักมากในช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นก็

๑๓๓

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

ธีรารณ ๗๘/๒

ขอความกรุณาเขียนกฎหมายให้ชัด หรือถ้าท่านคิดว่าชัดแล้ว ก็ใช้ได้เลยให้ทาง
ผู้พิพากษาศาลฎีกาช่วยพิพากษาเป็นคดี (Case) ออกมาแล้วแจกแจงให้ทนายความ
ของธนาคารทั้งหลายได้รับทราบเรื่องนี้ด้วยจักเป็นพระคุณอย่างสูงครับ ขอบคุณครับ
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าไม่คิดใจแล้วนะครับ
ถ้าอย่างนั้นเชิญเลขาฯ ผ่านไปครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๓๐ ถึงมาตรา ๓๕
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๕ ทีวี คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มีกรรมาธิการขอสงวน
ความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญครับ คุณปกติครับ

นายปกติ พัฒนกุล (รองประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน
ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ปกติ กรรมการ ท่านประธานฯ ครับ ตามที่ท่าน
กรรมาธิการผู้ทรงเกียรติได้เพิ่มเติมเข้ามานั้น ~~ให้~~บัดนี้คงฝ่ายรัฐบาลได้หารือใน
คณะกรรมการ แต่โดยเหตุที่คณะกรรมการท่านอยู่ข้างล่างก็มี ท่านไม่ได้อยู่ข้างบน
ที่จะหารือพร้อมกัน กระผมใคร่ประธานกรรมาธิการว่า ขอรหัสหรือโดยเปิดเผยในที่ประชุม
ซึ่งท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติจะได้ช่วยกันรับรู้รับเห็นและวินิจฉัย เพราะเหตุว่า
ถ้ากรรมาธิการตกลงกันแล้วขอแก้ไขเป็นอย่างไรก็ต้องกราบเรียนเสนอต่อที่ประชุมสภา
แห่งนี้เพื่อพิจารณาเช่นเดียวกันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา : เชิญคุณไพศาลครับ

นายไพศาล กุมาลย์วิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : เรียนท่านประธานวุฒิสภาด้วย สำหรับมาตรานี้ผมคิดว่า สมควรที่จะกราบเรียนที่ประชุมอย่างนี้ว่า ร่างมาตรา ๓๕ ทวิ นี้ ผมเองได้หารือเป็นการภายในว่า จะขอปรับปรุงเวลาจากคำว่า “หนึ่งปี” นี้ ผมคิดว่าเพื่อนกรรมาธิการอาจจะยังไม่ได้พร้อมกันอยู่ตรงนี้ แต่ก็ได้พูดกันอยู่บ้างแล้ว ก็คือว่า ในบรรทัดที่ ๓ เดิมเป็นว่า “เมื่อครบสามปีนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย” เอาตัวเลขสามปี ขอบพระคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานวุฒิสภา ได้กลับมานั่งบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพด้วย กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น รองประธานคณะกรรมการในมาตรานี้ ได้มีกรรมาธิการเสียงข้างมากได้เพิ่มเข้าไป ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่พูดถึงเรื่องการพ้นจากการล้มละลาย ซึ่งกระผมก็เห็นว่า ในการพ้นจากการล้มละลาย ถ้าบัญญัติไว้ตามที่เพิ่มเข้าไปนั้นจะไม่ถูกหลักการในการบัญญัติกฎหมาย และน่าจะไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง เพราะตกเป็นคนล้มละลายแล้ว เพียง ๑ ปีก็พ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลายเลย นั่นสินก็ไม่ได้ชำระเขา แต่จะเสียกันทั้งรัฐบาลเองก็ไม่ได้เอะมียความประสงค์ที่จะให้ใครตกเป็นบุคคลล้มละลาย แต่มีความประสงค์ที่จะกอบกู้สถานะทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน และมีความประสงค์ที่จะให้มีเม็ดเงินเข้าไปช่วยเหลือในหมู่ผู้ที่ประกอบกิจการแล้วประสบกับความล้มเหลว ระยะเวลาที่ให้พ้นจากการล้มละลายที่กำหนดไว้ในกฎหมายเดิมนั้นเป็นระยะเวลา ๑๐ ปี ในขณะที่กำหนดระยะเวลาไว้ดังกล่าว ระบบบัญชีที่ดี ระบบการตรวจสอบที่ดี คงจะไม่เข้มข้นเหมือนปัจจุบัน กระผมเองก็ได้มีการปรึกษารวบรวมกันในฐานะเป็นกรรมาธิการก็เห็นว่า ระยะเวลาของการยกเลิกการล้มละลายนั้น กระผมได้เคยกราบเรียนในคณะกรรมการด้วยว่า ถ้าศึกษากันโดยละเอียดแล้ว ระยะเวลา ๕ ปี น่าจะเป็นระยะเวลาที่พยายามหาหนทางในการเขียนกฎหมายและหามาตรการในการที่จะปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งจะต้องมีมาตรการอื่นเสริมด้วยไม่ว่าอย่าง ใด จะเป็น ๕ ปี ๑ ปีหรือ ๓ ปีลงไป ด้วยเหตุนี้เองความเห็นของกระผมตอนนี้

จึงเห็นว่า ๕ ปี ๓ ปีก็น่าจะเป็นจำนวนปีพอที่จะปรับปรุงกันได้ แต่ทั้งนี้จะต้องเป็น
 ข้อความที่กระผมและผู้ปฏิบัติได้ปรับปรุงมาแล้ว และการบรรจุข้อความดังกล่าวนั้น
 ก็จะบรรจุไว้ในมาตรา ๓๓ ทวิ คือในมาตราที่เราเข้ามาเมื่อสักครู่นี้ เพราะอยู่ ๆ จะมา
 บรรจุไว้ในมาตรา ๓๕ ทวิ น่าจะไม่สอดคล้องกับหลักการในการเขียนกฎหมาย น่าจะ
 บรรจุไว้ในหมวดที่เกี่ยวข้องกับส่วนที่ ๑ การยกเลิกการล้มละลาย จะมีมาตรา ๓๓ ทวิ
 โดยกระผมจะขออนุญาตอ่านข้อความ ถ้าเป็นข้อความตามที่กระผมจะอ่านต่อไปนี้นั้น
 ทั้งกระผมไม่ขัดข้องที่จะปรับปรุงไว้ในมาตรา ๓๓ ทวิ กล่าวคือ “มาตรา ๓๓ ทวิ
 ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๑๓๕ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช
 ๒๔๘๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน (๔) เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้แบ่งทรัพย์
 ครั้งที่สุด หรือไม่มีทรัพย์สินจะแบ่งให้แก่เจ้าหนี้แล้ว ต่อแต่นั้นมาภายในกำหนดเวลา
 สามปี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่อาจรวบรวมทรัพย์สินของบุคคลล้มละลายได้อีก
 และไม่มีเจ้าหนี้มาขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จัดการรวบรวมทรัพย์สินของบุคคล
 ล้มละลาย และบุคคลล้มละลายนั้นไม่ใช้บุคคลล้มละลายทุจริต หมายความว่า
 เจ้าหลักเกณฑ์ดังกล่าวภายใน ๓ ปีก็อยู่ในเกณฑ์ยกเลิกการล้มละลาย ข้อความดังกล่าว
 นั้นจะเป็นข้อความที่บัญญัติไว้ใน (๔) ของมาตรา ๑๓๕ เดิมทุกประการ”

ในมาตรา ๑๓๕ เดิมของกฎหมายล้มละลายปี ๒๔๘๓ ทุกประการ เพียงแต่เพิ่มประโยคเดียวเข้ามาคือ ประโยคที่ว่า “และบุคคลล้มละลายนั้นไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต” ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันบุคคลที่ทุจริตต่อบรรดาเจ้าหนี้อันจะทำให้กระทบต่อการรวบรวมบัญชีหรือทรัพย์สินต่าง ๆ ในการที่จะให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายล้มละลายครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเพชรครับ

นายเพชร ยุติธรรมดำรง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน

วุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายเพชร ยุติธรรมดำรง สมาชิกวุฒิสภา ด้วยความเคารพในความเห็นของท่านกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ~~ครับ~~ ขอเฝ้านามท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ ก่อนหน้านั้นกระผมคิดว่า มาตรการในการที่กรรมาธิการเสียงข้างมากได้ใส่ไว้ในมาตรา ๓๕ ทวินั้น เป็นการวางมาตรการขึ้นใหม่ ข้อความที่อยู่ในมาตรา ๓๕ ทวินั้นจะเห็นว่า ข้อความของการหลุดพ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลายนั้น กรรมาธิการได้ใส่คำว่า “ให้พ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลาย” ถ้อยคำ คำว่า “ให้พ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลาย” นั้น ในกฎหมายล้มละลายเดิมไม่มี ~~ครับ~~ กฎหมายล้มละลายเดิมเป็นเรื่องของการใช้ถ้อยคำว่า “ปลดจากล้มละลาย” “การประนอมหนี้” หรือ “ยกเลิกการล้มละลาย” อย่างที่ท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ได้กรุณาเปลี่ยนข้อความซึ่งอาจจะไม่ตรงกันกับที่ท่านประธานคณะกรรมการได้นำเสนอ เปลี่ยนระยะเวลาจาก ๑ ปี เป็น ๓ ปีนั้น ด้วยความเคารพ ~~ครับ~~ กระผมยังมีความข้องใจว่า ถ้าหากว่า มาเปลี่ยนข้อความตามที่ท่านรัฐมนตรีได้นำเสนอครั้งนี้ ซึ่งกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ปัญหาในการดำเนินระบะเวลานั้นจะมีตามมาในถ้อยคำของมันเอง ซึ่งในเจตนารมณ์ของคณะกรรมการได้นำเสนอตัวร่างกฎหมายนี้เข้ามา ~~ครับ~~ ต้องการที่จะให้ว่า เมื่อครบกำหนดระยะเวลา ๑ ปีแล้ว ให้คนล้มละลาย ~~นั้น~~ ซึ่งเป็นคนสุจริต ~~ครับ~~ ได้พ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลาย กระผมคิดว่า มาตรการนี้อาจจะเป็นมาตรการใหม่ซึ่งอาจจะใช้ศัพท์ธรรมดาชาวบ้านดีคือว่า คณะกรรมาธิการมองเห็นว่า คนที่เป็นบุคคลล้มละลาย ~~นั้น~~ เมื่อได้มีการจัดการทรัพย์สินจนหมดสิ้นแล้ว ระยะเวลา ๑ ปีนั้นเพียงพอแก่การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะดำเนินการประการใด ๆ แก่ตัวลูกหนี้แล้ว และทรัพย์สินนั้น กระผมคิดว่า ไม่น่าที่จะเหลืออยู่ ถ้าหากว่า บุคคลนั้นไม่ได้โกง ไม่ได้ทุจริต หรือไม่ได้มีการฉ้อฉล ไม่ได้มีการซุกซ่อนทรัพย์สิน

๑๓๓

วิ. ๑๕ (ส. ทัวไป).

สุวิมล ๘๐/๒

ไว้ที่ไหน ๓ ปีที่ว่ามันเพียงพอแก่ระยะเวลา เมื่อเพียงพอแก่ระยะเวลา ก็มีคำถามว่า
จำเป็นไหมที่จะให้คนนั้นต้องติดคุกในทางแพ่งอยู่ต่อไป เสมือนเป็นการเอาตราแดง
ซึ่งติดอยู่ที่หน้าผากออกจากหน้าผากของคน ๆ นั้น อันนี้เป็นมาตรการซึ่งกรมการ
เสี่ยงข้างมากคิดนะครับ แล้วในเหตุผลซึ่งกรมการเสี่ยงข้างน้อยได้นำเสนอ
ตรงนี้ เป็นมาตรการซึ่งอยู่ในกฎหมายเดิม ก็คือว่า เป็นการยกเลิกการล้มละลาย ซึ่งในการ
ยกเลิกการล้มละลายนั้นกำหนดตามมาตรานี้ มาตรา ๑๓๕ (๔) นี้ ซึ่งข้อความจะเป็น
อย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้นำเสนอแนะครับ มีข้อความที่เปลี่ยนไปก็คือ เราแก่ระยะเวลาจาก
ภายในกำหนดเวลา ๑๐ ปี เป็น ๓ ปี แล้วก็เพิ่มเติมข้อความว่า “บุคคลล้มละลายนั่นไม่ใช่
บุคคลล้มละลายทุจริต” ก็แสดงว่า ภายในระยะเวลาเมื่อครบ ๓ ปีแล้ว ศาลสามารถที่จะสั่ง
บุคคลนั้นเป็นคนล้มละลายได้ แต่คำถามที่จะตามมาก็คือว่า ระยะเวลา ๓ ปีที่พูดตาม
มาตรานี้ ตามที่ท่านได้นำเสนอนั้น ระยะเวลาในการที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้
แบ่งทรัพย์สินครั้งสุดท้ายที่สุดนั้นเป็นเวลากี่วัน กี่เดือน หรือกี่ปี นับตั้งแต่ศาลพิพากษาล้มละลาย
ประการที่ ๒ ก็คือว่า แต่ไม่มีเจ้าหนี้มาขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จัดการรวบรวม
ทรัพย์สินของบุคคลล้มละลายนั่นก็หมายถึงว่า แม้จะครบ ๓ ปีแล้ว ถ้าหากว่ายังมีเจ้าหนี้
มาขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รวบรวมทรัพย์สินของบุคคลล้มละลายอีก ทั้ง ๆ ที่
เจ้าหนี้นั้นก็ไม่ว่ามีทรัพย์สินหรือเปล่า แต่มายื่นคำขอร้องอยู่เรื่อย เพราะฉะนั้นระยะเวลา
ตรงนี้จะมีปัญหาในทางปฏิบัติว่า จะเกิดผลในทางปฏิบัติจริง ๆ ได้อย่างไร ในการที่เรา
จะปล่อยบุคคลนั้นออกจากเป็นบุคคลล้มละลาย อันนี้คือเหตุผลที่เกิดขึ้นคำถามอย่าง
ที่กระผมเข้าใจ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะมีความเห็นตรงนั้น กระผมขอถามคำถามนะครับ
ซึ่งทางปฏิบัติทั้งศาลว่า คำว่า “ต่อแต่นั้นมาภายในกำหนดเวลาสามปี” นั้นครับ เป็นระยะ
เวลาที่ครบเพียง ๓ ปี แล้วจะต้องมีคำสั่งให้ยกเลิกล้มละลายหรือเปล่า เพราะเป็นการยื่น
ระยะเวลาจาก ๑๐ ปี เหลือ ๓ ปี -----

- ๘๑/๑

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ส่วนในประเด็นที่ข้อว่า “เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้แบ่งทรัพย์ครั้งที่สุดหรือไม่มี
ทรัพย์สินที่จะแบ่งให้แก่เจ้าหนี้แล้ว และไม่มีเจ้าหนี้ที่มาขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
จัดการรวบรวมทรัพย์สินของบุคคลล้มละลาย” นั้น ต้องกระทำภายใน ๓ ปีหรือเปล่า ถ้า
พ้นระยะเวลา ๓ ปีแล้วถึงจะมีคนมาขอแบ่งทรัพย์สิน ถึงจะมีคนมาขอให้เจ้าพนักงาน
พิทักษ์ทรัพย์รวบรวมทรัพย์สิน ก็ไม่อยู่ในมาตรานี้ เพราะฉะนั้นเมื่อครบ ๓ ปีแล้ว สามารถ
ที่จะขอยกเลิกการล้มละลายไปได้เลย กระผมขอทำความเข้าใจตรงนี้ก่อนแล้วกระผม
ขออนุญาตสงวนสิทธิในการอภิปรายต่อ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเพ็ง

นายเพ็ง เพ็งนิต (กรรมาธิการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม
นายเพ็ง เพ็งนิต กรรมาธิการฝ่ายข้างน้อย คือหลักการตามที่ท่านกรรมาธิการฝ่ายข้างมาก
เพิ่มเข้ามาเป็นหลักการใหม่นอกเหนือจากที่มีอยู่เดิม คือที่เราเมื่ออยู่เดิมเป็นเรื่อง
การประนอมหนี้หลังล้มละลาย ศาลก็จะสั่งยกเลิกการล้มละลายได้ตามมาตรา ๖๓ แล้ว
อีกอันหนึ่งก็คือ เรื่องการยกเลิกการล้มละลายเพราะ ก. ข. ง. ก็เป็นไปตามมาตรา ๑๓๕
ถึงมาตรา ๑๓๘ อีกอันหนึ่งก็คือเรื่องปลดจากการล้มละลาย นี่ก็เป็นไปตามมาตรา ๖๘
ถึงมาตรา ๘๑ เป็นหลักการในกฎหมายล้มละลายที่เราเมื่ออยู่แต่เดิม กรณีที่กรรมาธิการฝ่าย
ข้างมากขอเพิ่มมาตรา ๓๕ ทวิ เป็นเรื่องพ้นจากการล้มละลายซึ่งเป็นหลักการใหม่ที่เรา
ไม่เคยมีมาก่อน ผลจะเป็นอย่างไร ถ้าเรามีหลักการอันนี้ หลักการที่ว่า ประนอมหนี้หลัง
ล้มละลายขอให้ศาลยกเลิกการล้มละลายก็ดี การปลดจากการล้มละลายก็คืออะไรทั้งหมด
เท่ากับยกเลิกไปในตัว ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้แก้กฎหมายขอให้ยกเลิก จะไม่มีผลอะไรเลยใน
การรวบรวมทรัพย์สิน ผลจะเป็นอย่างไรครับ ถ้ากฎหมายมาตรา ๓๕ ทวิ ผ่านไปนะครับ
ถ้าผ่านไปใครถูกฟ้องล้มละลายรีบไปยื่นคำให้การรับสารภาพเลยครับ ยื่นคำให้การว่า
ข้าพเจ้าเป็นหนี้สินพันตัวจริง เป็นหนี้จាក់เท่านั้นเท่านั้นจริง พอรบอย่างนั้นไป ศาล
ก็ไม่ต้องไปไต่สวน ศาลก็จะเข้าหลักเกณฑ์ล้มละลายได้ แต่ศาลยังไม่พิพากษาให้ล้มละลาย
ก็จะสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด พอศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดก็จะแจ้งให้ จพท. หรือ

LIRT

๑๓๕

วิ. ๑๕ (ส. ทัวไป)

ปรีณัพร ๘๑/๒

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทราบ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็จะประกาศหนังสือพิมพ์ เจ้าหนี้ทั้งหลายจะต้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายใน ๒ เดือน เมื่อยื่นคำขอเข้ารับชำระหนี้ต่าง ๆ แล้วก็จะมีการไต่สวนลูกหนี้และคู่ประจุมเจ้าหนี้ต่าง ๆ พอมีการประชุมเจ้าหนี้ ลูกหนี้รับเข้าไปโดยสุจริต บอก ผมไม่ประสงค์ประนอมหนี้ได้รับ ประนอมหนี้หลังจากพิทักษ์ทรัพย์เค็ดขาดก็ไม่มี เมื่อไม่มีเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็ต้องรายงานศาล ขอให้ศาลพิพากหาล้มละลายต่อไป หลังจากศาลพิพากหาล้มละลายแล้วรอนับ ๑ แล้วครบ จะ ๑ ปีก็ได้ ๑ ปีก็ได้ ตั้งแต่ยื่นคำขอไปลูกหนี้ที่ถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลายค่านทุกเรื่องครบ ใครขอรับชำระหนี้ ผมไม่ได้เป็นหนี้ เจ้าหนี้ก็รื้อยรายค่านทุกรายด้วย บอก ผมไม่ได้เป็นหนี้ ค่านไว้ จพท. หรือ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะให้ความเห็นว่า เขาเป็นหนี้ เสนอศาลศาลบอกเป็นหนี้ ให้รับชำระหนี้ อุทธรณ์คำสั่งครับ กรณีนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวพันกับคดีล้มละลาย ๓ ศาลด้วย ท่านอุทธรณ์คำสั่ง ท่านอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นเวลาประมาณ ๑ เดือนเขาแก้อุทธรณ์มาทุกสำนวนแต่ละสำนวนไม่ได้ทำพร้อมกัน ทอยทำ ส่งสำนวนอุทธรณ์อีกฝ่ายหนึ่ง รวบรวมเสร็จส่งศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์จะเห็นว่าน่าจะรอรับทาคดีนี้ ไม่ต้องไปทำคดีอื่น คดีอื่นสมมุติว่าไม่ทำก็แล้วกัน ทำเฉพาะคดีนี้เป็นร้อย ๆ คดี คดีเพิกถอนการโอนเพิกถอนการกระทำตามมาตรา ๑๑๓ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ ได้แย้งทุกเรื่อง กรณีที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รวบรวมหนี้สิน มีการนิยมนุกลายนอกเป็นหนี้ของลูกหนี้ ลูกหนี้บอกเลขครับ ทุกรายเป็นหนี้หมด เขาบอกไม่จริง มีหนังสือทวงถามฉบับที่ ๑ เขาเรียกมีหนังสือฉบับที่ ๑ ฉะนั้นเขาเป็นหนี้ พอเห็นหนี้เขาบอก ไม่ได้เป็นหนี้ เราก็ยื่นยันมีหนังสือยันฉบับที่ ๒ ยืนยันอีกที พอไม่มี ก็สั่งให้เขาชำระหนี้หรือไม่ให้ชำระหนี้ หรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สั่งให้รับชำระหนี้ไม่รับชำระหนี้ สมมุติว่าเป็นค่านลบกับลูกหนี้ก็แล้วกัน ลูกหนี้ก็คัดค้านคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต่อศาลตามมาตรา ๑๕๖ อะไรทั้งหลายเหล่านี้จำนวนมากที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการรวบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้

๘๒/๑

พอเสร็จแล้วก็มีการโต้แย้ง โต้แย้งก็ต้องอุทธรณ์ ถ้าศาลอุทธรณ์จะตัดสินที่เดือน ก็ปี
 ครั้น พอศาลอุทธรณ์ตัดสินก็อาจจะต้องมีฎีกา พอศาลฎีกาตัดสินทุก ๆ เรื่อง
 การกระทำทุกครั้งทรัพย์สินต่าง ๆ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยังไม่ได้แบ่งให้แก่เจ้าหนี้
 ท่านจะรวบรวมไว้ก่อน เพราะทรัพย์ยังไม่หมดใช้ใหม่ จะรวบรวมไว้ก่อน พอรวบรวม
 ไว้ครบกว่าศาลฎีกาจะตัดสิน ๓ ปี พอ ๓ ปีต้องพ้นจากการล้มละลายตามมาตรานี้ ตกลง
 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ช่วยทวงหนี้ก็ดี ช่วยรวบรวมก็ดี เสร็จแล้วต้องมาให้กับ
 ลูกหนี้ผู้ที่ถูกศาลที่พิพากษาให้ล้มละลาย แล้วกลายเป็นบุคคลที่พ้นจากการล้มละลาย
 สรุปแล้วกรณีอย่างนี้ลูกหนี้ไม่ต้องชำระหนี้ ถูกล้มละลายแค่ ๑ ปีหรือ ๓ ปีแล้วแต่กรณี
 แต่สักสองสามปีก็ต้องจ่าย ในที่สุดก็ต้องพ้นจากล้มละลายตามมาตรานี้ ระบบ
 กฎหมายล้มละลายจะไม่เป็นผลเลยครับ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณปภิตครับ

นายปภิต พัฒนกุล (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
 วุฒิสภาที่เคารพ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาเรื่องนี้ กระผมคิดว่าที่กรรมการ
 ฝ่ายรัฐบาลเสนอต่อรองเข้านั้น กระผมยังมีข้อสงสัยอยู่มาก โดยท่านไปสวมลงใน
 มาตรา ๑๓๕ เดิมกระผมเห็นชอบด้วย เพราะว่า มาตรา ๑๓๕ เดิมนี้ว่าด้วยการเลิก
 ล้มละลาย แล้วท่านไปเติมแก้ไขใน (๔) ซึ่งการเลิกจากล้มละลายใน (๔) นั้นแต่เดิม
 กฎหมายเดิมระบุว่า ๑๐ ปี ที่นี้ท่านมาบอกว่า ๓ ปี แต่ความค่อนท้าย ท่านประธานฯ
 ครับ กระผมขออนุญาตอ่านตอนครับ ใช้คำว่า “(๔) เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้
 แบ่งทรัพย์สินครั้งสุดท้าย หรือ ไม่มีทรัพย์สินที่จะแบ่งให้แก่เจ้าหนี้แล้ว ต่อแต่นั้นมาภายใน
 กำหนดเวลาสามปี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่อาจรวบรวมทรัพย์สินของบุคคล
 ล้มละลายได้อีก และไม่มีเจ้าหนี้นำขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จัดการรวบรวม
 ทรัพย์สินของบุคคลล้มละลาย และบุคคลล้มละลายนั้นไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต”
 กระผมคิดใจคำค่อนท้ายที่ว่า “และบุคคลล้มละลายนั้นไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต”
 แต่เดิมกฎหมายเดิมนั้น ไม่คำนึงถึงว่า บุคคลล้มละลายนั้นทุจริตหรือไม่ เป็นโจร ๑๐ ปี
 ก็พ้นล้มละลาย แต่ท่านมาเติมตรงนี้ และถ้าลูกหนี้พิสูจน์ไม่ได้ลูกหนี้มีกลายเป็น

ร. ๑๕ (ส. ทัวไป)

สุชาดา ๘/๒/๒๐

ผู้ล้มละลายตลอดชาติไปเลย ไม่รู้เมื่อไรจะถูกยกเลิกจากการล้มละลายไปได้ นี่เป็นสิ่งที่
กระผมสงสัย พงศกรมาตราการฝ่ายรัฐบาลอาจจะเข้าใจ และมีคำอธิบายข้อนี้ก็ได้ แต่
กระผมอดสงสัยไม่ได้ว่า แล้วเมื่อไรจะปลดปล่อยกันเสียที แต่ก่อน ๑๐ ปีเป็นโจรก็ยัง
ปล่อย เวลานี้มาแก้เป็น ๓ ปีจะต้องพิสูจน์ว่าสุจริตเสียก่อน หรือไม่เป็นคนทุจริต
ถ้าพิสูจน์ไม่ได้คุณก็เป็นล้มละลายถาวร ขอคำอธิบายครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

นายวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ขออนุญาตอธิบายในประเด็นที่ ๑๕ ของมาตรา ๑๕
น่ะครับ กรณีที่เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตจะอยู่ในบทนิยามที่ว่า บุคคลล้มละลาย
ทุจริตอยู่ในมาตรา ๖ ขออนุญาตอ่านว่า “หมายความว่า บุคคลล้มละลายที่ถูกศาล
พิพากษาว่ามีความผิดตามมาตรา ๑๖๓ ถึงมาตรา ๑๗๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้หรือมี
ความคิดเกี่ยวกับการล้มละลายฐานชักออกหรือนื้อโกงตามกฎหมายลักษณะอาญา”
ความหมายอย่างนี้ก็คือว่า ถ้ามีคำพิพากษาของศาลชัดเจนว่า มีการชักย้ายถ่ายเท
ทรัพย์สินของบุคคลที่เป็นบุคคลล้มละลายออกไปก็ต้องมีคำพิพากษาศาลเสียก่อน
อย่างนี้จึงจะถือว่า บุคคลคนนี้เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้ายังไม่มีคำพิพากษาศาล
ก็จะยังไม่ถือเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต

ประการที่ ๒ ก็คือว่า ถ้าเราเขียนว่าให้พ้นจากการล้มละลายไปตามที่
ร่างปรากฏในมาตรา ๑๕ ทวิ เราจะไม่ทราบว่าจะทำอะไรต่อ เพราะกฎหมายไม่มี
พูดถึงเรื่องการพ้นจากการล้มละลาย กฎหมายพูดถึงการประนอมหนี้ ถ้าประนอมหนี้
สำเร็จหนี้บางอย่างจะหลุด หนี้บางอย่างจะไม่หลุด จะต้องมีหนี้ที่อย่างไรต้องเขียน
เป็นหมวด กรณีที่ ๒ ปลดจากการล้มละลาย หนี้บางอย่างเมื่อศาลสั่งให้ปลด หนี้
บางอย่างจะไม่ต้องจ่าย แต่หนี้บางอย่างจะต้องรับภาระอยู่ อย่างเช่นหนี้ภาษีอากร
ถ้าเป็นการยกเลิกจากการล้มละลายตามมาตรา ๑๕ (๔) ไม่ต้องรับผิดชอบในหนี
อะไรเลย และมีกระบวนการที่ศาลจะเข้ามาสั่ง เพราะฉะนั้นในลักษณะอย่างนี้
หวังกฎหมายจะมีอยู่ ๓ ข้อ แต่ถ้าเราเขียนเพิ่มเติมว่าพ้นจากการล้มละลาย ตอนที่เราจะ
เกิดปัญหาขึ้นมาว่า พ้นจากการล้มละลายพ้นแบบไหน หนี้สินอันใดบ้าง ในส่วนนี้

๑๘๒

วิ. ๑๕ (ส. ทัวไป)

สุชาดา ๘๒/๓

ถ้าหากว่าเราไปเขียนที่จะจับเข้าไปอยู่ในมาตรา ๑๓๕ ได้ก็จะเป็นส่วนที่ดี เพราะว่า
จะสามารถตอบได้ว่า ถ้าพ้นจาก ๓ ปีนับแต่มีการแบ่งทรัพย์สิน ซึ่งการแบ่งทรัพย์สิน
มีกฎหมายบังคับอยู่นะครับว่า จพท. ต้องแบ่งทรัพย์สินทุก ๆ ระยะ ๖ เดือนซึ่งก็มี
ทรัพย์สินอยู่ได้ แล้วถ้าหากลูกหนี้ให้ความร่วมมือตรงนี้ก็จะเกิดขึ้นเร็วมาก และถ้าหากจะ
มีข้อสงสัย ข้อกังวลใจว่าจะมีคนมาร้องคัดค้านลูกหนี้ แย้งว่ามีทรัพย์สินเพิ่มเติม
ตรงนี้ก็จะมีกฎหมายอาญารองรับอยู่ว่า ผู้ที่มีเจตนาทุจริตอย่างนั้นจะต้องถูกดำเนินคดี
อาญารฐานแจ้งความที่จับ

- ๘๓/๑

๙

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านประธานคณะกรรมการการรับ

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน

วุฒิสภา ที่เคารพครับ โลกจะเสรีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแล้ว กระทบขอ
เสนอเพียงเปรียบเทียบกับอีกนิตเดียวครับว่า ต้องขอขอบคุณคุณวิสัยที่ได้เตือนว่า
ควรจะต้องมีกระบวนการให้ครบถ้วน จากร่างที่ได้เสนอไว้ มาตรา ๓๕ ทวิ แล้วก็เป็น
๓ ปีตรงนั้น กระผมขออนุญาตเพิ่มเติมถ้อยคำอีกสักนิดหนึ่งเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์
ตรงนี้ก็ถือว่า “และให้นำมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย
พุทธศักราช ๒๔๘๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” ซึ่งหมายความว่า เมื่อพ้นจากล้มละลาย
ตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้วก็ต้องให้มีการประกาศราชกิจจานุเบกษาว่าพ้นจากล้มละลาย
ด้วย เพราะเหตุนี้ว่า เมื่อถูกพิพากษาให้ล้มละลายตอนแรกนั้นจะมีการประกาศ
ราชกิจจานุเบกษา เมื่อพ้นก็ควรจะต้องกำหนดให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
นอกจากนั้นมาตรา ๑๗ นั้นอ่านได้ความว่าอย่างนี้ครับว่า “ให้นำมาใช้โดยอนุโลม ก็คือ
ว่าเมื่อมีคำสั่งเช่นนั้นแล้วทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระ
หนี้ได้ เว้นแต่ “(๑) หนี้เกี่ยวกับภาษีอากร หรืออสังหาริมทรัพย์ของรัฐ หรือเทศบาล
(๒) หนี้ซึ่งได้เกิดขึ้นโดยความทุจริตต่อโกงของบุคคลล้มละลาย หรือหนี้ซึ่งเจ้าหนี้
ไม่ได้เรียกร้องเนื่องจากความทุจริตต่อโกงซึ่งบุคคลล้มละลายมีส่วนเกี่ยวข้อง”
อีกนัยหนึ่งก็คือให้ประกาศราชกิจจานุเบกษาหนี้ทั้งปวงหลุดพ้นเว้นแต่หนี้ตาม (๑)
และ (๒) นั้นยังต้องรับผิดชอบอยู่ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์
ในการลงมติที่ท่านจะได้เปรียบเทียบกับครับผม

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านปลัดฯ ครับ

นายสุประดิษฐ์ หุตะสิงห์ (กรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภา

ที่เคารพครับ ผมเองก็เป็นสมาชิกวุฒิสภา แต่เวลานี้ผมลงไปหมด คือไม่ทราบว่าจะ
การแปรญัตติของสภานี้อย่างไร คือผมเองศึกษาจากเอกสารที่ทางสภานี้ได้แจกไปว่า
มีการแปรญัตติอย่างไร ก็ตามมาตรา ๓๕ ทวิ ซึ่งผมเองได้มีส่วนร่วมในการจะอภิปราย
ตอบได้หรือว่าแสดงเหตุผลต่อสภานี้ตามมาตรา ๓๕ ทวิ ซึ่งท่านสมาชิกวุฒิสภา
ท่านกรรมการได้ขอแปรญัตติไว้ แต่ไม่ทราบว่าสภานี้มีการแปรญัตติอย่างไรหรือไม่

แล้วแต่ไหน ผมงง ผมไม่ทราบว่าท่านจะชี้แจงว่ามีข้อบังคับอะไรทำอย่างนี้ได้หรือไม่
อันนี้เป็นประเด็นแรกที่ผมอยากจะอภิปรายด้วยความเคารพท่านประธานฯ

ประเด็นที่ ๒ คือการใส่มาตรา ๓๕ ทวิ เข้าไว้แบบนี้ เป็นการใส่เข้ามา
ในกลุ่มของบทเฉพาะกาล บทเฉพาะกาลของกฎหมายคืออะไร ก็เมื่อเวลาล่วงเลยมาถึง
จุด ๆ หนึ่งแล้วบทเฉพาะกาลนั้นก็หายไปในตัวไม่มีการบังคับเหมือนกับมาตรา
แรก ๆ ที่ใส่ไว้มาตรา ๓๕ กับมาตรา ๓๖ เมื่อถึงแล้วเจอนเวลานั้นมาถึงหรือเจอนไข่นั้น
มาถึงทุกอย่างก็จบไป นั่นคือบทเฉพาะกาล แต่มาตรา ๓๕ ทวิ ที่ใส่เอาไว้เนี่ยตลอดไป
ไม่ใช่เรื่องบทเฉพาะกาล อันนี้เป็นประการหนึ่ง การที่จะมาใส่มาตรา ๓๕ ทวิ เอาไว้
ตรึงนี้คือหลักเกณฑ์ในการบัญญัติกฎหมาย อย่างที่ท่านรัฐมนตรียุติธรรมได้กรุณาให้
ข้อสังเกตไว้แล้วตอนต้น

ผมคิดว่า ในประเด็นที่ขอให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นเร็วขึ้นเพื่อจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดี การปลดตราบาปของการล้มละลายออกไปจากบุคคลที่ถูกศาลพิพากษาล้มละลายก็ดี อันนี้ผมคิดว่า กรรมการทุกคนรวมทั้งท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติเห็นด้วยกันนะครับว่า เราควรจะบ่นระยะเวลานั้น เราควรจะให้ออกาสเขามามีชีวิตใหม่ควรจะต้องเปิดโอกาสให้เขามาประกอบธุรกิจได้เหมือนบุคคลธรรมดา อันนี้ผมคิดว่า ทุกคนเห็นด้วยกับในหลักการ ไม่มีปัญหา ผมเองผมก็เห็นด้วยในฐานะเป็นส่วนตัว แต่ที่ได้แย้งกันอยู่ในขณะนี้ถือว่า เราจะทำอย่างไรละครับที่จะให้หลุดพ้นโดยถูกต้องทางตามกฎหมาย และชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาต่างหากที่ผมเองอยากจะกราบเรียนว่า เราเห็นตรงกันแต่วิธีการเท่านั้นที่เก็บไม่ตรงกัน วิธีการหนึ่งที่จะทำได้คนที่ถูกพิพากษาล้มละลายจะหลุดพ้นได้มี ๓ วิธีการเท่านั้น ครีbstตามกฎหมาย ๑. ปลดจากล้มละลาย ๒. ประนอมหนี้หลังล้มละลาย และ ๓. ยกเลิกการล้มละลาย ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้กรุณาแก้ไขเมื่อสักครู่คือ การยกเลิกการล้มละลายในมาตรา ๑๓๕ (๔) ซึ่งถ้าหากว่า เราอาศัยมาตรานั้นโดยแก้ไขมาตรา ๑๓๕ (๔) กระทบคิดว่า บุคคลที่จะถูกยกเลิกการล้มละลายนั้นจะถูกช่องทางตามกฎหมาย ระยะเวลานะ ๑ ปี หรือ ๕ ปี หรือ ๑ ปี อันนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะครับ ผมคิดว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องทางที่สุดและบุคคลล้มละลายนั้นจะหลุดออกมาอย่างสมบูรณ์จะไม่มีข้อครหาเลยว่า หลุดออกมาแล้วเบื้อวหนึ่ เพราะว่า ไม่มีเจ้าหน้าที่คนไหนคิดใจ ท่านพรชชออนุญาตนะครับที่ถามว่า ในมาตรา ๑๓๕ ตอนท้ายที่บอกว่า ถ้าเมื่อมีเจ้าหน้าที่มาร้องขอเรื่อย ๆ จะไม่มีวันหลุดพ้นนั้นผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า การที่เจ้าหน้าที่คนใดมาร้องขอแล้วนำความเข้ามาแจ้งต่อศาลนั้นมีความผิดทางอาญา คือการร้องเท็จ อาจจะลงโทษฐานละเมิดอำนาจศาลประการหนึ่ง หรืออาจจะลงโทษฐานลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาโดยการร้องเท็จแจ้งเท็จต่อเจ้าพนักงาน นั่นอีกประการหนึ่งนะครับ ก็ตอบคำถามตรงนี้ได้ว่าท่านพรชชออนุญาตผมคิดว่า ในเมื่อหลักการเราต่างเห็นตรงกันแล้วนะครับทำไมเราจะไม่หาวิธีการที่ถูกช่องทางตามกฎหมายให้กับบุคคลที่ถูกศาลสั่งให้ล้มละลายให้หลุดพ้นมาโดยสมบูรณ์ทำไมทำไม่ได้ครับ ผมขอกราบเรียนเป็นข้อสังเกตกับท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณอัคราพร

LIRT

นายอัคราทร จุฬารัตน : ขอบคุณกรับท่านประธานฯ ผม อัคราทร จุฬารัตน ความจริงก็อย่างที่ท่านประธานคณะกรรมการพูดว่า เรามาจนจะบอกกฎหมายที่สำคัญฉบับนี้ในวันนี้ แต่คิดว่า คงมีกฎหมายอื่นที่จะพิจารณาต่อไปอีกก็คงจะไม่ได้กลับบ้านตอนนี้ เพราะฉะนั้นผมอยากจะกราบเรียนนะครับว่า ความจริงการมาแก้ไขในสิ่งที่ถูกละหุอย่างนี้ค่อนข้างจะเป็นอันตราย คือ คิดไม่รอบคอบ ไม่ว่าจะเป็นความหวังดีด้วยกันทุกฝ่าย อะไรก็แล้วแต่ สิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนก็คือ สิ่ง ที่กรรมการฝ่ายข้างมากได้เต็มมาตรา ๑๕ ทวิมานั้น ก็ด้วยความปรารถนาดี อะไรก็สุดแล้วแต่ แต่คิดว่า โดยนัยที่บัญญัติไว้เช่นนั้นก็คงเป็นอย่างที่กรรมการฝ่ายข้างน้อยตั้งข้อสังเกตไว้ คืออาจจะอยู่ผิดที่อย่างร้ายแรง เพราะบทบัญญัติมาตรา ๑๕ ทวิ นั้น เป็นบทบัญญัติเฉพาะกาลที่ควรจะจบสิ้นในเมื่อได้ดำเนินการอันนี้ไปแล้ว แต่ความจริงไม่ใช่ สิ่งที่ท่านต้องการให้เป็นมาตรา ๑๕ ทวินั้นเป็นสิ่งที่ท่านต้องการให้เป็นเรื่องถาวร เป็นหลักการอย่างที่ท่านพบว่า คือเป็นหลักการใหม่ พูดง่าย ๆ ไม่ใช้หลักการบทเฉพาะกาล เพราะฉะนั้นถ้าท่านปรารถนาจะให้กินหลักการถาวรท่านต้องไปคิดอ่านใส่ในหลักการ ในกฎหมายในเรื่องของมัน ซึ่งเมื่อท่านกรรมการก็พูดเองว่า ในเรื่องการที่จะเลิกหรือพ้นจากการเป็นผู้ล้มละลายมีอยู่ ๓ อันที่ว่ามีผมไม่ใช่อะไร (Expert) ทางด้านกฎหมายล้มละลาย ทางด้านบริหารแล้วค่อยว่ากันแต่เรื่องล้มละลายไม่รู้จริง ๆ ก็เรียนรู้จากท่านทั้งหลายในวันนี้ที่พูดกันในเรื่องของคุณธรรมทางแพ่ง แต่ก็อยากจะกราบเรียนว่า ถ้าเขาต้องไปใส่ข้างในลับ จะไปอยู่ในหมวดอย่างที่ท่านรัฐมนตรียุติธรรมท่านว่า มาตรา ๑๓๕ ก็พอได้ แต่อาจจะไม่ค่อยตรงความประสงค์ของผู้ที่เขียนมาตรา ๑๕ ทวิ ได้ผลในลักษณะเช่นเดียวกันเหมือนกัน ถ้าท่านรัฐมนตรีจะขอมติ “ทุจริต” ออกผมว่า ก็โอเค เป็นเรื่องหลักการที่มีอยู่เดิมในกฎหมายปัจจุบันในมาตรา ๑๓๕ และแก่ ๑๐ ปี เป็น ๓ ปี ผิดอย่างนี้พอรับกันได้ ผมว่าเป็นหลักการใหญ่ของมัน ไม่ใช่บทเฉพาะกาล แต่ถ้าเขียนอย่างนี้แล้วปฏิบัติไม่ถูก มาตรา ๑๕ ทวิ นี้หมายความว่า พวกที่แล้วมาที่ถูกดำเนินคดีมีคำพิพากษาล้มละลาย พวกนี้ทั้งนั้นที่ได้อาบัติสงฆ์แล้ว ๑ ปีหลุดไปเลย ผมก็ไม่เข้าใจ แล้วจะใช้กับพวกใหม่หรือพวกอะไรต่อไปอย่างไร ไม่ได้คิดถึงพวกใหม่ต่อไปที่จะเกิดขึ้นหรืออย่างไร ผมไม่ทราบ เพราะฉะนั้นผม

๑๘๓

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

ถัดจากตัว ๘๔/๓

คิดว่า ถ้าหากว่า ต้องการเป็นหลักการจริง ๆ แล้ว ความจริงไม่ควรจะแก้ที่นี้หรอก แต่สิ่งที่
ท่านรัฐมนตรียุติธรรมเสนอก็เป็นไปให้สิ่งที่เป็นไปได้ตามกฎหมายปัจจุบันมากที่สุดเท่าที่จะ
เป็นไปได้ถ้าจะเอาอะไรให้ดีกว่านั้นอย่างที่ว่า ก็ควรจะต้องพักครับ พัก แล้วก็ปรึกษาหารือ
กันมาอย่างนี้แล้วเดี๋ยวก็คงจะมีอะไรที่ออกมาสนุก ๆ อีกครับ ท่านประธานฯ ขอบคุณครับ

- ๘๕/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณสุชน

นายสุชน ขาดีเครือ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม สุชน ขาดีเครือ สมาชิกวุฒิสภา จริง ๆ แล้วกระผมเองตั้งใจที่จะกราบเรียนท่านประธานฯ ประเด็นที่คล้ายคลึงกับท่านอีกขราทร กระผมเองก็ไม่แน่ใจว่า สภาของเราวันนี้มัน ~~เหมือน~~บางอย่างก็กลับไป แล้วก็กลับมาได้อีก แล้วบางครั้งคณะกรรมการที่ตนเอง หักเสียงข้างน้อยบ้าง ~~ผู้~~หักเสียงข้างมากบ้าง ก็ขัดแย้งกันเองในทิศตลอดเวลา ก็เป็น บรรยากาศอย่างหนึ่งก็แล้วกันนะครับว่า การประชุมครั้งนี้เป็นบรรยากาศที่ตึงเครียด อย่างหนึ่ง แต่กระผมเกรงว่า วันนี้เราพิจารณากฎหมายล้มละลาย วุฒิสภาของเรา จะล้มละลายก่อนครับ ท่านประธานฯ ครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เอาเป็นว่า บัดนี้ได้ข้อที่จะลงมติได้แล้ว ที่คือว่า กรรมการฝ่ายข้างมากได้ขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำให้สมบูรณ์ขึ้น และให้พอไปได้ ก็คือว่า เปลี่ยนคำว่า “หนึ่งปี” เป็น “สามปี” แล้วเดิมคำว่า “และให้นามตรา ๑๖ และ มาตรา ๑๗ แห่ง พ.ร.บ. ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” ส่วนกรรมการฝ่ายข้างน้อยนั้นไม่เห็นด้วยอยากจะให้ตัดออก มติก็จะเป็นอย่างนี้ นะครับว่า จะเห็นด้วยกับกรรมการฝ่ายข้างน้อยหรือไม่ อย่างนั้นไรไหมครับ ไม่ไรหรือครับ เชิญครับ

นายพร พุทธิธรรมดำรง (กรรมการ) : ขออนุญาตท่านประธาน วุฒิสภา ~~ครับ~~ ผมมีถ้อยคำหนึ่ง เพื่อเป็นทางเลือกนะ ~~ครับ~~ แต่ผมยังไม่ได้ออกผมลงข้างไหน ประเด็นที่ท่านอีกขราทร ได้นำเสนอเมื่อสักครู่นี้เป็นประเด็นที่น่าสนใจ ~~ครับ~~ เพราะถ้าหากว่าเป็นการนำเสนอข้อความตามที่ท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ ได้นำเสนอแล้ว ~~นี่~~นะครับ ความจริงในมาตรา ๑๓๕ ของกฎหมายล้มละลายเดิม ~~ใน~~นั้น ที่มีการเปลี่ยนแปลงใน ~~ครั้ง~~นี้ จะมีข้อความที่เปลี่ยนแปลงอยู่ ๒ จุด ที่คือว่า จาก ๑๐ ปี เป็น ๓ ปี และเดิมคำว่า “และบุคคลล้มละลายนัน ไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต” เข้ามา ผมคิดว่า เพื่อเป็นทางเลือก ~~ครับ~~ แล้วก็เพื่อไม่ให้ปัญหาคาใจที่ท่าน

อีกขงทราบได้นำเสนอเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ๓ ปีตามร่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้นำเสนอนั้นคงไว้ ~~ใน~~ แล้วคัดคำว่า “และบุคคลล้มละลายนั้น ไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต” ออก ก็จะเป็นว่า บุคคลล้มละลายตามมาตรา ๑๓๕ (๔) ที่ตามร่างใหม่นี้จะเป็นว่า บุคคลล้มละลาย นั้น เมื่อครบอายุใน ๓ ปีแล้ว เมื่อเจ้าพนักงานได้แบ่งทรัพย์สินแล้ว รวบรวมทรัพย์สินหมดแล้ว แบ่งเจ้าหนี้แล้ว ไม่มีเจ้าหนี้มาขอจัดการทรัพย์สินกับบุคคลล้มละลายนั้นอีก ก็ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือผู้มีส่วนได้เสียร้องขอต่อศาลเพื่อยกเลิกการล้มละลายนั้น อันนี้ก็เป็นมาตรการที่ท่านประธานฯ กำลังจะตั้งประเด็น ผมดีใจอย่างหนึ่งที่คิดว่า ทั้งตัวแทนทางรัฐบาล โดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมกับคณะกรรมการได้ลงเอยกันในเรื่องของ ๓ ปีแล้วแต่ยังคงมีประเด็นว่า จะคงร่าง ~~ร่าง~~ นี้ไปไว้ในมาตรา ๑๓๕ โดยยกเลิก (๔) ของล้มละลายเดิม หรือจะสร้างมาตรการใหม่อย่างที่ผมยืนยัน ~~ใน~~ ครึ่งว่า ในมาตรา ๑๕ ทวินั้นเป็นการสร้างมาตรการใหม่ ไม่ใช่บทเฉพาะกาล แต่เป็นการถาวร ๆ เหมือนกับนิรโทษกรรมคนที่ล้มละลาย ~~ใน~~ ครึ่ง เมื่อครบกำหนดระยะเวลา ๓ ปีแล้วให้หลุดพ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลาย ส่วนข้อความที่ท่านประธานคณะกรรมการได้เสนอ ~~ใน~~ นั้นก็เป็นข้อความซึ่งอาจจะทำให้ข้อความในร่างของคณะกรรมการ ~~ใน~~ สมบูรณ์มากขึ้น ผมขออนุญาตท่านประธานฯ ประเด็นนี้ครับ ไม่ทราบท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจะเห็นกับผมด้วยหรือไม่

ประธานวุฒิสภา : ยังอธิบายยังไม่จบสิ้น ปัญหาอยู่ตรงนี้ครับว่า ร่างที่ทางกรรมาธิการฝ่ายข้างน้อยยกขึ้นมาต่อรองเป็นที่รับได้ของกรรมาธิการฝ่ายข้างมากหรือไม่ เท่าที่ฟังดูก็รับไม่ได้ จริง ๆ ก็แตกต่างกัน เพราะว่า ของกรรมาธิการฝ่ายข้างน้อยนั้นมันเอ็กซ์ (X) บวกอีก ๓ ปี ไม่รู้ว่า เท่าไร ถ้าฟังจากคุณเพ็งว่า อาจจะ เป็น ๑๕ บวก ๓ ก็ได้ เพราะไม่รู้เท่าไร อะไรตรงนั้นจะรวบรวมกันเท่าไรก็ไม่รู้ แต่ตรงนี้ของกรรมาธิการฝ่ายข้างมากเขา ๑ ปีรวด ก็แปลว่า กระบวนการล้มละลายจะยุติได้ เดิมมี ๓ วิธี คือนี่จะมีวิธีที่ ๔ คือวิธีตามมาตรา ๑๕ ทวินี้ ก็ต้องถอยกลับ

พ. ๑๕ (ส. หักไป)

ดวงทิพย์ ๘๕/๓

ไปอย่างนั้นแหละ เพราะว่า ที่แรกก็มาเถียงกันด้วยเรื่องหลักการ หรือมีจะนั้นถ้า
ฝ่ายข้างน้อยยอมยกเอามาตรา ๑๕ ทวิ ไปใส่ไว้เป็น (๔) แทน (๔) เดิม ซึ่งผมก็เชื่อว่า
คงไม่ยอมหรอก เจริญท่านรัฐมนตรี

- ๘๖/๑

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพด้วยครับ ผมขออนุญาตเรียนว่า ตรงนี้เหลือประเด็นอยู่ ๒ เรื่อง เรื่องแรกก็คือในการแปรญัตติของกรรมาธิการเสียงข้างมากในมาตรา ๓๕ ทวิ ให้หลุดพ้นจากการเป็นบุคคลล้มละลายภายใน ๑ ปี ขณะนี้อาจารย์ไพศาลซึ่งท่านเป็นประธานท่านกรรมา มาแก้เป็น ๓ ปี แต่ก็ได้เพิ่มข้อความเข้ามา ซึ่งผมก็เห็นว่าในข้อความดังกล่าวก็น่าจะยังไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม กล่าวคือเมื่อถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลายแล้ว ใช้นั้นเขาหรือ ไม่ใช่ ไม่ใช่เงินสักบาทเดียว อยู่เฉย ๆ ไป ๓ ปีก็พ้น น่าจะไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง ผมจึงได้คิดว่าเมื่อเจตนาตรงกันที่จะช่วยแก้ปัญหาสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบันไม่ให้คนต้องถูกฟ้องล้มละลาย แต่ขณะเดียวกันก็ให้เจ้าหน้าที่ได้มีโอกาสได้เงินคืนบ้าง ได้เท่าไรนั้นก็แล้วแต่ทรัพย์สินที่พอเหลืออยู่ อาจจะได้เพียง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ๕ เปอร์เซ็นต์ก็ยิ่งได้ กล่าวคือให้เป็นโอกาสที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ หรือมีการแบ่งทรัพย์สินบ้าง จึงได้ใช้ข้อความซึ่งเป็นข้อความเดิมทุกประการในมาตรา ๑๓๕ (๔) เพียงแต่มาแก้เป็น ๓ ปี และมาเพิ่มข้อความคำว่า “และบุคคลล้มละลายนั้นไม่ใช่มูลบุคคลล้มละลายทุจริต” เหตุผลที่ผมเห็นว่า เดิมเห็น ๕ ปี เดี๋ยวนี้ลงมาเป็น ๓ ปีนั้น เพราะเชื่อมั่นในระบบบัญชีปัจจุบันจะสามารถตรวจสอบได้ และขณะเดียวกันในศาลนั้นเท่าที่ศึกษามาหลายประเทศก็ให้หลุดพ้นการล้มละลายไม่เหมือนกัน ในเยอรมันทราบว่าเป็น ๑ ปี ในสิงคโปร์ ๕ ปี อังกฤษ ๓ ปี อเมริกาพ้นได้เลย โดยเหตุผลดังกล่าวนี้ในภาวะปัจจุบันนั้นผมจึงเห็นว่า ๓ ปี น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันและต่อประชาชนทั้งหลายที่อาจจะถูกดำเนินคดีล้มละลาย แต่ประเด็นต่อมาคือเอาไปไว้ตรงไหน ผมก็จะขอยืนยันว่า โดยรูปแบบของกฎหมายนั้น และโดยให้สอดคล้องกับบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในเรื่องการปลดจากการล้มละลายในมาตรา ๑๓๕ เดิม ซึ่งการเขียนกฎหมายจะต้องเขียนเป็นหมวดเป็นหมู่ เหมือนท่านเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาได้กรุณาชี้แนะเมื่อสักครู่ ในข้อความที่ผมเพิ่มเข้ามานั้นได้มีการปรึกษาหารือกันแล้ว ปรึกษาหารือระหว่างตัวแทนคณะกรรมการกฤษฎีกา ปรึกษาหารือระหว่างผู้ปฏิบัติงาน ปรึกษาหารือระหว่างท่านทนายความซึ่งเป็นกรรมาธิการ ขณะเดียวกันยังอยู่เป็นวิธีการปฏิบัติที่ช่วยเหลือและก็เป็นการประชุมกรรมาธิการชุดใหญ่ กล่าวคือไม่ได้นั่งประชุมเพื่อจะไม่ได้ให้เสียเวลา ผมเข้าใจว่าขณะนี้ถ้ามีการถกเถียง

กรรมการในปัจจุบันระหว่างสองความเห็นนั้น จะเห็นตามความเห็นของผมที่เสนอใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมาย หรือตามความเห็นเดิมซึ่งเป็นการแก้ไขตามเสียงข้างมากในสภา ผมคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการที่จะพิจารณาต่อไป และต่อการที่จะให้ท่านสมาชิก ได้ดูประมวลมติ ผมยังเชื่อมั่นว่าการพูดคุยกันเมื่อสักครู่นี้ความเห็นของผมนั้นท่านกรรมการทั้งหลายจะเห็นชอบด้วยอยู่ครับ

ประธานวุฒิสภา : ที่พูดทั้งหมดนี้แปลว่าจะขอลงออกไปหารืออย่างนั้นหรือ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : มิได้ครับ ยังยืนยันยืนยันว่า ขอติดตามที่มีการแก้ไขมาตรา ๑๕ ทวิ ออก และขณะเดียวกันก็จะขออนุญาตเพิ่มข้อความตรงนี้ลงในมาตรา ๓๓ ทวิ ในฐานะที่เป็นกรรมการครับ

ประธานวุฒิสภา : เอาอย่างนี้ได้ไหมครับ ผมขอลามติที่ประชุมว่า เราจะให้ตัดหรือไม่ให้ตัด ถ้าเขาให้ตัดท่านรัฐมนตรีก็ออกไปขอเพิ่มตรงนั้น เอาอย่างนั้นไหมครับ หรือถ้าเขาไม่ให้ตัดก็จะไม่ได้ไม่ต้องไปเพิ่ม

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : กระผมขอกราบเรียนว่า ในขณะนี้กระผมยืนยันว่าข้อความที่ได้กราบเรียนเมื่อสักครู่นี้ก็น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพิจารณาและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการที่จะให้ทุกกลั่นจากการล้มละลาย และสอดคล้องกับบทบัญญัติที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเดิมซึ่งมีมาตั้งแต่ ๒๔๘๓ ส่วนที่กระผมให้ตัด “และบุคคลล้มละลายนั่น ไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต” ออก กระผมเห็นชอบด้วยกับทางท่านเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยขอตัด “และบุคคลล้มละลายนั่น ไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต” ออก ทั้งนี้ เพราะถึงแม้ไม่บัญญัติไว้ตรงนี้ แต่มีบทบัญญัติในมาตรา ๑๒ บัญญัติไว้ ซึ่งสามารถที่จะปฏิบัติได้สำหรับกรณีบุคคลล้มละลายทุจริต

๑๕๓

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

จุริรา ๘๗/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านประธานคณะกรรมการครับ

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : ก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเรื่องที่จะต้องพูดอีกเรื่องครับ ผมอยากจะขออนุญาตกราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมสักนิดหนึ่งทีบอกไว้ ถ้าหากเป็นร่างตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้วเจ้าหน้าที่จะไม่ได้รับอะไรเลย ไม่ใช่ ใน ๓ ปีนั้นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องดำเนินการรวบรวมทรัพย์สินตามหน้าที่ แล้วมาแบ่งให้เจ้าหนี้ ตรงนี้เป็นจุดสำคัญครับที่ท่านประธานฯ ครับที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่า เราแก้กฎหมายอย่างไรก็ตามแต่ ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่ไม่ปฏิบัติตามที่แก้ การแก้กฎหมายจะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เพราะฉะนั้นผมจึงคิดว่า ดิวเอนฟอร์ซเมนต์ (Law enforcement) ตรงนี้สำคัญมาก เพราะฉะนั้นใน ๓ ปีตรงนั้นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้องทำหน้าที่ของตัวเอง เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทำหน้าที่ของตัวเองในช่วง ๓ ปีนั้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะสามารถรวบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้มาชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ได้ ไม่ใช่ ๓ ปีอย่างที่เขียนไว้ในมาตรา ๓๕ ทวิ แล้วเจ้าหน้าที่จะไม่ได้รับสักสตางค์แดงเดียวอย่างที่ว่าขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เข้าใจกันได้แล้วนะครับ พอจะลงมติได้แล้ว
นะครับ ท่านพลเอก วิจิตต์อย่างไรครับ

พลเอก วิจิตต์ บุญยะวัฒน์ : กระผม พลเอก วิจิตต์ บุญยะวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภา กระผมขอร้องเรียนถามครับ คือ ถ้าเพิ่มอย่างนี้ กรรมการเสียงข้างมากเพิ่มมาตรา ๓๕ ทวิ แล้วมาตรา ๑๓๕ (๔) ที่ว่า ๑๐ ปีนั้นไม่ได้ยกเลิก แล้วจะไปซ้อนกันอย่างไร กระผมไม่เข้าใจครับ กระผมขออนุญาต

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเพชร

นายเพชร ยุติธรรมดำรง (กรรมการ) : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ กระผม เพชร ยุติธรรมดำรง ความจริงแล้วขณะนี้ประเด็นที่พิจารณาตามความเข้าใจของกระผมมี ๒ ประเด็น ก็คือประเด็นแรกจะยอมรับตามร่างคณะกรรมการที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามเสียงข้างมากในมาตรา ๓๕ ทวิ หรือเปล่า แล้วก็มีข้อความเพิ่มเติมตามที่ท่านประธานคณะกรรมการได้ใส่เข้าไป

๑๕ (ส. ทัวไป)

จุลรา ๘๗/๒

ประเด็นที่ ๒ คือตัวแทนทางฝ่ายรัฐบาล คือท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ได้เสนอ เป็นอีกข้อหนึ่งก็คือว่า เป็นมาตรา ๓๓ ทวิ แล้วก็มีข้อความอย่างที่ท่านได้นำเสนอ เป็นการเปลี่ยนแปลงหลักการจากการยกเลิกการล้มละลาย ๑๐ ปี เหลือ ๓ ปี เพราะฉะนั้น เวลานั้นกระผมดูแล้วมี ๒ ประเด็น อยู่ที่ว่าคณะกรรมการการรวมทั้งท่านสมาชิก วุฒิสภาจะเลือกเอาประเด็นไหน เวลานั้นลงตัวแล้ว ไม่ใช่มาตรา ๑๓๕ ยกเลิกไป แต่เวลานี้ มาตรา ๑๓๕ (๔) นั้น ได้มีการนำเสนอใหม่โดยทางฝ่ายกรรมการเสียงข้างน้อย คือ ตัวแทนกระทรวงยุติธรรม เพราะฉะนั้นประเด็นที่มี ๒ ประเด็นครับ ปัญหาว่า เราจะ เลือกเอาประเด็นที่ ๑ หรือประเด็นที่ ๒ ประเด็นที่ ๑ คือประเด็นที่กรรมการเสียง ข้างมากได้ใส่เอาไว้ ประเด็นที่ ๒ คือประเด็นซึ่งรัฐมนตรีได้นำเสนอเป็น มาตรา ๑๓๕ (๔) แต่ที่ตรงกันก็คือทุกฝ่ายได้ ๓ ปีเท่ากัน แต่ปัญหาว่ามีรายละเอียด เพิ่มขึ้นก็คือว่า ในประเด็นที่ทางกรรมการเสียงข้างมากได้ใส่ไว้ในร่างของพระราช บัญญัติฉบับนี้เป็นขั้นตอนที่ ๔ ของการทำให้คนหลุดพ้นพ้นล้มละลายนั่นเองครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญพลเอก วิจิต ครับ

พลเอก วิจิต บุญยะวัฒน์ : ขออนุญาตครับ ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ที่ ครับที่ท่านอธิบาย เพราะว่า สมมุติว่าถ้าเราได้อะไรที่ประชุมรับเอาไว้ เอามาตรา ๓๕ ทวิ นี้ไว้ ผมก็อยากจะทราบว่า แล้วมาตรา ๑๓๕ (๔) ที่ว่า จะพ้นจากล้มละลาย ๑๐ ปี ยังมี ผลใช้บังคับหรือเปล่า

ประธานวุฒิสภา : นั่นก็หมดไปโดยปริยาย

พลเอก วิจิต บุญยะวัฒน์ : เพราะในนี้ไม่ได้บอกว่า

ประธานวุฒิสภา : ๓ ปีหลุดไปแล้ว ก็ไม่ต้องไปรอให้เขาปลดอีก

พลเอก วิจิต บุญยะวัฒน์ : แล้วมาตรานั้นก็อยู่ในกฎหมาย

อย่างนั้นหรือครับ

ประธานวุฒิสภา : ก็อยู่ร่วมกัน วันข้างหน้าก็ไปแก้กันเอา

พลเอก วิจิต บุญยะวัฒน์ : ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น กระผมได้เห็นความสับสนตั้งที่ท่านสมาชิกฯ ได้อภิปรายและนั่งลงเมื่อสักครู่นี้ กล่าวคือ ถ้าเอามาตรา ๓๕ ทวิ ใน ~~บท~~ที่เพิ่มเข้ามานี้จะเกิดความสับสนขึ้นไปถึงหน้า ~~ที่จะ~~ต้องใช่แค่ ๑๐ ปีอีก กระผมจึงพยายามสอดข้อความดังกล่าวนี้ แต่มีระยะเวลา ๓ ปีเหมือนกัน ใส่เข้าไปในมาตรา ๑๓๕ ทวิ โดยแก้ ๑๐ ปีเป็น ~~๑๐ ปี~~ เป็น ๓ ปี และเมื่อสักครู่นี้ตอนเสนอครั้งแรก กระผมเพิ่มคำว่า “และบุคคลล้มละลายนั่นไม่ใช่บุคคลล้มละลายทุจริต” เข้าไป แต่เมื่อได้ปรึกษาหารือกันแล้วก็เห็นว่า ข้อความดังกล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ เพราะในมาตราอื่นที่บัญญัติไว้อยู่แล้ว

ประธานวุฒิสภา : ขอรหัสอย่างนี้ได้ไหมครับ กรรมการธิการฟังด้วย ~~น่ะครับ~~ คกลงเวลานี้อยู่ครับ ๒ ข้อความ คือข้อความตาม (๔) เดิม กรรมการธิการเสียงข้างน้อยขอปรับปรุงเป็น ๓ ปี กับข้อความตามมาตรา ๓๕ ทวิ ที่กรรมการธิการเสียงข้างมากแก้ไขเพิ่มเติมเข้ามา เฉพาะข้อความก่อนนะครับ เราโหวตครั้งนี้ก่อนได้ไหมครับว่า เราจะเอาข้อความไหน เมื่อได้ข้อความแล้วเอาไปใส่ไว้แทน (๔) ในมาตรา ๑๓๕ จะได้หมดปัญหาไป หรือกรรมการจะยอมกันไหมครับ

นายไพศาล กุมวลย์วิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ นิดเดียวครับ มาตรา ๓๕ ใช้บังคับเฉพาะบุคคลธรรมดาที่เป็นบุคคลล้มละลาย มาตรา ๓๕ ทวิ มาตรา ๑๓๕ (๔) รวมถึงบริษัทนิติบุคคล เพราะฉะนั้นจะต่างกัน

ประธานวุฒิสภา : ถ้าอย่างนั้นก็ไปแทนไม่ได้ อย่างดีก็เอาไปใส่เป็น (๕) อย่างนั้นใช่ไหมครับ เชิญครับท่านรัฐมนตรี จะเอาอย่างไร

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ~~ครับ~~ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น ถ้าจะโหวตกรณีที่ท่านประธานฯ ถาม สมมติเกิดกรณีมาตรา ๓๕ ทวิ ขณะนั้น ~~ครับ~~ คือที่เพิ่มเข้ามาใหม่ของกรรมการธิการเสียงข้างมากนะ ต้องหยิบข้อความทั้งหมดมาใส่ไว้ในมาตรา ๑๓๕ (๔) ก็ยกข้อความเหล่านั้นออกหมด

ประธานวุฒิสภา : ไม่ใช่แล้วครับ เมื่อครู่ที่ท่านประธาน
คณะกรรมการท่านชี้แจงว่า มาตรา ๓๕ ทวินี้ใช้เฉพาะบุคคลธรรมดา ส่วน
มาตรา ๑๓๕ (๔) ใช้ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ก็แปลว่า เมื่อต่อไปมี
มาตรา ๓๕ ทวิ แล้วมาตรา ๑๓๕ (๔) จะไม่ใช่กับบุคคลธรรมดา คงใช้กับนิติบุคคล
เท่านั้น ก็เท่ากับถูกฆ่าไปโดยปริยาย

นายวิศิษฐ์ วิสิษฐสรอรรถ (กรรมการ) : ขออนุญาตถามเรียน
ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ คือถึงแม้ว่า ในมาตรา ๓๕ ทวิ จะเขียนบอกไว้ใช้กับ
บุคคลธรรมดาเท่านั้นครับ แต่ในเรื่องของการที่หลุดพ้นไปจากระบวนการล้มละลาย
นี้ เราได้กล่าวเฉพาะในเรื่องของบุคคลธรรมดาเป็นหลักครับ ถ้าเป็นนิติบุคคล
ก็เป็นกรณีของบริษัทเมื่อล้มละลายแล้วบริษัทก็เลิกไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ครับ

ประธานวุฒิสภา : แปลว่าให้เอาไปใส่แทน (๔) หรือ ไม่เอาเลย
ใช้ใหม่ครับ ถ้าอย่างนั้นมติก็ง่ายขึ้น ตามว่า เอาหรือไม่เอามาตรา ๓๕ ทวิท่านนั้นครับ
เข้าใจนะครับ มาจนถึงปัจจุบันนี้ก็จะเหลือมาตรา ๓๕ ทวิ เชิญท่านครับ จะเอาอย่างไร

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
ครับ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น มีความจำเป็นต้องขออนุญาตเรียนปรึกษาอย่างนี้ครับ
ถ้าไม่เอามาตรา ๓๕ ทวิแล้ว กระผมสงวนสิทธิที่จะเสนอข้อความที่กระผมกราบเรียน
เมื่อสักครู่ไว้ (๔) ของมาตรา ๑๓๕

ประธานวุฒิสภา : เคียวเราดูจากผลแล้วเราก็อยมว่ากันอีกทีนะครับ
มติที่จะขอเป็นอย่างนี้นะครับ กรรมการฝ่ายข้างน้อยไม่เห็นด้วยกับการเพิ่มเติม
ของกรรมการฝ่ายข้างมาก ในการเพิ่มมาตรา ๓๕ ทวิ มติที่จะขอก็จะถามว่า
จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับกรรมการฝ่ายข้างน้อย ก็ถนัดเห็นด้วยกับกรรมการ
ฝ่ายข้างน้อยก็ให้ตัดมาตรา ๓๕ ทวิออก ก็ให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วย
กรรมการฝ่ายข้างน้อย คือยังคงมาตรา ๓๕ ทวิไว้ ก็ให้ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย
เข้าใจนะครับ เชิญลงคะแนนได้ครับ

LIRT

๑๕๓

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

สุภากรณ์ ๘๘/๓

นายวิญญู เครื่องงาม : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ/รับ ขอความกรุณา
ท่านประธานฯ สรุปใหม่หน่อยว่า วิถีลมคิจะต้องกดอะไร ถ้าเห็นอย่างไรครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าเห็นด้วยกับกรรมาธิการฝ่ายข้างน้อยที่สงวน
คำแปรญัตติไว้ว่า ให้ตัดมาตรา ๓๕ ทวิออก ก็ให้ลงคะแนนว่า เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วย
กับกรรมาธิการฝ่ายข้างน้อย ที่คือให้คงมาตรา ๓๕ ทวิไว้ ก็ให้ลงคะแนนว่า ไม่เห็นด้วย
ลงคะแนนได้เรียบร้อยถูกต้องแล้วนะครับ เชิญรวมคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๖๑ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐๗ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นด้วยกับกรรมาธิการฝ่ายข้างน้อย ๖๑ คะแนน
ไม่เห็นด้วย ๑๐๗ คะแนน ก็เป็นอันว่า คงไว้ตามมาตรา ๓๕ ทวิ ท่านกรรมาธิการ
ฝ่ายข้างน้อยก็คงไม่จำเป็นต้องไปขอเพิ่มเติม (๔) แล้วไขใหม่/รับ เชิญ
ท่านรัฐมนตรีครับ

- ๘๕/๑

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป).

ละไม ๔๕/๑

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : กระผมไม่มีความจำเป็นครับ ก็คงไว้ ๑๐ ปีเหมือนเดิมครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญต่อไปครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ด้วยความ
 สหัชสากรรจนะครับ เหนื่อยยากกันทั้งวัน ขอบคุนมากที่อยู่กันเต็ม เชิญท่านประธาน
 กรรมาธิการ

นายไพศาล กุมาลย์วิสัย (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน
 ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ เนื่องจากว่า เราได้ตัดข้อความในวรรคสองที่เดิมเข้าไปใน
 มาตรา ๕ อีกนัยหนึ่งก็คือ ในหน้าที่ ๓ มาตรา ๕ ความเดิมเป็นว่า “ให้ยกเลิกความใน (๒)
 ของมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และเพิ่มความเป็นวรรคสองของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
 สัมละลายพุทธศักราช ๒๔๔๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัมละลาย (ฉบับที่ ๓)
 พ.ศ. ๒๕๒๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้” นะครับ เนื่องจากว่าเราตัดความวรรคสองออกไป
 แล้วนะครับ ฉะนั้นถ้อยคำข้างบนนั้นจะต้องปรับปรุงให้สอดคล้อง อีกนัยหนึ่งก็คือตัดใน
 บรรทัดแรก คำว่า “วรรคหนึ่ง และเพิ่มความเป็นวรรคสองของมาตรา ๕” ตรงนี้มาทั้งนี้
 ก็เพิ่มคำว่า “แทน” ข้างหลังขึ้นมา ฟันคำว่า “แทน” ในตอนสุดท้ายขึ้นมา ความก็จะเห็นว่า
 “ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติสัมละลายพุทธศักราช ๒๔๔๓
 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัมละลาย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๖ และให้ใช้ความ
 ต่อไปนี้แทน” และความในอัญประกาศที่ว่า (๒) ความตรงนั้น แล้วปิดตรงคำว่า และ
 นั้นยังเป็นความเดิมครับท่านประธานฯ กระผมขอบพระคุณทุกท่านครับ

ประธานวุฒิสภา : ตอนนี้อยู่ในระหว่างเวลาที่จะขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือถ้าที่ไม่
 สอดคล้องกันนะครับ ใครพบตรงไหนที่ไม่สอดคล้องกันก็กรุณาบอก มีมาตรา ๑๒
 มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๖ ลองช่วยดูว่ามีอะไรผิดไหม เชิญครับ

นายพชร ยุติธรรมดำรง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 วุฒิสภาครับ กระผมกำลังจะยกข้อความที่ท่านประธานฯ กำลังได้นำเสนออยู่ครับว่า

๑๕๕

วิ. ๑๕ (ส. ทัวไป)

ละโม ๘๕/๒

ที่มีการแก้ไข ยกตัวอย่างมาตรา ๑๒ นะครับ ที่บอกว่า ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็น
มาตรา ๕๐/๔๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แล้วก็ตัดข้อความ
“ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม” นั้นออกนะครับ ความจริงแล้วกระผมคิดว่า ข้อความซึ่งได้กล่าว ซึ่ง
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้นควรจะคงไว้
เพราะเหตุผลก็ที่ว่า ตั้งแต่มาตรา ๕๐/๑ จนถึงมาตรา ๕๐/๕๕ นั้น ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ
เดือนเมษายน ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๔๑ เพราะฉะนั้นมาตราซึ่งพูดถึงมาตรา ๕๐ หับอะไรก็แล้วแต่ตอนที่มีการแก้ไข
แล้วไปตัดข้อความนี้ออกกระผมคิดว่าไม่น่าจะถูกต้อง เพราะว่า คงจะต้องใส่ตัวชื่อ
พระราชบัญญัติไว้ เพราะเป็นการเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : กฤษฎีกาว่าน้อยซี ต้นแบบ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ครับ ถือข้อความทั้งมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๖ นั้นเป็นข้อความที่เพิ่มมาใหม่
ในร่างพระราชบัญญัติแก้ไขฉบับนี้ ในร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านมา ๆ มานี้ยังไม่มี
มาตรา ๕๔/๔๑ ทวิ มาตรา ๕๐/๔๒ ทวิ คือของเดิมนั้นจะจบแค่มาตรา ๕๐/๔๑ กฎหมายนี้
เป็นการเพิ่มมาตรา ๕๐/๔๑ ทวิ เพราะฉะนั้นจะไม่ต้องมีการอ้างแก้ไขเพิ่มเติม เพราะไม่มี
การแก้ไขเพิ่มเติมของมาตรา ๕๐/๔๑ ทวิ ครับ

- ๕๐/๑

ประธานวุฒิสภา : ถ้าแบบเป็นอย่างนั้นก็คงไปได้ครับ
เชิญท่านรัฐมนตรี

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น เมื่อสักครู่นี้กระผมไม่แน่ใจ เพื่อความเข้าใจ
ที่ตรงกัน มาตรา ๓๕ ทวิ ที่เพิ่มเติมเข้ามาแล้ว เสียงข้างมากเห็นชอบด้วยนั้น เป็น ๓ ปี
หรือ ๑ ปีครับ

ประธานวุฒิสภา : ๓ ปีครับ ต่อไปผมจะขอมติจากที่ประชุมในวาระที่ ๓
ว่า จะเห็นชอบด้วยกับร่างที่เราได้พิจารณากันมาทั้งวันนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย
ก็ลงคะแนนว่า เห็นชอบด้วย ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ลงคะแนนว่า ไม่เห็นชอบด้วย เชิญ
ลงคะแนนได้ครับ คณะกรรมการการสาธารณสุขพิจารณาร่าง พ.ร.บ. ประกอบโรคติดต่อ
กฎหมายเตรียมด้วย รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๖๒ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : เห็นชอบด้วย ๑๖๒ คะแนน ไม่เห็นชอบด้วย
๑ คะแนน ก็เป็นอันจบ มีข้อสังเกตของคณะกรรมการ มีท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย
ใหม่ครับกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รองประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ กระผม ไม่มีสิทธิที่จะลงคะแนนในเรื่องเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับ
ข้อสังเกต แต่กระผมจะขออนุญาตอภิปรายเพื่อบันทึกไว้ในรายงานการประชุม กล่าวคือ
ข้อสังเกตดังกล่าวนั้นในการประชุมคณะกรรมการ ได้มีข้อตกลงกันว่า จะได้มาคุยกัน
อีกครั้งหนึ่งในวันพุธที่ผ่านมาเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ทั้งนี้เพื่อที่จะปรับปรุงข้อความของ
ตัวกฎหมายและเพื่อจะพิจารณาข้อสังเกตว่า กรรมการจะเห็นด้วยเป็นประการใด
แต่เมื่อถึงวันพุธดังกล่าวก็ได้มีการส่งยกเลิก คณะกรรมการจึงไม่ได้มีโอกาสพิจารณา
ข้อสังเกตดังกล่าวที่ระบุไว้ในรายงานการประชุมครับ

ประธานวุฒิสภา : มีท่านผู้ใดจะไม่เห็นชอบใหม่ครับ
(ไม่มีสมาชิก ยกมือ)

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี ก็ถือว่าเห็นชอบกับข้อสังเกตดังกล่าวนี้ครับ
ขอบคุณคณะกรรมการมากครับ

ท่านสมาชิกฯ ครับผมรู้ว่าทุกท่านก็คงทิว แต่ว่าเรามีกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง
ซึ่งจำเป็นจะต้องผ่านในวันนี้ เพราะกำหนดเวลาแล้ว แล้วก็ไม่สามารถจะต่อได้อีกแล้ว
คือกฎหมายประกอบโรคศิลปะ ซึ่งกรรมการได้แก้ไขจนเรียบร้อยแล้ว ที่ไม่ค่อยจะมี
ปัญหามากนัก ขอความกรุณาอยู่ร่วมกันอีกสักนิดหนึ่ง ถ้าพอเสร็จเร็วก็อาจจะได้ทำ
กฎหมาย ๑๑ ฉบับของรัฐบาลให้ออกไปจากออกเราเสียอีกฉบับหนึ่ง คือกฎหมายว่าด้วย
อาการชุด ถ้าทำได้เช่นนั้นเราก็จะพ้นภาระสำคัญของเราไป

ใบแก้รายงานการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.
วุฒิสภา

ตามที่คณะกรรมการการสาธารณสุข วุฒิสภา ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ต่อสมาชิกวุฒิสภาทุกท่านไปแล้ว โดยประธานวุฒิสภาได้รับบรรจุระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา ในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๒ นั้น ในการนี้คณะกรรมการฯ ขอแก้ไขร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.

หน้า - ๑๗ - ถึง - ๑๘ - ความในมาตรา ๔๖

คณะกรรมการวิชาการวิสามัญ ขอแก้ไขโดยให้ใช้ความ ดังต่อไปนี้

“มาตรา ๔๖ ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะมีหนังสือแจ้ง

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๔๕ ไปให้คณะกรรมการ และผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวโทษทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีคำวินิจฉัย และให้บันทึกข้อความตามคำวินิจฉัยนั้นไว้ในทะเบียนผู้ประกอบโรคศิลปะด้วย

ในกรณีที่ไม่พบตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกกล่าวโทษ หรือผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกกล่าวโทษดังกล่าวไม่ยอมรับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยตามวรรคหนึ่ง ให้ปิดคำวินิจฉัยนั้นไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ประกอบการหรือภูมิลำเนาของผู้นั้น และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำวินิจฉัยแล้วตั้งแต่วันที่ได้ปิดคำวินิจฉัย

ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะจัดพิมพ์คำวินิจฉัยที่สำคัญของคณะกรรมการวิชาชีพเพื่อเผยแพร่ เว้นแต่เรื่องที่เป็นความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศหรือประโยชน์ส่วนรวมอันไม่ควรเปิดเผย”

กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รายงาน
ของ
คณะกรรมการการสาธารณสุข
พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ
พ.ศ.
วุฒิสภา

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน
ต่อมาวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาออกไป
เป็นการฉีกพิเศษอีก ๓๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๙/(ร ๒๔)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการสาธารณสุขพิจารณา ซึ่งกรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. ศาสตราจารย์ประสพ รัตนการ	ประธานคณะกรรมการ
๒. ศาสตราจารย์อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ	รองประธานคณะกรรมการ
๓. นายวัฒนา รัตนวิจิตร	เลขานุการคณะกรรมการ
๔. ศาสตราจารย์เกษม วัฒนชัย	๕. พลเรือโท จุมพล หงส์ทอง
๖. นายติลก มหาดำรงกุล	๗. ศาสตราจารย์บุญฤทธิ์ จาตุมาระ
๘. นายบุญยงค์ วงศ์วิมิตร	๘. รองศาสตราจารย์บุญอรรถ สายสร
๑๐. พลอากาศเอก ประกอบ บุรพรัตน์	๑๑. นายประยุทธ์ มหากิจศิริ
๑๒. พลเรือเอก พัฒนพงษ์ ศรีเพ็ญ	๑๓. นายไพโรจน์ นิงสานนท์
๑๔. นายวิเชียร อัครวิเศษวิกุล	๑๕. พลเรือตรี วัชร แสงสิงแก้ว
๑๖. ศาสตราจารย์อรุณ เผ่าสวัสดิ์	๑๗. นายอาทิตย์ เบญจวัน

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

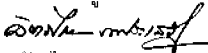
LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียน
มาเพื่อให้โปรดนำเสนอยกที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ประสพ รัตนากร
(ศาสตราจารย์ประสพ รัตนากร)
ประธานคณะกรรมาธิการการสาธารณสุข

สำเนาถูกต้อง

(นายฉัตรไชย รอดประเสริฐ)
หัวหน้าฝ่ายประชุม ๓
กองกรรมาธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๔๑๕๗๓, ๒๕๔๑๖๗๑

โทรสาร ๒๕๔๑๕๗๓

ประไพ พิมพ์
ดลยา นรอรจโน อภิชาติ ทาน

รายงานของคณะกรรมการการสาธารณสุข

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลป์ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการสาธารณสุขพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๒ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัตดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ บัดนี้ คณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการฯ ได้แต่งตั้ง นางพิมพาพรรณ อุณาภูล เลขานุการเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ตามข้อบังคับฯ ข้อ ๗๖ บรรดสอง

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

๒.๑ นายธวัช สุนทราจารย์	รองปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข
๒.๒ นายทรงยศ ชัยชนะ	ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลป์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข
๒.๓ นายธนตร นัวแย้ม	เจ้าหน้าที่ทะเบียนวิชาชีพ ศ.ว. กองการประกอบโรคศิลป์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข
๒.๔ นายพิพัฒน์ ทองผดุงโรจน์	นิติกร ๘ กองนิติการ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข
๒.๕ นางวารุณี สุรนิวงศ์	นิติกร ๗ กองนิติการ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข

๓. ผู้ซึ่งคณะกรรมการได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคัดค้าน

๓.๑ นางสาวพวงเพชร สารคุณ

กรรมการร่างกฎหมายประจำ
(นิติกร ๑๐)

๓.๒ นายจักริน วงศ์กุลฤดี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
นักกฎหมายกฤษฎีกา ๘ ว.
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๔. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๕. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔

คณะกรรมการการเลือกตั้ง

มาตรา ๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๑ คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๔	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๒ คณะกรรมการวิชาชีพ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๔	ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๓ การดำเนินการของคณะกรรมการ

การประกอบโรคศิลปะและ

คณะกรรมการวิชาชีพ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๙

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๐

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๔ การควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๕

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๘

ไม่มีการแก้ไข

(๕)

มาตรา ๓๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๐	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๕ พนักงานเจ้าหน้าที่	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๓	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๖ การอุทธรณ์	ไม่มีการแก้ไข

(๖)

มาตรา ๕๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๖	ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๗ บทกำหนดโทษ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๐	ไม่มีการแก้ไข
บทเฉพาะกาล	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๘	ไม่มีการแก้ไข

อัตราค่าธรรมเนียม

ไม่มีการแก้ไข

๖. ข้อสังเกตของคณะกรรมการการ

๖.๑ คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. แล้ว เห็นสมควรแก้ไขบันทึกเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเพื่อให้ชัดเจน ครบถ้วนและตรงกับเนื้อหาในบทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้

“เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน แม้จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง แต่บทบัญญัติบางประการยังไม่สอดคล้องกับหลักวิชาและสภาพการณ์ปัจจุบัน ประกอบกับได้มีการแยกการประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาเวชกรรม การประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันสาขาการพยาบาลและการผดุงครรภ์ การประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันสาขาทันตกรรม และการประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันสาขาเภสัชกรรม ไปบัญญัติไว้ในกฎหมายเฉพาะ รวมทั้งสมควรปรับปรุงองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ และจัดให้มีคณะกรรมการวิชาชีพเพื่อควบคุมการประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทย การประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ การประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัด การประกอบโรคศิลปะสาขาเทคนิคการแพทย์ และการประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา เพื่อให้การประกอบโรคศิลปะในสาขาต่าง ๆ ดังกล่าวมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพตลอดจนเพื่อส่งเสริมการประกอบโรคศิลปะในสาขาเหล่านั้นให้มีความอิสระและคล่องตัวในการดำเนินงานและเพื่อควบคุมมิให้มีการแสวงหาผลประโยชน์หรือใช้วิชาชีพโดยมิชอบทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

๖.๒ เนื่องจากในปัจจุบันนี้เกิ้องการประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุขมีหน้าที่ในการดูแลสถานพยาบาลของเอกชนทั่วประเทศตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล ส่งเสริมประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนทางด้านสาธารณสุข และกำกับดูแลการให้บริการ และมาตรฐานการประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่กองการประกอบโรคศิลปะมีบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่อยู่ประมาณ ๔๐ คน ซึ่งเป็นจำนวนน้อยไม่สามารถที่จะดูแล กำกับงานตามอำนาจหน้าที่ได้อย่างทั่วถึง สมควรที่กระทรวงสาธารณสุขจะได้จัดสรรบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ให้เพียงพอกับหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ และพัฒนาองค์กรแห่งนี้ให้มีประสิทธิภาพและศักยภาพสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่จะควบคุมมิให้มีการแสวงหาผลประโยชน์หรือใช้วิชาชีพโดยมิชอบ ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน

๖.๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะตามมาตรา ๑๔ (๑) และ (๔) จะต้องดำเนินการเพื่อให้เรียบที่ออกตามมาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ มีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ชัดเจน และให้สามารถปฏิบัติได้โดยไม่ขัดแย้งกันเองในระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพในสาขาต่าง ๆ

๖.๔ คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทย จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์รายละเอียด และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาต ให้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพการผดุงครรภ์ไทย ให้เป็นไปตามที่ได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๔(๑) (ก) และ (ข) ของพระราชบัญญัตินี้โดยเคร่งครัด ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้นำใบอนุญาตไปใช้โดยผิดวัตถุประสงค์ของคณะกรรมการวิชาชีพ

๖.๕ เมื่อผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาต่าง ๆ ได้กระทำผิด ตามมาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ อันมีผลทำให้ประชาชนโดยทั่วไปได้รับความเข้าใจผิด ซึ่งอาจเป็นอันตรายหรือเสียหายเนื่องมาจากการประกอบโรคศิลปะ คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะจะต้องจัดให้มีการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสาร เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบถึงสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายที่ได้รับตามกฎหมาย โดยต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ (๓) โดยรวดเร็วและอย่างเคร่งครัด

๖.๖ การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะทำให้วิชาชีพอนุมัติในประกอบวิชาชีพโรคศิลปะสาขาต่าง ๆ มีความรัดกุมและเป็นระบบมากยิ่งขึ้นหากได้กำหนดให้มีคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ มีหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการต่าง ๆ ในการกำกับดูแลการประกอบโรคศิลปะ และคณะกรรมการวิชาชีพแต่ละสาขา มีหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพภายในวิชาชีพของตน การกำหนดให้มีคณะกรรมการ ๒ ประเภทดังกล่าวนี้ทำให้การควบคุมและกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพโรคศิลปะเป็นไปอย่างใกล้ชิดสามารถดูแลและปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตามร่างพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ ฉบับนี้มีบทบัญญัติไม่ครอบคลุมถึงการประกอบโรคศิลปะอีก ๔ สาขา คือ สาขาเวชกรรม เภสัชกรรม ทันตกรรม และการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ซึ่งได้มีกฎหมายเฉพาะใช้บังคับอยู่แล้วซึ่งทำให้การควบคุมและกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพโรคศิลปะในภาพรวมทั้งหมดยังไม่ครอบคลุมบูรณาการทั้งระบบ จึงสมควรดำเนินการให้มีการกำหนดกฎหมายหรือกรอบที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในการควบคุมและกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพโรคศิลปะให้ครอบคลุมถึงการประกอบวิชาชีพทุกสาขา ทั้งนี้เพื่อให้การประกอบวิชาชีพโรคศิลปะ แต่ละสาขามีกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่เหมือนกัน ซึ่งจะเป็ประโยชน์โดยตรงต่อประชาชน

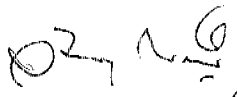
อนึ่ง หากที่ประชุมวุฒิสภาเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมาธิการฯ ก็ขอได้โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและดำเนินการต่อไป

LIRT

(๘)

๗. คณะกรรมาธิการฯ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(นายวิธนา วัฒนวิจิตร)

เลขานุการคณะกรรมาธิการฯ

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่าง
พระราชบัญญัติ
การประกอบโรคศิลปะ
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบ
โรคศิลปะ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของ
บุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๔ และ
มาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตาม
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ
พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

“เวชกรรมไทย” หมายความว่า การตรวจ การวินิจฉัย การบำบัด หรือการป้องกันโรคด้วยกรรมวิธีการแพทย์แผนไทย

“เภสัชกรรมไทย” หมายความว่า การกระทำในการเตรียมยา การผลิตยา การประดิษฐ์ยา การเลือกสรรยา การควบคุมและการประกันคุณภาพยา การปรุงยาและการจ่ายยาตามใบสั่งยาของผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทย และการจัดจำหน่ายยาตามกฎหมายว่าด้วยยา ทั้งนี้ ด้วยกรรมวิธีการแพทย์แผนไทย

“การผดุงครรภ์ไทย” หมายความว่า การตรวจ การบำบัด การแนะนำ และการส่งเสริมสุขภาพหญิงมีครรภ์ การป้องกันความผิดปกติในระยะตั้งครรภ์และระยะคลอด การทำคลอด การดูแลและส่งเสริมสุขภาพมารดาและทารกในระยะหลังคลอด ทั้งนี้ ด้วยกรรมวิธีการแพทย์แผนไทย

“การแพทย์แผนไทยประยุกต์” หมายความว่า การประกอบโรคศิลปะ ตามการที่มาจากสถานศึกษาที่คณะกรรมการรับรอง และใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์การแพทย์ เพื่อการวินิจฉัยและการบำบัดโรคตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“กายภาพบำบัด” หมายความว่า การกระทำต่อมนุษย์เกี่ยวกับการตรวจประเมิน การวินิจฉัย และการบำบัดความบกพร่องของร่างกายซึ่งเกิดเนื่องจากภาวะของโรคหรือการเคลื่อนไหวที่ไม่ปกติ การส่งเสริมสุขภาพ การป้องกัน การแก้ไขและการฟื้นฟูความสามารถของร่างกายและจิตใจด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัด หรือการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่รัฐมนตรีประกาศให้เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์กายภาพบำบัด

“เทคนิคการแพทย์” หมายความว่า การกระทำใด ๆ เพื่อให้ได้สิ่งตัวอย่าง และการดำเนินการโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการวินิจฉัย การติดตาม การบำบัด การพยากรณ์โรค การป้องกันโรค การประเมินภาวะทางสุขภาพ หรือการวิจัย

“ผู้ประกอบโรคศิลปะ” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะจากคณะกรรมการวิชาชีพ

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ

“กรมการ” หมายความว่า กรมการการประกอบโรคศิลปะ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการการประกอบโรคศิลปะ

“อนุกรรมการ” หมายความว่า อนุกรรมการการประกอบโรคศิลปะ

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ

ตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒ การประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัตินี้ แบ่ง เป็นสาขาต่าง ๆ ดังนี้

- (๑) สาขากฎการแพทย์แผนไทย ได้แก่ เวชกรรมไทย เกษิษกรรมไทย การฝังเข็มไทย และกรรมวิธีสมุนไพรและเวชภัณฑ์อื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยคำแนะนำของคณะกรรมการ
- (๒) สาขากฎการแพทย์แผนไทยประยุกต์
- (๓) สาขานายแพทย์หมานวด
- (๔) สาขาเทคนิคการแพทย์
- (๕) สาขาอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ในกรณีที่ยาบัญญัตินี้แห่งกฎหมายใดอ้างถึงการประกอบโรคศิลปะ หรือผู้ประกอบโรคศิลปะ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับยาบัญญัตินี้แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความว่า เป็นการอ้างถึงการประกอบโรคศิลปะหรือผู้ประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนด ค่าธรรมเนียม ไม่เกินอัตราที่ ขอบพระ มาชานัญญัตินี้ได้เสนอให้มหาดไทยการอื่น รวมทั้งออกระเบียบ และประกาศ ทั้งนี้ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง ระเบียบและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ

มาตรา ๔ ให้มีคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ และกรรมการอื่นดังต่อไปนี้

(๑) กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนจากกระทรวงสาธารณสุขจำนวนสี่คน กระทรวงกลาโหม ทบวงมหาวิทยาลับ แพทยสภา ทันตแพทยสภา สภาการพยาบาล และสภาเภสัชกรรม แห่งละหนึ่งคน และผู้แทนจากคณะกรรมการวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ สาขาละสองคน และ

(๒) กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่ เกินห้าคน ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ เป็นกรรมการและ เลขานุการ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการ เลือกกรรมการคนหนึ่ง เป็นรองประธานกรรมการ

มาตรา ๑๑ กรรมการตามมาตรา ๔ (๑) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม หรือผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

(๒) เป็นผู้ไม่เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ กฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม กฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ กฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเภสัชกรรม กฎหมายว่าด้วยวิชาชีพทันตกรรม แล้วแต่กรณี

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

มาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๙ (๒) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระหรือในกรณีที่รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนหรือให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่ง เท่ากับ วาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นตำแหน่งตามวาระ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๙ (๒) พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก

มาตรา ๑๔ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการในการกำกับการดูแลการประกอบโรคศิลปะ
- (๒) ให้คำแนะนำหรือ เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรี ในการเพิ่มประเภทและสาขาของการประกอบโรคศิลปะ หรือการออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศต่าง ๆ
- (๓) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารด้วยวิธีการใด ๆ ตามที่เห็นสมควร เพื่อมิให้ประชาชนหลงเข้าใจผิดซึ่งอาจ เป็นอันตราย เนื่องจากการประกอบโรคศิลปะ
- (๔) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการวิชาชีพ
- (๕) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕
- (๖) เြ่งรัดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือคณะกรรมการวิชาชีพ ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด
- (๗) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อระงับการใด ๆ อันอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ
- (๘) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนด ให้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ
- (๙) พิจารณาหรือคำ เน้นการในเรื่องที่รัฐมนตรีมอบหมาย

หมวด ๒
คณะกรรมการวิชาชีพ

มาตรา ๑๕ ให้มีคณะกรรมการวิชาชีพในสาขาต่าง ๆ ดังนี้

- (๑) คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทย
- (๒) คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์
- (๓) คณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัด
- (๔) คณะกรรมการวิชาชีพสาขาเทคนิคการแพทย์
- (๕) คณะกรรมการวิชาชีพสาขาอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาที่ออก

ตามมาตรา ๖ (๕)

มาตรา ๑๖ คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทย ประกอบด้วย

- (๑) กรรมการวิชาชีพซึ่งเป็นผู้แทนจากสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กรมการแพทย์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และทบวงมหาวิทยาลัย แห่งละหนึ่งคน
- (๒) กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสามคน
- (๓) กรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทย มีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการวิชาชีพใน (๑) และ (๒) รวมกันในขณะที่เลือกตั้งแต่ละคราว

ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ เป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๗ คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ ประกอบด้วย

- (๑) กรรมการวิชาชีพซึ่งเป็นผู้แทนจากสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กรมการแพทย์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และทบวงมหาวิทยาลัย แห่งละหนึ่งคน
- (๒) กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสามคน

LIRT

(๓) กรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ มีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการวิชาชีพใน (๑) และ (๒) รวมกัน ในขณะที่เลือกตั้งแต่ละคราว

ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ เป็นกรรมการและ เลขานุการ

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัด ประกอบด้วย

(๑) กรรมการวิชาชีพโดยตัวแทน ได้แก่ อธิบดีกรมการแพทย์และคณบดีคณะกายภาพบำบัดหรือหัวหน้าภาควิชากายภาพบำบัดหรือที่เรียกชื่ออย่างอื่นในทำนองเดียวกัน ในสถานอุดมศึกษาที่ได้รับความเห็นชอบหรือได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัยให้จัดตั้งขึ้น

(๒) กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสามคน

(๓) กรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัด มีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการวิชาชีพใน (๑) และ (๒) รวมกันในขณะที่เลือกตั้งแต่ละคราว

ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ เป็นกรรมการและ เลขานุการ

มาตรา ๑๙ คณะกรรมการวิชาชีพสาขา เทคนิคการแพทย์ ประกอบด้วย

(๑) กรรมการวิชาชีพโดยตัวแทน ได้แก่ อธิการมหาวิทยาลัยการแพทย์และคณบดีคณะ เทคนิคการแพทย์หรือที่ เรียกชื่ออย่างอื่นในทำนอง เดียวกันในสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความเห็นชอบหรือได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัยให้จัดตั้งขึ้น

(๒) กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสามคน

(๓) กรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยผู้ประกอบโรคศิลปะสาขา เทคนิคการแพทย์ มีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการวิชาชีพใน (๑) และ (๒) รวมกันในขณะที่เลือกตั้งแต่ละคราว

ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ เป็นกรรมการและ เลขานุการ

มาตรา ๒๐ องค์ประกอบ อำนาจและหน้าที่ และการดำเนินงานของคณะกรรมการวิชาชีพสาขาอื่นตามมาตรา ๑๕ (๕) รวมทั้งคุณสมบัติของกรรมการวิชาชีพสาขาอื่นดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖ (๕)

LIRT

มาตรา ๒๑ ภายในสามสิบวันนับจากวัน เลือกตั้งกรรมการวิชาชีพตาม
มาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓)
ให้คณะกรรมการวิชาชีพแต่ละสาขาเลือกกรรมการวิชาชีพ เป็นประธานกรรมการและ
รองประธานกรรมการวิชาชีพตำแหน่งละหนึ่งคน

มาตรา ๒๒ การเลือกตั้งกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา
๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓) และการเลือกกรรมการวิชาชีพให้ดำรง
ตำแหน่งประธานกรรมการและรองประธานกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๒๑ ให้เป็นไป
ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๓ กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๑๖ (๒)
มาตรา ๑๗ (๒) มาตรา ๑๘ (๒) หรือมาตรา ๑๙ (๒) และกรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับ
เลือกตั้งตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓)
อยู่ในตำแหน่งคราวละสามปีและอาจได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกตั้งอีกได้

ให้นำความในมาตรา ๑๑ มาใช้บังคับกับคุณสมบัติของกรรมการวิชาชีพซึ่งได้
รับเลือกตั้งตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓)
โดยอนุโลม

นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามวรรคหนึ่ง กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรี
แต่งตั้งตามมาตรา ๑๖ (๒) มาตรา ๑๗ (๒) มาตรา ๑๘ (๒) หรือมาตรา ๑๙ (๒)
และกรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้งตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓)
หรือมาตรา ๑๙ (๓) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก สำหรับกรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา
๑๖ (๒) มาตรา ๑๗ (๒) มาตรา ๑๘ (๒) หรือมาตรา ๑๙ (๒)

(๔) ขาดคุณสมบัติตามวรรคสอง สำหรับกรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้ง
ตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓)

LIRT

มาตรา ๒๔ คณะกรรมการวิชาชีพแต่ละสาขามีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) รับขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอ เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขานั้น ๆ

(๒) เพิกถอนใบอนุญาตกรณีผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขานั้นขาดคุณสมบัติ

(๓) เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการเพื่อใช้กำหนดตามมาตรา ๑๘ (๒)

(๔) ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ ในกรณีผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขานั้น

ประพฤติผิดจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ

(๕) ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำแก่สถานศึกษา เกี่ยวกับหลักสูตรการเรียน การประกอบโรคศิลปะในสาขานั้น

(๖) จัดหรือโฆษณาห้ามการฉ้อโกงใด ๆ ตามที่เห็นสมควร เพื่อมิให้ประชาชนหลงเข้าใจผิดซึ่งอาจเป็นอันตราย เนื่องจากการประกอบโรคศิลปะในสาขานั้น

(๗) ส่งเสริม พัฒนา และกำหนดมาตรฐานการประกอบโรคศิลปะในสาขานั้น

(๘) ออกหนังสือรับรองความรู้ความชำนาญ เฉพาะทางในการประกอบโรคศิลปะในสาขานั้น

(๙) พิจารณาและ เสนอชื่อผู้แทนคณะกรรมการวิชาชีพในสาขานั้น เป็นกรรมการ การประกอบโรคศิลปะ

(๑๐) แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาชีพเพื่อกระทำการใด ๆ อันอยู่ในอำนาจ และหน้าที่ของคณะกรรมการวิชาชีพในสาขานั้น

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของ คณะกรรมการวิชาชีพในสาขานั้น

(๑๒) พิจารณาหรือดำเนินการใน เรื่องอื่นตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการ มอบหมาย

หมวด ๓

การดำเนินงานของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ และคณะกรรมการวิชาชีพ

มาตรา ๒๕ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ซึ่งจะ เป็นองค์ประชุม

มติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการ
ลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก เสียงหนึ่ง เป็น
เสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๖ ในการประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือ
ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม
ถ้ารองประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุม เลือก
กรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒๗ การประชุมของคณะอนุกรรมการ คณะกรรมการวิชาชีพ
หรือคณะอนุกรรมการวิชาชีพ ให้นำความในมาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม

มาตรา ๒๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการ
อนุกรรมการ กรรมการวิชาชีพหรืออนุกรรมการวิชาชีพ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวล
กฎหมายอาญา

มาตรา ๒๙ ให้คณะกรรมการและคณะกรรมการวิชาชีพมีอำนาจ เรียก
บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือแจ้งให้บุคคลใด ๆ ส่งเอกสารหรือวัตถุที่จำเป็นแก่การ
ดำเนินการตามอำนาจและหน้าที่

หนังสือ เรียกมาให้ถ้อยคำหรือหนังสือแจ้งให้ส่ง เอกสารหรือวัตถุตามวรรคหนึ่ง
ต้องระบุด้วยว่าจะให้มาให้ถ้อยคำหรือส่ง เอกสารหรือวัตถุในเรื่องใด

LIRT

มาตรา ๓๖ ให้กรรมการ ออนุกรรมการ กรรมการวิชาชีพ และอนุกรรมการ วิชาชีพ ได้รับ เบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดย ความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

หมวด ๔

การควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

มาตรา ๓๗ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการประกอบโรคศิลปะ หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่น เข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิทำการประกอบโรคศิลปะโดยมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เว้นแต่ในการถืออย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (๑) การประกอบโรคศิลปะที่กระทำต่อตนเอง
- (๒) การช่วยเหลือหรือเยี่ยมเยียนผู้ป่วยตามหน้าที่ ตามกฎหมาย หรือตามธรรมเนียมจรรยา โดยมิได้รับประโยชน์ตอบแทน
- (๓) นักเรียน นักศึกษา หรือผู้ที่ในบางสัปดาห์ซึ่งทำการฝึกหัดหรืออบรมในความควบคุมของผู้ประกอบโรคศิลปะซึ่งเป็นผู้ให้การศึกษาหรือฝึกอบรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการวิชาชีพกำหนด
- (๔) บุคคลซึ่งเข้ารับการอบรมหรือรับการถ่ายทอดความรู้จากผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายแพทย์แผนไทย กระทำการประกอบโรคศิลปะในระหว่างการอบรมหรือการถ่ายทอดความรู้ในการควบคุมของผู้ประกอบโรคศิลปะผู้นั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการวิชาชีพกำหนด
- (๕) บุคคลซึ่งกระทรวง ทบวง กรม กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอื่นใดตามที่มีรัฐมนตรีกำหนด หรือสภาวิชาชีพ มอบหมายให้ประกอบโรคศิลปะในคราวควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะหรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด
- (๖) บุคคลซึ่งปฏิบัติงานในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยแพทยสภาลด ภาระการประกอบโรคศิลปะในความควบคุมของผู้ประกอบโรคศิลปะ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

LIRT

(๗) การประกอบโรคศิลปะของที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญของทางราชการ หรือผู้สอนในสถานบันการศึกษาซึ่งมีใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะของต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการวิชาชีพ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการ วิชาชีพกำหนด

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจอนุญาต ให้นำบุคคลใดทำการประกอบวิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์ หรือมุ่งหมายจะกระทำต่อมนุษย์ เกี่ยวกับการตรวจโรค การวินิจฉัยโรค การบำบัดโรค การป้องกันโรค การส่งเสริมและการฟื้นฟู สุขภาพ และการผดุงครรภ์ โดยอาศัยศาสตร์หรือความรู้จากต่างประเทศ ซึ่งวิชาชีพดังกล่าว ยังมิได้มีกฎหมายรับรองในประเทศไทย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนด

มาตรา ๑๓ ผู้ขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

- (๑) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) เป็นผู้มีความรู้ในวิชาชีพตามมาตรา ๑๔
- (๓) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสียหายซึ่งคณะกรรมการวิชาชีพ เห็นว่าจะ นำมาซึ่งความ เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ
- (๔) ไม่เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีที่คณะกรรมการ วิชาชีพ เห็นว่าอาจจะนำมาซึ่งความ เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ
- (๕) ไม่เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ
- (๖) ไม่เป็นผู้มีร่างกายทุพพลภาพหรือ เป็นโรคที่คณะกรรมการวิชาชีพ เห็นว่า ไม่สมควรให้ประกอบโรคศิลปะ
- (๗) ไม่เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

มาตรา ๑๔ ผู้ขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ ในแต่ละสาขา ต้องมีความรู้ในวิชาชีพดังต่อไปนี้

(๑) สาขาการแพทย์แผนไทย

(ก) ได้รับการอบรมหรือถ่ายทอดความรู้จากผู้ประกอบโรคศิลปะซึ่งได้รับอนุญาตให้ถ่ายทอดความรู้ในสถาบันหรือสถานพยาบาลที่คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยรับรองตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และ ได้ผ่านการทดสอบจากคณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยแล้ว หรือ

(ข) ได้รับการอบรมจากสถาบันการศึกษาการแพทย์แผนไทยที่ คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยรับรอง โดยคณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยอาจสอบความรู้ก่อนก็ได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่ คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยกำหนด หรือ

(ค) เป็นผู้มีส่วนราชการรับรองและผ่านการประเมินตาม เงื่อนไข ของคณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทย

(๒) สาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ ต้อง เป็นผู้ได้รับปริญญาหรือ ประกาศนียบัตรจากสถาบันการศึกษาที่ คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทย ประยุกต์รับรอง โดยคณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์อาจสอบ ความรู้ก่อนก็ได้ตามหลัก เกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่คณะกรรมการวิชาชีพสาขาการแพทย์ แผนไทยประยุกต์กำหนด

(๓) สาขาการกายภาพบำบัด ต้อง เป็นผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตร เทียบ เท่าปริญญากายภาพบำบัดจากสถาบันการศึกษาที่ คณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัดรับรอง โดยคณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัดอาจสอบความรู้ก่อนก็ได้ ตามหลัก เกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่คณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัดกำหนด สำหรับผู้สำเร็จจากต่างประเทศซึ่งมิได้มีสัญชาติไทย ต้อง ได้รับอนุญาตให้ประกอบ โรคศิลปะสาขากายภาพบำบัดจากประเทศที่สำเร็จการศึกษาด้วย

(๔) สาขาเทคนิคการแพทย์ ต้อง เป็นผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตร เทียบ เท่าปริญญสาขา เทคนิคการแพทย์จากสถาบันการศึกษาที่ คณะกรรมการวิชาชีพ สาขา เทคนิคการแพทย์รับรอง โดยคณะกรรมการวิชาชีพสาขา เทคนิคการแพทย์อาจสอบ ความรู้ก่อนก็ได้ตามหลัก เกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่คณะกรรมการวิชาชีพสาขา เทคนิค การแพทย์กำหนด สำหรับผู้สำเร็จจากต่างประเทศซึ่งมิได้มีสัญชาติไทย ต้อง ได้รับใบอนุญาต ให้ประกอบโรคศิลปะสาขา เทคนิคการแพทย์จากประเทศที่สำเร็จการศึกษาด้วย

(๕) สาขาอื่นตามพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖ (๕) ต้องมีความรู้ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกานั้น

มาตรา ๑๕ การขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การออกหนังสือรับรองความรู้ความชำนาญ เฉพาะทางในการประกอบโรคศิลปะ การขอรับใบแทนใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการออกกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง อาจกำหนดอายุใบอนุญาตและ การต่ออายุใบอนุญาตไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาใดสาขาหนึ่งประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่นที่ตนมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต

มาตรา ๑๗ ผู้ประกอบโรคศิลปะมีหน้าที่แจ้งวิธีการประกอบโรคศิลปะให้ผู้ป่วยทราบ และให้ผู้ป่วยมีสิทธิในการเลือกวิธีการบำบัดโรคที่จะใช้กับตน เว้นแต่ในการฉุกเฉิน

มาตรา ๑๘ ผู้ประกอบโรคศิลปะต้องประกอบโรคศิลปะภายใต้บังคับแห่งข้อจำกัดและเงื่อนไขที่คณะกรรมการวิชาชีพตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๙ ผู้ประกอบโรคศิลปะต้องรักษารายาบรรณแห่งวิชาชีพตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

ผู้ประกอบโรคศิลปะต้องไม่โฆษณา ใช้ จ้าง วาน หรือยินยอมให้ผู้อื่นโฆษณา การประกอบโรคศิลปะ ความรู้ความชำนาญในการประกอบโรคศิลปะของตน เว้นแต่เป็นการโฆษณา เกี่ยวกับการแสดงผลงานในหน้าที่หรือทางวิชาการหรือ เพื่อการศึกษา การประชุมทางวิชาการ การบำเพ็ญประโยชน์สาธารณะและการประกาศเกียรติคุณ อาจกระทำได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในระเบียบว่าด้วยการรักษารายาบรรณแห่งวิชาชีพตามวรรคหนึ่ง

LIRT

มาตรา ๔๐ บุคคลซึ่งได้รับความเสียหาย เพราะผู้ประกอบโรคศิลปะฝ่าฝืน
มาตรา ๓๗ หรือประพฤติดังข้อจำกัดและเงื่อนไขการประกอบโรคศิลปะตามมาตรา ๓๘
หรือประพฤติดังจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพตามมาตรา ๓๙ มีสิทธิกล่าวหาผู้ประกอบโรคศิลปะ
ผู้นั้น โดยทั่วศาลกล่าวหาต่อคณะกรรมการวิชาชีพ

กรรมการวิชาชีพหรือบุคคลอื่นซึ่งพบหรือทราบว่ามีผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดฝ่าฝืน
มาตรา ๓๗ หรือประพฤติดังข้อจำกัดและเงื่อนไขการประกอบโรคศิลปะตามมาตรา ๓๘
หรือประพฤติดังจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพตามมาตรา ๓๙ มีสิทธิกล่าวโทษผู้ประกอบโรคศิลปะ
ผู้นั้น โดยทั่วศาลกล่าวโทษต่อคณะกรรมการวิชาชีพ

สิทธิกล่าวหาตามวรรคหนึ่งหรือสิทธิกล่าวโทษตามวรรคสองสิ้นสุดลง เมื่อพ้น
หนึ่งปักษ์นับแต่วันที่ผู้ได้รับความเสียหายหรือผู้กล่าวโทษรู้เรื่องและรู้ตัวผู้ประพฤติดัง
ไม่ เป็นสำเนาบันทึกวันที่มีการประพฤติดังในเรื่องดังกล่าว

การถอนคำกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษที่ได้ยื่นไว้แล้ว ไม่เป็นเหตุให้ระงับ
การดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๑ เมื่อคณะกรรมการวิชาชีพได้รับคำกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษ
ตามมาตรา ๔๐ แล้วพิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการวิชาชีพซึ่ง
คณะกรรมการวิชาชีพแต่งตั้งขึ้นตามมาตรา ๒๔ (๑๐) ทำหน้าที่สอบสวนการกระทำผิด
ตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อดำเนินการสอบสวน แล้วสรุปผลการสอบสวนและเสนอสำนวน
การสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นต่อคณะกรรมการวิชาชีพ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๔๕

มาตรา ๔๒ ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่
สอบสวนตามมาตรา ๔๐ ให้มีอำนาจตรา ๒๔ มาใช้บังคับ

มาตรา ๔๓ ให้ประธานคณะกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่สอบสวนมีหนังสือ
แจ้งข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษพร้อมทั้งส่งสำเนาเรื่องทั้งกล่าวหาหรือกล่าวโทษให้ผู้ถูก
กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวโทษทราบไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันเริ่มทำการสอบสวน

ผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวโทษมีสิทธิยื่นคำชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานใด ๆ
มาแสดงต่อคณะกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่สอบสวน

LIRT

คำชี้แจงหรือพยานหลักฐานให้ยื่นต่อประธานอนุกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่
สอบสวนภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับแจ้งจากประธานอนุกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่สอบสวน
หรือภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่สอบสวนจะขยายให้

มาตรา ๔๔ หลักเกณฑ์และวิธีการกล่าวหา กล่าวโทษ หรือสอบสวน
ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๔๕ เมื่อคณะกรรมการวิชาชีพได้รับส่วนการสอบสวนและความเห็น
ของคณะกรรมการวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่สอบสวนแล้ว ให้คณะกรรมการวิชาชีพพิจารณาวินิจฉัย
ดังนี้

(๑) ยกคำกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษ กรณีที่เห็นว่าผู้ประกอบโรคศิลปะมิได้
กระทำความผิดตามคำกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษ หรือ

(๒) ลงโทษอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ในกรณีที่วินิจฉัยว่าผู้ประกอบโรคศิลปะ
ได้กระทำความผิดจริงตามคำกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษ

(ก) ว่ากล่าวตักเตือน

(ข) ภาคทัณฑ์

(ค) พักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควร แต่ไม่เกินสองปี

(ง) เพิกถอนใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวิชาชีพตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นหนังสือและ
ลงลายมือชื่อกรรมการวิชาชีพที่วินิจฉัยคำกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษนั้น และต้องจัดให้มีเหตุผล
ไว้ด้วย โดยเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมาย
ที่อ้างอิง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ

มาตรา ๔๖ ให้ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะมีหนังสือแจ้งคำวินิจฉัย
ของคณะกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๔๕ ไปให้คณะกรรมการ และผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูก
กล่าวโทษทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีคำวินิจฉัย และให้บันทึกข้อความตามคำวินิจฉัยนั้น
ไว้ในทะเบียนผู้ประกอบโรคศิลปะด้วย

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ในการที่ไม่พบตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกกล่าวโทษ หรือผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกกล่าวโทษดังกล่าวไม่ยอมยื่นหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยตามวาระหนึ่ง ให้มีคำวินิจฉัยนั้นไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ประกอบการหรือภูมิลำเนาของผู้นั้น และให้ถือว่าผู้ใดที่ทราบคำวินิจฉัยแล้วตั้งแต่วันที่ได้อ่านคำวินิจฉัย

การบัญญัติเพิ่มความเข้าไป เพื่อเป็นการแจ้งไปยังคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ เพื่อให้รับทราบ

ให้ผู้ดำเนินการทางการแพทย์ประกอบโรคศิลปะจัดพิมพ์คำวินิจฉัยในที่สำนักงานคณะกรรมการวิชาชีพ เพื่อเผยแพร่ เว้นแต่เรื่องที่เป็นความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศหรือประโยชน์ส่วนรวมอันไม่ควรเปิดเผย

มาตรา ๘๘ ในการมีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการวิชาชีพว่าผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๘๓ หรือฝ่าฝืนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้คณะกรรมการวิชาชีพสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้นั้น และให้นำมาตรา ๘๖ ววรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ก่อนมีคำสั่ง เพิกถอนใบอนุญาตตามวาระหนึ่ง ให้คณะกรรมการวิชาชีพแต่งตั้งคณะอนุกรรมการวิชาชีพดำเนินการสืบสวนหาข้อเท็จจริงแล้วทำรายงานพร้อมทั้งความเห็นเสนอคณะกรรมการวิชาชีพเพื่อพิจารณา

มาตรา ๘๘ มายใช้บังคับมาตรา ๘๓ ห้ามมิให้ผู้ประกอบโรคศิลปะซึ่งอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตทำการประกอบโรคศิลปะหรือกระทำการด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีสิทธิทำการประกอบโรคศิลปะนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๘๙ ผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและถูกศาลพิพากษาลงโทษตามมาตรา ๘๙ คดีถึงที่สุดแล้ว ให้คณะกรรมการวิชาชีพสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้นั้น โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด

LIRT

มาตรา ๕๐ ผู้ประกอบโรคศิลปะซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตอาจขอรับใบอนุญาตอีกได้ เมื่อพ้นสองปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต แต่เมื่อคณะกรรมการวิชาชีพได้พิจารณาคำขอรับใบอนุญาตและปฏิเสธการออกใบอนุญาต ผู้นั้นจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตได้อีกต่อเมื่อสิ้นระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการวิชาชีพปฏิเสธการออกใบอนุญาต ถ้าคณะกรรมการวิชาชีพปฏิเสธการออกใบอนุญาตเป็นครั้งที่สอง ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๕๔

ถ้าคณะกรรมการมีความเห็นยืนตามความเห็นของคณะกรรมการวิชาชีพ ผู้นั้น เป็นอันหมดสิทธิขอรับอนุญาตอีกต่อไป

หมวด ๕

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕๑ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ของผู้ประกอบโรคศิลปะในระหว่างเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) เข้าไปในสถานที่ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในระหว่างเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบ เอกสาร หลักฐาน หรือสิ่งของที่อาจใช้เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือคำ เน้นคดีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่

(ก) เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบในเวลากลางวันแล้วยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จจะกระทำต่อในเวลากลางคืนหรือนอก เวลาทำการก็ได้ หรือ

(ข) ในกรณีฉุกเฉินอย่างย้ง จะทำการตรวจสอบในเวลากลางคืนหรือนอก เวลาทำการก็ได้

(๓) ยึดหรืออายัดเอกสาร หลักฐานหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือคำ เน้นคดี

ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้บุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร

LIRT

มาตรา ๕๒ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัว
บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๕๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็น
เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๒

การอุทธรณ์

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่คณะกรรมการวิชาชีพมีคำสั่งไม่รับขึ้นทะเบียนและ
ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอ เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ หรือปฏิเสธการออกใบอนุญาตให้แก่
ผู้ประกอบโรคศิลปะที่ถูกล้างเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๕๐ ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ เป็นหนังสือ
ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้แจ้งหนังสือแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียนและ
ออกใบอนุญาต หรือปฏิเสธการออกใบอนุญาต แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๕๕ ผู้ประกอบโรคศิลปะซึ่งถูกล้างเพิกถอนใบอนุญาตหรือถูกล้างเพิกถอน
ใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง
การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งพักใช้
หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๕๖ หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ตาม
มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๗
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกหรือหนังสือแจ้งที่ออกตาม
มาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๔๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน
หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๘ ผู้ซึ่งมิได้ เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดทำการประกอบโรคศิลปะ
อัน เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ซึ่งมิได้ เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ
ว่าตน เป็นผู้มีสิทธิทำการประกอบโรคศิลปะอัน เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๙ ผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๒ หรือผู้ประกอบ
โรคศิลปะซึ่งอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่ง เพิกถอนใบอนุญาตผู้ใดทำการ
ประกอบโรคศิลปะอัน เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๔๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี
หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ประกอบโรคศิลปะผู้ใดซึ่งอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่ง
เพิกถอนใบอนุญาต กระทำความผิดใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตน เป็นผู้ มีสิทธิทำการ
ประกอบโรคศิลปะอัน เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๔๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๐ ผู้ใดไม่อำนวยความสะดวกตามสมควรแก่พนักงานเจ้าหน้าที่
ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

LIRT

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๑ ให้ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งกรรมการในคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖๒ ในระยะเริ่มแรกที่ยังมิได้เลือกตั้งผู้ประกอบโรคศิลปะเป็นกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓) ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้ประกอบโรคศิลปะสาขานั้น ๆ ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตราดังกล่าว เป็นกรรมการวิชาชีพ

ให้กรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการวิชาชีพตามพระราชบัญญัตินี้จนกว่ากรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับเลือกตั้งตามพระราชบัญญัตินี้เข้ารับหน้าที่

การเลือกตั้งผู้ประกอบโรคศิลปะ เป็นกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๑๗ (๓) มาตรา ๑๘ (๓) หรือมาตรา ๑๙ (๓) ให้กระทำให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้กรรมการวิชาชีพซึ่งได้รับการเลือกตั้งตามมาตราให้พ้นจากตำแหน่งพร้อมด้วยวาระของกรรมการวิชาชีพซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๑๖ (๒) มาตรา ๑๗ (๒) มาตรา ๑๘ (๒) หรือมาตรา ๑๙ (๒) แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๓ ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ และใบอนุญาตนั้นยังคงใช้ได้ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไป ดังนี้

(๑) ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขากายภาพบำบัด ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด

(๒) ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขา เทคนิคการแพทย์ ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขา เทคนิคการแพทย์

(๓) ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนโบราณทั่วไป สาขา เวชกรรม ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทย ประเภท เวชกรรมไทย

(๔) ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนโบราณทั่วไป สาขา เภสัชกรรม ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทย ประเภท เภสัชกรรมไทย

(๕) ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนโบราณทั่วไป สาขาการผดุงครรภ์ ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทย ประเภทการผดุงครรภ์ไทย

(๖) ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนโบราณแบบประยุกต์ ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์

มาตรา ๒๔ ให้ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขา เวชกรรมชั้นสองตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๙๘ และใบอนุญาตนั้นยังคงใช้ได้ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มีสิทธิประกอบโรคศิลปะต่อไปตามข้อจำกัดและเงื่อนไข ตลอดจนต้องรักษามรรยาทแห่งวิชาชีพตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น

ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขา เวชกรรมชั้นสอง เมื่อปรากฏว่าผู้นั้นกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง

LIRT

มาตรา ๒๕ คำขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะและคำขอแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อความที่ได้ขึ้นทะเบียนแล้ว ซึ่งได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ถือปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ถ้าคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ยังมิได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด เกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้ถือว่า เป็นคำขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ถ้าคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด เกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด

มาตรา ๒๖ การสอบสวน และการพิจารณา เพื่อวินิจฉัยสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะที่อยู่ระหว่างดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่

(๑) กรณีที่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และยังไม่เสร็จ ก็ให้สอบสวนตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ต่อไป และเมื่อได้สอบสวนเสร็จแล้ว ให้สรุปผลการสอบสวนและเสนอส่วนงานการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นต่อคณะกรรมการวิชาชีพตาม มาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๑๙ แล้วแต่กรณี พิจารณาวินิจฉัยเรื่องนั้นต่อไปตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ จนกว่าจะเสร็จ

(๒) ในกรณีที่ได้มีการสอบสวนหรือพิจารณาโดยถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้วเสร็จไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้การสอบสวนหรือพิจารณา แล้วแต่กรณีนั้น เป็นอันใช้ได้

LIRT

(๑) กรณีที่ได้มีการเสนอ เรื่องหรือ นำเสนอ ส่วนการสอบสวนให้ คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะพิจารณาโดยถูกต้องตามพระราชบัญญัติ ควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ และคณะกรรมการควบคุมการประกอบ โรคศิลปะพิจารณา เรื่องนั้นยังไม่เสร็จ ก็ให้คณะกรรมการวิชาชีพตามมาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๑๙ แล้วแต่กรณี พิจารณาวินิจฉัย เรื่องนั้น ต่อไปตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ จนกว่าจะเสร็จ

มาตรา ๒๗ การไต่สวนระหว่างดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุม การประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา การดำเนินการต่อไปสำหรับการนั้น ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการ กำหนด

มาตรา ๒๘ ให้บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกโดย อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๔ คงใช้บังคับได้ต่อไป เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑)	คำชี้แนะ เบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ	ฉบับละ	๗,๐๐๐	บาท
(๒)	คำต่ออายุใบอนุญาต	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๓)	คำแก้ไขหรือเพิ่มเติมทะเบียนและใบอนุญาต	ฉบับละ	๕๐๐	บาท
(๔)	คำหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ และหนังสือรับรองอย่างอื่น	ฉบับละ	๕๐๐	บาท
(๕)	คำสอบความรู้ของผู้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๖)	คำหนังสืออนุมัติให้แสดงว่า เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญในการประกอบโรคศิลปะ	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๗)	คำใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ	๓๐๐	บาท
(๘)	คำแปลใบอนุญาตของผู้ประกอบโรคศิลปะ เป็นภาษาต่างประเทศ	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๙)	คำคำร้องต่าง ๆ	ฉบับละ	๕๐	บาท

ประธานวุฒิสภา : เชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านนายกรัฐมนตรีครับ

นายชวน หลีกภัย (นายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
ระหว่างที่กรรมการขึ้นมา กระผมขออนุญาต เพราะได้กฎหมายนี้ใช้เวลากันยาวนาน
แต่ก็มั่นใจว่าจะเป็นภาระหน้าที่ก็ตาม แต่ว่าท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ได้กรุณา
สละเวลาทำงานให้จนจบ ในนามรัฐบาลกระผมขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการดำเนินการเลยครับ

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติ
การประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข ถ้าปรารถ
มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ และมาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔
คณะกรรมการคัดออก มาตรา ๕ ถึงมาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑
คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๙ ถึงมาตรา ๑๔
ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ คณะกรรมการวิชาชีพ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕
ถึงมาตรา ๒๔ ไม่มีการแก้ไข -----

หมวด ๓ การดำเนินการของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะและคณะกรรมการวิชาชีพ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๕ ถึงมาตรา ๓๐ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๔ การควบคุมการประกอบโรคศิลปะ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๑ ถึงมาตรา ๓๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๘ มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์ครับ

นายวิจิตร ศรีสอาน : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอาน สมาชิกวุฒิสภา ขอเรียนถามกรรมการที่แก้จากเงื่อนไขที่คณะกรรมการวิชาชีพกำหนด มาเป็น รัฐมนตรีกำหนด ว่ามีเหตุผลความจำเป็นอะไร เพราะถ้าตามร่างเดิมมันเป็นเรื่องวินิจฉัยของคณะบุคคลแล้วเปลี่ยนมาเป็นรัฐมนตรีเป็นผู้กำหนดแต่ผู้เดียว

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการครับ

นายวัฒนา รัตนวิจิตร (กรรมการ) : กระผม วัฒนา รัตนวิจิตร ขออนุญาตเรียนแจ้งอยู่ข้างนี้ว่า เรื่องที่ผู้ประกอบโรคศิลปะต้องปฏิบัติตามข้อจำกัดและเงื่อนไข เดิมเป็นเรื่องที่คณะกรรมการวิชาชีพกำหนด แต่ในการพิจารณาครั้งนี้ เราเห็นว่า ถ้าเป็นระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดนี้ เป็นเรื่องที่จะต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อให้เป็นที่รู้ทั่วไป เพราะฉะนั้นถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ นอกจากนั้นก่อนที่รัฐมนตรีจะออกระเบียบในเรื่องนี้ก็จะต้องผ่านการพิจารณาหรือผ่านคำแนะนำของคณะกรรมการวิชาชีพอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจึงได้แก้ออกมาเป็นระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

นายวิจิตร ศรีสอาน : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ถ้าเช่นนั้นทำไมไม่เขียนว่า ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการวิชาชีพ เพราะในมาตราอื่น เช่น มาตรา ๑๒ ก็ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจ รู้สึกว่ากฎหมายฉบับนี้พยายามจะยึดองค์กรบุคคลเป็นหลัก แต่ในการประกาศแน่นอนครับ รัฐมนตรีต้องเป็นผู้ประกาศ เพราะฉะนั้นกระผมก็มีข้อสังเกตว่าตรงนี้ก็สุดแต่กรรมการ เพราะถ้ากระผมไม่ได้สงวนและเรื่องนี้ก็มีการแก้ไขว่า ถ้าจะเป็นว่า ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการวิชาชีพ จะเหมาะสม

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

สมบูรณ ๕๑/๒

หรือไม่ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการครับ

นายวัฒนา รัตนวิจิตร (กรรมาธิการ) : ถ้า~~ไม่~~เพิ่มต้องเพิ่มว่า โดยคำ
แนะนำของคณะกรรมการ เพราะ~~ว่า~~ที่เราเขียนว่า โดยคำแนะนำของคณะกรรมการวิชาชีพ
นี้เท่าที่กระผมตรวจสอบดูก็ยังไม่พบ จะมีเฉพาะว่า โดยคำแนะนำของคณะกรรมการ ~~ที่~~ถ้า
โดยคำแนะนำของคณะกรรมการ~~นี้~~ เมื่อท่านเปิดดูอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ~~นี้~~ก็จะ
เขียนอยู่แล้วว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ~~นี้~~จะมีบัญญัติอยู่ในมาตรา ๑๔ (๒) ทั้ง (๑)
และ (๒) เกี่ยวกับเรื่องการเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีกับการให้คำแนะนำหรือเสนอ
ความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ พวกนี้

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

นายวิจิตร ศรีสอ้าน : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ อันนั้นเป็นคณะ
กรรมการประกอบโรคศิลปะ แต่ที่อ้างถึงในหมวด ๑ มีในหมวดนี้ที่~~ไม่~~กล่าว การดำเนินการ
ของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะและคณะกรรมการวิชาชีพ แล้ว~~แต่~~เริ่มตั้งแต่
มาตรา ๒๕ ~~นี้~~ กระผมเข้าใจว่า อันนี้น่าจะเป็นโดยคำแนะนำของคณะกรรมการวิชาชีพนั้น
ถูกต้องแล้ว เพราะ~~ว่า~~ ในคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะจะมีคณะกรรมการวิชาชีพ
เป็นด้าน ๆ อยู่ ตรงนี้เข้าใจว่า เป็นเรื่องของคณะกรรมการวิชาชีพ แล้วก็มีบัญญัติอยู่ด้วย
ในหมวดที่ว่าด้วยเรื่อง~~ของ~~คณะกรรมการวิชาชีพ

- ๕๒/๑

๒๐๕

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

สฤษฎ ๕๒/๑

ประธานวุฒิสภา : แต่มาตรา ๒๔ ว่าด้วยอำนาจของคณะกรรมการ
วิชาชีพไม่มีหน้าที่เหล่านี้

นายวัฒนา รัตนวิจิตร (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตเรียนอย่างนี้ คือ
คณะกรรมการวิชาชีพนี้จะให้ข้อสังเกตหรือข้อเสนอแนะนี้ต่อคณะกรรมการการประกอบ
โรคศิลปะ และคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะนี้ก็จะนำข้อเสนอนั้นเสนอต่อ
รัฐมนตรีอีกทีหนึ่ง คืออำนาจของคณะกรรมการนี้จะแบ่งเป็น ๒ ระดับ ระดับหนึ่งคือ
คณะกรรมการใหญ่ คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ อีกระดับหนึ่งคือคณะกรรมการ
วิชาชีพแต่ละสาขา ซึ่งคณะกรรมการวิชาชีพเสนอคณะกรรมการ คณะกรรมการจึงจะให้
คำแนะนำต่อรัฐมนตรีต่อไปในการออกระเบียบ เพราะฉะนั้นที่เขียนนี้จึงได้เขียนโดยที่ไม่
จำเป็นต้องอ้างว่า โดยคำแนะนำของใคร

ประธานวุฒิสภา : ก็เอาตามนั้น เมื่อกรรมาธิการยืนยัน เชิญต่อไป

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๓๕ ถึงมาตรา ๔๕
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๖ มีการแก้ไข มาตรา ๔๗ ถึงมาตรา ๕๐ ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๕ พนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๑ ถึงมาตรา ๕๓ ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๖ การยุทธวิธี ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๔ ถึงมาตรา ๕๖ ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๗ บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๗ ถึงมาตรา ๖๐ ไม่มีการแก้ไข
บทเฉพาะกาล ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๑ ถึงมาตรา ๖๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๖ มี
การแก้ไข มาตรา ๖๗ และมาตรา ๖๘ ไม่มีการแก้ไข อัตราค่าธรรมเนียม ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ผมจะขอมติใน
วาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับร่างที่กรรมาธิการเสนอหรือไม่ เชิญลงคะแนนได้
(มีสมาชิกรู้เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์)

ประธานวุฒิสภา : เห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์แล้วครับ มีข้อสังเกตของ
คณะกรรมการ มีท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกรู้เห็นด้วย)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : ~~ไม่มี~~ ~~คณะ~~ ขอบคุณคณะกรรมการ

ท่านสมาชิกฯ ครับ ขออนุญาต ๒ เรื่องเล็ก ๆ ~~คณะ~~ ร่างพระราชบัญญัติ
อากรชุด (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ใบแก้รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ อาคารชุด (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอแก้ไขรายงานของคณะกรรมการการวิสามัญฯ ในการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามเอกสารที่ได้นำเรียนสมาชิกวุฒิสภาทุกท่าน
ไปแล้ว โดยคณะกรรมการการวิสามัญฯ ขอแก้ไขรายงานฯ เพื่อให้มีความถูกต้องดังต่อไปนี้

๑. หนังสือนำของคณะกรรมการการวิสามัญฯ

๑.๑ หน้าสำเนา

- ๑.๑.๑ คำว่า "ส. พลเอกเอกะหลัก เจริญรุ่งฯ" แก้ไขเป็นคำว่า "ส. พลเรือเอก เอกะหลัก
เจริญรุ่งฯ"
- ๑.๑.๒ คำว่า "๒๐. นายสมพงษ์ ศรีพันธ์" แก้ไขเป็นคำว่า "๒๐. นายสมพงษ์
ศรียะพันธ์"

๒. ร่างพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒.๑ หน้า - ๑ -

คำปรารภในวรรคสอง ให้ใช้ข้อความใหม่ดังนี้

พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
ของบุคคลในทวีปเอเชียซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับตัวหนังสือที่ส่งมาตามตรา ๔๘ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

รายงาน

ของ

คณะกรรมการวิสามัญ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม

(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

วุฒิสภา

กองบรรณธิการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ กสอ ๐๐๐๙/(ว๕๑)

วุฒิสภา

ถนนอุรุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๕ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม (ฉบับที่...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม (ฉบับที่...) พ.ศ. พร้อมด้วยรายงาน
ของคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม
(ฉบับที่...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และมีมติตั้ง
คณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมการวิสามัญ คณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายศิริ เกวลินสภะดี	๒. นายวิไลนา อัสวเหม
๓. นายไพศาล ภูมลายวิชัย	๔. นายวิชัย ไสสุวรรณจินดา
๕. นายพงษ์พันธุ์ นุตราชวงศ์	๖. นายดุสิต ศิริวรรณ
๗. พลเอกเอกะหลัก เจริญรักษ์	๘. นายทวงค์ ฉายะบุตร
๙. คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์	๑๐. นายนิพนธ์ วิศิษฎ์ยุทธศาสตร์
๑๑. คุณหญิงนิรมล สุริยสัจย์	๑๒. นายมนัส สุขสมาน
๑๓. นายพชร ยุติธรรมดำรง	๑๔. นายพารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา
๑๕. นายไพฑูริย์ ช่างเรียน	๑๖. นายวีเชียร รัดนะพระพงศ์
๑๗. นายวิโรจน์ ภูตระกูล	๑๘. พลเอก ศิริจันทร์ ชูปักลำ
๑๙. นายสมชัย วุฒิปรีชา	๒๐. นายสมพงษ์ ศรียพันธุ์
๒๑. นายสุชาติ มงคลเลิศผล	๒๒. นายสุวรรณ บัญญาภาส
๒๓. นายอรรถพร ทองประไพ	๒๔. นายอรุณ ภาณุพงศ์
๒๕. นายอารีย์ วงศ์อารยะ	

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาดังกล่าวพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอสู่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ลงชื่อ ศิริ เกวลินสฤตย์

(นายศิริ เกวลินสฤตย์)

ประธานคณะกรรมาธิการวิสามัญ

สำเนาถูกต้อง

(นายจิรุต ศวิตชาติ)

หัวหน้าฝ่ายประชุม ๑

กองกรรมาธิการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๔๑๕๗๑๑, ๒๕๔๑๗๓๕

โทรสาร ๒๕๔๑๕๗๑ - ๕

Legislative Institutional Repository of Thailand

**รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.**

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๑ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และมีมติตั้งคณะกรรมการการวิสามัญ ขึ้นคนหนึ่ง เพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน (ตามข้อบังคับฯ) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันศุกร์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ บัดนี้ คณะกรรมการการวิสามัญ ได้ดำเนินการเสร็จแล้วปรากฏผล ดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายศิริ เกวลินสฤต	เป็นประธานคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๒ นายวัฒนา อัครเหม	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายไพศาล ภูมาลัยชัย	เป็นรองประธานคณะกรรมการการวิสามัญ คนที่สอง
๑.๔ นายวิชัย โสวรรณจินดา	เป็นเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๕ นายพงษ์พันธุ์ นุตราชวงศ์	เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการวิสามัญ
๑.๖ นายดุสิต ศิริวรรณ	เป็นโฆษกคณะกรรมการการวิสามัญ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการการวิสามัญ ได้แต่งตั้ง นางอนงค์ งานเลิศ วิทยากร ๖ ฝ่ายประชุม ๑ กองกรรมการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เพื่อทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับฯ ข้อ ๗๔ วรรคสาม

๓. ผู้ซึ่งคณะกรรมการการวิสามัญ ได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

๓.๑ นางสาวพรรณ มัธยมจันทร์	ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ ธนาคารแห่งประเทศไทย
๓.๒ นางสาวกัลยา วิชญ์สุกุลวงศ์	ผู้บริหารฝ่ายต่างประเทศ ธนาคารแห่งประเทศไทย
๓.๓ นางกัญญา โกวิทย์ทวีเกียรติ	ผู้วิเคราะห์ฝ่ายต่างประเทศ ธนาคารแห่งประเทศไทย

๔. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีสมาชิกเสนอคำแปรญัติติ

๕. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

มีการแก้ไข

มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕

มีการแก้ไข

มาตรา ๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙

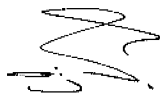
ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๐

ไม่มีการแก้ไข

(๓)

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(นายศิริ เกรตินิสัย)

ประธานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ร่าง

พระราชบัญญัติ
อาคารชุด (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิ
และเสรีภาพของบุคคลในทรัพย์สิน ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔
มาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตาม
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ..)
พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๕) ของมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติ
อาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๓๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"(๕) คนต่างด้าวหรือนิติบุคคลที่กฎหมายถือว่าเป็นคนต่างด้าวซึ่งนำเงินตรา
ต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรหรือถอนเงินจากบัญชีเงินบาทของ**คนต่างด้าวหรือนิติบุคคล**
ที่มีถิ่นที่อยู่นอกประเทศหรือถอนเงินจากบัญชีเงินฝากเงินตราต่างประเทศ"

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาคารชุด
พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๙ ทวิ อาคารชุดแต่ละอาคารชุดจะมีคนต่างด้าวและหรือนิติบุคคล
ตามที่จะระบุไว้ในมาตรา ๑๙ ถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุดได้เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินสัดส่วน
ร้อยละสี่สิบเก้าของเนื้อที่ของห้องชุดทั้งหมดในอาคารชุดนั้นในขณะที่ยังจดทะเบียนอาคารชุด
ตามมาตรา ๖

อาคารชุดใดที่จะมีคนต่างด้าวและหรือนิติบุคคลตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๙
ถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุดเกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง อาคารชุดนั้นจะต้องตั้งอยู่ใน
เขตกรุงเทพมหานคร เขตเทศบาล หรือเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง
และมีที่ดินที่ตั้งอาคารชุดรวมกับที่ดินที่มีไว้เพื่อให้หรือเพื่อประโยชน์ร่วมกันสำหรับเจ้าของร่วม
ทั้งหมดไม่เกินห้าไร่

การได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในห้องชุดตามวรรคสองของคนต่างด้าวและนิติบุคคล
ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๙ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง"

LIRT

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๕) ของมาตรา ๑๙ ตีร แห่งพระราชบัญญัติ
อาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๓๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"(๕) สำหรับคนต่างด้าวและนิติบุคคลตามมาตรา ๑๙ (๕) ต้องแสดงหลักฐาน
การนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรหรือหลักฐานการถอนเงินจากบัญชีเงินบาท
ของคนต่างด้าวหรือนิติบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศหรือถอนเงินจากบัญชีเงินฝากเงินตรา
ต่างประเทศในจำนวนไม่น้อยกว่าค่าหนึ่งชุดที่จะซื้อ"

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติอาคารชุด
พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๙ จัตวา เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับเอกสารและหลักฐาน
ตามมาตรา ๑๙ ตีร และตรวจสอบเอกสารหลักฐานดังกล่าวแล้วเห็นว่าเป็นเอกสาร
และหลักฐานที่ถูกต้องตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ ตีร และอัตราส่วนการถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุด
ของคนต่างด้าวหรือนิติบุคคลตามมาตรา ๑๙ ทั้งผู้ถือกรรมสิทธิ์อยู่แล้วและผู้ที่จะรับโอน
ไม่เกินอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ ทวิ วรรคหนึ่ง หรืออยู่ในหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๑๙ ทวิ
วรรคสองและวรรคสาม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับ
ห้องชุดตามหมวด ๔ ให้แก่คนต่างด้าวหรือนิติบุคคลผู้ขอรับโอนนั้น"

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๑๙ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติ
อาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIRT

มาตรา ๙ เมื่อครบกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

เมื่อพ้นกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตามวรรคหนึ่ง
ให้คนต่างด้าวและนิติบุคคลที่ได้ห้องชุดตามมาตรา ๑๙ ทวิ วรรคสองหรือคนต่างด้าว
และนิติบุคคลตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๙ ซึ่งรับโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดต่อเนื่องจากคนต่างด้าว
หรือนิติบุคคลดังกล่าว ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดนั้นต่อไปได้ แม้ว่าจะเกินอัตราที่กำหนดไว้
ในมาตรา ๑๙ ทวิ วรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

ร่าง

พระราชบัญญัติ
อาคารชุด (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

.....
.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด
พระราชบัญญัตินี้ ~~จึงตรา~~ เพื่อให้มี พ.ร.บ. ที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิ
และเสรีภาพของบุคคล ~~ใน พ.ร.บ. นี้~~ ใน พ.ร.บ. นี้ ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๖๔ ~~โดยที่~~ โดยที่ ~~ตรา~~ ตรา ~~ตาม~~
มาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำ ~~ได้โดย~~ โดย ~~ตรา~~ ตรา ~~ตาม~~
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ...)
พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๕) ของมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติ
อาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๕) คนต่างด้าวหรือนิติบุคคลที่กฎหมายถือว่าเป็นคนต่างด้าวซึ่งนำเงินตรา
ต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรหรือถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของคนต่างด้าวหรือนิติบุคคล
ที่สถิตินั้นอยู่นอกประเทศหรือถอนเงินจากบัญชีเงินฝากเงินตราต่างประเทศ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาคารชุด
พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๙ ทวิ อาคารชุดแต่ละอาคารชุดจะมีคนต่างด้าวและหรือนิติบุคคล
ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๙ ถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุดได้เมื่อรวมกันแล้วดังไม่เกินอัตรา
ร้อยละสิบห้าของเนื้อที่ของห้องชุดทั้งหมดในอาคารชุดนั้นในขณะที่ขอจดทะเบียนอาคารชุด
ตามมาตรา ๖

อาคารชุดใดที่จะมีคนต่างด้าวและหรือนิติบุคคลตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๙
ถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุดเกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง อาคารชุดนั้นจะต้องตั้งอยู่ใน
เขตกรุงเทพมหานคร เขตเทศบาล หรือเขตราชการส่วนท้องถิ่นที่กำหนดในกฎกระทรวง
และมีที่ดินที่ตั้งอาคารชุดรวมกับที่ดินที่มีไว้เพื่อใช้หรือเพื่อประโยชน์ร่วมกันสำหรับเจ้าของร่วม
ทั้งหมดไม่เกินห้าไร่

การได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในห้องชุดตามวรรคสองของคนต่างด้าวและนิติบุคคล
ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๙ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง”

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ประธานคณะกรรมการแถลงตรงนั้นเลย ไม่ต้อง
เดินเข้ามาครับ

นายศิริ เกวลินสฤษดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
วุฒิสภาและท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติที่เคารพ กระผม นายศิริ เกวลินสฤษดิ์ สมาชิก
วุฒิสภา ในฐานะประธานคณะกรรมการวิสามัญ ขออนุญาตกราบเรียนว่า

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๑ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒
กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม
(ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และมีมติตั้งคณะกรรมการ
วิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณากำหนดการแปรญัตติกภายใน ๗ วัน ตามข้อบังคับ ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภายังคงพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อ
วันศุกร์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

บัดนี้ คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม
(ฉบับที่ ...) พ.ศ. ได้ดำเนินการเสร็จแล้วปรากฏผลตามรายงานที่ได้นำเสนอต่อทุกท่าน
แล้ว จึงเรียนมาเพื่อให้โปรดพิจารณา แต่ก่อนการพิจารณากระผมขอได้โปรดได้แก้ไข
รายงานตามใบแก้ไขที่ได้เสนอทุกท่านไปแล้วด้วย

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป).

นนทพร ๕๓/๑

ประธานวุฒิสภา : ~~ครับ~~ ได้ส่งให้สมาชิกแล้ว ขอบคุณมากครับ
เชิญท่านเลขาธิการ

นายพินิต อรรถศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรม
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ มีการแก้ไข
มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕ มีการแก้ไข มาตรา ๖ ถึงมาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ นะครับ
ผมจะขอมติในวาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับร่างของคณะกรรมการหรือไม่นะครับ
เชิญลงคะแนนได้ครับ รวมคะแนนได้

(มีสมาชิก เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์)

ประธานวุฒิสภา : ~~ครับ~~ ที่ประชุมมีมติเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์ ~~ครับ~~
ท่านสมาชิก ครับ ขออีกนิดเดียวเมื่อเข้าคุณนิพนธ์ขอไว้คือ
ร่างพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งไม่มีปัญหาอะไร ~~ครับ~~
~~ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วในวาระที่ ๔.๖~~

รายงานการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตรประจำตัวเข้าตม.
พ.ศ.

ของ
คณะกรรมการการปกครอง
วุฒิสภา

ของกรรมการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๘/ (จ ๓๒)

วุฒิสภา

ถนนอุททองใน กท ๑๐๓๐๐

๓ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา โดยคณะกรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายอารีย์ วงศ์อารยะ	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายนิพนธ์ วิสิทธิ์ยุทธศาสตร์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายเอี่ยม ฉายางาม	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายรังสรรค์ แสงสุข	๕. นายชเนศักดิ์ ยวบูรณ์
๖. นายชูวงศ์ ฉายะบุตร	๗. คุณหญิงนันทิกา สุประกาศะนันท์
๘. พลตำรวจเอก พจน์ บุญไชยจินดา	๘. นายวรรณไว พัธโนทัย
๑๐. นายสมพงษ์ ศรีระพันธ์	๑๑. พลเอก สัทธิ จีระโจน
๑๒. นายสุวภรณ์ ปัญญาภาส	๑๓. นายอมร จันทระสมบุรณ์
๑๔. นายอัษฎาทรร จุฬารัตน	๑๕. นายไอลง โภคิน
๑๖. นายไพฑูริย์ ช่างเหียน	เลขาธิการคณะกรรมการ
๑๗. นายธีรพงษ์ จรุงศรี	ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน (กำหนดวัน
ดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๒

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียน
มาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ลงชื่อ อารีย์ วงศ์อารยะ
(นายอารีย์ วงศ์อารยะ)
ประธานคณะกรรมการการปกครอง

สำเนาถูกต้อง

อนุทิน ชาญวีรกูล

(นางสาววรารณ์ มีเปรมปรีดิ์)

หัวหน้าฝ่ายประชุม ๒

กองกรรมาธิการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๔๑๕๗๒, ๒๕๔๑๖๗๐

โทรสาร ๒๕๔๑๕๗๒

**รายงานของคณะกรรมการการปกครอง
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ.**

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๐ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติมาถึงวุฒิสภา (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๒ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการได้แต่งตั้ง นายไพฑูริย์ วราหะไพฑูริย์ ผู้อำนวยการกองการพิจารณา สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับฯ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็นจากสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี คือ

๒.๑ นางผาณิต นิตินันท์ประภาส	รองปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
๒.๒ นายจตุรงค์ ปัญญาดี	ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและ ระเบียบกลาง
๒.๓ นายสุเมธ สุวรรณชนะ	นิติกร ๘ สำนักกฎหมายและ ระเบียบกลาง
๒.๔ พันจ่าอากาศเอก สุรศักดิ์ ภาคพิริยเจริญ	นิติกร ๘ สำนักกฎหมายและ ระเบียบกลาง

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีสมาชิกเสนอคำแปรญัตติ

๔. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖	มีการแก้ไข
มาตรา ๗	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕	ไม่มีการแก้ไข

๕. ข้อสังเกตของคณะกรรมการ

คณะกรรมการการปกครอง วุฒิสภา ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว
ขอเสนอตั้งข้อสังเกตเพื่อให้ที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณา ดังนี้

๑. จำนวนรูปแบบของบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ สมควรกำหนดให้มีรูปแบบเดียว
ใช้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกประเภท หรือสมควรกำหนดรูปแบบแยกตามประเภทเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นประเภท
ใดบ้าง เช่น ประเภทข้าราชการ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายตุลาการ พนักงานส่วนท้องถิ่น เป็นต้น

LIRT

๒. จำนวนรูปแบบบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับบำนาญบำนาญ ซึ่งตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้อ้างกฎหมายเกี่ยวกับบำนาญบำนาญหลายฉบับ เช่น กฎหมายว่าด้วยบำนาญบำนาญข้าราชการ กฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เป็นต้น สมควรกำหนดรูปแบบบัตรเป็นรูปแบบเดียวหรือแยกตามประเภทที่กฎหมายกำหนด

๓. รายละเอียดที่จะกำหนดไว้ในรูปแบบบัตร นอกจากที่กำหนดไว้ในรูปแบบบัตรซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันแล้วเห็นสมควรกำหนดรายละเอียดอื่น ๆ ที่มีความสำคัญ อาทิ

(๑) หมู่มือติด

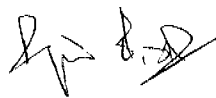
(๒) หมายเลขประจำตัวประชาชน

(๓) รูปถ่ายติดบัตรควรให้มีความชัดเจน และสวยงาม และรูปถ่ายที่ใช้ติดบัตรไม่ควรถ่ายไว้เกินกว่า ๖ เดือน นับแต่วันข้อมีบัตร

๔. สำหรับกระดาดที่ใช้ทำบัตร เห็นควรใช้กระดาดและขนาดของบัตรตามที่ใช้อยู่ปัจจุบันไปก่อน เพราะหากใช้กระดาดและวิธีการจัดทำบัตรในลักษณะเหมือนกับการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน ยากทำให้รัฐต้องมีค่าใช้จ่ายในการจัดหากระดาดและเครื่องมือจัดทำบัตรทั่วประเทศ

ยี่สิบ ส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีความพร้อมในด้านงบประมาณที่จะใช้จ่ายในการทำบัตร เพราะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา นอกจากนั้นเห็นสมควรพัฒนาการจัดทำรูปแบบบัตรให้เป็นสากลและสามารถใช้ประโยชน์อย่างอื่นได้ เช่น กำหนดให้มีแถบแม่เหล็กเพื่อใช้แทนบัตรเครดิต หรือใช้กับเครื่องมือลงเวลาการมาปฏิบัติราชการ เป็นต้น

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(นายไพฑูรย์ ช่างเรียน)

เลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ร่าง
พระราชบัญญัติ
บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวข้าราชการ พนักงาน
เทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานองค์การของรัฐ

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่
ของรัฐ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๑ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงาน
สุขาภิบาล และพนักงานองค์การของรัฐ พ.ศ. ๒๔๙๘

(๒) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงาน
สุขาภิบาล และพนักงานองค์การของรัฐ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๘

(๓) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงาน
สุขาภิบาล และพนักงานองค์การของรัฐ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐

(๔) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงาน
สุขาภิบาล และพนักงานองค์การของรัฐ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า

(๑) ข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

(๒) ข้าราชการกรุงเทพมหานครตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร

(๓) ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู

(๔) ข้าราชการตำรวจตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ

(๕) ข้าราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร

(๖) ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายตุลาการ

(๗) ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายรัฐสภา

(๘) ข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายอัยการ

(๙) ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(๑๐) ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

LIRT

(๑๑) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา

(๑๒) สมาชิกสภาท้องถิ่นและหรือผู้บริหารท้องถิ่น ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด กฎหมายว่าด้วยเทศบาล กฎหมายว่าด้วยสุขาภิบาล กฎหมายว่าด้วยสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล และกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการ เมืองพัทยา

(๑๓) ข้าราชการหรือพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด กฎหมายว่าด้วยเทศบาล กฎหมายว่าด้วยสุขาภิบาล กฎหมายว่าด้วยสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล และกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการ เมืองพัทยา

(๑๔) กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สาวีตรกำนัน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

(๑๕) เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของรัฐวิสาหกิจ องค์การของรัฐ หรือองค์การมหาชน ที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

(๑๖) ข้าราชการ พนักงาน หรือเจ้าหน้าที่อื่นซึ่งมีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งยกจากราชการหรือพ้นจากตำแหน่งโดยวิธีที่ได้รับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร หรือกฎหมายอื่นใดอันเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

มาตรา ๕ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ

เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับบำเหน็จบำนาญมีสิทธิขอมีบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับบำเหน็จบำนาญได้ และให้หน่วยงานเจ้าของกิจการออกบัตรประจำตัวดังกล่าวให้

การขอมีบัตรประจำตัว การออกบัตรประจำตัว และลักษณะของบัตรประจำตัวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

LIRT

มาตรา ๖ ให้บุคคลดังต่อไปนี้ เป็นผู้ออกบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ

(๑) นายกรัฐมนตรี สำหรับตำแหน่งข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมืองทุกตำแหน่ง นอกจากที่ระบุให้บุคคลอื่น เป็นผู้ออกบัตร

(๒) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับตำแหน่งปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรือหัวหน้าส่วนราชการซึ่งดำรงตำแหน่งเทียบเท่า ที่ปรึกษารัฐมนตรี เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เลขานุการรัฐมนตรีว่าการทบวง และผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการทบวง

(๒.๗๖) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมอบหมาย สำหรับตำแหน่งข้าราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร

(๓) ปลัดกระทรวงหรือปลัดทบวง สำหรับตำแหน่งอธิบดีหรือหัวหน้าส่วนราชการของส่วนราชการที่มีฐานะ เป็นกรม ในกระทรวงหรือทบวง ตำแหน่งอื่นทุกตำแหน่งในสำนักงานปลัดกระทรวงหรือสำนักงานปลัดทบวง และตำแหน่งผู้ว่าราชการอำเภอ หรือผู้บริหารสูงสุดที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐวิสาหกิจ องค์การของรัฐ หรือองค์การมหาชนที่อยู่ในสังกัดหรือกำกับดูแลของกระทรวงหรือทบวงนั้น

(๔) อธิบดีหรือหัวหน้าส่วนราชการของส่วนราชการที่มีฐานะ เป็นกรม สำหรับตำแหน่งอื่นทุกตำแหน่งในกรมหรือส่วนราชการนั้น

(๕) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับตำแหน่งข้าราชการกรุงเทพมหานครตั้งแต่ระดับ ๑๖ ๑๕ ขึ้นไป

(๖) ปลัดกรุงเทพมหานคร สำหรับตำแหน่งข้าราชการกรุงเทพมหานครตั้งแต่ระดับ ๗ ๑๑ ลงมา

(๖.๗๖) ประธานรัฐสภา สำหรับตำแหน่งประธานรัฐสภา รองประธานรัฐสภา และข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองในรัฐสภา

(๗) ประธานสภาผู้แทนราษฎร สำหรับตำแหน่งประธานสภาผู้แทนราษฎร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร และข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองในสภาผู้แทนราษฎร

LIRT

(๘) ประธานวุฒิสภา สำหรับตำแหน่งประธานวุฒิสภา รองประธานวุฒิสภา สมาชิกวุฒิสภา เลขานุการวุฒิสภา และข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองในวุฒิสภา

[illegible]

(๑๐) เลขที่การสภาผู้แทนราษฎร สำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ในสำนักงาน เลขที่การสภาผู้แทนราษฎร

(๑๑) เลขานุการวุฒิสภา สำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญในสำนักงาน
เลขานุการวุฒิสภา

【练习】 读一读，说一说，你发现了什么？

(๑๓) ประธานศาลฎีกา สำหรับตำแหน่งข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ

(๑๔) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับตำแหน่งที่ต่ำกว่าผู้ว่าราชการจังหวัด
ในราชการส่วนภูมิภาคที่สังกัดจังหวัดนั้น และตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่นและหรือผู้บริหารท้องถิ่น
ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด กฎหมายว่าด้วยเทศบาล กฎหมายว่าด้วย
สุขาภิบาล และกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา

(๑๕) นายอำเภอ สำหรับตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น ตามกฎหมายว่าด้วยสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล และตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สาวารัตน์ภานัน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

(๑๒) ผู้บริหารสูงสุดขององค์กรปกครองท้องถิ่น สำหรับตำแหน่งข้าราชการ
องค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล พนักงานส่วนตำบล
และพนักงาน เมืองพัทยา

(๑๗) ผู้ว่าการ ผู้อำนวยการ หรือผู้บริหารสูงสุดที่เรียกชื่ออย่างอื่นของ
รัฐวิสาหกิจ องค์การของรัฐ หรือองค์การมหาชน สำหรับตำแหน่งเจ้าหน้าที่หรือพนักงาน
ในหน่วยงานนั้น

มาตรา ๗ พระราชกฤษฎีกากำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ออกตามบทนิยามคำว่า
“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ในมาตรา ๔ ให้กำหนดมีอำนาจออกกฏบัตรประจำตัวไว้ด้วย

มาตรา ๘ บัตรประจำตัวซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ได้หกปี นับแต่วันออกบัตร เว้นแต่บัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง น้อยกว่าหกปีให้ใช้ได้จนถึงวันที่ผู้ถือบัตรครบวาระการดำรงตำแหน่ง และบัตรประจำตัว สำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐรับบำเหน็จบำนาญที่ใช้ได้ในวันที่ผู้ถือบัตรมีอายุครบ เจ็ดสิบปีบริบูรณ์ ให้คงใช้ได้ตลอดชีวิต

มาตรา ๙ ในกรณีที่บัตรประจำตัวจะหมดอายุ ผู้ถือบัตรต้องขอมีบัตรภายใน สามสิบวันก่อนวันที่บัตรนั้นหมดอายุ

ในกรณีที่บัตรหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ผู้ถือบัตรต้องขอมีบัตรใหม่ หรือขอเปลี่ยนบัตร แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่บัตรนั้นหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

ในกรณีที่ผู้ถือบัตรเปลี่ยนชื่อตัว ชื่อสกุล หรือชื่อตัวและชื่อสกุล ผู้ถือบัตรต้องขอ เปลี่ยนบัตรภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนชื่อตัว ชื่อสกุล หรือชื่อตัว และชื่อสกุล แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับบัตรประจำตัวตามพระราชบัญญัตินี้ ออกจากราชการหรือพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นอันหมดสิทธิที่จะใช้บัตรประจำตัวนั้นต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถือบัตรประจำตัวได้เลื่อนยศ เลื่อนชั้น เลื่อนระดับ เปลี่ยนตำแหน่ง หรือย้ายสังกัด ให้ผู้นั้นขอบัตรประจำตัวใหม่ตามยศ ชั้น ระดับ ตำแหน่ง หรือสังกัดใหม่นั้น ภายในสามสิบวันนับแต่วันเลื่อนยศ เลื่อนชั้น เลื่อนระดับ เปลี่ยนตำแหน่ง หรือย้ายสังกัด

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ถือบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐรับบำเหน็จ บำนาญผู้ใดได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิด ที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษหรือ เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมาย ว่าด้วยล้มละลาย หรือยินยอมให้ผู้อื่นนำบัตรประจำตัวนั้นไปใช้ในทางทุจริตให้ เป็นอันหมด สิทธิที่จะใช้บัตรประจำตัวนั้นต่อไป

มาตรา ๑๒ ผู้ใดมิได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับบำเหน็จ บำนาญ ใช้หรือแสดงบัตรประจำตัวว่าตนเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับ บำเหน็จบำนาญ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หก เดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาท ถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๑๓ บรรดาบัตรประจำตัวข้าราชการ บัตรประจำตัวข้าราชการ
การเมือง บัตรประจำตัวข้าราชการกรุงเทพมหานคร บัตรประจำตัวพนักงานเทศบาล
บัตรประจำตัวพนักงานสุขาภิบาล บัตรประจำตัวพนักงานองค์การของรัฐ และบัตรประจำตัว
ข้าราชการบำนาญที่ได้ออกก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้คงใช้ได้ต่อไป
จนถึงวันที่บัตรนั้นหมดอายุ

มาตรา ๑๔ บรรดากฎกระทรวงที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัว
ข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานองค์การของรัฐที่ใช้บังคับ
อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้คงใช้บังคับได้ต่อไป เท่าที่
ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....

.....

ว. ๑๕ (ส. ทัวไป)

นนทพร ๕๓/๒

ประธานวุฒิสภา : ท่านประธานคณะกรรมการการนั่งอยู่ข้างหลังจะแสดง
ชี้แจงอะไร ที่ตรงนั้นได้ लेकरับ

นายอารีย์ วงศ์อารยะ (ประธานคณะกรรมการ) : ไม่มีอะไรจะแสดง
ครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีอะไรจะได้ดำเนินการต่อไป
เชิญท่านเลขาธิการ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติ
บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖ มีการแก้ไข มาตรา ๗ ถึง
มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ~~ครับ~~
ผมจะขอมติว่า จะเห็นชอบด้วยกับร่างของกรรมการหรือไม่ ~~ครับ~~เชิญลงคะแนนได้
รวมคะแนนได้

(มีสมาชิก เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์)

ประธานวุฒิสภา : ที่ประชุมมีมติเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์ ~~ครับ~~
ข้อสังเกตของคณะกรรมการ ซึ่งแนบอยู่ข้างหน้ารายงาน มีท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยไหมครับ
(ไม่มีสมาชิก ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีครับ ก็เป็นอันจบกัน

ขออนุญาต คณะกรรมการการคมนาคม ขอขยายเวลาการพิจารณาศึกษา
เรื่อง การพัฒนาระบบสื่อสารโทรคมนาคมของประเทศไทย ซึ่งเดิมกำหนดไว้ ๑ ปี และจะ
สิ้นสุดในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๒ ขอขยายเวลาไปอีก ๑ ปี พอดีเราหมดอายุพอดี

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เลขที่.....	0113
วันที่.....	5 มี.ค. ๖๒
เวลา.....	14.10 น.

ที่ ๑๓๓/๒๕๕๒

วุฒิสภา

ถนนอุไทยใน กท ๑๐๓๐๐

มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอย้ายเวลาการพิจารณาศึกษา

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๕ (สมัยสามัญทั่วไป) เป็นพิเศษ วันศุกร์ที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้ลงมติมอบหมายให้คณะกรรมการธิการการคมนาคม พิจารณาศึกษา เรื่อง การพัฒนาระบบสื่อสารโทรคมนาคมของประเทศไทย โดยกำหนดเวลาพิจารณา ศึกษา ๑ ปี นับแต่วันที่วุฒิสภามอบหมาย นั้น

เนื่องจากระยะเวลาการพิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าว จะสิ้นสุดลงในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๒ ซึ่งคณะกรรมการธิการยังไม่สามารถพิจารณาศึกษาให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้ ด้วยเหตุที่การพิจารณาศึกษาในระบบสื่อสารโทรคมนาคม โดยเฉพาะประเด็น ที่เกี่ยวกับการแปรสัญญาสัมปทานของหน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชน และการแปรรูป รัฐวิสาหกิจที่ให้บริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ จำเป็นต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบ ประกอบกับคณะกรรมการธิการต้องรับฟังข้อมูลและข้อเท็จจริงจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชน ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาพิจารณาศึกษาพอสมควร ดังนั้น คณะกรรมการ ธิการจึงใคร่ขอย้ายเวลาพิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าว รวมทั้งการปฏิบัติตามภารกิจตามที่ วุฒิสภามีมอบหมายไว้ออกไปอีก ๑ ปี ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๘๗

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

๑๑. ๑๐

กองกรรมาธิการ

(วิโรจน์ แสงสนิท)

โทร. ๒๕๔๑๕๗๒, ๒๕๔๑๖๗๐

ประธานคณะกรรมการธิการ

โทรสาร ๒๕๔๑๖๗๒๑

Legislative Institutions Depository of Thailand

วันที่..... ๑๕/๓/๕๒

ที่..... ๑๕๓

เวลา..... ๑๕.๒๕

ประธานวุฒิสภา : ขออนุญาตต่อที่ประชุมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

ประธานวุฒิสภา : ที่ประชุมไม่ขัดข้องนะครับ ก็เป็นอันอนุญาต

ท่านสมาชิกฯ ครับ วันนี้เราได้ใช้เวลาคุ้มค่ามาก และทุกอย่างก็เป็นไปได้ด้วยดี ทุกฝ่ายก็โล่งอกโล่งใจกันไป นักนิติבהาหน่อยก็คงจะลืมกันไปได้ในที่สุด ขอให้ประโยชน์ของประเทศชาติมาก่อนเป็นสำคัญก็แล้วกัน ผมขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างมาก ที่ได้กรุณาอยู่ร่วมกันจนจบสิ้นการประชุม ผมขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

ผู้จดรายงานการประชุม

ละไม	สุวรรณพิทักษ์	ทิพรัตน์	แก้วสุขโข
สมบูรณ์	ข้ากระแสร์	สรยุทธ	ปลื้มถนนอม
นันทพร	แก้วมะเร็ง	ศุกลักษณ์	โสภาสพินิจ
สรัญญา	ศตะภัก	สิริวรรณ	โชติพันธุ์
วิมล	แจ้งยัตถะ	มยุรี	แก่นสาร
อรสา	เจียมเจริญ	ธีรวรรณ	นราพงศ์
ภาวนา	ภักดิ์ตรัน	สุวิมล	มหาจำปา
ปวีณ์พร	มีสมเพิ่ม	สุชาดา	ภมระภา
ศิริลักษณ์	แซ่ตั้ง	ลัดดาวัลย์	รัตนบุรี
ดวงทิพย์	อินบุญนะ	สำรวม	ผลประสิทธิ์
รุจิรา	เนตรบุตร	สุภาภรณ์	มาลัยทัต

ฝ่ายชวเลข กองการพิมพ์

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุมและพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	พลเอก วิจิต บุณยะวัฒน์ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๓.	นายศิริ เกวลินสฤษดิ์ รองประธาน คนที่สอง	
๔.	พลอากาศเอก จรยา สุคนธ์ทรัพย์	
๕.	นายจำนงค์ ทองประเสริฐ	
๖.	นายชัยเชต สุนทรพิพิธ	
๗.	พลเรือเอก ทวีศักดิ์ ศรีประบูร	
๘.	พลเรือเอก บัณฑิตย์ ชุนทะวัน	
๙.	พลเอก บุลฤทธิ์ วรรณานนท์	
๑๐.	นายประยอม ซองทอง	
๑๑.	นายชงยุทธ เลออลก	
๑๒.	นายสมหมาย สุรกุล	
๑๓.	นายสิงห์โต จ่างตระกูล	
๑๔.	นางสุกัญญา ชลศึกย์	
๑๕.	นางสาวสุคนธ์ กาญจนาลัย	
๑๖.	พลเรือเอก สุวัชชัย เกษมสุข	
๑๗.	นายพินิต การะสิริ เลขานุการคณะกรรมการ	

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๒ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

ประธานวุฒิสภา

Legislative Institutional Repository of Thailand